

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

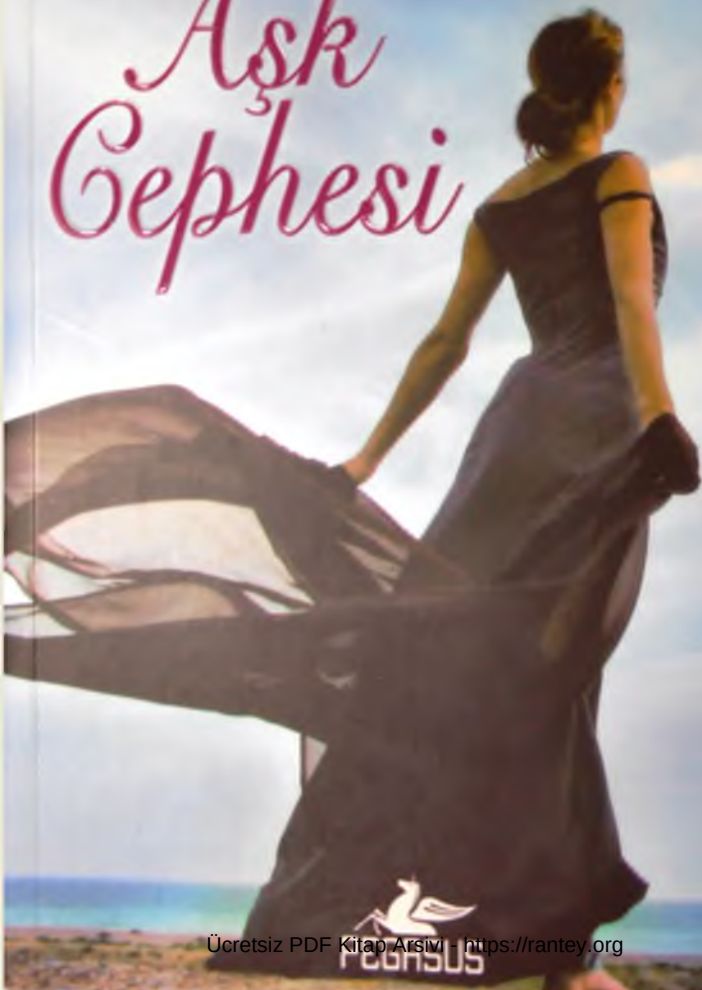
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

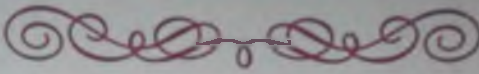
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSA DARE

Aşk Cephesi

*Sorunlu genç kadınların cenneti
Spindle Koyu'na hoş geldiniz!
Burada bir tane bile yakışıklı erkek yok.
Şimdilik...*

Spindle Koyu varlıklı ailelerin sorunlu kızları için mükemmel bir yerdir: Fena halde utangaç olanlar, evlilikten nasibini almış genç eşler ve yanlış erkeklere ümitsizce kapılmış genç kadınlar.

Rycliff'in yeni kontu Victor Bramwell, buraya ait olmadığını bilmektedir; zira koy, kız kurulan ve koyunlardan ibarettir. Ama bir milis kuvveti toplama emri aldığı için onlara katılanmak zorundadır. Aslında görevi çok kolaydır ama yarattığı ütopyayı Bram'in uyduruk ordusundan korumaya kararlı Susanna Finch yüzünden, durum içinden çıkılmaz bir hal alır.

Susanna adamlara bulaşmayacağına, Bram de kadınlarla iletişim kurmayacağına yemin eder ve böylece aralarında destansı bir savaş başlar... Kaybedecek bu kadar çok şey varken kazanan kim olacaktır?

"Şahane... Özgün karakterlerle ilgili gizli gerçekleri yavaşça ortaya çıkaran, zekice diyaloglar ve haştan çıkarıcı, romantik karşılaşmalarla dolu."

Publishers Weekly

"Dare, okurların ne istediğini çok iyi biliyor. Rahat okunan, büyüleyici kurgusu; kendini sevdiren karakterleri, esprili üslubu ve şehvet dolu sahneleriyle haşımılık yapıyor."

RT Book Reviews

"Kadınlar ve erkekler arasındaki bu capcanlı, seksi ve eğlenceli savaş, okuyucuları harika bir maceranın içine çekiyor."

Library Journal

SEVGİ

Aşk
Cephesi

Pegasus Yayınları: 1156
Bestseller Roman: 517

Aşk Cephesi

Tessa Dare

Özgün Adı: A Night To Surrender

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015

ISBN: 978-605-343-682-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Eve Ortega, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tessa Dare

Aşk Cephesi

İngilizceden Çeviren:

Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

Sussex, İngiltere

1813 Yazı

Bram gözlerini bir çift büyük, kara göze dikti. Şaşırtıcı bir zekâ parlaltısı yayan gözlerle. Bu, bir erkeğin mantıkla anlaşılabileceği nadir dişilerden biri olabilirdi.

“Bak şimdi,” dedi. “Bunu kolay ya da zor yoldan yapabiliriz.”

Kadın yumuşak bir homurtuyla başını çevirdi. Sanki adamın varlığı son bulmuş gibi.

Bram ağırlığını iyi durumdaki bacağına verirken, gururunun yarandığını hissediyordu. İngiliz Ordusu’nda yarbaydı ve bir seksen beşe yakın boyuyla, etkileyici bir duruş sergilediği söylenirdi. Genellikle, askerlerine attığı bir bakışla en ufak bir itaatsizliği bile bastırırdı. Görmezden gelinmeye alışkın değildi.

“Dikkatle dinle, bakalım.” Kadının kulağını sertçe kıvrıdı ve sesini tehditkâr bir tona düşürdü. “Kendi iyiliğin için dediğimi yapsan iyi olur.”

Kadın tek kelime etmese bile, cevabı açıktı: *Harika yünlü kıyımı öpebilirsin.*

Baş belası koyun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, İngiliz kırsalı. Ne etkileyici. Ne... mis kokulu.” Colin yaklaştı, Londra’nın en iyi terzilerinden birinin diktiği ceketini çıkarmıştı, kalçasına kadar gelen yün nehrinde güçlükle ilerliyordu. Bir mendille alındaki teri silerken sordu: “Bunun, kolayca dönemeyeceğimiz anlamına geldiğini varsayıyorum?”

Önlerinde bir el arabası iten çocuk taşıdığı şeyi devirmiş, yolun her tarafına mısır saçılmıştı. Resmen bir açık büfeydi ve Sussex’teki her koç ile koyun davete katılmış gibi görünüyordu. Bir koyun güruhu talihsiz gencin etrafına üşüşmüş ve meliyor, dökülmüş tahıldan tıka basa yiyorlardı; kesinlikle Bram’in yük arabalarının önünü kesiyorlardı.

“Atları geriye doğru yürütebilir miyiz?” diye sordu Colin. “Belki çevreden dolanıp başka bir yol bulabiliriz.”

Bram çevreyi işaret etti. “Başka yol *yok*.”

Bir çeşit dar, rüzgârlı bir vadiye bağlanan, tekerlek izleriyle dolu toprak yolun ortasında duruyorlardı. Bir taraflarında karaçalıların kümelendiği sarp bir kayalık varken, diğer taraflarında yolu dramatik uçurumlardan ayıran birkaç düzine fundalık yer alıyordu. Ve onların aşağısında –çok aşağısında– parıldayan, turkuvaz deniz uzanıyordu. Eğer hava biraz daha kuru ve açık olsaydı ve Bram gözlerini kısarak ufuktaki ince çivit mavisi çizgiye baksaydı, Fransa’nın kuzey kıyısını bile görebilirdi.

Çok yakındı. Oraya gidecekti. Bugün değil, ama yakında. Burada tamamlanacak bir görevi vardı ve ne kadar erken tamamlarsa, alayına o kadar çabuk dönebilirdi. Hiçbir şey onu durdurmazdı.

Koyunlar hariç. Kahretsin. Koyunlar yüzünden duracaklar gibi görünüyordu.

Sert bir ses, “Ben icaplarına bakarım,” dedi.

Thorne gruplarına katıldı. Bram yan tarafına bir göz attı ve dağ gibi iri, kıdemli onbaşısının çakmaklı bir tüfeği omuzladığını gördü.

“Onları öylece vuramayız, Thorne.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her zamanki gibi itaatkâr olan Thorne silahını indirdi. “O zaman kılıcım var. Daha dün gece bileddim.”

“Onları doğrayamayız.”

Thorne omuz silkti. “Karnım aç.”

Evet, işte Thorne böyleydi. Açık sözlü, iş bitirici. Merhametsiz.

“Hepimiz açız.” Bram’in karnı bunu kanıtlarcasına guruldadı. “Ama şu anki amacımız yolu açmak; ölü koyunu yoldan çekmek canlısını hareket ettirmekten daha zordur. Onları sadece itmemiz gerekiyor.”

Thorne tüfeğinin horozunu indirdikten sonra silahı kıvrak bir hareketle çevirdi ve dipçiğiyle hayvanın yünlü böğrünü dürtükledi. “Kıpırda, seni kahrolası yaratık.”

Hayvan tepeye doğru ağır adımlarla birkaç adım ilerleyerek etrafındakileri dürtüp sırayla hareket etmelerini sağladı. Bayırın aşağısından, arabacılar tekrar durmadan önce atları harekete geçirdi; zorla kazanılmış birkaç santimlik ilerleme onları mutlu etmemiştir.

İki yük arabasında Bram’in alayını yeniden donatmasına yetecek malzemeler vardı: Tüfekler, kurşunlar, top gülleleri, üniformalar için yün ve ince kil. Masraftan kaçınmamıştı ve onları bu tepeye çıkaracaktı. Tüm gününü alsa ve her adımıyla birlikte diz kapağından uyulğuna doğru yakıcı bir acı yayılıyor olsa da. Üstleri savaş alanında komutanlık yapmaya kaldığı yerden devam edecek kadar iyileşmediğini mi düşünüyordu? Onlara yanıldıklarını kanıtlayacaktı. Yavaş yavaş.

“Bu saçmalık,” diye homurdandı Colin. “Bu hızla, önümüzdeki salı günü ancak ulaşırız.”

“Konuşmayı kes de hareket etmeye başla.” Bram çizmesiyle bir koyunu dürttü ve bunu yapmasıyla irkilmesi bir oldu. Bacağı zaten onu öldürürken, ihtiyacı olan son şey başına bela açmaktı ama babasının tüm hesapları ve mülküyle birlikte ona miras bıraktığı şey tam olarak oydu: Serseri kuzeni Colin Sandhurst, yani Lord Payne’in sorumluluğu.

Başka bir koyunun böğrüne daha vurdu, kendine içerlemiş bir meleme ile birlikte birkaç santim daha kazandırdı.

Colin, "Bir fikrim var," dedi.

Bram homurdandı, şaşırmamıştı. Colin'le ikisi yabancı sayılabilecek kadar yakınlardı. Fakat Eton'da birlikte geçirdikleri birkaç yıl boyunca, genç kuzeni hep fikirlerle dolu olmuştu. Onu boğazına kadar pisliğe batıracak fikirlerle. Bu durumlardan en azından birinde onu gerçek anlamıyla pisliğe batırmıştı.

Colin, bir Bram'e bir Thorne'a baktıktan sonra tekrar Bram'e döndü, gözleri hevesliydi. "Size soruyorum, beyler. Elimizde bol miktarda barut var mı, yok mu?"

"Sükûnet, toplumumuzun temelidir."

Çok değil, dört yüz metre kadar ileride, Susanna Finch soylu genç leydiler için bir pansiyon olan Kraliçe'nin Yakutu'nun dantel perdeli, küçük salonunda oturuyordu. Onunla birlikte pansiyonun en yeni müstakbel müşterileri Bayan Highwood ve üç evlenmemiş kızı bulunuyordu.

"Spindle Koyu'nda, genç hanımefendiler sağlıklı, iyileştirici atmosferin tadını çıkarıyor." Susanna şöminenin başına toplanmış, hevesle iğne işi yapan leydileri işaret etti. "Gördünüz mü? Sağlıklı olmanın ve nezaketin resmi."

Genç leydiler hep birlikte yaptıkları işten başlarını kaldırdılar ve onlara uysal, ağırbaşlı gülümsemeler gönderdiler.

Muhteşem. Susanna onları başını eğerek onayladı.

Normalde, Spindle Koyu'nun hanımefendileri böyle güzel bir öğleden sonrayı içeride iğne işi yaparak asla ziyan etmezdi. Kıyıda dolanır, koyda denize girer ya da yamaçlara tırmanırlardı. Fakat yeni ziyaretçilerin köyü ziyarete geldiği böyle günlerde, görgü kurallarına uygunluk oyununun oynanması gerektiğini herkes anlıyordu. Konu genç bir kadının hayatını kurtarmaya geldiğinde, Susanna zararsız ufak bir oyuna aldırılmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hanın yaşlı sahibi Bayan Nichols'un getirdiği yeni demlenmiş çayı kabul ederken, "Biraz daha çay alır mısınız?" diye sordu. Eğer Bayan Highwood genç leydileri *fazla* yakından incelerse, Kate Taylor'ın örneğinin ortasında yer alan İskoç motiflerini fark edebilirdi. Ya da Violet Winterbottom'ın el işine iğnesini bile batırmadığını.

Bayan Highwood burun kıvırdı. Hava serin olsa da, zindellikle kendini yelpazeledi. "Pekâlâ, Bayan Finch, belki de bu yer Diana'ma biraz iyi gelebilir." En büyük kızına baktı. "En iyi doktorlara gösterdik, bir sürü tedavi denedik. Hatta tedavi için onu Bath'a bile götürdüm."

Susanna anlayışla başını eğdi. Anlayabildiği kadarıyla, Diana Highwood genç yaşından beri astımla boğuşuyordu. Lepiska saçı ve utangaç, yanaklarını kızartan gülümsemesiyle, kız kardeşlerin en büyüğü Bayan Highwood saf bir güzelliğe sahipti. Hassas sağlığı kesinlikle büyüleyici genç kızın sosyeteye takdim edilmesini geciktirmişti. Yine de Susanna genç hanımefendiyi hasta hissettiren şeyin doktorlar ve tedavi yöntemleri olduğundan şüphelendi.

Diana'ya arkadaşça bir gülümseme gönderdi. "Spindle Koyu'nda konaklamanın Bayan Highwood'un sağlığına çok iyi geleceğinden eminim. Aslına bakarsanız, hepinize yarayacak."

Son birkaç yıldır Spindle Koyu, bazı soylu genç hanımefendilerin deniz kenarında uğrak noktası olmuştu; kimsenin ne yapacağını bilemediği tarzda genç hanımefendilerin. Sağlıksız, skandala karışmış ve acı verecek kadar utangaç olanlar da dahil olmak üzere; evliliğe inancını yitirmiş genç eşler ve yanlış adamlarla *fazla* samimi olmuş genç kızlar... Hepsi buraya sorunları olduğu söylenen vasiler tarafından getiriliyor, deniz havasının hastalıklarını tedavi edeceklerini umuyorlardı.

Yörenin tek centilmeninin tek kızı olarak Susanna, köyün sahibi gibiydi. Kimsenin ne yapacağını bilmediği bu garip genç hanımefendilere... ne yapılacağını biliyordu. Ya da daha doğrusu, onlarla ne *yapmayacağını* biliyordu. "Tedavi"ye gerek yoktu. Neşterlerini damarlarına bastıran doktorlara ya da telaffuzlarını düzeltip duran

mürebbiyelere ihtiyaçları yoktu. Sadece kendileri olabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı.

İşte Spindle Koyu o yerd.

Bayan Highwood yelpazesini salladı. “Ben oğulları olmayan bir dulum, Bayan Finch. Kızlarımdan biri kısa sürede iyi bir evlilik yapmak zorunda. Diana için çok büyük umutlarım vardı, o çok güzel. Ancak gelecek sezona kadar güçlenmezse...” Baştan savma bir hareketle ortanca kızını işaret etti, sarıya çalan kumral saçlı kardeşlerinin aksine, koyu renk saçlı, gözlüklü bir kızdı. “Onun yerine Minerva’yı çıkarmaktan başka şansım yok.”

Genç Charlotte yardımcı olmak istercesine, “Ama Minerva erkekleri önemsemiyor,” dedi. “Toprağı ve taşları tercih ediyor.”

“Ona yerbilim deniyor,” dedi Minerva. “Bir bilim dalı.”

“Bu gidişle kesin kız kurusu olacak! Tuhaf kız. En azından sandalyende dik otur.” Bayan Highwood içini çekip kendini daha sertçe yelledi. Susanna’ya, “Ondan gerçekten umutsuzum. İşte bu yüzden Diana iyileşmeli, görüyorsunuz ya. Minerva’nın sosyeteye girdiğini hayal edebiliyor musunuz?” dedi.

Susanna bir gülümsemeyi bastırdı, bu sahneyi çok kolayca hayal edebiliyordu. Muhtemelen kendi takdiminin benzeri olurdu. Minerva gibi, o da hanımefendilere yakışmayan uğraşlara gömülmüş ve hanım akranlarının dedikodularının konusu olmuştu. Balolarda köşedeki çilli Amazon’du, eğer saçının rengi izin verseydi duvar kâğıdına karışmaktan fazlasıyla mutlu olurdu.

Tanıştığı centilmenlerin de... bir tanesi bile ayaklarını yerden kesmeyi başaramamıştı. Adil olmak gerekirse, hiçbirisi fazla çaba harcamamıştı.

Garip anılardan sıyrıldı. O günler geride kalmıştı. Bayan Highwood’un bakışı masanın köşesindeki kitaba kaydı. “*Bayan Worthington*’ı elinizin altında tutuğunuzu görmek beni memnun etti.”

Susanna, "Ah evet," diye yanıtladı. Mavi, deri bağlı kitaba uzandı. "*Bayan Worthington'ın Bilgeliği*"nin kopyalarını köyün her yanında bulabilirsiniz. Oldukça kullanışlı buluyoruz."

"Bunu duydun mu, Minerva? Kitabı ezberlemen iyi olurdu." Minerva gözlerini devirdiğinde, Bayan Highwood, "Charlotte, hemen kitabı aç. On ikinci bölümün başını sesli olarak oku," dedi.

Charlotte kitaba uzanıp açtıktan sonra boğazını temizledi ve dramatik bir sesle okumaya başladı. "On ikinci bölüm. Ölçsüz eğitimin tehlikeleri. Genç bir hanımefendinin aklı iç çamaşırları gibi olmalıdır. Mevcut, el değmemiş ve her bakanın seçemeyeceği şekilde."

Bayan Highwood ateş püskürdü. "Evet. Öyle. Duy da inan, Minerva. Duy ve her kelimesine inan. Bayan Finch'in söylediği gibi, bu kitabı çok kullanışlı bulacaksın."

Susanna yavaşça çayından bir yudum aldı, kızgınlığın acı yumrusuyla birlikte yuttu. Aslına bakılırsa öfkeli ya da alıngan bir insan değildi. Ancak bir defa kıskırtıldığında, bunu örtbas etmek için müthiş bir çaba harcaması gerekiyordu.

O kitap kendisini kıskırtıyordu, hem de çok.

Genç Hanımefendiler için Bayan Worthington'ın Bilgeliği dünya-daki akıllı kızların zehriydi; her sayfası sıkıcı, yıkma sebebiyet veren tavsiyelerle doluydu. Susanna zevkle kitabın sayfalarını havanda döverek toz haline getirebilir, ufak bir şişenin üzerine kafatası ile kemiklerden bir etiket yapıştırır ve tozu içine boşalttığı şişeyi kilerin en üst rafına, hemen kuru yüksükotu yaprakları ve güzel avrat otunun yanına yerleştirirdi.

Onun yerine, mümkün olduğunca çok kopyayı satın alarak insanların eline ulaşmasını engellemeyi görev edinmişti. Bu bir çeşit karantınaydı. Kraliçe'nin Yakutu'nun eski müşterileri kitapları İngiltere'nin her köşesine yollamışlardı. Spindle Koyu'nda birkaç *Bayan Worthington'ın Bilgeliği* kopyası olmayan bir odaya giremezsiniz. Ve Susanna'nın Bayan Highwood'a söylediği gibi, kitabı kesinlikle çok

kullanışlı buluyorlardı. Bir pencereyi açık tutmak için uygun boyuttaydı. Ayrıca mükemmel kapı durdurucusu ya da kâğıt ağırlığı oluyordu. Susanna kendi kopyasını şifalı otları ezmekte kullanıyordu. Ya da zaman zaman hedef tahtası olarak.

Charlotte'a işaret etti. "Alabilir miyim?" Kitabı kızın elinden aldıktan sonra havaya kaldırdı. Sonra, bir *pat* sesiyle birlikte can sıkıcı bir sivrisineği eziverdi.

Sakin bir gülümsemeyle kitabı sehpanın üzerine yerleştirdi. "Gerçekten de çok kullanışlı."

* * *

"Kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklar." Colin çizmesinin topuğuyla ilk barut hakkında bir çukur oluşturdu.

"Onlara hiçbir şey çarpmayacak," dedi Bram. "Kovan kullanmıyoruz."

İhtiyaçları olan son şey etrafa sıçrayan şarapneldi. Hazırladığı barut hakkı boştu, sadece kâğıda sarılmış karabarut vardı. Biraz ses ve bir parça da sıçrayan toprak olacaktı.

Colin, "Atların kaçmayacağından emin misin?" diye sordu, yavaş yanan füyeyi makaradan açıyordu.

"Bunlar süvari eğitimi almış hayvanlar. Patlamalardan etkilenmezler. Öte yandan koyunlar..."

"Sinek gibi dağılacaklar." Colin'in yüzüne tasasız bir sırıtma yayıldı.

"Öyle sanıyorum."

Bram koyunları bombalamanın düşüncesizce, tedbirsiz ve doğal olarak aptalca olduğunu biliyordu; tıpkı kuzeninin ergenlikteki bütün fikirleri gibi. Elbette koyun barikatı için karabarut içermeyen çok daha iyi, çok daha etkili çözümler vardı.

Ama zaman kaybediyorlardı ve Bram harekete geçmek için sabırsızdı. Sekiz ay önce bir kurşun sağ dizini delip geçmiş ve hayatını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

darmadağın etmişti. Hasta yatağına mahkûm olarak aylarını geçirmiş, sonraki birkaç haftayı da zincirlerini sürükleyen hayaletler gibi şingirdayıp inler vaziyette koridorda ilerleyerek geçirmişti. İyileşme döneminin bazı günlerinde, Bram *kendini* gerçekten patlayacakmış gibi hissetmişti.

Ve şimdi Summerfield'a ve Sör Lewis Finch'e çok yakındı; sadece birkaç kilometre ya var ya yoktu. Kumandanlığını geri almasına en sonunda sadece birkaç kilometre vardı. Mısır yığının etrafından dağılmazlarsa muhtemelen karınları çatlayacak bir yığın obur koyun ona engel olamayacaktı.

Güzel, temiz bir patlama şu anda tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Thorne, "Bu iş görecektir," diye seslendi, son barut hakkını yükseletinin tepesine gömüyordu. Koyunları itip kendisine yol açarak geri dönerken ekledi: "Arazinin aşağısı tamamen temiz. Epeyce mesafeyi görebildim."

Colin, "Yakınlarda bir köy var, değil mi?" diye sordu. "Tanrım, lütfen bana bir köy olduğunu söyle."

"Bir köy var," diye cevapladı Bram, kalan barutu topluyordu. "Haritada gördüm. Bir şey Körfezi ya da Bilmem Ne Limanı... Tam hatırlayamıyorum."

"Ne denildiği umurumda değil," dedi Colin. "Bir bar varsa ve biraz insan yüzü görebildiğimiz sürece yeterli. Tanrım, taşradan nefret ediyorum."

Thorne, "Köyü gördüm. Tepenin hemen ötesinde," dedi.

Colin çakmak taşına uzanırken, "Sevimli görünmüyordu, değil mi?" diye sorarak tek kaşını kaldırdı. "Sevimli görünmesi bana rahatsızlık verir. Rutubetli, hırpani, ahlak bozukluğuna uğramış bir köyü tercih ederim. Sağlıklı yaşam tüylerimi diken diken ediyor."

Onbaşı ona sert bir bakış attı. "Sevimli denir mi bilmem, Lordum."

"Evet. Bunu görebiliyorum," diye homurdandı Colin. Taşı çaktı ve fûnyeyi tutuşturdu. "Oldukça makul."

* * *

“Bayan Finch, ne kadar da sevimli bir köy.” Diana Highwood el çırpı.

“Biz de öyle düşünüyoruz.” Alçak gönüllülükle gülümserken misafirlerini bahçeye yönlendirdi. “Burada St Ursula Kilisesi var, ortaçağ mimarisinin değerli bir örneği. Elbette, yeşilin kendisi güzel.” Kriket ya da bocce oynanan alanı işaret etmekten kendini alıkoydu ve Bayan Highwood’un ağaçlardan birinde sallanan çorap bağını görmesi korkusuyla kadını çabucak döndürüverdi.

“Şuraya bakın.” Kayalık bayırı süsleyen, taş kemer ve kuleleri işaret etti. “Bunlar Rycliff Kalesi’nin kalıntıları. Resim çizmek için mükemmel bir yerdir.”

Charlotte, “Ah, ne kadar da romantik,” diye içini çekti.

Bayan Highwood, “Rutubetli görünüyor,” dedi.

“Hiç de değil. Bir ay içinde kale yaz ortası festivalimizin merkezi olacak. On farklı papaz bölgesinden aileler gelir, bazıları Eastbourne’den bile uzaktır. Biz hanımefendiler ortaçağa özgü kıyafetler giyeriz ve babam yörenin çocukları için bir gösteri düzenler. Antika zırhlar topluyor, anlarsınız ya. Başka şeylerle birlikte.”

Diana, “Ne hoş bir düşünce,” dedi.

“Yazın düzenlenen en önemli etkinliktir.”

Minerva tepeye doğru dikkatle baktı. “O yamaçlar neden oluşmuş? Kumtaşı mı yoksa kireçtaşı mı?”

“Hımm... sanırım kumtaşı.” Susanna dikkatlerini arazinin karşısındaki kırmızı kepenkli ön cepheye çekti. Geniş pencerelerdeki saksılardan çiçekler sarkıyor ve altın yaldızlı bir yazıyla yazılmış tabela rüzgârda gürültüyle sallanıyordu. “Ve burası pastane. Sahibi Bay Fosbury’nin yaptığı pasta ve şekerlemeler, Londra’daki pastanelerdekilere rakiptir.”

“Pasta mı?” Bayan Highwood’un ağzı hoşnutsuzlukla büzüldü. “Tatlıda aşırıya kaçmadığınızı umut ediyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ah, hayır," diyerek yalan söyledi Susanna. "Pek yemem."

"Diana'nın tüketmesi kesinlikle yasak. Ve şu da..." -Minerva'yı işaret etti- "... şişmanlamaya meyilli, maalesef."

Annesinin sözüyle, Minerva bakışlarını ayaklarına çevirdi. Sanki ayaklarının altındaki çakıl taşlarını dikkatle inceler gibiydi. Ya da yerin yarılp kendini içine çekmesi için yalvarıyordu.

Annesi, "*Minerva*," diye bağırdı. "Dik dur."

Susanna kolunu genç kadına dolayarak onu destekledi. "Tüm İngiltere'deki en güneşli yer burası, bundan bahsetmiş miydim? Posta haftada iki defa geliyor. Bir dükkân turu ilginizi çeker miydi?"

"Dükkân turu mu? Sadece bir dükkân görüyorum."

"Evet. Sadece bir tane var. Ama gördüğünüz gibi bütün ihtiyacımızı karşılıyor. Bir genç hanımefendinin satın almak isteyebileceği her şey Bright'ın Tüm Eşyalar Dükkânı'nda mevcut."

Bayan Highwood sokağa göz gezdirdi. "Doktor nerede? Diana için yakınlarda mutlaka bir doktor olmalı, kriz geçirdiğinde kan alınması gerekiyor."

Susanna irkildi. Diana'nın iyileşmemesine şaşmamak lazımdı. Ne gereksiz, korkunç bir yöntemdi kan alınması. Hayatı korumaktan çok onu kurutan bir "tedaviydi" ve Susanna'nın kendisinin de güçlülükle kurtulduğu bir yöntemdi. Alışkanlıktan, dirseklerine kadar gelen uzun eldivenlerini düzeltti. Dikiş yerleri, altındaki iyileşmiş yara izlerine değiyordu.

"Yakındaki kasabada bir hekim var," dedi. Genç bir hanımefendinin bırakın, bir sığırın bile yanına yaklaştırmayacağı bir hekim. "Burada köyde çok becerikli eczacımız var." Susanna kadının oradaki ilaçları sormamasını umdu.

"Peki ya erkekler?" diye sordu Bayan Highwood.

"Erkekler mi?" diye tekrarladı Susanna. "Ne olmuş onlara?"

"Bölgede bu kadar çok evlenmemiş hanımefendi varken, servet avcılarının istilasına uğramıyor musunuz? Bath onlarla kaynıyordu,

hepsi Diana'nın çeyizinin peşindeydi. Sanki kızım ağzı laf yapan bir en küçük oğulla evlenirmiş gibi."

"Kesinlikle öyle bir şey olmaz, Bayan Highwood." Bu noktada, Susanna'nın yalan söylemesine gerek yoktu. "Burada servet peşindeki hovardalar ya da hırslı subaylar yok. Aslında, Spindle Koyu'nda sadece birkaç erkek var. Babam haricinde, birkaç esnaf ve hizmetkâr, o kadar."

"Bilemiyorum." Bayan Highwood içini çekerek bir kez daha köye bakındı. "Tüm bunlar yaygın değil mi? Kuzenim Leydi Agatha, Kent'teki yeni bir kaplıcadan bahsetti. Mineral banyoları, arıtma tedavileri. Hanımefendi cıva tedavilerinin işe yaradığına yemin ediyor."

Susanna'nın midesi kasıldı. Diana Highwood'un öyle bir kaplıcaya gitmesi kızın gerçekten sonu olabilirdi. "Lütfen, Bayan Highwood. Kimse deniz havası ve güneş ışığının sağlığa yararlarını küçümsememeli."

Charlotte bakışlarını kale yıkıntısından uzaklaştırıp annesine yalvardı: "Burada kalalım, anne. Yaz festivaline katılmak istiyorum."

Diana derin soluklar alırken, "Sanırım şimdiden daha iyi hissediyorum," dedi.

Susanna, Minerva'nın yanından ayrıldı ve endişeli aile reisine yaklaştı. Bayan Highwood yanlış yönlendirilmiş, sinirleri gergin bir kadın olabilirdi ama kızlarını sevdiği ve iyiliklerini yürekten istediği açıktı. Sadece doğru şeyi yaptığına dair biraz onaya ihtiyacı vardı.

Pekâlâ, Susanna ona bu onayı dürüstçe verebilirdi. Highwood kız kardeşlerin üçünün de buraya ihtiyacı vardı. Diana'nın şarlatanların tedavisinden kurtulması gerekiyordu. Minerva'nın kınanmadan kendi ilgi alanına yoğunlaşma şansına ihtiyacı vardı. Genç Charlotte'ın ise bir kız olabileceği bir yere ihtiyacı vardı, büyümekte olan bacaklarını uzatıp hayal kurabileceği bir yere.

Ve Susanna'nın Highwoodlara ihtiyacı vardı, kolaylıkla açıklayamayacağı sebeplerden ötürü. Zamanda geriye dönüp gençliğinde yaşadığı talihsizlikleri silmesinin bir yolu yoktu. Ama aynı talihsiz-

likten muzdarip diğer genç hanımefendilere yardım edebilirdi ve bu elinden gelenin en iyisiydi.

“Bana güvenin, Bayan Highwood,” dedi kadının elini tutarak. “Spindle Koyu kızlarınızın yaz tatilini geçirmesi için harika bir yer. Size söz veriyorum, burada sağlıklı, mutlu ve tamamen güvende olacaklar.”

Bom! Uzaklardan bir patlama sesi duyuldu. Patlamanın gücüyle Susanna’nın kaburgaları titredi.

Bayan Highwood eldiveni eliyle bonesini tuttu. “Aman Tanrım! O bir patlama mıydı?”

Lanet, lanet, lanet. Tam da her şey çok iyi gidiyordu.

“Bayan Finch, bu yerin güvenli olduğunu iddia ettiniz.”

“Ah, öyle.” Susanna onlara en rahatlatıcı, güven verici gülümsemesini sundu. “Öyle. Hiç şüphesiz Kanal’daki bir gemidir, işaret topu atmıştır.”

Gemi falan olmadığını çok iyi biliyordu. Patlama sadece babasının marifeti olabilirdi. Sör Lewis Finch ateşli silahlar ve toplar alanında ünlü bir muciddi. İngiliz Ordusu için yaptığı yenilikler kendisine övgü, nüfuz ve oldukça büyük bir servet kazandırmıştı. Ama deneysel top mermileriyle olan kazalardan sonra, Susanna’ya tarlalarda talim yapmaktan vazgeçeceğine dair söz vermişti.

Söz vermişti.

Patikada ilerlemeye başladıklarında garip, boğuk bir gümbürtü oldu.

Diana, “O ses de ne?” diye sordu.

Susanna masumu oynadı. “Hangi ses?”

Bayan Highwood, “*Şu* ses,” dedi.

Geçen her saniyeyle birlikte gümbürtü arttı. Topuklu terliklerinin altındaki kaldırım taşları titreşti. Bayan Highwood gözlerini sımsıkı yumdu ve kederli bir şekilde alçak sesle inledi.

“Ah, *şu* ses,” dedi Susanna canlılıkla, Highwoodları caddenin karşısına yönlendiriyordu. Eğer onları içeri sokabilirse... “Endişelenecek bir şey değil. Burada hep duyarız. Havayla ilgili bir durum.”

Minerva, "Fırtına olamaz," dedi.

"Hayır. Hayır, fırtına değil. O... atmosferle ilgili bir durum, aralıklı olarak aniden şiddetle esen..."

"Koyunlar!" Charlotte çığlık atıp patikanın aşağısını işaret etti.

Bir yığın kafası karışmış, yünlü yaratık tarihi taş kemerden köyün içine akın etti; caddeden aşağı koşturuyor ve üzerlerine doğru geliyorlardı.

"Ah evet," diye homurdandı Susanna. "Kesinlikle öyle. Aralıklı olarak aniden şiddetle esen koyunlar."

Misafirlerini caddenin karşısına hızla geçirdi ve panik olmuş koyunlar geçip giderken Tüm Eşyalar dükkânının eşiğine toplandılar. Kaygılı meleme korusu kulak zarlarını zorluyordu.

Eğer babası kendine zarar vermişse, onu öldürecekti.

Susanna patirtının üzerinden, "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Taşra hayatı kendi çekicilikleriyle birlikte gelir. Bayan Highwood, soluk alıp vermeniz iyi mi?"

Diana başıyla onayladı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"O zaman bana izin verir misiniz, lütfen?"

Susanna cevabı beklemeden eteğinin kenarını kaldırdı ve caddeden aşağı çığınca koşmaya başladı; köyden dışarı doğru yolunu tuttururken geride oyalanan birkaç koyunun etrafından dolandı. Tüm uğursuz işaretlere rağmen tepeyi aştığında karşısına çıkan manzara, babasının top denemelerinden biri değildi. Yolun en aşağısında iki yük arabası duruyordu. Gözlerini kısıncı yük arabalarının etrafında dolanan figürleri çıkarabildi. Uzun, erkeksi figürler. Aralarında kısa, şişman, kelleşmekte olan centilmenler yoktu.

Hiçbiri babası olamazdı.

Rahatlayınca buruk, barut kokulu havadan bir soluk çekti. Dehşetin yükü üzerinden kalktığına yerini merak aldı. İlgisi uyanan genç kadın, tekerlek izleri olan dar yolda durana kadar fundalıklardan aşağı

doğru inmeyi seçti. Uzaktaki erkek şekilleri hareket etmeyi bıraktı. Onu fark etmişlerdi.

Tek elini gözlerine siper edip adamların kimliklerini çıkarmaya çalışarak dikkatle onlara baktı. Adamlardan biri subay ceketi giyyordu. Diğerinin üzerinde ceket bile yoktu. Susanna onlara doğru yaklaşırken ceketsiz adam çılınca el sallamaya başladı. Rüzgâr ona bağırışları taşıyordu. Susanna kaşlarını çatarak daha çok yaklaştı, kelimeleri daha iyi duymayı umuyordu.

“Bekleyin! Hanımefendi, yapmayın!”

Pat.

Ne olduğunu görmediği bir güç ayaklarını yerden kesti ve genç kızı yanlamasına düşürerek onu yoldan tamamen çekti. Uzun çimlerin içine, omzunun üstüne indi; bir çeşit saldırgan canavar tarafından düşürülmüştü.

Kırmızı yün giyinen bir saldırgan canavar.

Birlikte yoldan uzağa, dirsek ve dizlerinin üzerine düştüler. Susanna'nın dişleri birbirine çarptı ve dilini ısırda. Elbisesinin kumaşı yırtıldı ve soğuk hava uyluğunda herhangi bir rüzgârın cesaret edeceğinden daha uzağa ulaştı.

Dönerek durduklarında, genç kadın kendini muazzam bir ağırlığın altında kapana kısılmış halde buldu. Ve yoğun yeşil bakışlar onu delip geçti.

“Ne?..” Soluğunu soruyla verdi.

BAM, dünyanın cevabı oldu.

Susanna başını eğdi, bir subay ceketi olduğunu fark ettiği şeyin korumasına sokuldu. Pirinçten düğmesi yanağına değiyordu. Toprak parçaları üstlerine yağarken adamın iri cüssesi rahatlatıcı bir kalkan oluştuyordu. Adam viski ve barut kokuyordu.

Toz çekildikten sonra, Susanna adamın alnındaki saçı kenara çekerek gözlerinde kafa karışıklığı ya da acı işareti aradı. Adamın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bakışları tetikte ve zekâ doluydu ve hâlâ ürkütücü tonda yeşildi; yeşim taşı gibi keskin ve yoğun renkliydi.

Susanna, “İyi misiniz?” diye sordu.

“Evet.” Adamın sesi derin bir hırıltı olarak çıktı. “Siz?”

Susanna başıyla onayladı ve adamın onu serbest bırakmasını bekliyordu. Adam hiç kıpırdamayınca genç kadının kafası karıştı. Adam ya ağır şekilde yaralanmıştı ya da ciddi anlamda münasebetsizdi. “Bayım, siz... şey, oldukça ağırsınız.” Elbette *bu* imayı kaçıramazdı.

“Siz de yumuşaksınız,” diye yanıtladı.

Yüce Tanrım. Bu adam kimdi? Nereden çıkmıştı? Ve nasıl hâlâ onun *üzerindeydi*?

“Ufak bir yaranız var.” Titrek parmaklarıyla adamın saç çizginin kenarında, şakağındaki kırmızı şişkinliğe dokundu. “Şurada.” Susanna adamın nabzını hissetmek için elini boğazına dayadı. Nabızı buldu, eldivenli parmak uçlarının altında güçlü ve dengeli şekilde gümbürdüyordu.

“Ah. Bu güzel.”

Genç kadının yüzü sıcaklıkla alevlendi. “Çift görüyor musunuz?”

“Belki de. İki dudak, iki göz, iki kızarmış yanak... bin tane de çil görüyorum.”

Susanna gözlerini ona dikip baktı.

“Endişelenmeyin, hanımefendi. Bir şeyim yok.” Adamın bakışı gizli bir amaçla karardı. “Ufak bir öpücüğün iyileştiremeyeceği bir şey değil.”

Ve Susanna soluk bile alamadan adam dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bir öpücük. Adamın ağzı onunkine değiyordu. Sıcak ve gergindi ve sonra... bitiverdi.

Yirmi beş yıllık hayatındaki ilk gerçek öpücüktü ve bir kalp atımlık sürede bitmişti. Artık sadece bir anıydı, dudaklarındaki hafif

viski tadında saklıydı. Ve sıcaklıkta. Hâlâ adamın kavurucu, erkeksi sıcaklığını tadyordu. Geç de olsa gözlerini yumdu.

“Bak işte,” diye mırıldandı adam. “Her şey daha iyi.”

Daha iyi mi? Daha kötü mü? Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta bir cevap yoktu, o yüzden gözlerini tekrar açtı.

Farklı. Bu garip, güçlü adam onu koruyucu bir kucaklamayla tutuyordu ve adamın büyüleyici yeşil bakışlarında kayboldu. Adamın öpücüğü genç kadının kemiklerini barutun patlamasından daha fazla sarsmıştı. Ve şimdi farklı hissediyordu.

Adamın sıcaklığı ve ağırlığı... bir cevap gibiydi. Susanna'nın, bedeninin sorduğunun farkına bile varmadığı bir sorunun cevabı. Yani böyle oluyordu, bir adamın altında uzanmak. Onun şeklini hissetmek, kendi vücudunun bazı yerlerden geçit verip, bazı kısımlarda direnç göstermesi. İki beden arasındaki ısı artıyordu; kalp atışları aynı davulun farklı yanlarından gümbürder gibi kapışıyordu.

Belki... sadece belki... bütün hayatı boyunca hissetmek için beklediği şey buydu. Ayakları yerden kesilmemişti ama yolun karşı tarafına fırlatılıp bir patlama olurken tepetaklak olmuştu.

Adam yan tarafına yuvarlanarak genç kadına soluk alması için yer verdi. “Nereden geldiniz?”

“Sanırım onu benim *size* sormam gerekiyor.” Güçlkle tek dirseğinin üzerine kalktı. “Siz *kimsiniz*? Burada ne yapıyorsunuz böyle?”

“Gayet açık değil mi?” Adamın ses tonu ciddiydi. “Koyunları bombalıyoruz.”

“Ah. Ah canım. Tabii öyle yapıyorsunuz.” İçinde bir yerlerde anlayış umutsuzluğa karıştı. Tabii ki adam kafadan çatlıktı. Savaşta kafayı yemiş o zavallı askerlerden biriydi. Bilmesi gerekirdi. *Aklı başında* hiçbir erkek ona hiç bu şekilde bakmamıştı.

Hayal kırıklığını bir kenara bıraktı. En azından adam doğru yere gelmişti. Ve doğru kadının üstüne düşmüştü. Kafa yaralanmalarını tedavi etmede, bir centilmenin kur yapmasına karşılık vermekten daha

yetenekliydi. Buradaki kilit nokta onu heybetli, güçlü bir adam olarak düşünmeyi bırakarak yardıma muhtaç biri olarak değerlendirmektir. İtici, işe yaramaz, hadım biri olarak.

Adama uzanarak parmak ucunu onun alnında gezdirdi. Genç kadın sakin bir tonla, "Korkmayın," dedi. "Her şey yolunda. İyi olacaksınız." Elini adamın yanağına koyup doğrudan gözlerine baktı. "Koyunlar sana burada zarar veremez."

ikinci Bölüm

Genç kadın, “İyi olacaksın,” diye tekrarlardı.

Bram ona inandı. Tüm kalbiyle. O an için fena halde iyi hissediyordu. Koyunlardan arınmış bir yola, işe yarayan bir bacağa ve alnını okşayan alımlı bir genç hanımefendiye sahipti. Ne diye şikâyetçi olacaktı ki?

Tabii alımlı genç hanımefendi onun su katılmamış bir sersem olduğunu düşünüyordu. Ama bu ufak bir meseleydi. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ aklını başına toplamaya çalışıyordu.

Patlamayı takip eden o anlarda, ilk önce bencilce dizini düşündüğünü kabul ediyordu. O hırpani kurtarma teşebbüsüyle bağlarını tekrar kopardığına neredeyse emindi. Yaralanmasından önce, bu kadını yoldan daha zarif biçimde uzaklaştırabilirdi. Bram tepenin aşağısında diğerleriyle birlikte beklemek yerine yolun kenarında durduğu için kadın şanslıydı, yoksa ona asla vaktinde yetişemezdi.

Birkaç saniyelik durum değerlendirmesi ve bir iki germe hareketi onu dizinin hâlâ sağlam olduğuna ikna edince, düşünceleri tamamen kadına odaklanmıştı. Gözlerinin süsen mavisi nasıl da aynı maviydi... şeyle, süsenlerle. Nasıl da bahçe gibi kokuyordu; tam bir bahçe gibi. Sadece bahar çiçekleri ya da şifalı bitkiler gibi değil, ezilmiş yeşil yaprakların suyu ve toprağın zengin, bereketli aroması. Nasıl da üzerine

düşülecek mükemmel bir yerdi; sıcak ve bir o kadar yumuşak. Altına bir kadın almalı ne kadar da uzun bir zaman olmuştu ve onu bu kadar tatlı şekilde okşayan birini hiç hatırlayamıyordu.

Tanrım, bu kadını gerçekten öpmüş müydü?

Öpmüştü. Ve daha fazlasını yapmadığı için şanslıydı. Orada, bir an için de olsa Bram iyiydi ve tamamen büyülenmişti. Bunun için patlamayı sorumlu tutması gerektiğini düşündü. Ya da sadece kadındandı.

Kadın biraz daha dik oturdu. Gevşeyen saçından çıkan tutamlar yüzüne döküldü. Saçları biraz kızıl çalınmış, çarpıcı bir altın rengiydi. Bram'e eritilmiş bronzu düşündürdü.

Genç kadın ona dikkatle bakarken, "Hangi günde olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

"Sen bilmiyor musun?"

"Burada, Spindle Koyu'nda, biz hanımefendilerin bir programı vardır. Pazartesi kırı yürüyüşleri yaparız. Salı günleri denize girme. Çarşambaları da bahçede oluruz." Elinin tersini adamın alına koynu. "Pazartesi günleri ne yapıyoruz?"

"Perşembeyi atladın."

"Perşembeler önemsiz. Bilgiyi hatırlama kabiliyetini test ediyorum. Pazartesi günlerini hatırlıyor musun?"

Bram bir kahkahayı bastırdı. Tanrım, kadının dokunuşu iyi hissettiriyordu. Eğer onu bu şekilde okşayıp sıvazlayacaksa, kafayı rahatlıkla yiyebilirdi.

"Bana adını söyle," dedi Bram. "Söz unutmayacağım." Belki biraz fazla cüretkardı. Ama resmi tanışma şansı barutun patlamasıyla kaçmıştı.

Barut patlatmaktan bahsetmişken, koyun kuşatmasının fikir babası da geliyordu. Lanet olasıca.

Colin, "İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

Genç kadın, "Ben iyiyim," diye cevapladı. "Korkarım aynı şeyi arkadaşınız için söyleyemem."

"Bram?" Colin çizmesinin ucuyla onu dürttü. "Tek parça görünüyorsun."

Senin faydan dokunmadı.

"Tamamen şaşkına döndü, zavallı şey." Kadın onun yanağını okşadı. "Savaştan mı? Ne zamandır bu halde?"

"Bu halde mi?" Colin, Bram'e pis pis sırttı. "Ah, doğduğundan beri."

"Doğduğundan beri mi?"

"O benim kuzenim. O yüzden biliyorum."

Genç kadının yanaklarına bir kızarıklık hücum ederek çillerini ortaya çıkardı. "Eğer sizin kuzeninizse ona daha iyi bakmalısınız. Taşrada gezinip koyun sürülerine savaş açmasına izin verirken aklınızdan ne geçiyordu?"

Ah, bu tatlıydı. Kadın onu önemsemişti. Bram'in çok rahat bir tımarhaneye yerleştirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Belki de perşembe günleri kızın ziyaret günleri olurdu ve onun alnına soğuk bezler koyardı.

Colin ciddi bir biçimde, "Biliyorum, biliyorum," diye yanıtladı. "Akl hastanesinde yatması gereken bir ahmak. Tamamen denge-siz. Zavallı piç kurusu bazen salya bile akıtıyor. Ama lanet olsun ki servetimi o kontrol ediyor. Hem de her peniyi. O yüzden ona ne yapacağını söyleyemem."

Bram, "Bu kadarı yeter," dedi. Bu saçmalığa son verme vakti gelmişti. Bir dakikalık dinlenmeden ve bir kadının dokunuşundan keyif almak bir şeydi, bütün gururunu teslim etmek bambaşka bir şey.

Çok fazla çabalamadan ayağa kalktı ve genç kadının kalkmasına yardım etti. Hafif bir reverans yapmayı başardı. "Yarbay Victor Bramwell. Sizi temin ederim, sağlığım mükemmel, aklım başımda ve bir de işe yaramaz bir kuzenim var."

"Anlamıyorum," dedi genç kadın. "O patlamalar..."

"Sadece baruttu. Koyunları korkutup dağıtmak için kullandık."

"Yola karabarut serdiniz. Koyun sürüsünü hareket ettirmek için."

Genç kadın elini onun tutuşundan kurtarıp yoldaki delikleri ince-

ledi. “Sör, akıl sağlığınız konusunda ikna olmuş değilim. Ama erkek olduğunuza dair hiç şüphe yok.”

Bram tek kaşını kaldırdı. “O konuda hiç şüphe olmadı.”

Genç kadının tek cevabı kızarıklığının artması oldu.

“Sizi temin ederim, tüm kaçıklık kuzenime ait. Lord Payne sadece dalga geçiyordu, durumumla biraz eğleniyordu.”

“Anlıyorum. Ve siz de yaralı gibi davranarak *benim* durumumla eğleniyordunuz.”

“Hadi ama.” Bram ona doğru eğilip mırıldandı: “Hoşunuza gitmemiş gibi mi davranacaksınız?”

Genç kadının kaşları ta ki zehirli uçları olan okları fırlatmaya hazır mükemmel, ikiz yay şeklini alana dek havaya kalktı. “Bunu duymamış gibi davranacağım.”

Genç kadın eldivenini çekti ve Bram refleks olarak yutkundu. Birkaç dakika önce elini adamın çıplak boğazına bastırmıştı ve Bram onu dudaklarından öpmüştü. Bütün rol yapmalar bir yana, aralarında bir anlık bir yakınlaşma olmuştu. Şehvetli. Güçlü. Gerçek. Belki genç kadın inkâr etmeyi tercih etmişti ama adamın aklından o tatlı, şehvetli ağzının hatırasını silemezdi.

Ve o saçını da saklayamazdı. Tanrım, o saçları. Genç kadın şimdi ayakta durduğu için üzerine vuran öğle güneşi güzelliğine güzellik katıyordu. Kırmızı alevler ve altın sarısı gün ışığı... Saçlarının iki rengi de bir diğerini gölgede bırakmak için savaşıyordu.

“Adınızı hiç söylemediniz,” dedi. “Bayan?..”

Genç kadın cevap veremeden, üstü kapalı bir at arabası tepeden aşağı inip onlara yöneldi. Arabacı yavaşlamaya zahmet etmedi bile, sadece araba daha hızlanırken atları kamçıladi ve atlar üzerlerine geldi. Hepsi yolun bir tarafına çekilip tekerlerin altında ezilmekten sakınmak zorunda kaldı.

Bram korumacı bir şekilde, kendini kadın ile yolun arasına attı. Araba geçip giderken kenarına işlenmiş bir arma gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genç kadın, "Ah hayır," diye soludu. "Highwoodlar olmasın." Araba gürültüyle uzaklaşırken arkasından seslendi: "Bayan Highwood, bekleyin! Geri dönün. Her şeyi açıklayabilirim. Gitmeyin!"

"Çoktan gittiler."

Genç kadın Bram'e dönüp öfkeli mavi gözlerini ona dikti. Bakışı tam göğsünün ortasında bir baskı oluşturdu. Onu hareket ettirecek güçte değildi ama bir etki bırakmaya yeterdi.

"Umarım mutlusunuzdur, efendim. Masum koyunlara işkence yapmak ve yolumuzda gedikler açmak bugün için yeterli zararı vermemiş gibi, genç bir kadının geleceğini de mahvettiniz."

"Mahvetmek mi?" Bram'in genç leydileri mahvetme alışkanlığı yoktu –o kuzeninin ilgi alanıydı– fakat eğer bu alana merak salsaydı, farklı bir teknik uygulardı. Yaklaşarak sesini alçalttı. "Cidden, sadece küçük bir öpücük. Yoksa bu durum elbisenizle mi alakalı?"

Bram'in bakışı aşağı indi. Çarpışmalarından en kötü darbeyi kızın elbisesi almıştı. Pembe muslin elbisesi çim ve toprakla lekesi olmuştu. Yırtılmış bir fırır yere düşmüş, unutulmuş bir eldiven gibi duruyordu. Yakası da aynı şekilde yırtılmıştı. Bram genç kadının, sol göğsünün korsesinden özgür kalmak üzere olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Ayrıca kendisi de oraya bakmaya son vermeli mi diye de merak ediyordu.

Buna gerek olmadığına karar verdi. Gözlerini dikip bakarak genç kadına iyilik yapıyordu, kızın dikkatini düzeltilmesi gereken yere çekiyordu. Kesinlikle. Gözlerini kızın yarası açıkta olan, kızarmış göğsüne dikmek onun göreviydi ve Bram asla sorumluluktan kaçan biri olmamıştı.

"Öhö." Genç kız kollarını göğsünde bağlayarak aniden adamın görevini yarıda kesti.

"Bu benimle ya da elbisemle ilgili değil. O arabadaki kadın savunmasızdı ve yardıma ihtiyacı vardı ve..." Nefes vererek alnuna düşen saç tutamlarını uçurdu. "Ve şimdi gitti. Hepsi gitti." Bram'i baştan

ayağa süzdü. “Neye ihtiyacınız var peki? Tekerlekçi? Yiyecek? İşlek caddeye çıkan yol tarifleri? Yolunuza gitmeniz için neye ihtiyacınız varsa bana söyleyin ve mutlulukla yerine getireyim.”

“Size hiç sıkıntı vermeyeceğiz. Bu yol Summerfield’a çıktığı sürece, biz...”

“Summerfield mı? Summerfield demediniz.”

Belli belirsiz bir şekilde, Bram genç kızın ona gücendiğini anladı ve muhtemelen hak ediyordu. Ama kahrolsun ki kendini üzgün hissedemezdi. Genç kadının bocalaması fazlasıyla çekiciydi. Bram’e kaşlarını çatarken çillerinin toplanışı. Meydan okurcasına dimdik dururken solgun, ince boynunun uzanışı.

Bir kadın için uzundu. Bram uzun kadınları severdi.

“Summerfield dedim,” diye tekrarladı Bram. “Sör Lewis Finch’in konutu, değil mi?”

Genç kadının alnında bir çizgi oluştu. “Sör Lewis Finch’le ne işiniz var?”

“Erkekleri ilgilendiren bir mesele, canım. Detaylar sizi ilgilendirmez.”

“Summerfield benim evim,” dedi. “Ve Sör Lewis Finch benim babam. Yani evet, Yarbay Victor Bramwell,” –her kelimeyi ayrı bir vurguyla söyledi– “beni ilgilendirir.”

* * *

“Victor Bramwell. Bu sensin.”

Sör Lewis Finch masasından kalktı ve hevesli adımlarla çalışma odasını geçti. Bram eğilmeye çalıştığında, yaşlı adam bu hareketi eliyle engelledi. Onun yerine Bram’in sağ elini ellerinin arasına alıp sıcak bir şekilde sıktı.

“Ah, seni görmek ne güzel. En son karşılaştığımızda Cambridge’den daha yeni ayrılmış çaylak bir yüzbaşıydın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Uzun zaman oldu, değil mi?”

“Babanın vefatını duyduğuma üzüldüm.”

“Teşekkürler.” Bram boğazını garip biçimde temizledi. “Ben de öyle.”

Herhangi bir rahatsızlık belirtisi için yaşlanmış adamı süzdü. Sör Lewis Finch sadece parlak bir mucit değildi, aynı zamanda bir kraliyet danışmanı olmuştu. Kral naibine tavsiye verdiği konuşuluyordu. Bu adamın ağzından çıkacak bir kelimeyle, Bram gelecek hafta birliğini geri alabilirdi.

Ve Bram tam bir sersem olduğu için gelişini adamın kızını yola atıp elbisesini yırtarak ve onu bırakmadan önce öperek duyurmuştu. Stratejik bir mücadele söz konusu olsaydı, bu davranışı ona madalya kazandırmazdı. Neyse ki geldiklerinde Sör Lewis kızının üstü başı dağınık halini fark etmemiş gibiydi. Fakat Bram, Bayan Finch geri dönüp hikâyeyi anlatma şansını bulmadan bu konuşmayı tamamlasa iyi olurdu.

Kızın kim olduğunu anlamadığı için suçlanamazdı. Babasınınkiyle aynı olan mavi gözleri dışında, adamdan bundan daha farklı olamazdı. Bayan Finch zayıf ve bir kadına göre dikkat çekecek kadar uzundu. Tam aksine Sör Lewis göbekli ve kısaydı. Geriye kalan birkaç gümüş rengi saç tutamı Bram’ın apoletine degecek uzunluktaydı.

Adam, “Otur otur,” diye ısrar etti.

Bram deri koltuğa otururken rahatladığını fazla göstermemeye çalıştı. Sör Lewis ona bir içki uzattığında, viskiyi ufak, kendini tedavi edercesine yudumlarla içti.

İçkisini içerken çevresini inceledi. Kütüphane, daha önce gördüğü hiçbir centilmenin kütüphanesine benzemiyordu. Doğal olarak bir masa vardı. Birkaç sandalye. Elbette kitaplar. Raflar birbirinden üzerinde Mısır motifleri olan alçı kolonlarla ayrılıyordu. Bazıları papirüs saplarına benziyordu. Diğerleri firavunlar ya da kraliçeler şeklinde oyulmuştu. Ve odanın bir tarafında boş alanın çoğunu işgal eden,

krem renkli taştan devasa bir tabut duruyordu. Yüzeyi aşınmıştı, içi ve dışı sıra sıra minik sembollerle doluydu.

Bram, “O mermer mi?” diye sordu.

“Kaymaktaşı. Bir kralın mezarından bir lahit...” Sör Lewis saçını karıştırdı. “Şu anda kralın adını unuttum. Bir yerlere yazmıştım.”

“Peki yazıtlar?”

“Dışındakiler büyü. İçindekiler de yeraltı dünyasına gidiş yolu.” Yaşlı adamın kır kaşları havaya kalktı. “O şeyin içine uzanabilirsin istiyorsan. Omurgaya iyi geliyor.”

“Teşekkürler, istemem.” Bram ürperdi.

Sör Lewis el çıptı. “Pekâlâ, iki yük arabasını sekiz paralı geçitten iyi bir viski ile antikaları tartışmak için geçirdiğini sanmıyorum.”

“Bunu yapmadığımı biliyorsunuz. Boş muhabbetler asla amacım olmadı. Ama viskiyi kabul edeceğim.”

“Ve umuyorum ki sonrasındaki akşam yemeğini. Susanna aşçıyı bilgilendirdi bile.

Susanna. Yani adı Susanna’ydı.

İsim ona uyuyordu. Basit, güzel.

Susanna. Susanna Finch.

Bir şarkının nakaratı gibi. Neşeli, inatçı tarzda bir şarkı. İnsanın aklına kazınan ve saatlerce, günlerce... hatta kişi ondan kurtulmaya çalıştığında bile neşeyle çalmaya devam eden ısrarcı bir melodi gibiydi. Hatta insan dikkatini o melodiden başka bir şeye, herhangi bir şeye vermek için ayak başparmağını kesecek hale geldiğinde bile.

Susanna. Susanna Finch. Alımlı Susanna’nın tunçtandır saçları.

Bakışını pencereye doğru çevirip bakımlı bahçeye göz gezdirdi. Gözüne çarpan her bitki ve çalıyla birlikte, genç kızın merak uyandırıcı, bahçe kokusunun başka bir ögesi belirleniyordu. Lavanta, adaçayı, sümbül, gül... adını bilmediği bir düzine daha bitki vardı. Rüzgâr açık pencereden içeri kokularını taşıyordu. Tıpkı genç kızın yaptığı gibi, rüzgâr da nazik parmaklarıyla saçını kaldırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bram kendini bir sarstı. O Sör Lewis in kızıydı. Onun hakkında o şekilde düşünemezdi. Ya da başka bir şekilde.

Yaşlı adama hitap ederek, “Yani mektubumu aldınız?” dedi.

Sör Lewis masasının diğer yanındaki sandalyesine oturdu. “Aldım.”

“O zaman niçin burada olduğumu biliyorsunuz.”

“Birliğini geri istiyorsun.”

Bram başıyla onayladı. “Ve hazır buradayken, bir çırak ilginizi çeker mi diye merak ediyordum. Kuzenimin sadece imha işinde hüneri vardır.”

“Payne’den mi bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Yüce Tanrım. Bir *vikontu* çırak olarak almamı mı istiyorsun?”

Sör Lewis viskisine doğru kıkır kıkır güldü.

“Bir vikont olabilir ama önümüzdeki birkaç ay için hâlâ benim sorumluluğumda. Birisi ona faydalı bir uğraş vermediği sürece, yıl sonuna kadar ikimizi de mahvedecek.”

“Niçin *sen* ona faydalı bir uğraş vermiyorsun?”

“Burada olmayacağım.” Bram öne doğru eğildi ve yaşlı adama imalı bir bakış attı. “Olacak mıyım?”

Sör Lewis gözlüğünü çıkarıp kenara bıraktı, baş ve işaret parmağıyla şakaklarını ovuyordu. Bram bundan hoşlanmadı. Şakak ovmağının birinin lehine karar vermenin işareti değildi.

“Dinle, Bramwell...”

“Bram.”

“Bram, babana büyük bir hayranlık duyardım.”

“Ben de öyle. Ülke de öyle.” Babası Hindistan’da kendini göstermiş, tümgeneral rütbesine kadar yükselmiş ve birçok onur nişanı ve madalya kazanmıştı. “Babam size ve işinize hayrandı.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Sör Lewis. “Ve ölüm haberi bana ulaştığında kesinlikle kahroldum. Ama sana yardım edemememin nedeni tam olarak dostluğumuz. İstedğin şekilde yardım edemememin.”

Bram'ın boğazına bir yumru oturdu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Yaşlı adam kafasında kalmış birkaç gümüşü tutamını karıştırdı. "Bram, dizinden vuruldun."

"Aylar önce."

"Ve o şekilde bir sakatlığın iyileşmesinin bir yıldan fazla sürebildiğini çok iyi biliyorsun. Tabii eğer tamamen iyileşirse." Sör Lewis başını iki yana salladı. "Seni birliğine tavsiye etmeye vicdanım el vermez. Sen piyade subaysın. Zar zor yürüyebilirken bir tabur yaya askere nasıl liderlik yapma niyetindesin?"

Soru Bram'ın karın boşluğuna bir yumruk gibi indi. "Yürüyebiliyorum."

"Bu odada yürüyebildiğine şüphem yok. Belki çayırın sonuna kadar gidip gelirsin. Ama her gün zor ve yorucu bir hızla on altı, yirmi, yirmi beş kilometrelik yol yapabilir misin?"

"Evet," dedi sertçe. "Yürüyebilirim. At sürebilirim. Adamlarıma önderlik edebilirim."

"Üzgünüm, Bram. Eğer seni bu hâlde savaş alanına geri yollarsam, ölüm emrini imzalamış olurum ve belki emrindeki adamların da. Baban çok iyi bir dostumdu. Sadece yapamam."

Bram'ın avuçları terledi. Yıkılmıştı. "O zaman ne yapacağım?"

"Emekli ol. Evine git."

"Evim yok." Tabii ki yeterince parası vardı ama babası ikinci oğuldu. Ona hiç miras kalmamıştı ve kendine ait bir arazi alacak vakti de bulamamıştı.

"O zaman bir ev satın al. Evlenmek için güzel bir kız bul. Durul ve bir aile kur."

Bram başını iki yana salladı. Hepsi de imkânsız önerilerdi. İngiltere hâlâ savaştayken, yirmi dokuz yaşında vazifesinden ayrılacak değildi. Ve evlenmeyecekti de. Babasının yolundan gidecekti; birisi çakmaklı tüfeğini soğuk, ölü bedeninden söküp alana kadar hizmet etmeye niyetliydi. Ve subayların karılarını getirmelerine izinleri olsa

da, Bram soylu kadınların yerinin sefer olmadığına inanıyordu. Kendi annesi bunun kanıtıydı. Genç Bram okul için İngiltere'ye gönderilmekten kısa bir süre önce, annesi Hindistan'da dizanteriye yakalanmıştı.

Sandalyesinde dik oturdu. "Sör Lewis, anlamıyorsunuz. Ben asker azığıyla dış çıkardım. Konuşmadan önce uygun adım yürüyebiliyordum. Ben durulacak bir adam değilim. İngiltere savaşta kaldığı sürece, vazifemden ayrılamam ve ayrılmayacağım. Bu benim görevimden fazlası, efendim. Benim hayatım. Ben..." Başını iki yana salladı. "Başka bir şey yapamam."

"Ayrılmayacaksın madem savaştakilere yardım etmenin başka yolları da var."

"Boşuna kendinizi yormayın, bunların hepsini üstlerimle tartıştım. Savaş Bakanlığı'nda masa başı işi anlamına gelen sözde terfiyi kabul etmeyeceğim." Eliyle kösedeki kaymaktaşıdan lahdi işaret etti. "Beni şu tabutun içine tıkip kapağını mühürleyin daha iyi. Ben bir askerim, sekreter değilim."

Adamın mavi gözleri yumuşadı. "Sen bir erkeksin, Victor. İnsansın."

"Ben babamın oğluyum," diye bağırarak karşılık verdi, yumruğunu masaya vuruyordu. "Beni sindiremezsiniz."

Fazla ileri gidiyordu ama sınırların canı cehennemeydi. Sör Lewis, Bram'ın son ve tek şansıydı. Yaşlı adam onu öylece reddedemedi.

Sör Lewis uzun, gergin bir an boyunca birleştirdiği ellerine baktı. Sonra sakince gözlüğünü tekrar taktı. "Seni sindirmek gibi bir niyetim yok. Aslında tam aksi."

"Ne demek istiyorsunuz?" Bram aniden alarma geçti.

"Tam olarak söylediğim şeyi kast ediyorum. Seni sindirmenin tam aksini yaptım." Bir yığın kâğıda uzandı. "Bramwell, kendini yükseleğe hazırla."

Üçüncü Bölüm

Susanna, kendine gel.

İzin istedikten sonra dağılmış saçlarını aceleyle düzeltti ve yırtılmış, çamurlu elbisesini temiz mavi muslinden bir elbise ve ona uyumlu eldivenlerle değiştirdi. Bu süreçte Gertrude'la zavallı hizmetçinin hak ettiğinden daha sert bir tonla konuştu ve sonra Kırmızı Salon'da Yarbay Bramwell'in eşlikçilerine katıldı.

İçeri girerken koridordaki aynaya kaçamak bir bakış attı. Görünüşü olabildiğince toparlanmıştı. Öte yandan soğukkanlılığı hâlâ içinde sürtünüp hareket eden bin sivri parça gibiydi. Bazısı gururuna saplanmıştı. Bazılarıysa babası ve karabarut ne zaman bir araya gelse ortaya çıkan tanıdık korkusunu harekete geçiriyordu. Kalanı da bilincini karıncalandırıyordu. Güzel bir his değildi.

Ve hepsi *adamın* hatasıydı. Kaba, muzip, yakışıklı koyun bombacısının. O adam kimdi ve babasından ne istiyordu? Sadece arkadaşça bir görüşme olmasını umut ediyordu. Yine de kabul etmek zorundaydı ki, Bramwell kibar sosyal ziyaretlerde bulunacak birine benzemiyordu.

Alt kat hizmetçisi tepsiyle geldi ve Susanna kıza tepsiyi ayakları uzun bıyıklı süs bahçı şeklinde oyulmuş gül ağacından masaya yerleştirmesini işaret etti.

“Çay alır mısınız, beyler?” diye sordu, demliğe uzanırken eldivenlerini iyice çekti. Çay doldurmak şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi. Ne uygarlaştırıcı bir gücü şu çay. Ufak gümüş maşayla şeker koyacaktı. Ufak bir kaşıkla sütü karıştıracaktı. Ufak kaşıklar duygusal çalkantılarla uyumsuzdu.

Düşünce onu rahatlatmıştı. Evet. Adamlara çay verecekti ve belki de güzel bir akşam yemeği. Sonra kendi yollarına gideceklerdi ve dünya normale dönecekti. En azından Susanna’nın bulunduğu kısmı.

Ceketsiz resmi kıyafetli centilmen. Susanna’nın öğrendiğine göre Lord Payne’di, ceketini ve boyun bağını bulmuş, saçını düzeltmişti. Vernikli dolaplar ve parlak yeşil vazolarla uyumlu bir aristokratik süs gibi duruyordu.

Apoletlerinden anladığı kadarıyla bir kademli onbaşı olan pencerenin kenarındaki subaysa, tedirginliğin bir resmiydi. Ejderha işlenmiş halıya dik dik bakıyordu, sanki işlemedeki yaratığın kendisine saldırmasını bekliyordu. Eğer saldırsaydı, adamın onu elleriyle öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

“Çay alır mısınız, Onbaşı?”

“Hayır.”

Susanna, bunun adamın dudaklarından duyduğu ilk ve tek kelime olabileceğini fark etti. İnsanın ona sadece bir defa bakarak, anlatacak ilginç bir hikâyesi olduğunu anlayacağı tarzda bir adamdı. Ayrıca Susanna adamın bunu asla anlatmayacağını hissetti. Çay bir yana, bir bıçak ucundayken bile anlatmazdı.

Lord Payne’e buharı tüten bir fincan uzattı ve adam tasasız bir tavırla hemen aldı. Genç kadına şeytani bir gülümseme gönderdi. “Karabarut çayı mı? Tebrikler, Bayan Finch. Mizah duygusu olan bir leydi hoşuma gider.”

İşte bu... bir zamparaydı. Bu her halinden belli oluyordu; iyi giyiminden ve kur yapan tavırlarından. Zamparalığını yeleğine de işletse yeri olabilir miş, hemen altın iplikten süslemelerin arasına. Susanna bu

tarz adamlarla ilgili her şeyi biliyordu. Spindle Koyu'ndaki leydilerin yarısı ya onlardan kaçmak ya da onlara koşmak istiyordu.

Susanna babasının kütüphanesinin kapalı kapısına bir bakış atarak onu bu kadar uzun süre tutan şeyin ne olabileceğini merak etti. Bu adamlar ne kadar çabuk giderse, nefes alması o kadar kolaylaşacaktı.

Payne koltuğuna geri döndü, pirinçten avizeyi değerlendirmek için başını geriye attı. "Bu oda fenaymış." Duvarı kaplayan vitrini işaret etti. "Onlar..." Başını yana eğdi. "Onlar da ne?"

"Roketler, Ming hanedanlığından. Babam doyumsuz bir antika koleksiyoncusudur. Tarihi silahlara karşı özel bir ilgisi vardır." Susanna kendine çay koyarken açıklamada bulundu: "Summerfield'da derleme bir konsept vardır. Bu odada Çin esintilerine yer verilmiş. Bir tane Avusturya oturma odası, bir Osmanlı salonu ve bir de İtalyan terası var. Babamın çalışma odası Mısır ve büyük İskenderiye kütüphanesinden esinlenilmiştir. Ortaçağ koleksiyonları uzun koridorda duruyor. Ah ve bahçede bir Yunan heykeli var."

"Sör Lewis büyük bir gezgin olmalı."

Susanna şekerini karıştırırken başını iki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Hep büyük bir tura çıkmayı konuştuk, ancak şartlar elvermedi. Onun yerine, babam dünyayı Summerfield'a getirdi."

Ve bunun için babasını nasıl da seviyordu. Sör Lewis Finch belki de en özenli ve dikkatli babalardan sayılmazdı. Ama Susanna'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Sahip olduğu her şeyi ve bütün laboratuvarını Summerfield'a taşımış, yıllar boyunca gelen sayısız daveti ve seyahat fırsatlarını geri çevirmişti... Hepsi Susanna'nın sağlığı ve mutluluğu içindi.

"Güzel, hepiniz toplanmışsınız." Babası kütüphaneden çıktı. Her zamanki gibi darmadağınktı. Susanna hafifçe gülümsedi, yanına gidip saçını yatırma ve boyun bağını düzeltme dürtüsüyle savaşıyordu.

Yarbay Bramwell bir fırtına bulutu gibi karanlık ve huzursuz bir şekilde onun peşinden geldi. Susanna'nın ona dokunma dürtüsü filan

yoktu. En azından, itiraf etmek istediği bir dürtüsü yoktu. Adamın odanın karşısından yürürken sağ bacağına kolladığını fark etti. Belki Susanna'yı yere yığıtığında kendini yaralamıştı.

"Bir duyurum var," dedi babası, resmi görünümlü belgeleri sağa sola salladı. "Bramwell uygun sevinci göstermekte başarısız olduğuna göre, iyi haberleri siz arkadaşlarıyla benim paylaşmam gerektiğini düşündüm." Gözlüğünü düzeltti. "Portekiz'in özgürleşmesine katkılarını ve cesaretini onurlandırmak adına, Bramwell'e kontluk unvanı verildi. Elimde bizzat Naip'in onayı olan mektuplar var. Bu andan itibaren Lord Rycliff olarak anılacak."

Susanna'nın çayı boğazına kaçtı. "Ne? Lord Rycliff mi? Ama o unvan kullanılmıyor. Rycliff Kontu en son..."

"1354'te vardı. Kesinlikle. Unvan beş yüzyıl boyunca beklemede kaldı. Bramwell'in katkılarını belirtmek için Naip'e yazdığım da, unvanı tekrar ortaya çıkarma önerimden memnun oldu."

Kırmızı Salon'da barut patlasa Susanna'yı daha fazla şaşırtamazdı. Bakışı söz konusu subaya yöneldi. Soyluluk rütbesi artırılmış bir adama göre, o da mutlu görünmüyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Payne. "Bir kont mu? Bu katlanılmaz. Servetimi kontrol etmesi yeterince kötü değilmiş gibi, kuzenim şimdi de benden daha soylu. Bu kontluğun ne getirisi var?"

"Unvanın onuru dışında pek fazla bir şey yok. Söz konusu arazi yok, sadece şey var..."

Susanna, "Kale," diye tamamladı cümleyi, sesi kısık.

Susanna'nın kalesi.

Elbette Rycliff Kalesi genç kıza ait değildi ama ona karşı her zaman sahiplenici olmuştu. Zaten kimse o kalıntı yığını istiyor gibi görünmüyordu. Hem buraya ilk taşındıklarında ve Susanna ateşten bitkinen, babası kalenin onun olduğu söylemişti. *İyileşmelisin, Susanna Jane*, demişti ona. *Keşfetmek için kendine ait kalen var.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Susanna, onlara modeli göster.” Babası imalı bir şekilde odanın güney duvarındaki yüksek rafa baktı.

“Baba, eminim yarbay ilgilenmeyecektir...”

“O artık Lord Rycliff. Tabii ki ilgilenecek. Orası onun kalesi.”

Onun kalesi. Susanna inanmadı. Niçin babası bu konuyla ilgili ona hiçbir şey söylememişti?

“Model, canım,” diye ısrar etti babası. “Kendim alırdım ama sadece senin o rafa uzanacak kadar uzun olduğunu biliyorsun.”

Susanna sessiz bir şekilde iç geçirdi, görev icabı sandalyesinden doğruldu ve neredeyse on yıl kadar önce yaptığı kilden Rycliff Kalesi modelini almak için odanın diğer tarafına yürüdü. Bazen hayat, küçük düşürme konusunda hayrete düşürecek kadar etkili olabiliyordu. Bir dakika içinde, garip bir şekilde uzun boylu ve zavallı bir heykeltıraş olduğu, odadaki erkek misafirlerine ifşa olacaktı. Sırada ne vardı? Belki de babası adamları onun çillerini saymaya davet ederdi, teker teker. Hava kararınca kadar burada kalırlardı.

Aniden, Bramwell yanında belirdi.

“Bu mu?” diye sordu, tek parmağını modelin kenarına dokundurarak. Susanna inkâr edebilmeyi dileyerek irkildi. “Evet, teşekkürler.”

Bram raftaki modeli alırken, genç kadın gözünün ucuyla ona kaçamak bakışlar atıyordu. İtiraf etmesi gerekiyordu ki, Rycliff unvanı ona uyuyordu. Adama bir güz ve çelik bir zırh verilse, asırlar arasındaki bir boşluktan geçerek çağdaş dünyaya ulaşmış bir ortaçağ savaçsısıyla kolaylıkla karıştırılabilirdi. İri ve kaslı yapısından kare çenesine, bir ya da iki günlük sakalına kadar. Adam zarafetten çok, güçle hareket ediyordu ve uzun tuttuğu koyu renk saçlarını bir parça deriyle ensesinden tutturmuştu. Ve o öpücükten hemen önce genç kıza bakış şekli, sanki genç kıızı yalayıp yutacak ve bu Susanna’nın da hoşuna gidecek gibi, doğrudan Karanlık Çağ’dan gelme idi.

Adam, güneşte kurumuş kil ve üzerine yapıştırılmış yosunun ufalanan yapısını gözler önüne sererken, Susanna üzerindeki tozu

üfleme dürtüsüyle savaştı. Bu, hizmetçilerin de bu rafa uzanamadıklarının kanıtıydı.

“Akıllıca değil mi?” Babası modeli Bramwell’in ellerinden alıp havada tuttu. “Susanna bunu on beş yaşındayken yaptı.”

Susanna, “On dört,” diye düzelitti, bir an sonraysa kendine lanet okudu. “On dört” durumu daha iyi mi gösterecekti?

Babası gösterişli bir şekilde modeli odanın ortasındaki masaya yerleştirdi. Adamlar isteksizce etrafında toplandı. Bramwell pütürlü, gri diyoramaya ters ters bakıyordu.

“Pek bir şeye benzemiyor olabilir,” dedi babası, “ama Rycliff Kalesi’nin tarihi efsanevidir. Bizzat Fatih William tarafından inşa edildikten sonra, Sekizinci Henry tarafından genişletilmiştir. Hemen denizin kenarındaki bir uçuruma inşa edilmiş. Aşağısı koy, görüyor musunuz?” İşaret etti. “Ve suyun rengi güzeldir, bu kasvetli gri gibi değil.”

Susanna kulağına dokundu. “Bir zamanlar mavi boya vardı. Solup gitti.”

Sör Lewis devam etti: “Koy canlı bir ortaçağ limanıydı. Sonra on üçüncü yüzyılda korkunç bir heyelan oldu. Fırtına veya erozyonun sonucuydu. Kimse tam olarak bilmiyor. Kalenin yarısı denize çöktü ve geriye kalan kısmı da harabe halinde. Ama hadi, Bramwell.” Sör Lewis subayı dürtükledi. “Sevinsene. Hep bir kale istemedin mi?”

Susanna yanındaki adamın devasa elinin kapanarak bir yumruğa dönüşmesini izledi. Eklemelerinin çatırdadığını duydu.

“Sör Lewis, onur duydum ve tavsiyenize minnettarım, ama bu aklımdaki şey değil. Şövalye ve ejderhalarla oynamakla ilgilenmiyorum,” dedi elini modele doğru sallayarak.

Sör Lewis onu dikkate almayarak işaret parmağını masanın vernikli yüzeyine kalenin batısına doğru sürttü. “Köy hemen şurada, vadinin hemen aşağısında. Etkileyici bir yer.” Sonra döndü ve odanın uzak köşesine doğru gözlerini kıstı. “Ve hemen şurada görünen açık yeşil madalyonun orası, Fransa’nın kuzey kıyısı, Cherbourg.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bramwell yeşil yere doğru bir bakış attıktan sonra, tekrar Sör Lewis'e döndü. Sessiz sorusuyla kaşları kalktı.

Sör Lewis tek eliyle subayın omzuna vurdu. "Bir birlik istedin, Bramwell. Güzel, İngiltere'nin güney kıyısında, düşmandan seksen kilometre bile ötede olmayan bir kalen oldu. Yeni lord olarak kaleni savunmak için bir milis kuvveti oluşturacaksın."

"Ne?" Susanna araya girdi. "Bir milis kuvveti mi, burada mı?"

Yanlış duymuş ya da anlamış olmalıydı. Bu adamlar çay içtikten, belki de sonrasında güzel bir yemeğin ardından buradan ayrılmalıydı. Bir daha asla görülmemeleri gerekiyordu. Koyun bombacılarıyla *komşu* olamazdı. Ve Tanrı aşkına... bir milis kuvveti mi? Leydiler ve Bayan Nichol'un pansiyonu ne olurdu? Spindle Koyu'nda böyle adamlar yoktu. Köyün başlıca çekiciliği, zamparaların ve subayların yokluğuydu.

"Baba, lütfen şaka yapmayı kesin," dedi canlı bir şekilde. "Cen-tilmenlerin vaktini harcamak istemeyiz. Burada bir milis kuvvetinin gereksiz olduğunu sen daha iyi biliyorsun."

"Gereksiz mi?" Bramwell ona bir bakış attı. "Milis kuvvetleri gereksiz değildir. Aksine, şarttır. Belki farkında değilsinizdir, Bayan Finch, İngiltere savaşta."

"Elbette ki bunun farkındayım. Fakat Fransız istilası tehdidinin geçtiğini herkes biliyor. Trafalgar'dan beri deniz harbine girilmedi ve Rusya'daki yenilginin ardından Bonaparte'ın güçleri tükendi, hiçbir yeri işgal edecek durumda değil. Aslına bakılırsa, tüm yapabildiği İspanya'yı elinde tutmak. Wellington'ın güçleri üzerine yürürken onu sağlayabileceği bile belirsiz."

Oda sessizliğe gömüldü ve Bramwell ona dikkatle kaşlarını çatı. Bununla birlikte, *Bayan Worthington'ın Bilgeliği'nin* başka bir madde-sinin daha yanlış olduğunu kanıtladı. Eğer bir kadının bilgi düzeyi, iç çamaşırlarıyla herhangi bir benzerlik taşıysaydı, açığa çıktığında erkekler heyecanlanmalıydı. Ne kadar garip olsa da, Susanna o şekilde işlediğini hiç görmemişti.

“Son olaylarla ilgili çok şey biliyorsunuz,” dedi adam.

“Ben savaşın akıbetiyle ilgilenen bir İngiliz kadınıyım. Kendimi bilgilendirme zahmetine giriyorum.”

“Madem o kadar iyi bilgilendiniz, sadece Fransa’yla değil, Amerika’yla da savaşta olduğumuzu biliyorsunuzdur. Kıyı şeridinin her cinsten korsan ve kaçakçılarla dolu olduğundan bahsetmeye bile gerek yok.” Tek parmağıyla modeli kendisine doğru çekti. “Bu Rycliff Kalesi’nin uzun zaman boyunca korunmasız kalmasına hayret ettim.”

“Hayrete düşecek hiçbir şey yok.” Susanna uzanıp modeli geri çekti. “Kimse burada karaya çıkmaya yeltenmeyecektir. Babamın da dediği gibi, Normanların işgalinden bu yana sahilde hiçbir şey değişmedi. Heyelan bir çeşit resif şekillendirdi. Deniz kabardığı zamanlarda bile sadece ufak balıkçı tekneleri dümen tutabiliyor. O koyda bir sürü gemi battı ve harap oldu. Kaçakçılar bile oraya bulaşmaz.” Başını kaldırıp imalı bir ifadeyle adama baktı. “Doğa bize yeterli korumayı sağlıyor. Üniformalı adamlara ihtiyacımız yok. Burada onlara gerek yok.”

Bakışları birbirine kenetlendi. O cüretkâr yeşil gözlerde savunmacı bir şeyler alevlendi ve Susanna onun aklından geçenleri merak etti. Susanna’yı öpmeyi düşünmediğine bahse girerdi.

Sör Lewis kıkırdayarak, “Korkarım,” dedi, “bu en can sıkıcı anlaşmazlık türlerinden biri olmalı.”

Susanna gülümsedi. “Kadının haklı olduğu türde mi?”

“Hayır, canım. İki tarafın da haklı olduğu türde.”

“Ne demek istiyorsun?”

Babası başıyla sandalyeleri işaret ederek hepsini oturmaları için yönlendirdi. Herkes yerine yerleştğinde, “Susanna, haklısın,” dedi. “Düşmanın Spindle Koyu’nu işgal etme ihtimali son derece küçük. Buna rağmen...”

Aniden Lord Payne öksürdü ve ağzındakini püskürtürken, beceriksiz takırtılarla çay fincanını bıraktı.

Bramwell, “Sorunun ne?” diye sordu.

“Bir şey yok, bir şey yok.” Payne çay sıçramış yeleğini sildi. “Sör Lewis, Spindle Koyu mu dediniz?”

“Evet.”

“Bu yer, burası, Spindle Koyu mu?”

Susanna yavaşça, “Evet,” diye tekrarladı. “Neden sordunuz?”

“Ah, bir sebebi yok.” Payne tek eliyle ağzını sildi, sanki bir kahkahayı bastırmaya çalışır gibiydi. “Lütfen, devam edin.”

“Dediğim gibi,” diye devam etti Sör Lewis, “buranın işgal edilme ihtimali kesinlikle düşük. Buna rağmen, Bramwell sana sağlam bir savunmanın, saldırı olasılığına değil, hazır olduğunu gösterilmesine dayandığını söyleyecektir. Kıyı boyunca benzer noktalar Martello kuleleriyle¹ kuvvetlendirildi, yerel gönüllü milisler tarafından savunuldu. Spindle Koyu zincirdeki zayıf halka olarak görünemez.”

“Köyümüzle ilgili zayıf hiçbir şey yok, baba. Ziyaretçiler mükemmel şekilde güvenli olduğunu biliyor. Eğer bu milis kuvveti buraya gelirse, itibarımız sadece...”

“Susanna, canım.” Babası gürültüyle içini çekti. “Bu kadarı yeterli.”

Hiç de yeterli değildi. *Baba, bu adamın nasıl biri olduğunu biliyor musun?* diyerek tartışmak için can atıyordu. *Savunmasız koyunların bombacı, firfırlı muslin elbiselerin düşmanı ve masum kadınları öpen biri! Kusursuz bir canavar. Onu burada tutamayız. Tutamayız.*

Sessiz kalmasını sağlayan tek şey babasına karşı duyduğu derin, sarsılmaz saygıydı.

Babası devam etti: “Tamamen dürüst olmak gerekirse, başka bir sebep daha var. Civardaki tek centilmen benim, görüyorsunuz ya. Bu görev bana ait olmalıydı. Sussex milisinden Tunbridge Dükü sorumlu ve bölgemizin hazır olduğunu göstermemizi sağlamak için bir yıl

¹ Genellikle on iki metre boyunda olan, on beş ile yirmi beş kişilik birliklerce savunulan, Britanya'ya has kuleler. (ed.n.)

aşkın zamandır peşini bırakmıyor.” Gözleri halıya dikildi. “Ve ona bu yaz festivaline kadar bir milis sözü verdim.”

Susanna korkuya kapılarak, “Yaz festivali mi? Ah, ama ona bir ay bile yok,” dedi. “Ve bunu hep bir çocuk festivali olarak düzenledik. Savaş zırhları, arbaletler. Eski mancınıkla denize doğru fırlatılan birkaç karpuz.”

“Biliyorum, canım. Ancak bu yıl, komşularımıza ve düke, uygun bir askeri denetleme sunmamız gerekecek.” Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Eğer Bramwell kabul ederse, görevi o üstlenecek. Eğer Rycliff unvanını benimsemez ve milis kuvveti kurmayı görevi olarak kabul etmezse... iş bana düşecek.”

“Baba, yapamazsın.” Sadece düşüncesi bile Susanna’nın dertlenmesine sebep oldu. Bir milis kuvveti toplama görevinden babası sorumlu olamazdı. Yaşlanıyordu ve kalbi zayıftı. Ve Susanna’nın tek ailesi oydu. Hayatını babasına borçluydu, hem de birçok şekilde. Bu korkunç Bramwell ve arkadaşlarını güvenli, emniyetli topluluklarına dahil etme olasılığı genç kızı dehşetle doldurdu. Fakat eğer alternatifi babasının sağlığını tehlikeye atacaksa, bu projeye nasıl karşı çıkabilirdi?

Cevap basitti. Çıkamazdı.

Babası subaya dönerek, “Bramwell, savaşta bütün alaylara öncülük ettin. Senden sadece yirmi dört kişilik bir birliği eğitmeni istiyorum. İnan bana, bunun bir aslandan kedi gibi davranmasını istemekten farksız olduğunun tamamen farkındayım. Fakat bu bir komutanlık pozisyonu ve sana teklif etmekte özgür olduğum tek şey. Ve sadece bir aylık. Eğer iyi iş çıkarırsan... yaz ortasından sonra, çok daha fazlasını elde edebilirsin,” dedi.

Adamların arasında anlamlı bir bakışma oldu ve Bramwell –artık Lord Rycliff– bir anlığına sessiz kaldı. Susanna soluğunu tuttu. Yarım saat önce, bu adam ve grubunun gittiğini görmeyi her şeyden daha çok dilemişti. Ve şimdi, kendini çok hoşnutsuz olduğu bir istilaya zorlanırken buldu.

Adamın kalmasını umuyordu.

Sonunda doğrulup ceketinin önünü çekti. "Pekâlâ, öyleyse."

"Mükemmel." Babası ayağa kalkarak ellerini birleştirip kısaca ovdu. "Derhal düke yazacağım. Susanna, yürümeyi hep sevmişsindir ve akşam yemeğine epeyce vakit var. Niçin Bram'e kalesini göstermiyorsun?"

Susanna adamları toprak yoldan çıkarıp çimlerin uzamaya başladığı eski bir yola sokarken, "Bu taraftan," dedi.

Patika tanıdıktı. Spindle Koyu'nda kaldığı yıllar boyunca, Susanna bu yoldan binlerce defa yürümüş olmalıydı. Arazinin her kıvrımını, yoldaki her alacalı çukuru biliyordu. Birçok defa bu yolu gecenin karanlığında hiç tökezlemeden almıştı.

Bugün, tökezledi.

Bramwell oradaydı; güçlü, kendinden emin bir tutuşla dirseğinden yakaladı. Susanna onun bu kadar yakınında olduğunu fark etmemişti. Tam dengesini sağladığını düşünmüştü ki, adamın ısısı ve varlığı onu tekrar dengesizleştirdi.

"Siz iyi misiniz?"

"Evet. Öyle sanıyorum." Garipliği savuşturma çabasıyla şaka yaptı: "Pazartesileri kasaba yürüyüşleri. Salı günleri denize girme..."

Adam kahkaha atmadı. Gülümsemedi bile. Yorumda bulunmadan onu bıraktı, öne geçmek için ilerledi. Adımları uzundu fakat Susanna onun hâlâ sağ bacağına dikkat ederek yürüdüğünü fark etti.

İyi bir şifacının asla yapmaması gereken şeyi yaptı. Bacağının acımasını umdu.

Susanna'yı yolda alaşağı ederek genç kızı birkaç ayak parmağını kaybetmekten kurtarmıştı. Ama adam orada olmasaydı, en başta bir tehlike olmayacaktı. Adam orada olmasaydı, şu anda pansiyonda Highwoods

ailesiyle görüşüyor olacaktı. Zavallı Diana. Hatta, zavallı Minerva. En azından Charlotte genç ve dirençliydi.

Yol boyunca konuşmadılar. Kumtaşından sırta vardıklarında, Susanna durdu. "Pekâlâ," dedi derin soluk alıp verişlerinin arasında, "işte orada, Lordum. Rycliff Kalesi."

Kalenin kalıntıları bir çıkıntının ucuna, denizden yükselen yeşil fundalıklardan bir oka tünemiş haldeydi. Dört taş kule, ayakta duran birkaç kemer... orada burada birkaç parça duvar. Tüm kalanlar buydu. Arka tarafında, batmaya yüz tutan güneş ışığında menekşenin hoş bir tonuna dönüşen Manş Denizi uzanıyordu.

Adamlar manzaraya bakarken uzun bir dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü. Tarihi kaleye yeni gözlerle bakamaya çalışan Susanna da sessiz kaldı. Genç bir kızken, kalenin romantizmine kapılmıştı. Kaleye resmedilmeye değer bir kalıntı olarak bakıldığında, duvar ve tavanların yokluğu en iyi özelliklerindendi. Kayıp parçalar hayallere davetiye çıkarıyordu; hayal gücüne ilham veriyorlardı. Öte yandan buraya muhtemel bir konut olarak bakılırsa, eksik bölümlerin sadece kasvetli kuruntulara ilham vereceğini hayal edebilirdi. Ya da belki kurdeşenlere.

"Ya köy?" diye sordu adam.

"Buradan görebilirsiniz." Onları sağlam bir kemerli koridordan, bir zamanlar kalenin avlusu olan çimlerle kaplı açık alanın karşısına, kayalığa doğru yönlendirdi. Böylece hilal şeklindeki koya ve sevgili halkına barınak olan vadiye bakabilirlerdi. Köy buradan o kadar ufak ve önemsiz görünüyordu ki. Eğer şansı varsa, adamın dikkatini çekmeden kalırdı.

Adam, "Yarın daha yakından göz atmam gerekecek," dedi.

"Özel bir şey yok." Susanna kaçamak yanıt verdi. "Sadece ortalama bir İngiliz köyü. Vakit kaybetmeye değmez. Kulübeler, bir kilise, birkaç da dükkân var."

Lord Payne, "Elbette bir de han vardır," dedi.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Susanna, "Bir pansiyon var," dedi, adamları kayalığın kenarından geriye yönlendiriyordu. "Kraliçe'nin Yakutu. Ama korkarım yılın bu zamanında tamamen dolu oluyor. Yaz ziyaretçileri, anlıyorsunuz ya, denizin keyfini çıkarmaya geliyorlar." *Ve sizin gibi erkeklerden kaçıyorlar.*

"Hana gerek olmayacak." Lord Rycliff yavaşça kalıntıların etrafında yürüdü. Yakınlardaki bir duvara elini dayayıp itti ve üzerine yüklendi, sanki duvarın sağlamlığını test ediyordu. "Burada kalacağız."

Bu duyuruya herkes şüpheyle yaklaştı. Hatta taşlar bile onun sözlerini yanlış olarak değerlendiriyor, yüzüne vuruyor gibi görünüyordu.

Onbaşı, "*Burada mı?*" dedi.

"Evet," dedi Lord Rycliff. "Burada. Eğer karanlık çökmeden kamp kuracaksak, yerleşmeye başlamamız gerek. Gidip arabalara bak, Thorne."

Thorne başını eğerek itaat etti ve anında bulundukları yerden çıkarak geldikleri yoldan indi.

Lord Payne, "*Burada kalma konusunda ciddi olamazsın,*" dedi. "*Burayı gördün mü?*"

"Gördüm," diye cevapladı Rycliff. "Ona bakıyorum. Ve kamp yapacağız. Milisler öyle yapar."

"Ben milis değilim," dedi Payne. "Kamp yapmam."

Susanna adamın öyle olmadığını tahmin etmişti. O güzel çizmelerle olamazdı.

"Şey, artık kamp yapıyorsun," dedi Rycliff. "Ayrıca, artık bir milissin."

"Ah hayır. Tekrar düşün, Bram. Beni kurşun asker birliğine çekmeyeceksin."

"Sana bir seçme hakkı bırakmıyorum. Biraz disiplin öğrenmen lazım ve bu harika bir fırsat." Etrafına bir bakış attı. "Tutuşmaya bu kadar düşkün olduğuna göre, ateş yakabiliyor musun, git bir bak bakalım."

Susanna, Rycliff'in dikkatini çekmeyi umarak elini adamın koluna koydu.

Dikkatini çekmişti. Bütün, sarsılmaz dikkatini hem de. Adamın kararlı bakışı onun yüzünde dolaştı, genç kadının yüz hatlarını ve kusurlarını araştırıyordu.

“Böldüğüm için bağışlayın,” dedi adamın kolunu bırakarak. “Fakat kamp yapmanıza gerek yok. Babam henüz bir davette bulunmamış olabilir fakat Summerfield’da kalmanızı teklif etmeye niyetli olduğundan eminim.”

“O zaman babanıza teşekkürlerimi iletin. Ancak saygı duyarak bu teklifini reddedeceğim.”

“Niçin?”

“Sahil şeridini savunmaya niyetliyim. Birkaç kilometre içerideyken bunu yapmak zor.”

“Fakat Lordum, bu milis işinin bir şovdan ibaret olduğunu anlamıyor musunuz? Babamın bir işgal konusunda endişelendiği falan yok.”

“Belki de endişelenmelidir.” Adam sarmaşık kaplı duvardaki kuru dalları koparan kuzenine bir bakış attı. Rycliff başını tek eğişiyle genç kadını kenara çekti. “Bayan Finch, subayların bekâr bir leydiyle aynı evde konaklamaları akıllıca değil. Eğer babanız itibarınıza dikkat etmiyorsa, siz edin.”

“İtibarıma dikkat mi edeyim?” Susanna kahkaha atmalıydı. Ama sesini alçaltarak, “Bunu, beni yola yapıştırıp bırakmadan önce öpen adam mı söylüyor?”

“Aynen öyle.” Adamın gözleri karardı.

Adamın imalı sözleri genç kadını sıcak, şehvetli bir farkındalık sarmasına sebep oldu. Elbette imada buluyor olamazdı...

Hayır. İmada bulunmuyordu. O sert, yeşim rengi gözler genç kadına doğrudan bir mesaj veriyordu ve devasa kollarını hafifçe kasarak bunu vurguladı: *Ben tam da düşündüğün kadar tehlikeliyim. Belki daha da fazla.*

“Nazik davetinizi alıp evinize dönün. Askerler ile hizmetçiler aynı çatı altında yaşadığında, olaylar olur. Ve eğer kendinizi bir kez

Tessa Dare

daha altımda bulursanız..." Adamın aç bakışı vücudunda gezindi. "O kadar kolay kaçamazsınız."

Susanna'nın soluğu kesildi. "Siz bir canavarsınız."

"Sadece bir erkeğim, Bayan Finch. Sadece bir erkeğim."

Dördüncü Bölüm

Bram genç kadının kayalık tepeden inişini izlerken, kendine Bayan Finch'in güvenliği için baktığını söyledi. Kendine yalan söyledi. Aslında genç kadının uzaklaşan figüründen, aşağı doğru attığı her adımıyla birlikte kıvrımlarının arsızca hoplamasından mest olmuştu.

Bu akşam o göğüslerin hayalini kuracaktı. Altında yumuşacık ve sıcak bir halde kapana kısılmışken nasıl hissettirdiğinin.

Lanet olsun. Bugün hiç de planlandığı gibi gitmemişti. Şu anda, Brighton Barracks'a doğru yol alması, Portekiz'e gidip tekrar savaşa katılmak için hazırlanması gerekiyordu. Onun yerine, birdenbire bir... kont olmuştu. Bu harabe kalede kapana kısılmış, anaokulundakilere denk öğrencilere askerlik eğitimi vermeye yemin etmişti. Ve daha da kötüsü asla onun olmayacak bir kadını arzuluyordu. Hatta tekrar emir vermek istiyorsa dokunamayacağı bir kadını.

Sanki Bram'in zor durumunu sezmiş gibi, Colin kahkaha atmaya başladı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Sadece fark ettiğinden daha büyük bir oyuna getirilmiş olman. Az önce onları duymadın mı? Burası Spindle Koyu, Bram. *Spindle. Koyu.*"

"Sanki adını bilmem gerekiyormuş gibi söyleyip duruyorsun. Bilmiyorum."

“Gerçekten de biraz kulüplere gitmen lazım. Seni aydınlatmama izin ver: Spindle Koyu ya da bizim deyimimizle, Kız Kurusu Koyu, deniz kenarındaki, tatil yapılan bir köydür. İyi aileler kırılgan çiçeklere benzeyen kızlarını şifalı deniz havası alsınlar diye buraya gönderir. Ya da kızlarıyla ne yapmaları gerektiğini bilmedikleri zaman. Geçen yaz arkadaşım Carstairs, kız kardeşini seyise tutulunca buraya yolladı.”

“Yani?..”

“Yani, senin küçük milis planın daha başlamadan lanetlendi. Aileler kızlarını ve vesayetleri altında bulunanları buraya gönderiyor çünkü güvenli. Güvenli çünkü hiç erkek yok. Zaten o yüzden Kız Kurusu Koyu diyorlar.”

“Erkek olmak zorunda. Hiç erkeğin olmadığı köy diye bir şey yok.”

“Şey, birkaç hizmetkâr ve esnaf olabilir. Bacaklarının arasında pörsümüş bir çubukla, bir çift kuru üzüm bulunduran bir ya da iki yaşlı herif. Ama onlar *gerçek* erkek değiller. Carstairs bize hepsini anlattı. Kız kardeşini almaya geldiğinde bulduğu şeye inanamadı. Buradaki kadınlar yamyam.”

Bram güçlükle dikkatini veriyordu. Bakışını Bayan Finch'in gittikçe uzaklaşan figürünün son görüntülerini yakalamaya odakladı. Kadın kendi başına günbatımı gibiydi, kayalığın görüş alanından çıkarken erimiş bronzdan saçları ışıltılı saçı. Ateşli. Parlak. Kız yok olduğunda, Bram anında daha soğuk hissetti.

Ve o zaman, sadece o zaman, gevezelik eden kuzenine döndü. “Ne diyordun?”

“Buradan gitmemiz lazım, Bram. Kadınlar hayalarımızı alıp iğne yastıkları olarak kullanmadan önce gitmeliyiz.”

Bram en yakın duvara doğru gitti ve tek omzundan destek alarak dizini dayadı. Lanet olsun, dik bir tırmanış olmuştu. “Şunu anlamama izin ver,” derken, bacağındaki tozu silkeliyormuş gibi davranarak ihtiyatlı bir şekilde ağrıyan uzbunu ovalıyordu. “Köy evde kalmış kızlarla

dolu olduğu için ayrılmamızı öneriyorsun? Sen ne zamandan beri kadınların fazlalığından şikâyet eder oldun?”

“Bunlar normal kız kuruları değil. Onlar... onlar itaatsiz. Ve haddinden fazla eğitilmişler.”

“Ah. Cidden korkutucu. Fransız süvari hücumuyla yüzleşirken teslim olmadan savaşacağım ama eğitilmiş bir kız kuruğu tamamen farklı bir şey.”

“Şimdi benimle alay et. Sadece bekle. Göreceksin, bu kadınlar kendilerine has bir tür.”

“Kadınlar benim meselem değil.”

Bir kadın haricinde ve o, köyde yaşamıyordu. Summerfield’da yaşıyordu ve Sör Lewis Finch’in kızıydı. Bayan Finch’in yatakta Bayan Cadaloz’a dönüşeceğinden ne kadar şüphelenirse şüphelensin kesinlikle yasak bölgeydi.

Colin bilgiç kadınlarla ilgili dilediği kadar küçümseyici yorumlar yapabiliirdi. Bram akıllı kadınların her zaman en iyi aşıklar olduklarını biliyordu. Hatta modanın ve tiyatronun dışındaki dünyadan bir şeyler bilen bir kadını özellikle takdir ederdi. Ona göre, Bayan Finch’in Napolyon’un ordusunun zayıflayan durumunu yorumlamasını dinlemek, bir fahişenin günlüğünü yüksek sesle okumasını dinlemek gibiydi. Fazlasıyla tahrik ediciydi. Ve sonra gerzekçe fakat yine de kaçınılmaz bir hata yapmış ve genç kızı çıplak hayal etmişti. Işıldayan saçları ve süt gibi teniyle, kırışmış beyaz çarşaflara karışmış...

Düşüncelerinin erotik zincirini bozmak için bacağındaki düğümlemiş kasa sertçe bastırdı. Acı, arzusun sisini dağıttı.

Göğsündeki cebinden ufak içki şişesini çıkardı ve viskiden canlandıracı bir yudum aldı. “Kadınlar benim meselem değil,” diye tekrarlardı. “Ben yerel adamları eğitmek için buradayım. Ve buralarda bir yerlerde adamlar var. Balıkçılar, çiftçiler, esnaflar, hizmetkârlar. Eğer dediğin doğruysa ve kadınlarla başa çıkamayacak kadar azınlıktaysalar... Şey,

o zaman kaslarını kasıp kendilerini kanıtlama şansı için hevesli olacaklardır.” Tıpkı onun gibi.

Bram yola doğru yürüdü ve yük arabalarının yaklaştığını görünce rahatladı. Yapılacak iş olursa şehvetli düşüncelere kapılamazdı. Cadırları kurmak, atların suyunu ve yemini vermek, bir ateş yakmak.

Son yudumunu aldıktan sonra içki şişesini kapayıp cebine attı. “Hadi, karanlık çökmeden önce şu yere iyice bir bakalım.”

Merkezden başladılar ve dışarı doğru incelemeye koyuldular. Elbette, şu andaki merkez gerçek merkez değildi, sonuçta kalenin yarısı denize uçmuştu.

Bram tekrar kuzeye doğru döndüğünde girdikleri kemerli yapının orijinal giriş olduğunu fark etti. Yapının iki yanından da duvarlar uzanıyordu. Duvarların dökülmüş olduğu noktalarda bile, insan nerede durduklarını kolayca takip edebiliyordu. Kale avlusu olan bu alandaki alçak, yosun kaplı çıkıntılar iç duvarları ve koridorları işaret etmeye yardım ediyordu. Güneydeki denize yakın kıyıda, dört yapraklı yoncaların sarmaladığı ufak kuleler yamacı sarmalıyor, dik, penceresiz taşlara bağlanıyordu.

Derin düşüncelere dalarak, “Bu iç kale olmalı,” dedi. Kemerli girişten geçerek yükselen dört kulenin ortasında durdu.

Colin karanlık, boş kulelerden birinin içine girdi. “Basamaklar taş olduğundan sağlam. Ama elbette, ahşap zeminler gideli çok olmuş.” Başını eğip tepesindeki karanlık köşelere göz attı. “Etkileyici bir örümcek ağı koleksiyonu var. Cıvıldadığını duyduğum o şeyler kirlangıç mı?”

“Onlar mı?” Bram dinledi. “Yarasa olmalılar.”

“Doğru. Yarasa. Yani içinde durduğum bu pislik yığını şey olmalı... Harika.” Avluya geri dönüp çizmelerini yosun kaplanmış alana sildi. “Burada sevimli bir yerin var, kuzen.”

Sevimliydi. Gökyüzü maviden mora dönerken, kale kalıntılarının üzerinde yıldız kümesi belirdi. Bram, Summerfield’da konaklamayı

reddederek doğru kararı verdiğini biliyordu. Görev ve dizginleme endişeleri bir yana, boğucu İngiliz malikânelerinde asla rahat etmezdi. Kapı pervazları ona göre fazla alçaktı ve yatakları ona küçük geliyordu. Öyle evler ona göre değildi, nokta.

Bram'ın ait olduğu yer açık araziydi. Summerfield gibi bir yere ihtiyacı yoktu. Öte yandan, boş midesi en azından Sör Lewis'in masasındaki yemeği kabul etmesi gerektiğini söylemeye başlıyordu.

Alçak sesli bir meleme dikkatini aşağı çekti. Bir kuzu ayaklarının dibinde duruyor, çizmesinin püsküllerini burnuyla dürtüklüyordu.

Colin canlı bir şekilde, "Ah, bak," dedi. "Akşam yemeği."

"Bu nereden geldi böyle?"

Thorne yaklaştı. "Bizi yukarı kadar takip etti. Arabacılar patlamalardan beri arabaların etrafında dolandığını söylüyor."

Bram hayvanı inceledi. Annesinden ayrı düşmüş gibiydi. Yazın bu zamanlarında, sütten kesilme yaşını geçmiş olmalıydı. Ayrıca şirin olma yaşını da geçmişti. Kuzu başını kaldırıp ona baktı ve ağlamaklı bir meleme daha koyuverdi.

Colin, "Nane jölemiz yoktur herhalde?" dedi.

Bram, "Onu yiyemeyiz," dedi. "Hayvan civardaki çiftçilerden birine aittir ve sahibi her kimse onu özleyecek."

"Çiftçi asla öğrenmeyecektir." Kuzeni kuzunun yünlü boğruüne hafifçe vurmak için uzanırken yüzüne sinsi bir sırıtış yayıldı. "Kanıtı yok ederiz."

Bram başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Kuzu parçalama fantezilerinden vazgeç. Evi uzakta olamaz. Yarın bulacağız."

"Pekâlâ, bu akşam bir şey yememiz gerekiyor ve hazırda bir alternatif görmüyorum."

Thorne uzun adımlarla ateşe doğru yürüdü, çoktan derisi yüzülmüş ve temizlenmiş bir çift yabani tavşan taşıyordu. "İşte sana alternatif."

Colin, "Onları nereden buldun?" diye sordu.

“Fundalıktan.” Thorne yere çönelerek çizmesinden bir bıçak çıkardı ve acımasız bir ustalıkla hayvanların derisini yüzmeye başladı. Kanın yoğun kokusu kısa sürede duman ve kül kokusuna karıştı.

Colin gözlerini subaya dikti. “Thorne, beni korkutuyorsun. Ve bunu söylemekten utanmıyorum.”

Bram, “Onu takdir etmeyi öğreneceksin,” dedi. “Thorne her zaman yemekle gelir. Yarımada’daki en iyi subay sofrasına sahiptir.”

“Şey, en azından açlık türlerinden birini tatmin ediyor,” dedi Colin. “Şimdi, diğerine gelelim. Bir kadın için doymak bilmez bir arzum var. Yalnız uyumak istemiyorum.” Bram’dan Thorne’a baktı. “Ne? Yıllar sonra yarımada’dan döndünüz. İkinizin olumlu anlamda ağzı sulanır sanmıştım.”

Thorne huysuz bir ses çıkardı. “Portekiz ve İspanya’da kadınlar var.” Derisi yüzülmüş leşi bir kenara bıraktı ve diğer tavşana uzandı. “Ve burada çoktan birini buldum.”

“Ne?” Colin tükürükler saçarak konuştu. “Kim? Ne zaman?”

“Son paralı yolda bize yumurta satan dul. Beni koynuna alacak.”

Colin, *buna inanayım mı*, der gibi Bram’e baktı.

Bram omuz silkti. Thorne uyanığın tekiydi. Nerede kamp kursalar ne yapıp edip bir batakhane ve bir kadın bulurdu. Hiçbirine tam olarak bağlanıyor gibi değildi. Ya da belki de kadınlar kendilerini Thorne’a bağlamıyorlardı.

Bağlılıklar Bram’ın sorunuuydu. Bir subaydı, serveti olan bir centilmendi ve her şey eşit olmakla ilgiliydi. Bir kadınla aklı başından gidinceye kadar sevişmeden önce, onunla sohbet etmeyi tercih ederdi. Tüm bunlar, bir kadının bağlanmasını cesaretlendirmek için yeterli özellikler gibiydi ve Bram’in beceremediği tek şey romantik gönül işleriydi.

Colin doğruldu, açıkça gücenmişti. “Şimdi bekle bir dakika. İş avcılığa gelince bana üstün gelmeden mutlu olurum ama söz konusu... kadınlarla seks olduğunda bana üstün gelemezsin. Bilmiyor olabilirsin,

Thorne, ama itibarım efsanevidir. Efsanevi. Bana köyde bir gün verin. Liderliğe özenen kız kuruları olmaları umurumda değil. Bu civar-dayken senden daha önce ve daha sık eteklerinin altında olacağım.”

“Aletlerinizi yerlerinde tutun, ikiniz de.” Bram dizinde uyuyan kuzuyu aksice dürtükledi. “Görevimizi tamamlamamızın ve bu yerden gitmemizin tek yolu, köy erkeklerinin işbirliği yapması. Ve eğer kız kardeşlerini ve kızlarını baştan çıkarırsak işbirliği yapmaya hevesli olmayacaklardır.”

“Tam olarak ne diyorsun, Bram?”

“Kadın yok, diyorum. Hemen buraya kamp kuracağız.” Thorne’a bir bakış attı. “Bu bir emirdir.”

Teğmen cevap vermedi, iki sıska tavşanı keskin bir dala saplamaya döndü.

Colin, “Ne zamandan beri senden emir alıyorum?” diye sordu.

Bram bakışını ona çevirdi. “Babam öldüğünden ve yarımadadan döndüğümde seni borç batağında bulduğumdan beri. Bu görevden zevk almıyorum ama önümüzdeki birkaç ay boyunca servetin benim elimde. Faturalarını ben ödediğime göre, ne söylersem yapacaksın. Tabii evlenirsen başka, o durumda ikimizi de yılın fenalaşmasından kurtarırısın.”

“Ah evet. Evlilik bir adamın kendini fenalaşmadan kurtarmak için yapacağı en iyi şey olurdu.”

Colin ayağa kalktı ve uzun adımlarla gölgelere doğru uzaklaştı.

Bram, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye seslendi. Colin ergen surat asışını takınmakta özgürdü ama dikkatli olmalıydı. Bütün kalenin güvenilirliğini test etmemişlerdi ve yakınlarda şu sarp kayalıklar vardı...

“İşemeye gidiyorum, sevgili kuzenim. Yoksa aletimi onun için de mi yerinde tutmamı isterdin?”

Bram bu uygulamadan dolayı Colin’den daha mutlu değildi. Yirmi altı yaşında, hassas yıllarını çoktan geçmiş bir vikontun bir vasiye ihtiyacı duyuyor olması bile saçma görünüyordu. Ancak mirasın meşru

bir vâris için teşvik etmeyi amaçlayan şartları Colin evlenene ya da yirmi yedi yaşına basana kadar Payne servetinin başkası gözetiminde tutulmasını açıkça belirtiyordu.

Ve Colin onun sorumluluğunda olduğuna göre, Bram'ın durumla başa çıkmak için kuzenini bir asker yapmaktan daha iyi bir fikri yoktu. Çok daha az gelecek vadeden adamları almış ve içlerinden disiplinle görev bilincini çıkarmıştı. Firariler, borçlular, pişkin suçlular... Ateşin karşısında oturan adam, onlardan biriydi. Eğer Samuel Thorne başa-rabilmişse, her adam için umut vardı.

Onbaşısına, "Yarın gönüllüleri toplamaya başlayacağız," dedi.

Thorne başını salladı, kızaran tavşanları şışte çeviriyordu.

"Köy başlamak için uygun gibi görünüyor."

Başka bir zor fark edilen onaylama daha.

Thorne bir süre sonra, "Çoban köpekleri," diyerek takıldı. "Belki birkaç tane bulurum. İşe yararlar. Öte yandan, tazılar daha iyi olur."

Bram, "Köpek yok," dedi. Evcil hayvanlara hevesli değildi. "Sadece bir aylığına burada olacağız."

Gölgelerden gelen bir hışırtı üzerine başlarını çevirmişlerdi. Bir yarasa olabilir. Ya da belki bir yılan. Şöyle bir düşününce, bir sıçan olmasının daha olası olduğunu varsaydı.

Thorne, "Bu yerde ihtiyacımız olan şey," dedi, "bir kedi."

Bram kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, bir kedi sahibi olacak değilim."

Thorne adamın dizindeki tüylü yaratığa baktı ve kaşını kaldırdı.

"Bir kuzu sahibi olmuş gibi görünüyorsunuz, Lordum."

"Kuzu yarın gidiyor."

"Peki ya gitmezse?"

"Akşam yemeği olur."

Beşinci Bölüm

Kadınlarla dolu bir köyde, sırlar sivrisineklerden daha kısa bir ömre sahipti. Ertesi gün Susanna, Bright'ın Tüm Eşyaları'nın kapısını açtığı anda sorgulara ve sorulara boğuldu. Kuşatılacağını bilmesi gerekirdi. Genç hanımefendiler, mısırın peşindeki tavuklar gibi etrafına toplanmış, bir parça bilgi için onu gagalıyorlardı.

“Duyduğumuz şey doğru mu? Söylenenler doğru mu?” On dokuz yaşındaki Sally, Bright ailesinin ikinci büyük kızı, tezgâhın üzerinden hevesle eğildi.

“Bu değişir.” Susanna bonesinin kurdelesini çözmek için ellerini kaldırdı. Düğümleri gevşetmeye uğraşırken, dükkândaki beklenti dokunulabilir seviyeye geldi.

“Neye göre değişir?”

“Kimin, ne söylediğine göre.” Sakince konuştu. Biri sakın olmalıydı.

“İşgal ediliğimizi söylediler!” dedi Violet Winterbottom. “*Erkekler* tarafından.”

“Başka ne tarafından işgal edilecektik? Kurtlar tarafından mı?”

Susanna dükkâna baktı, düşüncelerini toplamak ve tanıdık görkemini tadını çıkarmak için kendine bir dakika tanıdı. Bu görüntü her zaman aklını başından almayı beceriyordu. Bright'ın Tüm Eşyaları

dükkânına ilk girdiğinde, Ali Baba'nın hazine mağarasına düşmüş gibi hissetmişti.

Dükkânın ön tarafında güneye bakan, kare pencereler diziliydi; bu sayede altın rengi gün ışığı içeriye doluyordu. Diğer üç duvarın her biri yerden tavana kadar raflarla doluydu. O raflar her türden rengârenk eşyalarla kaplıydı. İpek ve dantel topları, tüyler ve mürekkep şişeleri, düğmeler ve pırlantalar, kara kalem ve renkli boyalar, şekerleme ve limon turşusu, diş tozu, pudra ve gün ortası güneşinde parıldayan daha birçok şey vardı.

"Hanın bulaşıkçısı, erkek kardeşinden duymuş." Sally'nin yanakları heyecandan pembeleşti. "Bir grup subay tepeye kamp kurmuş."

Violet, "İçlerinde bir lord olduğu doğru mu?" diye sordu.

Susanna bonesini çıkarıp kenara bıraktı. "Evet, bazı subaylar geçici olarak tepedeki kaleye kamp kurdu. Ve hayır, grupta bir lord yok." Durakladı. "İki tane var."

Bu duyurunun ardından gelen heyecanlı cırlayışlar genç kadının kulaklarına oldukça acı verdi. Sally'e baktı. "Şu iki dantel topunu tekrar gösterebilir misin? Geçtiğimiz perşembe günü baktıklarım? İkisi arasında karar vereme..."

Sally, "Danteli boş ver," dedi. "Şu centilmenler hakkında daha çok şey anlat. Ne kadar acımasızsın, burada beklentiyle tutuştuğumuzu biliyorsun."

"Bayan Finch!" Hiç beklemediği bir kadın ön kapıdan içeri girdi. "Bayan Finch, bu lordlar hakkında duyduğum şey ne?"

"Bayan Highwood?" Susanna inanamayarak dantel şapkalı dula gözlerini kırıştırdı. "Hâlâ burada ne arıyorsunuz?"

Minerva, "Hepimiz buradayız," diye seslendi, Charlotte'la kol kola girmiş bir hâlde annesinin arkasında duruyordu. Diana tezgâhtan utangaç bir şekilde el salladı.

Bir şekilde, Susanna ilk şokuyla onları görmemişti. "Ama... Ama dün arabanızın ayrıldığını gördüm."

Charlotte ayak parmakları üzerinde yaylanarak, "Annem eşyalarımızı aldirmek için yolladı," dedi. "Yazı burada, Spindle Koyu'nda geçireceğiz! Harika değil mi?"

"Evet." Susanna rahatlayarak kahkaha attı. "Evet, öyle. Buna öyle memnunum ki."

Dul Bayan Highwood bile gülümsedi. "Doğru karar olduğunu biliyordum. Arkadaşlarım her zaman önsezimin eşsiz olduğunu söyler. Tam da bu sabah civara iki lord gelmiş. Hazır buradayken, Diana iyileşip evlenebilir."

Hımm. Susanna *bundan* o kadar emin değildi.

Sally, "Şimdi bize onlarla ilgili her şeyi anlat," diye ısrar etti.

"Gerçekten anlatacak fazla bir şey yok. Dün öğle saatlerinde üç centilmen civara geldi. Yarbay Bramwell, Onbaşı Thome ve Bramwell'in kuzeni, Lord Payne. Krallığa olan hizmetleri için Bramwell, Rycliff Kontu unvanını aldı. Kale onun." Sally'e döndü. "Artık danteli görebilir miyim?"

Violet, "Kale onun mu?" diye sordu. "Nasıl olabilir? Bir adam öylece şehre giriyor ve istedi diye aniden yüzlerce yıllık bir kaleyi mi alıyor?"

Bayan Lange burnundan soludu. "Tam sana göre bir adam. Hep alır, hiç sormaz."

"Açıkçası, cesaretini takdir etmek için kontlukla ödüllendirildi," dedi Susanna. "Yerel bir milis kuvveti kurmak ve denetime hazır hâle getirmekle görevlendirildi. Denetleme günü, her yıl yaptığımız yaz festivalimizin yerini alacak."

Charlotte, "Ne?" diye sızlandı. "Yaz festivali yok mu? Ama hevesle onu bekliyordum."

"Biliyorum, canım. Hepimiz bekliyorduk. Ama bu yaz kendimizi eğlendirmek için başka yollar bulacağız, korkma."

"Bulacağınızdan eminim." Sally ona bilmiş bir bakış attı. "Vay be. İki lord ve bir subay. Bu sabah dantel almanıza şaşmamalı, Ba-

yan Finch. Mekânda yeni centilmenler varken, tüm hanımlar en iyi hallerinde görünmek isteyecektir.”

Birkaç kadın etrafında çember oluşturup eşyaları yeni bir ilgiyle incelemeye başladı.

Bayan Kate Taylor onlara katılmadı. Onun yerine, Susanna’nın yanına gitmek için odanın karşısına geçti. Spindle Koyu’nun müzik hocası olan Kate, pansiyonun yıl boyunca konaklayan sakinlerinden biriydi. Keyif verecek şekilde akıllıydı ve Susanna’nın en yakın arkadaşları arasındaydı.

Kate sessizce, “Endişeli görünüyorsun,” dedi.

“Endişeli değilim,” diyerek yalan söyledi. “Bu topluluğu inşa etmek için çok çalıştık ve çok önemli bir amacımız var. Birkaç adamın bizi dağıtmasına izin vermeyeceğiz.”

Kate etrafına bakındı. “Çoktan dağıtmaya başladılar gibi.”

Genç kadınlardan oluşan grup, iki küçük gruba ayrılmıştı –Sally Bright’ın güzellik tavsiyelerini hevesle dinleyenler solda toplanmıştı. Sağdaysa, geriye kalanlar savunmacı bir küme halinde eldivenlerine ve terliklerine endişeli bakışlar atıyorlardı.

Susanna tam olarak bu tepkiden korkmuştu. Spindle Koyu’ndaki bir avuç genç kadın, İngiliz askerlerinin peşinde koşmaktan kızıl hastalığına kurban gidecekti. Mahcup çoğunluksa keşiş yengeçleri gibi koruyucu kabuklarına geri çekilecekti.

Bayan Highwood, “Diana’nın yeni bir kurdeleye ihtiyacı var,” dedi. “Mercan rengi. Mercan rengi ona her zaman yakışır. Ve Charlotte için koyu yeşil.”

Sally, “Peki, Bayan Minerva için?” diye sordu.

Bayan Highwood başından savarcasına elini salladı. “Minerva için kurdele yok. Onları düğüm yapıp çıkarıyor ve şu gözlüklere takıyor.”

Susanna duyguları için endişelenerek söz konusu gözlüklü kıza bakmak için başını uzattı. Neyse ki Minerva dükkânın arka köşesine gitmiş, mürekkep şişelerini inceliyormuş gibi görünüyordu. Highwood

kız kardeşlerin ortancası insanların geleneksel güzel diyebileceği biri değildi fakat o gözlüklerin altında keskin bir zekâ pırıltısı vardı ve bunu süslemek için bir kurdeleye ihtiyacı yoktu.

“Adamlar nasıl görünüyor?” Genç Charlotte, Susanna’a döndü. “Çok yakışıklılar mı?”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Bayan Highwood ağırbaşlı bir şekilde onayladı. “Charlotte, Bayan Finch kesinlikle haklı. Bu lordların yakışıklı olup olmaması fark etmez. İyi bir servete sahip oldukları sürece tabii. Görünüş gelir geçer; altınsa sonsuza dek kalır.”

“Bayan Highwood, genç leydilerin kendilerini centilmenlerin görünüşleri, servetleri ya da en sevdikleri kurdele renkleriyle sıkımlarına gerek yok. Sosyal olarak halkın arasına karışacaklarını sanmıyorum.”

“Ne? Elbette karışacaklardır. Ta tepedeki rutubetli kalede kalamazlar.”

Susanna, “Benim için yeterince uzakta değiller,” diye homurdandı. Fakat kimse onun karakterine uymayan yorumunu duymadı çünkü tam o sırada Finn ve Rufus Bright dükkânın kapısında belirdi.

“Geliyorlar!” diye bağırды Finn. “Onları tam da şeyde gördük...”

Çocuğun ikizi cümlesini tamamladı: “Hemen yolun aşağısında. Atlarıyla ilgilenmeye gidiyoruz.” İkisi geldikleri gibi çabucak yok oldular.

Susanna, eğitimin her yerde olduğuna inanırdı. Her yeni gün bir şey öğreniyordu. Bugün, Afrika antilobu izdihamının ortasında kalmanın nasıl hissettirdiğini öğrendi.

Dükkânın içindeki herkes ona çarpıp geçti, yaklaşan adamlara bir bakış atabilmek için kare pencerelere ilerlerken itişip kakışıyorlardı. Susanna kendini kapıya yapıştırdı, kalkan toz yerine çökene kadar nefesini tuttu.

“Vay be,” dedi Sally. “Pek de yakışıklılar.”

Bayan Highwood, “Ah!” dedi, görünüşe göre birden fazla heceli kelime söyleyemeyecek kadar altüst olmuştu. “Ah.”

Charlotte, "Bir şey göremiyorum," diye sızlanarak ayağını yere vurdu. "Minerva, dirseğin kulağımda."

Susanna görmek için parmak ucunda durup boynunu uzattı. Fazla uzanması gerekmedi. Anormal boyunun işe yaradığı zamanlar oluyordu.

İşte oradaydılar. Üçü birden çimlik alanda atlarından iniyordu. Bright kardeşler hevesle dizginleri tuttu.

Genç kadına her yanından dayanan leydiler, Lord Payne'in yakışıklı yüz hatlarına ve neşeli tavrına cıvıldaştı. Susanna adama bakmadı. Dikkati anında ve değişmez bir biçimde korkunç Lord Rycliff'e çekilde. Adam tıraşsız çenesi ve ensesinde kalın bir atkuyruğu olarak topladığı küstahça uzun saçıyla, her zamankinden daha karanlık ve ortaçağa ait görünüyordu. Susanna gözlerini ondan ayıramıyordu. Ve adamı... hissetmeden ona bakamıyordu. Adamın sıcaklığını göğsünde hissediyordu. Dirseğini tutan güçlü tutuşunu. Dudaklarına sürtünen sıcak öpücüğünü.

Kate onun kulağına, "Tanrım," diye fısıldadı. "Onlar fazlasıyla... erkeksi, değil mi?"

Susanna haklı olduğunu düşündü. Tanrı yardımcısı olsun, öyleydi.

"Esmer olan fazlasıyla iri."

"Onu bir de yakından hissetmelisin."

Kate'in gözleri kocaman oldu ve dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Sen ne dedin?"

"Şey...dedim ki onu bir de yakından görmelisin."

"Hayır. Öyle demedin. Onu yakından hissetmem gerektiğini söyledin." Kızın ela gözleri yaramaz bir pırıltıyla parladı.

Kulakları utançtan kızaran Susanna, zayıf bir savunmayla elini kaldırdı. "Ben bir şifacıyım. Biz ellerimizle değer biçeriz."

"Sen öyle diyorsan." Kate pencereye döndü.

Violet yüksek sesle içini çekti. "Sanırım bu, öğleden sonraki planımızı iptal etmek zorunda olduğumuz anlamına geliyor."

Susanna, "Elbette hayır," diyerek karşı çıktı. "Planlarımızı iptal etmeye hiç gerek yok. Büyük ihtimalle adamlar bize sorun çıkarmayacaktır. Ama eğer yeni Lord Rycliff ve arkadaşları bir çay içmeyi uygun bulursa... Onları ağırlamak için elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekir."

Bu duyuru coşku ve panik kasırgasıyla karşılandı. Genç kadının etrafından karşı çıkışlar yükseldi.

"Bayan Finch, anlamayacaklar. Şehirdeki diğer centilmenler gibi bizimle alay edecekler."

"Düşünsenize, bir kont için çalmak? Giyecek güzel bir şeyim yok."

"Aşağılanma beni öldürür. Kesinlikle öldürür."

"Hanımlar." Susanna sesini yükseltti. "Endişelenmek için sebep yok. Her zamanki gibi hayatımıza devam edeceğiz. Bir ay sonra, bu milis olayı sona erecek ve bu adamlar gidecek. Onların ziyaretleri Spindle Koyu'nda hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Arkadaşlarının iyiliği için, bu istilayla yüzleşirken cesur bir ifade takınmak zorundaydı.

Ama kapıdaki ufak pencereden bakarken, yanıldığını biliyordu. Çok geçti. Spindle Koyu'nda olaylar çoktan değişmeye başlamıştı.

Susanna'nın içindeki bir şeyler değişmişti.

* * *

Bram beygirinden indikten sonra ceketini düzeltti ve etrafına bir bakış attı. "Yeterince makul bir köy," dedi derin düşünceler içindeyken. "Oldukça sevimli."

Colin, "Biliyordum," derken, hırçın bir lanet okudu.

Yeşillik alan genişti; gölgeleriyle otları güneşten koruyan ağaçlarla sınırı çizilmişti. Yolun karşısında düzenli bir sıra halinde binalar vardı. En genişinin han olduğunu düşündü. Dar toprak yolların kenarına inşa edilmiş kulübeler köyün merkezinden kıvrılıyor, vadinin kenarını takip

ediyorlardı. Köyün koya olan kıyısındaki bir grup mütevazı kulübeyi fark etti. Hiç şüphesiz balıkçıların meskeniydi. Yeşilliğin merkezinde kilise görünüyordu; yüksek bir katedraldi, bu kadar küçük bir köy için dikkat çekecek kadar büyüktü. Sör Lewis'in bahsettiği ortaçağ liman şehri kalıntılarından biri olduğunu varsaydı.

Colin dikkatle, "Bu yer temiz," dedi. "Fazla temiz. Ve fazla sessiz. Bu doğal değil. Beni ürpertiyor."

Bram'ın kabul etmesi gerekiyordu ki, köy garip bir şekilde tertemizdi ve tüyler ürpertecek kadar boştu. Sokaktaki her kaldırım taşı parlıyordu. Toprak yollardaki yıkıntılar süpürülerek temizlenmişti. Her dükkânın önünde ve kulübelerin düzgün pencerelerinde açmış kırmızı sardunyalar bulunuyordu.

İki delikanlı onlara doğru koştu. "Atlara yardım edebilir miyiz, Lord Rycliff?"

Lord Rycliff mi? Yani şimdiden onu tanıyorlardı. Bu ufak köyde haberlerin çabuk yayıldığını düşündü.

Bram dizginlerini ikilinin hevesli, kabarık saçlı olanına uzattı. "İsimleriniz nedir, çocuklar?"

Soldaki, "Rufus Bright," dedi. "Ve bu Finn."

Finn, "İkiziz," diye açıkladı.

"Demek öyle." Brightlar². O göz kamaştıran saçlarına bakınca, uygun bir isimdi. Saçları öyle sarıydı ki neredeyse beyaz denilebilirdi. "Gördün mü?" dedi Coline. "Bu yerin erkeklerden mahrum olamayacağını söylemiştim."

Colin, "Onlar erkek değil," diye cevapladı. "Onlar çocuk."

"Topraktan bitmediler ya. Eğer çocuk varsa, adamlar da olmalı. Daha da iyisi, cinsel organları kuruyup dala dönüşmemiş adamlar." Gençlerden birine doğru eğildi. "Babanız burada mı?"

2 (İng.) Parlak. (ç.n.)

Şok edici parlak saçlar hayır dercesine sallandı. “Şey... o burada değil.”

“Ne zaman geri dönecek?”

İkizler birbirlerine endişeli bakışlar gönderdiler.

En sonunda Rufus konuştu: “Bilmiyoruz, Lordum. Büyük ağa-beyimiz Errol gelip gidiyor, dükkân için eşyalar getiriyor. Tüm Eşyalar dükkânı bizim, hemen karşıda. Babamıza gelince... epeydir buralarda değil.”

Finn, “Onu en son iki yıl önce gördük,” dedi. “Anneme yeni bir bebek vermeye yetecek kadar kalıyor ve kalanımızı da tartaklıyor. Veletlerinden çok içmeye düşkün.”

Rufus ikizine dirsek attı. “Aile meselelerini bu kadar açmak yeter. Sonra neyi anlatacaksın? Kısa pantolonundaki yamalarını mı?”

“Babamız hakkında soru sordu. Ona gerçeği anlattım.”

Gerçek lanet olası bir maskaralıktı. Bu çocukların babası ayyaşın tekiydi, ayrıca Bram ayık bir Bay Bright’ı milisinde kullanabilirdi. Karşısındaki ikizleri değerlendirdi. On dört, belki de on beş yaşındaydılar. Bir görevde kullanmak için çok gençtiler.

“Bize demircinin yerini gösterebilir misiniz?” diye sordu.

“Atınızın nalı mı düştü, lordum?”

“Hayır. Ama onun için başka işlerim var.” Civardaki en güçlü, en işe yarar adamı bulması gerekiyordu. Demirci başlamak için en doğru yeri.

Sabah saatleri ilerledikçe, Bram, Bay Bright’ın kendini neden içkiye verdiğini anlamaya başladı.

Bunun basit bir görev olması gerekiyordu. Bir yarbay olarak bin piyadeden sorumluydu. Burada, sadece yirmi dört gönüllü toplaması gerekiyordu. Köyü tarayarak bir saat geçirdikten sonra, bir elin panna-

larını geçmeyecek kadar adam toplamıştı. Belki de tek başparmağıyla sayabileceğinden daha azdı.

Bay Bright'ın yokluğunu keşfetmek hayal kırıklıklarının ilkiydi, onun hemen arkasından demirciyi ziyaret edişi geliyordu. Demirci Aaron Dawes, genelde demircilerin olduğu gibi iriyarı bir adamdı ve sadece görünüşüne bakarak, Bram onun harika bir aday olacağını söylerdi. Buna rağmen onu engelleyen şey, demirhaneye girdiğinde adamın bir öküze nal çakmak ya da bir balta bıçağını dövmek yerine zarif bir madalyona titizlikle menteşe taktığını görmesiydi.

Sonra bir de papaz vardı. Bram kiliseye uğrayıp kendini tanıtmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Milis kuvvetlerini açıklayabileceğini ve köy erkeklerini asker olarak toplamak için papazın işbirliğini alacağını umdu. Papaz Bay Keane, görüldüğü kadarıyla genç ve akıllıydı ama heyecanlı adamın konuşabildiği tek şey bazı savaş gazileri vakıfları ve kilise sıraları için yapılan yeni elişi yastıklardı.

Keane'yle yaptıkları heves kırıcı konuşmanın ardından kiliseden ayrılırken Colin, "Seni uyardığımı söyleme," dedi.

"Ne çeşit bir papaz pembe yelek giyer?"

"Spindle Koyu'ndaki bir papaz. Sana söyleyip durduğum gibi, Bram. Pörsümüş çubuklar. Kurumuş üzümler."

"Başka adamlar var. Gerçek adamlar. Bir yerlerde."

Başkaları olmak *zorundaydı*. Elbette balıkçılar denize açılmıştı, o yüzden koyun kenarındaki yarım düzine baraka ve ağ örme kulübesi bugünlük adamlardan yoksundu. Elbette etrafta çiftçiler olmalıydı. En yakındaki pazar kurulan kasabaya gitmeleri muhtemeldi, bu cumartesi.

Bu esnada Bram adamların bulunabileceği tek bir yer olduğunu düşündü. Orduya asker alanların ve donanma zorbalarının olacağı yer.

"Hadi, bara gidelim," dedi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Thorne, "Benim bifeğe ihtiyacım var," dedi.

Colin araya girerek, "Benim de bir fahişeye ihtiyacım var," dedi. "Deniz kenarındaki ufak köylerde onlardan bulunmaz mı? Bar fahişeleri?"

“Bir yer olmak zorunda.” Girişinin üzerinde geleneksel bir bar tabelası sallanan, eğlenceli görünen bir yapıya doğru gitmek için çimlerin karşısına yöneldi. Ah, Tanrım. Bu yuvaya dönmek gibiydi. En azından yapışkan zeminleri ve karanlık, rutubetli köşeleri olan İngiliz barları, adamların uzmanlık alanıydı.

Girişe yaklaştıklarında Bram yavaşladı. Yakından incelediğinde, bu daha önce gördüğü hiçbir bara benzemiyordu. Pencerede dantel perdeler vardı. Piyanodan yükselen zarif melodi her yanını sardı. Ve kapının üzerinde sallanan tabelada yazan şey...

“Yazdığını düşündüğüm şeyin yazmadığını söyle.”

“Utangaç Hercaimenekşe” Kuzeni küçük düşürücü bir tonla, sesli olarak okudu. “Çay ve pasta dükkânı.”

Bram küfretti. Bu kötüydü.

Bunu düzeltmesi gerekti. İşletmenin kırmızı boyalı kapısını açarken, bu manzaranın kötü olmakla uzaktan yakından ilgisi olmadığını fark etti. Bu *güzel* olacaktı, erkeksi hoşgörünün bütün sınırlarının ötesinde güzel.

Altıncı Bölüm

“Üzgünüm, kuzen.” İşletmenin içine girerken, Colin tek elini Bram’ın omzuna koydu. “Haklı olmamdan nefret ettiğini biliyorum.”

Bram etrafa göz gezdirdi. Yapışkan zeminler yoktu. Karanlık, rutubetli köşeler yoktu. Adamlar yoktu.

Bulduğu şey, beyaz Şam kumaşıyla örtülmüş birkaç masaydı. Hepsinin üstünde içlerinde taze kır çiçekleri olan çömlekler vardı. Ve her masanın etrafında bir avuç genç kadın oturuyordu. Hepsi birlikte neredeyse yirmiden fazlaydı. Yeleklerini, kurdelelerini ve hatta bazıları gözlüklerini bile çıkarmıştı. Dışarıdan bakan birine göre, erkeklerin varlığından sersemlemiş görünüyorlardı.

Piyanodaki müzik hızla, acıklı bir şekilde sona erdi. Sonra sanki işareti almışlar gibi, kızlar hep birlikte odanın ortasına doğru döndü, liderlerinden rehberlik bekledikleri açıkça görünüyordu.

Bayan Susanna Finch.

Yüce Tanrım. Bayan *Finch* bu kız kurusu kovanının kraliçe arısı mıydı? Erimiş bronzdan saçları, mekândaki yumuşak başlılığın içinde vahşi bir güzellikti. Ve dağılmış çilleri, sakın görüntüsüne tezat oluşturacak şekilde sıraya girmeyi reddediyor gibiydiler. Bram bütün kayıtsız kalma niyetine rağmen kanının ani, asi bir kaynamayla ısındığını hissetti.

"Ah, Lord Rycliff. Lord Payne. Onbaşı Thorne. Bu ne sürpriz." Sandalyesinden kalktı ve bir reverans yaptı. "Bize katılmaz mısınız?"

Colin, "Yürüyün hadi. En azından yemek yiyelim," diye homurdandı. "İki ya da daha fazla hanımefendi toplandıysa, mutlaka yiyecek vardır. Bunun kutsal kitapta yazdığından neredeyse eminim."

"Oturun." Bayan Finch onlara duvara yakın bir masadaki boş sandalyeleri işaret etti.

"Asker olan sensin." Colin onu öne doğru itekledi. "Önce sen."

Bram rahatladı ve boş bir sandalyeye yöneldi; yürürken kendini porselen dükkânına girmiş bir boğa gibi hissederken alçak tavan aydınlatmalarından sakınmayı başardı. Etrafındaki kırılgan leydiler kırılabilir fincanlarını narin parmaklarıyla tutuyorlardı. Porselene dönmüş tenlerindeki, fincan tabağı kadar olmuş gözleriyle onu takip ediyorlardı. Bram bir ani hareketiyle her şeyi dağıtabileceğinden şüphelendi.

Susanna, "Size soğuk bir şeyler ve yiyecek getireceğim," dedi.

Ah, hayır. Bram'i tüm bu zarafetle bir başına bırakıp gitmiyordu. Sandalyeyi geriye çekip kadın için tuttu. "Kuzenim halleder. Oturun, Bayan Finch."

Genç kadın davetini kabul ederken yüzünden bir şaşkınlık geçip gitti. Bram yanındaki sandalyeye oturdu. Gündüzki gözlemleri ve Colin'in dehşetli uyarıları arasında... bu köyde çok garip bir şeylerin döndüğünü biliyordu. Ve o şey her neyse, Bayan Finch oturacak ve ona bunu açıklayacaktı.

Elbette, genç kadın onun yanına oturduğu anda, adamın odaklanma gücü hemen yok oluverdi. Cücelerin boyuna göre yapılmış masalar onları yakın oturmaya zorluyor, genç kadının omzu onun koluna sürtünüyordu. Oradan, sürtünmenin tatlı kaynağını hayal etmek çok kolaydı. Genç kadının vücudunun kendi vücudu altındayken nasıl hissettirdiğini tekrar hatırlamak...

Müzik tekrar başladı. Masada bir fincan çay belirdi.

Susanna eğilerek yaklaştı, sera kokusuyla adamı yıkıyordu. Mırıltıyla benzer bir ses tonuyla, “Süt ya da şeker?” diye sordu.

Kahrolası. Bram’e çay teklif ediyordu. Bram’in bedeni, sanki genç kadın önünde çıplak bir halde durmuş, tek elinde krema kavanozu ve diğerinde şeker kâsesiyle, çıplak teninden hangisini yalamayı tercih edeceğini soruyormuş gibi tepki verdi.

İkisi de. İkisi de lütfen.

“İkisini de istemem.” Kışkırtılmaya karşı kendini toparlayan Bram, cebinden ufak içki şişesini çıkardı ve buharı tüten fincanın üzerine cömertçe viski ekledi. “Burada neler dönüyor?”

“Haftalık toplantımız var. Dün size söylediğim gibi, Spindle Koyu’nda biz leydilerin bir programı vardır. Pazartesi günleri kır yürüyüşleri. Salı günleri denize girme. Çarşamba günlerini bahçelerde geçiriyoruz ve...”

“Evet, evet,” dedi tıraşsız çenesini kaşırken. “Programı hatırlıyorum. Perşembe günleri yetim kuzuları evlat edindiğinizi umuyorum.”

Genç kadın sakince devam etti: “Grup aktivitelerinin yanı sıra, her leydinin kendine has ilgi alanları vardır. Resim, müzik, bilim, şiir. Cumartesi günleri, bireysel başarılarımızı kutlarız. Bu toplantılar genç leydilerin daha geniş sosyal ortamlara dönmeden önce kendilerine güvenlerini geliştirmelerine yardım ediyor.”

Bram şu anda piyano çalan hanımefendinin, niçin sosyal ortamlarda kendine güven eksikliği çektiğini hayal edemezdi. Bram’in müzik kabiliyeti yok denecek kadardı fakat duyduğunda gerçek yeteneği tanırırdı. Bu genç kadın, Bram’in piyanonun çıkarabileceğini bile bilmediği sesleri müzik aletinden çıkarıyordu –katlanarak artan kahkahalar ve dertli, candan iç çekişler. Ve kız güzeldi de. Kızın profilini izlerken gür kestane rengi saçlarını ve narin yüz hatlarını gözlemledi. Bram’in genelde hoşlandığı tarzda değildi fakat hiçbir adamın karşı çıkamayacağı bir güzelliğe sahipti.

Ve kız çalarken, Bram, Susanna Finch için şehvet duymayı engellemeyi neredeyse başarmıştı. Bir müzik dehasından başka kimse bunu başaramazdı.

“O Bayan Taylor,” diye fısıldadı Susanna. “Müzik eğitmenimiz.”

Colin yanlarına gelerek masanın ortasına bir servis tabağı yerleştirdi ve neyse ki havadaki garipliği dağıtmaya yardımcı oldu. “İşte,” dedi. “Yemek.”

Bram yiyeceklere göz attı. “Emin misin?”

Tabakta ufakık pastalar ve bir lokmalık kekler vardı; her biri farklı tonlardaki pastel renkte kremalarla süslenmişti. Zarif lokmalıkların üzerinde ufak çiçeksi şekiller ve şekerden inciler vardı.

“Bu *yemek* değil.” Bram eflatun kremalı bir keki başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup gözlerini üzerine dikti. “Bu... yenilebilir süsleme.”

“Yenilebilir. Önemsemediğim tek şey o.” Colin ağzına bir parça susamlı çörek tıkaştırdı.

“Ah, bu eflatun olanlar Bay Fosbury’nin özel kekleri.” Susanna Bram’in elindeki keki işaret etti ve kendisine de benzer bir lokma seçti. “İçleri kendi yaptığı Frenk üzümü marmeladıyla dolu. Şahane.”

“Bunları yapan Bay Fosbury mi?” Bram eflatun keki kaldırdı.

“Evet, tabii ki. Bir nesildir buranın sahibi. Eskiden bir bardı.”

Yani bu yer *eskiden* bir bardı. Birinin birkaç kadeh bira bekleyeceği bir yer. Ve böbrek böreği. Biftekler o kadar az pişmiş olurdu ki, insan ineğin hâlâ mölediğini duyabilirdi. Bram’in midesi umutsuzca guruldadı.

“Neden bir bar sahibi çayın yanına çörek pişiriyor?” Bram etrafına bir bakış attı, eğlenceli şekilde döşenmiş ve iyice temizlenmişti. Pencerelerdeki dantel perdeler kaygısızca sallanıyor, onunla *ve* eflatun rengi pötifuruyla alay ediyordu.

“Her şey değişir. Han leydilerin toplandığı bir yer olunca, iş stratejisi elbette ki değişecekti.”

"Anlıyorum. Yani bu yer artık bir bar değil. Bir pastane. Gerçek, doyurucu yemekler yerine, bu pastel renkli saçmalıkları almamızın sebebi bu. Sıkı çalışan, düzgün bir adamı para kazanmak için çiçekli şekiller yapan bir adama çevirdiniz."

"Safsata. Bay Fosbury'i hiçbir şeye 'çevirmedik.'"

"Eminim yapmamışsınızdır. Siz adamı... kuru üzüm gibi büzüştürmüşsünüz." Bram keki tiksintiyle attı, parmaklarındaki eflatun kremayı silebileceği bir yer aradı. En sonunda süslü masa örtüsüne sürdüğünde, Bayan Finch'ten gelen dehşete düşmüş solukla keyfi yerine geldi.

"Bu oldukça ortaçağa ait bir görüntü," dedi genç kadın, hakarete uğradığı açıktı. "Burada, Spindle Koyu'nda, biz modern zamanda yaşıyoruz. Niçin bir adam kuşüzümü reçelini ya da güzel madalyonları kendi hoşuna gittiği için yapamasın? Eğer bir kadının ilgisini çeken şey yerbilimi ya da hekimlikse, niçin bunun peşinden gitmesin?"

"Benim meselem kadınlar değil." Bram mekânda etrafına baktı. "Peki, bu 'modern' adamlar bir bardan mahrum olduklarına göre, akşamları nerede toplanıyorlar?"

Susanna omzunu silkti. "Sanırım evlerine gidiyorlar. Burada kalan birkaç adam var zaten."

"Köyden kaçtılar, değil mi? İnanması zor değil."

"Bazıları orduya ya da donanmaya katıldı. Diğerleri daha büyük kasabalara iş aramaya gitti. Spindle Koyu'nda gerçekten fazla adam yok." Açık mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Bunun görevinizi zorlaştırdığının farkındayım ama tamamen açık olmak gerekirse... biz bunu bir mahrumiyet olarak görmüyoruz."

Çayından bir yudum aldı. Bram, kadının o çekingen, ufak sırtışıyla çay içmeyi başarabilmesine şaşırdı.

Genç kadın fincanını indirirken kaşları kalktı. "Ne istediğinizi biliyorum, Lord Rycliff."

"Ah, bundan fazlasıyla şüpheliyim." Genç kadının hayal gücünün o kadar canlı olabildiğinin imkânı yoktu.

Susanna bir kek daha almak için uzandı, başparmağı ile işaret parmağının arasında dengeledi. "Size harika, kanlı, büyük bir biftek dilimi sunmamızı tercih ederdiniz. Çatalınızı saplayabileceğiniz bir şey. Bıçağınızla parçalayabileceğiniz. Kabaca, *fethedeceğiniz*. Bir erkek yemeğine fetih olarak bakar. Ama bir kadına göre, ayaklanmadır. Burada hepimiz hanımefendiyiz ve Spindle Koyu bizim özgürlüğü ufak, tatlı ısırlıklarla tattığımız yerimiz."

Kremalı keki dudaklarına doğru kaldırdı ve tahrik edici, pişmanlık duymayan bir lokma aldı. Hünherli dili başıboş bir parça marmeladı kurtarmak için dışarı çıktı. Genç kadın zevkle ufak bir iç çekiş koyuverdi ve Bram neredeyse yüksek sesle inliyordu.

Bram dikkatini ondan uzaklaşmaya zorladı, yetenekli Bayan Taylor'ın performansında kendine sığınak arıyordu. İnsanlara öyle bir büyü yaptı ki, müziğin son notaları ile coşkulu alkışların arasında bir duraklama oldu. Bram diğerleriyle birlikte alkışladı. Barda alkışlamayan tek kişi Thorne'du. Ama bir düşününce, Thorne kişiden sayılıyor muydu? Onbaşı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde, duygusuzca kapıda duruyordu. Bram alkışlamanın Thorne için duyguları fazlasıyla göstermek anlamına geldiğini varsaydı... dans etmek, kahkaha atmak ve gözlerini kırıştırmaktan daha iletişimsel bir yüz ifadesi takınmak gibi. Adam kahrolası bir kayaydı. Hayır, tam bir kaya değildi. Demirle kaplanmış bir kayaydı. Ve ek olarak buzla sırlanmıştı.

İşte bu sebeple, onbaşının irkildiğini görünce, gerçekten şoke edici bir durumun olduğunu biliyordu. Odadaki başka kimse fark etmemişti -omuzlarındaki hemen göze çarpmayan bir kasılma ve hızlı, sert bir yutkunuş. Fakat Thorne için bu tepki tüyler ürpertici bir çılgılık anlamına gelebilirdi.

Bram arkadaşını bu kadar şaşkına çeviren şeyin ne olduğunu görmek için döndü. Bayan Taylor piyano sırasından doğrulmuştu, sandalyesine dönmeden önce gülümsüyor ve zarif bir reverans yapıyordu. Şimdi genç kadını profilden görürken daha önce fark edemediği

şeyi görebiliyordu. Bayan Taylor'ın beyaz tenli, zarif yüzünün diğer yanı şarap kırmızısı bir doğum lekesiyle bozulmuştu. Kalp şeklindeki kırmızı izler genç kadının sağ şakağının büyük bir bölümünü karartıp saç çizgisinin içinde kayboluyordu.

Ne yazıktı. Ne kadar da güzel bir kızdı.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Bayan Finch ona imalı bir bakış attı. "Bayan Taylor en sevdiğim arkadaşlarımdan biridir. Daha nazik ya da daha güzel başka birini tanımıyorum."

Genç kadının ses tonu bıçak gibi keskindi ve bunu kati bir niyetle savuruyordu.

Arkadaşımı incitme, diyordu.

Ah. Bu her şeyi açıklıyordu. Bu köydeki garip işleri, Susanna'nın milis karşı direncini. Bayan Finch kendini bu acayip dişilerden oluşan ufak kuluçkanın koruyucusu ilan etmişti. Ve genç kadının gözlerinde, bu durum Bram'i -ya da canlı olan her erkeği düşman yapıyordu.

İlginç. Bram genç kadının amacına saygı duyabilir, hatta hayran olabilirdi. Susanna'nın kendini sorun çözücü olarak gördüğüne şüphe yoktu. Fakat genç kadının hesabının belli başlı düzeltmelere ihtiyacı vardı. Erkekler öylece denklemden çıkarılamazdı. Bu yeri korumak bir erkeğin göreviydi -net olmak gerekirse, Bram'in göreviydi. Ve genç kadının kuluçkasındaki garip ördekler olayları karmaşıktırılıyordu.

Gariplikten bahsetmişken, Bayan Taylor'ın yerine geçen gözlüklü bir genç kadın ilginin yeni odağı oldu. Bu kız piyanoya oturmada, ya da herhangi bir müzik aleti çalmadı. Onun yerine, leydilerin elden ele geçirmeye başladığı bir kutu tuttu; leydiler pek ilgilenmiyordu. Bram boynunu uzatıp baktı. Kutunun içindeki şey... topraktı. Bu genel hoşnutsuzluğu açıklardı.

"Bu kız ne yapıyor böyle?" Colin üçüncü susamlı çöreğini ısırırken mırıldandı. "Toprak üzerine ders veriyor gibi görünüyor."

"O Minerva Highwood." İşte yine o bıçak keskinliğindeki ses tonu. "Bir yerbilimci."

Colin eğlenirmiş gibi bir ses çıkardı. “Bu, eteğinin ucundaki on santimlik çamuru açılıyor.”

“Annesi ve iki kız kardeşiyle birlikte yaz tatili için burada, Bayan Diana ve Bayan Charlotte.” Bayan Finch yakınlardaki bir masadaki sarı saçlı bir grup kadını işaret etti.

“Vay vay,” diye mırıldandı Colin. “İşte *onlar* ilginç.”

Başka bir genç leydi piyanodaki yerini almak için ayağa kalktı. Colin masadan uzaklaştı ve az önce boşalan sandalyeye oturdu, yani Diana Highwood’un yanındaki sandalyeydi.

“Ne yaptığını sanıyor?” dedi Bayan Finch. “Bayan Highwood iyileşme döneminde. Kuzeniniz peşine düşme niyetinde olmasa iyi olur...” Genç kız sandalyesinden doğrulmaya başladı.

İşte yine korumacı davranıyordu. Bram tek eliyle onu durdurdu. “Ona aldırmaayn. Kuzenimi ben zapt ederim. Şimdi biz konuşuyoruz. Siz ve ben.”

Genç kadın tekrar sandalyesine otururken, Bram sandalyenin bacağına tekmeleyip çevirdi, böylece genç kadını kendisine bakmaya zorladı. Kadın, eldivenli bileğine dokunan eline baktı. Bram ikisini de kızdırmak için elini orada tuttu. Parmaklarının altındaki saten ısındı. Düğmeleri baştan çıkarıcıydı.

Lanet olsun, bu kadınla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı.

Bram güçlükle onu bıraktı. “Sizi anladığımdan emin olmama izin verin, Bayan Finch. Evlenmemiş kadınlardan bir koloni oluşturdunuz, sonra Spindle Koyu’ndaki her kanlı canlı erkeği kaçırdınız ya da hadım ettiniz. Ve yine de, mahrumiyet hissetmiyorsunuz.”

“Hem de hiç. Aslında, durumumuzun ideal olduğuna inanıyorum.”

“Farkındasınızdır ki, bu kulağa çok...”

Genç kadın başını anlayışla yana eğdi. “Göz korkutucu mu geliyor? Bir adama nasıl o şekilde görünebileceğini anlıyorum.”

“Ben Sapphovi³ vari diyecektim.”

O şehvetli, Frenk üzümü bulaşmış dudaklar şaşkınlıkla aralandı.

Güzel. Kadının derisinin altına işlemek için ne gerekeceğini merak etmeye başlıyordu. Ve o sorgu zincirini çekiştirirken, genç kadının teniyle ilgili çok fazla duyuyu araştırıyordu. Yumuşaklığını, ısınısını... baharat gibi saçılmış o nefis çillerini.

“Sizi şaşırttım mı, Bayan Finch?”

“İtiraf etmeliyim, evet. Kadınların arasındaki romantik sevgi hakkında üstü kapalı imada bulunuşunuzla değil tabii. Antik Yunan şiiirleri hakkında bu kadar bilgili olacağınızı hiç sanmazdım. Bu kesinlikle bir şok oldu.”

“Haberiniz olsun, üç dönemliğine Cambridge’e gittim.”

“Gerçekten mi?” Genç kadın sahte bir hayretle ona baktı. “Üç koca dönem boyunca mı? Bakın işte bu etkileyici.” Sesi, adamın kollarındaki her bir tüyü havaya kaldıran alçak, tahrir edici bir tondaydı.

Sohbetin bir noktasında, genç kadın onunla tartışmaya son vermiş ve flört etmeye başlamıştı. Bram kadının bunun farkında olduğundan şüpheliydi, tıpkı dünkü tehlikeyi fark etmediği gibi. Dün paramparça olmuş elbisesinin açık renkli, yumuşacık göğsünü açığa çıkarmasının bir rüzgâr kadar uzak olduğunu anlayamamıştı. Zıtlık ve çok iyi anlaşma arasındaki ince fark konusunda deneyimden yoksundu.

O yüzden Bram hiç kıpırdamadan bakışına karşılık verdi. Genç kadının da farkına varmasını sağlayana kadar yoğun bir şekilde, doğrudan onun gözlerine baktı. Aralarında oluşan bu kor gibi kavurucu çekimi anlaması için.

Genç kadının soluk almama çabasıyla aralarındaki hava ısındı ve bakışları bir an adamın ağzına indi. Bir öpücüğün kısa süreli hayali.

3 Sappho, Antik Yunan Şairlerinden biridir. şiiirlerinde kadınlar arasındaki tutkuyu da işlediğinden lezbiyenlikle ilişkilendirilmiştir. (ed.n.)

Ah evet, tek kaşını hafifçe kaldırarak genç kadınla konuştu. Burada yaptıığımız o.

Susanna güçlkle yutkundu. Fakat başka tarafa dönmedi.

Lanet olsun, birlikte o kadar iyi olabilirlerdi ki. Sadece kadının gözlerinin içine bakarken hepsini gördü. O irislerde ince zekâ, tutku ve... derinlik vardı. Bram'in keşfetmek için can attığı, merak uyandırıcı derinlikler. Bir adam, bir kadınla bu şekilde bütün gece konuşabilirdi. Aralıklarla, tabii ki. Upuzun iç çekmeler ile soluk soluğa kalmalar ve inlemeler de gerekirdi.

Bilinçaltı kulağına bangır bangır, *O Sör Lewis'in kızı*, diye bağırırdı. Sorun, vücudunun geri kalanının buna aldırmasıydı.

Genç kadın boğazını temizleyerek adama yaptığı büyüğü aniden bozdu. "Bayan Lange, bizi bir şiirle onurlandırmaz mısınız?"

Bram sandalyesinde geriye yaslandı. Zayıf, siyah saçlı bir genç kadın kürsüye çıktı, bir kâğıt tutuyordu. Yumuşak başlı ve ürkek görünüyor.

Ta ki ağzını açana kadar.

"O, alçak hain! O, yemin bozan!"

Pekâlâ. Artık odanın dikkatini çekmişti.

"Hiddetimi duy, tıpkı uzaktaki fırtınalar gibi. Yüreğimi, bir canavar parça parça etti. Sığınağımı, sefil bir zalim yağmaladı -ama tamamen değil." Başını kâğıdından kaldırdı. "Ufak mucize ona engel oldu."

Bayan Finch, Bram'e doğru eğildi ve fısıldadı: "Bayan Lange, kocasından ayrıldı."

Bram, "Demeyin," diye mırıldandı. Kibar bir alkışa hazırlanarak ellerini kaldırdı.

Ama şiir sona ermedi. Ah hayır. Devam etti.

Birkaç dakika boyunca.

Epik rezillik mısralara sığmıyor gibiydi. Ve kadın yüksek sesle okudukça, sesinin tonu inceldikçe inceldi. Hatta kadının elleri titremeye başladı.

“Arzuyla yolunu kaybettiği seferde, ihanet etti bütün güvenime. Karşılığını verdim o acımasız eylemin. Bronzdan bir çay tepsisiyle. Kanının küstahlığıydı... dimi kumaşından perdelerdeki lekeler...” Gözlerini sımsıkı yumdu. “O pash lekeyi çok iyi hatırlıyorum. O benim sözüm. Bir daha asla... asla... *asla*...”

Tüm oda nefesini tuttu.

“... olmayacak.”

Sessizlik.

“Bravo!” Colin çılgınca alkışlayarak ayağa fırladı. “Çok iyi, kesinlikle. Haydi, bir tane daha.”

Bram göz ucuyla, Bayan Finch’in yumuşak, şehvetli dudaklarının kenarlarının titrediğini gördü. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Ve Bram de onun dudaklarını kendininkilerle kaplamamak için kendini zor tutuyordu. Kahkahasının tatlılığını tatmak, o ince zekâsından keskin bir ısırık almak. Kadının ihtiyaç duyduğu şekilde ona sahip olmak. Derinlemesine, canavarca, ortaçağa özgü şekilde.

Yapması gereken şey açıktı.

Sandalyenin ayaklarını zeminde gıcırdatarak kendini masadan geriye doğru itti. Mekândaki her kadın sessiz bir korkuyla ona dönerken ayağa kalktı ve kabaca, “İyi günler,” diye homurdandı.

Sonra doğruca dışarıya çıktı.

Yedinci Bölüm

Susanna arkasından gitti.

Daha ne yaptığıнын farkına bile varmadan sandalyesinden fırlayıp kapıdan dışarı çıktı ve imkânsız adamın peşine takıldı. Gittiğinden emin olmak için, elbette. Fakat adamın o şekilde ayrılmasına izin veremezdi.

“Bu oldukça aniydi.” Eteklerini kaldırırken, atına binmek için giden adamı aceleyle izledi. “Genç hanımefendiler endişeli ancak sizi ağırlamak için ellerinden geleni yaptılar. En azından uygun bir şekilde ayrılabilirdiniz.”

Ona bakış, lanetli eflatun keki ya da Summerfield'daki dün akşamki yemeği de kabul edebilirdi. Susanna'yı vesayeti altındaki bütün hanımların önünde kızarıp, küçük bir kız gibi saçlarını parmağına dolayana kadar iğnelemeyebilirdi. *Tıraş olmaya* zahmet edebilirdi.

Bu adamın sorunu neydi, kendini kibar insanlara uyduramıyor muydu? Kuzeni bir vikonttu. Elbette, o da bir centilmen olarak yetiştirilmişti.

Adama çimenlik alanda yetişti ancak nezaketsiz şekilde nefes nefeseydi. “Spindle Koyu bir tatil köyü, Lord Rycliff. Ziyaretçiler güzel, güneşli havası ve iyileştirici atmosferi için uzak mesafelerden gelir. Eğer derin bir nefes alıp etrafınıza iyice bakarsanız, *siz* de iyi

gelecek bir yer bulabilirsiniz. Çünkü, söylediğim için bağışlayın ama suratsız bir lordun varlığı kasabamızı iyi göstermiyor.”

“Uymadığını tahmin ederim.” Rycliff, atının dizginlerini Rufus Bright’tan aldı. Başıyla Utangaç Hercaimenekşe’yi işaret etti. “Ben o yere ait değilim. Bunu iyi biliyorum. Asıl soru, Bayan Finch... *siz* bu köyde ne yapıyorsunuz?”

“Size açıklamaya çalıştım. Burada, Spindle Koyu’nda leydilerden oluşan bir topluluğuz ve birbirimizin arkadaşlığına, zihinsel teşviklerine ve sağlığına destek oluyoruz.”

“Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız. Buranın daha iyisini bulamaya-
cağını bilen mahcup, garip bir yumurcak için ne kadar çekici olacağımı görebiliyorum. Asıl sormak istediğim *siz* burada ne yapıyorsunuz?”

Aklı karışan genç kadın eldivenli avuçlarını havaya kaldırdı. “Mutlulukla yaşıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Bram ona şüpheli bir bakış atarak. Atı bile inanmazlıkla homurdanır gibiydi. “Sizin gibi bir kadın.”

Genç kadının tüyleri diken diken oldu. Bu adam onun ne tür bir kadın olduğunu sanıyordu?

“Eğer kendinizi hayatınızda hiç erkek olmadan düşünüyorsanız, Bayan Finch, bu sadece tek bir şeyi kanıtlar.” Tek bir seri hareketle kendini eyere çekti. Adamın sonraki sözleri ona tepeden söylendiği için genç kadını ufak ve küçük görölüyormuş gibi hissettirdi. “Hep yanlış adamlarla karşılaşmışsınız.”

Beygirini eşkin gitmesi için dürttü ve genç kadını hakarete uğramış, öfkeli bir halde bırakarak gitti. Susanna topuklarının üzerinde döndüğünde, burnu Onbaşı Thorne’un apoletine değdi.

Güçlkle yutkund. Thorne’un odanın karşısından bile onu korkutan bir tarafı vardı. Yakındansa insanın ödünü koparıyordu. Fakat Susanna’nın öfkesi ve merakı feci şekilde körüklenmişti. Bu ikisi bir araya geldiklerinde, görgü kuralları ve ihtiyattan daha ağır basıyordu.

Onbaşı Thorne’a, “O adamın sorunu ne?” diye sordu.

Adamın bakışları sertleşti.

“O adam.” Susanna yolun aşağısını işaret etti. “Rycliff. Bramwell. Sizin üstünüz.”

Adamın çenesi sertleşti.

“Onu oldukça iyi tanıyor olmalısınız. Muhtemelen yıllarca onun yanında çalıştınız, en yakın sırdaşı oldunuz. O zaman, söyleyin bana. Çocukluğunda mı başladı? Anne babası tarafından ihmal mi edildi, mürebbiyesi kötü mü davrandı? Onu tavan arasına mı kilitledi?”

Adamın bütün yüzü taşa dönüştü. Birkaç dostça olmayan öfke çizgisi beliren ve ağzının olması gereken yerde acımasız, uzun bir çizgi dağlanmış bir taşa.

“Yoksa savaşta mı oldu? Belki de savaşın hatıraları peşini bırakmıyordur. Alayı pusuya düşürüldü de, çok sayıda askeri mi öldü? Düşman hattında yakalanıp mahkûm olarak mı tutuldu? *Bazı* mazetleri olmasını umuyorum.”

Susanna bekledi, izledi. Onbaşının yüzünde hiçbir ipucu yoktu.

“Çaydan felç edici bir şekilde korkuyor mu?” deyiverdi. “Ya da kapalı alanlardan. Örümcekler, son tahminim. Evet için bir, hayır için iki defa gözlerinizi kırpın.”

Thorne gözlerini hiç kırpmadı.

Susanna çileden çıkarak, “Boş verin,” dedi. “Bunu ondan kendim öğrenmem gerekecek.”

Oflayıp nefes nefese kalarak geçen otuz dakika sonra, Susanna tepenin zirvesine ve Ryckliff Kalesi’nin görüş alanına ulaştı. Doğal olarak, Lord Ryckliff ondan epey önce varmıştı. Adamın atının çoktan eyerinden kurtulduğunu ve dış kalede otladığını gördü.

“Lord Ryckliff?” diye seslendi. Sesi taş duvarlarda yankılandı.

Cevap yoktu.

Ellerini ağzının kenarına siper ederek tekrar şansını denedi. “Lord Ryckliff, iki kelime konuşabilir miyiz?”

“Sadece iki mi, Bayan Finch?” Adamın isteksiz cevabı iç kale tarafından geldi. “O kadar şanslı olamam.”

Taş yığınlarının etrafından dolaştı, adamın sesini duymak için kulaklarını iyice açtı. “Neredesiniz?”

“Cephanelikte.”

Cephanelik mi?

Adamın sesini takip ederek iç kalenin kemerli girişine ulaştı. İçeri girince, sola döndü ve kuzeydoğu köşesindeki boş, ufak taş kuleye girdi. Görünüşe göre, cephanelik burasıydı. Barut ve silahları depolamak için uygun bir yer olduğunu düşündü. Soğuk, karanlık, taşlarla çevrili. Ayaklarının altındaki kuru çakılların çatırtısı, kalenin çatısının yağmuru yeteri düzeyde dışarıda tuttuğunu gösteriyordu.

Susanna girişte durup gözlerinin loş ışığa alışması bekledi. Yavaşça görüntü belirmeye başladı ve başladığı gibi, genç kadının neşesi kaçtı.

Adamın görevini hafife alacağını, çabalarını minimumda tutacağını yarı yarıya, hatta tüm kalbiyle umuyordu. Susanna olayın sadece biraz gösterişten ibaret olacağını düşünmüştü. Rycliff, Spindle Koyu’nda gerçek bir savaş gücü toplamak konusunda ciddi olamazdı.

Ancak şu manzaraya bakınca, genç kadın gerçeği reddedemedi. Adam milis kuvveti kurma konusunda ciddiydi. Bu oldukça ciddi miktarda silahtı.

Kulenin bir yanma tüfekler dizilmişti. Diğer tarafa güllerle ile misketler yığılmıştı. Uzak uçtaki yeni yapılmış birkaç rafta barut fiçileri duruyordu. Ve onların yanında, sırtı genç kadına dönük halde duran Lord Rycliff vardı.

Adam kaleye gelince üstünü çıkarmıştı ve üzerinde sadece bol bir gömlek, bir pantolon ve çizmeleri vardı. Ceket ve boyunbağı yoktu. Açık renkli keten kumaş loş ışıkta parlıyor, adamın kollarındaki ve sırtındaki kaslarla geriliyordu. Susanna bir hekim değildi fakat insan anatomisini oldukça iyi bilirdi. Adamın ne kadar müthiş bir numune olduğunu fark edecek kadar iyi. Numunenin görüşünü engelleyen bir

ceket olmadan, adamın sırtının özellikle iyi şekillenmiş olduğunu söyleyebilirdi. Sıkı, kaslı ve...

Ve dikkatini çekmek için tamamen uygunsuz bir yer. Ona ne oluyordu? Bakışlarını yukarı kaldırdı, adama seslenmeden önce kendini toplamak için bir dakika bekledi. Adam uzun, siyah saçını bir sicimle atkuyruğu yapmıştı. Ucu kürek kemiklerinin ortasına kadar iniyor, olta iğnesi gibi kıvrılarak genç kadını yemliyordu.

"Lord Rycliff?" demeye cesaret etti. Adam dönmedi. Susanna derin bir nefes aldı ve sesini biraz daha yükselterek tekrar denedi. "*Lord...*"

"Orada olduğunuzu biliyorum, Bayan Finch." Adam sırtı ona dönük halde durmaya devam ederken, sesi kısık ve kontrollüydü. Susanna'nın göremediği bir şeye eğiliyordu. "Bir dakika dilinizi tutun. Barut ölçüyorum."

Susanna odanın içine doğru bir adım attı.

Adam, "İşte böyle," diye mırıldandı, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Evet. İşte tam böyle."

Yüce Tanrım. Adamın sesindeki tutkulu hırıltıda ikna edici bir güç vardı. Genç kadının denge merkezine doğru gidip onu ayak parmaklarından topuklarına kadar sarsıyordu. Geriye doğru bir adım attı ve sırtı antik taştan duvarla buluştu. Soğuk kenarı kürek kemiklerinin arasına yerleşti.

Adam dönmeden, "Pekâlâ, Bayan Finch? Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Ne tehlikeli bir soru.

Susanna hâlâ duvara yaslandığını fark etti. Gururu ileri doğru iki adım atmasını sağladı. O ilerlerken, sanki izinsiz girdiği için onu cezalandırırçasına bir şey ona meledi. Susanna durdu ve etrafa göz attı. "Burada bir kuzu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ona aldırma. Kendisi akşam yemeği."

Susanna hayvana gülümseyip sırtına arkadaşça vurdu. "Selam, Akşam Yemeği. Ne tatlı şeysin sen öyle?"

“Akşam Yemeği onun adı değil, onun... işlevi.” Adam sabırsızca lanet okuyarak döndü ve elini bir kumaşa sildi. Barutun kömür karası rengiyle avuçları lekelenmişti ve gözleri soğuk, karanlık dinginlikte öyle irileşmişti ki kapkara parlıyorlardı. “Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, söyleyin. Aksi takdirde, yolunuza gidin.”

Susanna kendi kendine hırladı. Öyle... öyle bir *adamdı* ki! Silahlarına tatlı tatlı mırıldanıyor, sonra ona bağırıyordu. Babasının kızı olduğundan, Susanna işiyle evli olan hırslı bir adamı anlayabilirdi. Ama bu saçmalıktı.

Genç kadın omuzlarını dikleştirdi. “Lord Rycliff, köyün düzenini korumak isterim ve korkarım dostça başlangıç yapma safhasını geçtik.”

“Ama yine de” –kollarını göğsünde kavuşturdu– “işte buradasınız.”

“Buradayım. Çünkü bana bu şekilde davranamazsınız, anlıyorsunuz ya? Ve arkadaşlarıma korku saçmanıza izin vermeyeceğim. İlk karşılaşmamızın garipliğine rağmen arkadaşça davranmaya çalıştım. Öte yandan siz, mükemmel bir canavar oldunuz. Dün gece benimle konuşma şekliniz. Pastanedeki davranışınız. Hatta şu anda, tam şu anda bile... hırçın ses tonunuz ve sert duruşunuzla göz korkutucu olmayı amaçladığınızı söyleyebilirim. Ama bakın.” Kuzuyu işaret etti. “Akşam Yemeği bile korkmuyor. Ben de öyle.”

“O zaman aptalsınız, ikiniz de. İkinizden de öğünümü çıkarabilirim.”

Susanna başını iki yana sallarken ona doğru ilerledi. “Pek sanmıyorum. Buradan bir konut almayı beklemediğinizi biliyorum ama insanlar Spindle Koyu’na hep iyileşmek için gelir. Eğer söylememe izin verirseniz Lord Rycliff, bence canınız acıyor. Pençesine bir ısırغان otu dadanmış büyük, çok tüylü bir aslan gibisiniz. Ot çekilip çıkarıldığında, hoş mizacınıza yeniden kavuşacaksınız.”

Gittikçe uzayan bir sessizlik oldu.

Siyah bir kaş havaya kalktı. “Isırغان otumu çekip çıkarmayı mı teklif ediyorsunuz?”

Artan ısıyla kızarıırken dudağını ısırdı. “O kadar da değil.”

Adam aldatıcı bir gülüşle geriye çekilirken elini saçlarının arasından geçirdi. "Gitmeniz gerekiyor. Bu tartışmaya son vermeliyiz."

Susanna alçak bir sesle, "O kadar çok mu acı verici?" diye sordu. "Peşinizi bırakmayan bir trajedi mi var? Savaşın tahribatları sizi hayata mı küstürdü?"

"Hayır." Barut ölçeğini temizledi ve rafa çarparak koydu. "Ve hayır, yine hayır. Şu anda bana acı çektiren tek şey," dedi dönerek, "sizsiniz."

"Ben mi?" Susanna'nın nefesi kesildi. "Bu saçmalık. Ben ısrırgan otu değilim."

"Ah, hayır. Siz çok, çok daha kötüsünüz."

"Bir kozalak mı?" dedi yardım etmeye çalışırcasına. "Belki bir devedikeni? Güllerin dikenleri olur ama öyle bir kıyaslama yapılacak güzelliğe sahip değilim." Adam gülmeyince devam etti: "Lord Rycliff, sizin için nasıl bir sorun teşkil ettiğimi görmekte zorlanıyorum."

"O zaman size açıklamama izin verin." Adam alçak ve kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Şu anda İspanya'ya doğru gitmem, alayına tekrar katılmak için yolda olmam gerekirdi. Onun yerine dilemediğim bir kontluğum, istemediğim bir kalem ve beni deli etmeye, iflas ettirmeye ya da ikisini birden yapmaya kararlı bir kuzenim var. Fakat babanız hayatına devam etmem, hepsini arkada bırakmam için bana bir şans verdi. İhtiyacım olan tek şey, iki düzine yerel adam toplamak; onları hazırlamak, silahlandırmak ve saygıdeğer bir milis olarak hazırlamak. Bir aylık bir sürede yapılabilir bir görev. Hatta basitliği neredeyse hakarete uğrattı." Adam tek parmağını havaya kaldırdı. "Ama bir engel var, değil mi? Burada erkek yok. Daha doğrusu, gerçek adamlar yok. Sadece evde kalmış kızlar, çayın yanına yapılan çörekler ve şiiir var."

"Burada erkek var. Ve eğer onları toparlamak için yardıma ihtiyacınız varsa, sadece istemeniz yeter."

"Ah, eminim." Adam burnundan soludu. "Bayan Finch'e sorun. Bu cümleyi bu sabah kaç defa duydum biliyor musunuz?"

Susanna başını iki yana salladı.

“Saymak istediğimden daha çok.” Yavaş, ağır adımlarla genç kadının etrafında dolanmaya başladı. “Bright ikizlerine, üniformaları dikmek için civarda kadın terzi var mı diye sorduğumda... ‘Bayan Finch’e sorun,’ dediler. Demirciye, kalenin duvarlarını yapması için taş ustalarını nereden bulabileceğimi soruşturduğumda... ‘Şey, Bayan Finch onu da bilir. Ona sorun,’ dedi.” Yürümeye devam etti. “Ailelerin listesi için papaz kayıt defterini nerede bulurum? Elbette, çıkırdım papazınız bana, Bayan Finch’in doğum kayıtlarıyla ilgili bir çalışma yaptığını ve ona sormam gerekeceğini söyledi. Bayan. Finch’e. Sor. Sizden kaçış yok. Sanki bütün köyü bitmek bilmeyen annecilik oyununuzun bir parçası olarak ele geçirmiş gibisiniz.”

Adam etrafında dolanmayı kesip önünde durduğunda genç kadın omuzlarını dikleştirdi; adam fazla yakındı. Gözlerindeki yoğunluk, daha da yaklaşmaya niyetlendiğini söylüyordu.

Hayır, yapamazsın, genç kadın sessizce istekte bulundu. Öne doğru iki adım atamazsın.

Adam yine de attı.

Genç kadın, “Yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi. “Bunda hiçbir kötülük yok. Ve köylülerin babama duydukları saygıdan dolayı bana bariz bir itaat göstermeleri doğal bir şey. Babam yüksek tabakadan yerel bir centilmen.”

“Babanız yüksek tabakadan yerel bir centilmen mi?” Adam dimdik durdu. “Pekâlâ, öyleyse. Ben de yerel lordum.”

“Ah,” dedi Susanna, rahatlamayla gülümsüyordu. “Şimdi anlıyorum. Gururunuz incindi. Sorununuz bu. Evet, bunun ne kadar hayal kırıklığına uğrattıcı olduğunu anlayabiliyorum; size bir unvan verildi ve yerel sakinler üzerinde çok az etkisi oldu. Ama zamanla, eminim ki onlar...”

Bram başını iki yana salladı. “Gururum incinmedi, Tanrı aşkına. Ve hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Aklımdan çıkaramadığım bir şey yok, hayata küsmedim, tehdit edilmedim. Tüm bu duyguları, tıpkı

süslü pembe kurdelelermiş gibi üzerime yamamaya çalışmayın. Ben kırılğan kız kurularınızdan biri değilim, Bayan Finch. Bu benim hassas duygularımla ilgili değil. Tamamlamam gereken şeyler var ve siz...” –tek parmağıyla genç kadının omzunu dürttü– “beni engelliyorsunuz.”

“Lord Rycliff,” dedi Susanna dikkatle, “bana dokunuyorsunuz.”

“Evet, dokunuyorum. Ve sormadım bile. Görüyorsunuz ya, Bayan Finch’e hiçbir şey *sormayacağım*. Ona uzak durmasını *söyleyeceğim*.” Parmak ucunun omzundaki baskısı arttı. “Benim sorunum sizsiniz, Bayan Finch. Hayır, siz bir ısırgan otu ya da bir kozalak veya herhangi bir tür zarif çiçek değilsiniz. Siz kahrolası bir barut fıçısısınız ve ne zaman sizin yanınıza gelsem, kıvılcımlar saçmaya başlıyoruz.”

“Ben... Ben ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Ah evet, anlıyorsunuz.” Parmağını genç kadının üst kolundaki dantel kenarı izledikten sonra okşarcasına kolundan aşağı kaydırdı.

Susanna zevkle gelen ufak bir ürpertiye bastırmaktan âciz kaldı.

Bram göğsünün derinliklerinden inledi. “Görüyor musunuz? Patlayacak kadar tutku dolusunuz. Onu sıkıca kapayıp gizlediğinizi düşünebilirsiniz. Herkesten, hatta kendinizden bile. Belki de köyden geçen erkeklerin acınası ruhları, modern fikirlerinizden korktuğu için fark edemedi. Fakat sadece bir defa baksam da, hepsini görüyorum. O karanlık, patlayıcı potansiyeli olan merkez, bir parça kurdele ve dantelle bir arada duruyor.” Bakışları genç kadının bedeninde gezinirken sesi derinleşti. “Size dokunduğum için bile kahrolası bir aptalım ama kendime engel olamıyorum.”

Dokunuşu genç kadının dirseklerine kadar gelen eldiveninin kenarında gezindi, satenin teniyle buluştuğu narin sınır boyunca ilerledi. Susanna’nın bütün bedeninden hassasiyet oluşurken, ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Adamın hâlâ barutla boyalı avuçlarındaki o kıvrımları düşündü. Ne kadar da tehlikeli. Okşayışı kendini sarsılmış, hazırlıksız hissettirdi.

Sadece biraz kirliydi.

Adam cüretkâr okşayışına devam ederken, “Şimdi anlıyor musunuz?” diye sordu. “Bu tehlikeli. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, yürüyüp gidersiniz.”

Gitmek mi? Susanna kıpırdıyamıyordu. Bedeni adamınkine cevap vermekle meşguldü, kendi emirlerine bir an için kulak asmıyordu. Genç kadının soluğu hızlandı. Göğüslerinde garip bir sızı oluştu. Kalbi delicesine çarpıyor, uyluklarındaki hassas yerin nabız atışıyla uyum sağlıyordu.

“Ne yaptığınızı biliyorum.” Susanna çenesini havaya kaldırdı. “Hoş olmayan bir konuşmayı değiştirmeye çalışıyorsunuz. Acı içinde olduğunuzu söyledim ve gururunuzla dokundum. Hoyrat ve inceliksiz olmak daha erkeksiyken, niçin hislerinize sahip çıkmakla uğraşasınız ki? Eğer beni uzaklaştırmayı umuyorsanız, işe yaramayacak.”

“Yaramayacak mı?” Tek parmağını genç kadının çenesinin altına yerleştirdi. “Bu numara daha önce işe yaradı.”

Bram başını eğdi ve dudaklarını onunkilere sürttü.

Kıvılcımlar. Susanna onları gördüğüne yemin edebilirdi; parlak ve turuncuydular. İğne deliği kadar ufak bir ısı derisini dağladı.

“Peki ya bu?” diye sordu adam. Bir öpücük daha. “Ya da belki de bu.”

Ağzı kızının üzerinde hareket ediyor, kısa, bereleyici öpücüklerle ona sataşıyordu. O öpücüklerin ardında gizli bir şeyler vardı, öylesine buyurgan ve sertti ki. Tıpkı sözcükler gibiydi... Almanca ya da Felemenkçe gibi. Susanna’nın bilmeyi çok istediği ama öğrenmek için hiç zahmete girmedikleri dillerden biri gibiydi. Ve şimdi üzgündü, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu öpücükler suçlama mıydı? Uyarı mıydı? Daha fazlası için umutsuz yalvarışlar mıydı?

Ne çeşit bir tartışma yaşadıklarının önemi yoktu. Susanna’nın bildiği tek bir şey vardı.

Onun kazanmasına izin veremezdi.

Sırtını dikleştirdi, adamın saldırgan ağızına karşı kendi ufak öpücükleriyle baskı yaptı. Sanki bu imkânsız adamın içine biraz mantık sokabilirmiş gibi, iki eliyle birden adamın sıcak, patiska gömleğini avuçlarında topladı. Ya da belki de sadece vücudundan sersemletici hisler geçerken düşmemek içindi. İçi neşeyle doldu ve kalbinin göğsündeki boşlukta süzülmesini sağladı.

Öpücükler sona erdiğinde adamın bakışıyla buluştu, bulunduğu yerde erimediğı için kendisiyle oldukça gurur duydu. Tamamen altüst olmuş hislerine rağmen, pişkin ve sakın görünmeye çabaladı. Sanki bu tarz bir şey karşılıklı etkileşim sırasında ona her zaman oluyormuş gibi. Sanki sık sık patlayıcılarla dolu bir odada devasa, kuvvetli, tıraşsız bir adamla burun buruna duruyor; etraflarında ve aralarında oluşan bu ölümcül kıvılcımları hep hissediyormuş gibi. Tabii göğüsleri de *her zaman* duvar gibi sert kaslı bir göğse dayanır, meme uçları tomurcuklanır, sıradan bir şekilde ihtiyaçla sivrilirdi. Tamamen umulan, düzenli olarak kapıldığı tahrikle.

“Ee?” diye sordu adam. “Ne demek istediğimi anlatabildim mi? Artık gidiyor musun?”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm,” diye soludu zorlukla. “Fakat beni korkutmak için bundan çok daha fazlası gerekir.”

Adamın kollarındaki ani bir kasılmayla bedenleri bütünleşti. Ve tam ağız genç kadınıninkine kapanmak üzereyken fısıldadı: “Tanrım, ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Sekizinci Bölüm

Bram, bu öpücüğün son olabileceğini biliyordu. Akılsızca, adamakıllı bir hâlde Bayan Susanna Finch'i öpüyor, dudaklarındaki hafif Frenk üzümü tadını alırken kadının ince bedenini kendininkine dayıyordu ve bu her şeyin sonu olabilirdi. Bütün planlarının, askeri kariyerinin sonu. Belki de bizzat *onun* sonu, nokta.

Eğer durum buysa, yasaklı bir öpücük için düşüncesizce bütün geleceğiyle kumar oynuyorsa...

O zaman işleri ağırdan alıp doğru düzgün yapsa daha iyi olabilirdi.

Ağzının genç kadınunkinin üzerinde oyalanmasına izin verdi. Kız çok fazla öpülmemişti. En azından düzgün biçimde. Susanna'nın karşılık vermek için çırpınışına bakarak bunu söyleyebilirdi. Eğitimsizdi ama mükemmel bir yetenek sergiliyordu.

Bram tek eliyle kadının boynunu tuttu. "Yumuşakça, hayatım. İzin ver de sana göstereyim."

Bram dudaklarını onunkilerin üzerinde oyaladı, aşağıdan yukarı doğru sürüttü. Sonra tekrar. Ve sonra bir defa daha ve kadını dudaklarını aralanmaya razı etti. Bram'in dilinin ilk dokunuşuyla kadın şaşkınlığa uğradı fakat bu içgüdüğü geçip gidinceye kadar Bram onu sıkıca tuttu. Ve sonra kadını tattı. Dilini onunkine dayayarak yavaş, tatlı bir şekilde kaydırırken tatminle hırıyordu.

Evet, dedi kıza kelimeleri kullanmadan. *Evet. Tekrar.*

İlk karşılaşmalarında, Bram bu kadının ufaklık şeylerde bile baştan çıkarıcı olduğundan şüphelenmişti ve şimdi genç kadın, dilini onun- kine sürttüğü her çekingen darbeyle adamın haklılığını kanıtlıyordu. Onun deneyimsizliği sadece bu durumu daha tatlı hâle getiriyordu. Bram'ın gömleğine tutunuşu, adamın sataşan dilini takip edişi, eldivenli parmağını onun tıraşsız çenesi boyunca kaydırışı... Genç kadın saf, eğitimsiz arzuyu dışa vurarak devam ettikçe şu ufak yakınlıklardan kuruyordu. Bunlar çalışılmış, diğer adamların üzerinde denenmiş hareketler değildi.

Bunlar sadece onun içindi.

Bram öpücüğü derinleştirdi, ritmini sabit ve emin tutuyordu. Her seferinde biraz daha fazlasını alıyor, sadece çok az daha derine iniyordu. Tıpkı onunla sevişse yapacağı gibi.

Düşünce aklında belirdikten kısa bir süre sonra bunu değerlendirdi. Kadınla sevişmeye *meçburdu*. Bir gün. Bugün değil. Bugün Susanna yalnızca öpüşmeyi öğreniyordu. Hazır değildi.

Tam aksine Bram kesinlikle hazırды. Hazır, istekli ve yetenek- liydi. Düşüncesiz, içgüdüsel bir hareketle genç kadının kuytularını, sızlayan kasığına doğru çekti. Adamın uyarılmasını hissedebildiyse bile, utanıp uzaklaşmadı. Kızın göğüsleri sıcaklık yayıyordu ve öpmek için eğilirken kendi göğsünde yumuşacıktı.

Bram başını eğerek kadının boynunu, kulağını öptü; kendini onun kokusunda kaybediyordu. Teni şifalı otlar gibi kokuyordu ve tadı... tıpkı bir anı gibiydi. Uzun zaman önceki bir yaz gününün anısı. Sıcak güneş. Serin, dalgalı su. Uzun çimenler ve hafif bir rüzgâr.

Her şey iyi, gerçek ve tazeydi. Kadının adı bile tuhaf bir şarkıydı. Genç kadının kulağına doğru, "Susanna," diye fısıldadı.

Susanna kollarında içini çekti, onun dudaklarından adını duy- maktan hoşlanmış gibiydi. O yüzden Bram o canlı, inatçı melodiyi mırıldanarak tekrar söyledi. "Susanna. Alımlı Susanna." Kadının ku-

lak memesine burnunu sürttü, sonra dudaklarının arasına alıp zarif tomurcuğu emdi. Genç kadının aralıklı solukları adamın arzusunu canlandırdı.

Bram'ın o kadar çok istemesine sebep oldu ki. Çok fazla. Lanet olsun, adamın *istekle yanıp tutuşmasına* sebep oldu.

Bram onu tekrar öptü, dilini dudaklarının arasından kaydırmadan önce dolgun, şehvetli dudaklarının tadını çıkardı. Bu defa daha derine inip daha fazlasını aldı. Susanna boğazının gerisinden miyavlarçasına bir ses çıkardı, erotik bir taleptense bir sızlanmaydı. Şimdi kadının öpücüğünde aceleci bir şey, tatlı bir hüsrana vardı. Bram, kadının onun dokunuşu için ne kadar özlem duyduğunu tadabiliyordu ve bu bilgi onu çılgına çevirdi.

Tüm bunlar, ikisinin de tamamen giyinik olduğu sadece birkaç basit öpücükten idi. Yüce Tanrım. Bram tek elini kadının kolunda ilerletti ve eldiveninin en üstteki bitiş noktasına ulaştı. Sonsuz düğmeleri ve dümdüz dikişleriyle bu aşırı ciddi saten kılıflar Bram'i arzudan deliye çeviriyordu. Şimdiki haliyle, genç kadın tüm o doğal tutkuyu zorlukla tutabiliyordu. Eldivenleri çıktığında ne olurdu?

Bram başparmağının bir hareketiyle en üstteki düğmeyi gevşetti. Susanna boğuk sesle, "Lord Rycliff," dedi.

"Bram," diye düzeltti kadını, bu sırada bir düğme daha açtı. "Böyle bir öpücükten sonra bana Bram diye seslenmelisin."

"Bram, lütfen..."

"Zevkle." Bram kadının dudaklarını tekrar öptü, parmaklarını düğmeleri çözülmüş satenin altına kaydırды.

Susanna ellerini onun göğsüne koydu ve sertçe itti.

"Lord Rycliff. *Lütfen.*"

Kızın sesindeki umutsuz ton adamı şaşırttı. Bram aşağı doğru baktığında genç kadını yüzünde rahatsız bir ifadeyle, alt dudağı titrerken buldu. Gözleri yere bakıyordu.

Bram anında kendini o gözleri özlerken buldu. Eğer kadının gözlerini düşünerek çok fazla vakit harcamışsa, bunun sebebi her etkileşimlerinde Susanna'nın onun bakışıyla doğrudan buluşması olmuştu. Pişmanlık duymadan ve cesurca. Şu ana kadar.

Lanet olsun, Bram de burada durmuş, genç kadının bundan keyif aldığını düşünüyordu. İstekli olmayan bir kadını zorlayacak tarzda biri değildi.

"Susanna?" Bram kadının çenesini tutmak için uzandı, yüzünü kendine doğru çevirdi. Kadının gözleri büyümüşü ve karanlıkta yalvarıyordu; Bram'in kalbine garip bir darbe indirdi. İçindeki şehvet ve onur mücadele etti. Onu istiyordu, evet. Ama kızı korumayı da istiyordu. Kısa bir an için, bunun ikiyüzlülük mü olduğunu merak etti.

Öyle olmadığına karar verdi. Bu sadece erkek olmaktı.

"Ben..." Genç kadın konuşurken dudakları aralandı. Bu da Bram'in dinlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Damarlarından akan kana susamışlığı bastırmak için çabaladı, böylece kalbinin çılgınca çarpışının üzerinden kızın sözlerini anlayabilirdi.

"Babam," diye fısıldadı.

Babası.

Midesi kasıldı ve kadını hemen bıraktı. İşte oradaydı, duyduğu arzu için anlık tedavi. Bir şekilde katı, talihsiz bir an için Sör Lewis Finch'i tamamıyla unutmayı başarmıştı. Merhum babasının en iyi arkadaşını. Ulusal bir kahraman. Bram'in kaderini ellerinde tutan adam. Unutması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Cevap basitti. Susanna'yı öpmeye, onu *gerçekten* öpmeye karar verdiği anda... beyninde, kollarında ya da kalbinde, onun haricinde hiçbir şeyi tutmak için yer kalmamıştı.

O öpücük tamamen tüketici olmuştu. Ve bir daha olamazdı, olmayacaktı.

Susanna, "Aman Tanrım," diye homurdanırken tepede toplanan saçlarını düzeltiyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Ancak bir daha olmayacak."

Genç kadın ona safirleri kesecek kadar keskin bir bakış attı.

"Elbette olmayacak. *Olamaz.*"

"Benden uzak durman lazım. Mesafeni koru."

"Tanrım, evet." Kadın telaşla konuşuyordu. "Araya fazlasıyla mesafe koymalıyım. Senden çok, çok uzak duracağım. Ve sen de adamlarını benim leydilerimden uzak tutacaksın, anlıyor musun?"

"Kesinlikle. O zaman anlaştık."

"Güzel." Genç kızın parmakları eldivenlerinin açılan düğmelerini iliklemek için uğraşıyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

Susanna, "Hayır," dedi derhal.

"Sen..." Bram boğazını temizledi. "Babana söylemeyi planlıyor musun?"

"*Bunu* mu?" Başını kaldırıp ödü kopmuşçasına ona baktı. "Tanrım, hayır. Delirdiniz mi? Bunu asla duymamalı."

Bir duygu dalgası adamın üzerinden geçti, Bram ne olduğunu adlandıramadan gidiverdi. Şiddetli bir rahatlama dalgası olduğunu sanıyordu. "Sadece, ondan bahsettin. Az önce."

"Öyle mi yaptım?" Susanna kaşlarını çatı. "Öyle yaptım. Babamla konuşmayın, demek istedim. Ne bugün ne de başka bir şey hakkında. Babam bu milis tasarısını teklif ettiğinde biraz şov için olduğunu düşündüm ancak tüm bunları gördükten sonra..." Genç kadının bakışları dizilmiş silahlara döndü. "Lütfen onu buna dahil etmeyin. Katılmak isteyebilir ama izin vermemelisiniz. Yaşlanıyor ve sağlığı bir zamanlar olduğu gibi değil. Sizden hiçbir şey talep etmeye hakkım olmadığını biliyorum ama bunu istemek zorundayım."

Bram nasıl reddedeceğini bilmiyordu. "Pekâlâ. Size söz veriyorum."

"O zaman teşekkürümü kabul edin."

Ve Bram'in ondan aldığı tek şey buydu. Bu kelimeleri ettikten sonra genç kadın arkasını döndü ve kaleden uzaklaştı.

O akşam, tıpkı her akşam olduğu gibi, Susanna akşam yemeğini yalnız yedi.

Akşam yemeğinden sonra yatmak için üzerini değiştirdi. Uyumayacağını bilerek bir kitap seçti; ağır, uyku getirici tıbbi bir kitap. Okumaya çalıştı ve umutsuzca başarısız oldu. Yaklaşık bir saat boyunca aynı sayfaya boş bakışlarla baktıktan sonra yataktan kalktı ve alt kata yöneldi.

“Baba? Hâlâ çalışıyor musun?”

Tek kolunu dolayarak sabahlığını etrafına sardı ve tek bir mumun ışığıyla koridordaki saate göz attı. Çoktan gece yarısını geçiyordu.

“Baba?” Babasının Summerfield’in alt katında yer alan atölyesinin girişinde oyalandı. Son yıllara karar, amatörce uğraştığı işler için ek binayı kullanıyordu fakat Susanna onu saha deneylerinden vazgeçmeye ikna ettiği gün, eve taşınmaya da ikna etmişti. Babasını yakınında tutmaktan hoşlanıyordu. Babası çalışırken saatlerce, bazen günlerce gözlerden uzak kalıyordu. En azından evdeyken yemek yiyip yemediğini biliyordu.

Ve yemek yemiyordu. En azından, bu akşam yememişti. Doku-nulmamış yemek tepsisi kapının yanındaki masada duruyordu.

“Baba. Gerçekten biraz yemek yemen gerektiğini biliyorsun. Dehalar havayla beslenmiyor.”

“Sen misin, Susanna?” Gümüş rengi, saç öbekli başı kalktı fakat bakışlarını çevirmedi. Odada farklı şekillerde çalışma masaları sıralıydı. Planyalar ve bir tormanın olduğu bir doğrama masası vardı; bir lehimleme alanı. Bu akşam, kâğıt rulolarının ve dağınık karakalem artıklarının arasında çizim masasında oturuyordu.

“Benim.”

Susanna’yı içeri davet etmedi ve genç kadın açık bir daveti beklemektense girmesi gerektiğini iyi biliyordu. Küçüklüğünden beri hep böyle olmuştu. Babası odaklandığında rahatsız edilmemeliydi. Fakat eğer ehemmiyetsiz bir mesele üzerinde çalışıyorsa ya da ellerini havaya

kaldırma noktasına gelecek kadar hüsrana uğradiysa, onu içeri davet eder ve dizine oturturdu. Susanna onunla birlikte oturup anlaşılması güç çizimlerine ve hesaplamalarına bakardı. Gördükleri Susanna için Yunancadan farksızdı. Dürüst olmak gerekirse ondan daha kötüydü çünkü yağmurlu bir günde Yunan alfabesini kendi başına öğrenmişti. Fakat yine de, babasıyla oturmayı çok severdi. Planlarına odaklanırken, orduyla ilgili tarih yazılırken sırlara ortak olduğunu hissediyordu.

“Neye ihtiyacın var?” Susanna babasının sesindeki ilgisizliği fark etti. Eğer tartışacak önemli bir şeyi olsaydı, babası onu geri çevirmezdi. Fakat saçmalıklar için işini bölmeyi de istemezdi.

“Bölmek istemiyorum. Ama bugün Lord Rycliff’i gördüm. Köyde. Konuştuk.” *Sonra onu kalesine kadar takip ettim, dudaklarımın onun- kilerle buluştuğu yere kadar. Tekrar tekrar.*

Tanrım. Öpücük hakkında düşünmeyi kesemiyordu. Hafifçe sakallar çıkmış çenesini, güçlü dudaklarını, vücudundaki ellerini. Tadını. Susanna her gün yeni bir şey öğrenirdi fakat bugün ilk defa başka bir insanın *tadını* öğrenmişti. Bu sır onu içten içe yiyordu ve anlatabileceği kimse yoktu. Tek bir kişi bile. Annesi yoktu, kız kardeşi yoktu. Köy leydilerle doluydu ve sayısız kez onların iç gıcıklayıcı itiraflarını dinleyen kişi olmuştu. Fakat eğer yanlış bir insana güvenip sırrını açarsa ve anlık zayıflığı insanların ağzına düşerse... tüm o leydiler evlerine geri çağırılırdı. Sahip olduğu her arkadaşı kaybetme riskine girmek istemiyordu.

Başını kapının kirişine hafifçe vurdu. Aptal, aptal. “Rycliff’in milis kuvveti kurma planları şimdiden süratle ilerliyor gibi. Bilmek hoşuna gider diye düşündüm.”

“Ah.” Bir kâğıdı ikiye böldü ve bekleyen yığından yeni bir tane çekti. “Bunu duymak güzel.”

“O adamı ne kadar tanıyorsun, baba?”

“Kim, Bramwell’i mi?”

Bram. Böyle bir öpücükten sonra bana Bram demelisin.

İçinden bir ürperti geçti. “Evet.”

“Babası eski bir okul arkadaşım. Yüksek donanımlı bir tüm-general oldu. Görev yıllarının çoğunu Hindistan’da geçirdi ama kısa süre önce orada öldü.”

Bir anlayış sızısı kalbini sıkıştırdı. Bram hâlâ babası için yas mı tutuyordu? “Tam olarak ne zaman?”

Babası başını kaldırdı, hayali bir uzaklığa doğru gözlerini kısarak baktı. “Bir yıldan biraz fazla olmalı.”

O zaman o kadar da kısa süre önce değildi. Ancak keder kolaylıkla bir yıldan daha uzun sürebilirdi. Susanna babası ansızın ölse ne kadar süre yas tutacağını düşünmekten rahatsızlık duydu.

“Bayan Bramwell’i de tanıyor muydun?”

Kalem çıkışıyla karakaleminin ucunu sivriltilti ve tekrar karalamaya başladı. “Onunla birkaç defa karşılaştım, son gördüğümde Victor daha emekleme çağındaydı. Sonra Hindistan’a gittiler ve bu, kadının sonu oldu. Sanırım dizanteridendi.”

“Ah hayır. Ne üzücü.”

“Böyle şeyler olur.”

Susanna dudağını ısırды, kendi annesinden bahsettiğini biliyordu. Annesi yaklaşık on yıl kadar önce ikinci ölü doğumunu yaparken hayata gözlerini yumsa da, Anne Rose Finch, Susanna’nın hayalinde yaşıyordu; canlı biçimde güzel, daima sabırlı ve nazikti. Fakat babası onun hakkında konuşmakta zorlanıyordu.

Susanna konuyu değiştirmek için, “Gertrude’la bir demlik taze çay yollayayım mı? Kahve ya da çikolata belki?”

“Evet, evet,” diye homurdanarak başını eğdi. “Hangisinin en iyisi olduğunu düşünüyorsan.”

Bir kâğıt daha buruşturulmuş bir şekilde yere çarptı. Susanna suçluluk duydu. İşini yaparken kafasını karıştırıyordu.

Susanna gitmesi gerektiğini hissetti ancak bir şey ona engel oldu. Onun yerine kapıya yaslanıp onu çalışırken izledi. Küçük bir kızken,

babası çalışırken yüzünün gargoyle⁴ gibi kıvrılmasını komik bulurdu. Eğer V şeklinde bir kaş çatış boş parşömeden bir yenilik koparabilseyse, dehanın ilahi yıldırımına çarpılmak üzere olmalıydı, hemen...

Şimdi.

"Aha." Yeni bir kâğıt aldı. Eli ileri geri dans ederken, metni ve hesaplamaları karalıyordu. Susanna'nın sıklıkla gözlemlediğine göre, bir dâhilik ritmi vardı ve babası şu anda o kısa ahengi yakalamıştı. Babasının omuzları kamburlaşarak dünyayı dışarıda bıraktı. Susanna'nın söyleyebileceği hiçbir şey dikkatini çekmezdi, şey belki, "Yangın!" ya da "Filler!" demesi hariç.

Sıradan bir şekilde, "Anlıyorsun ya baba," dedi, "bugün beni öptü. Lord Rycliff." Durakladı ve adamın ismini dudaklarında test etmek isteyerek ekledi: "Bram."

"Hı-hı."

İşte. Artık birine anlatmıştı. Verdiği bilginin, misket tüfeğiyle yayılım ateşine tutulmuş gibi babasının kafasından geçip gitmesinin bir önemi yoktu. En azından bu konuda yüksek sesle konuşuyordu.

"Baba?"

Aldığı tek cevap karalama sesleriydi.

"Şu anda tamamen dürüst olmadım. Aslında, Bram beni ilk defa dün öptü." Dudağını ısırdı. "Bugün... Bugün çok daha fazla bir şeyler vardı."

Babası dalgınca, "İyi," diye homurdandı, tek elini kalan saçlarının arasından geçirdi. "Güzel, güzel."

"Onun bunu yapmasına ne sebep oldu bilmiyorum. Huysuz ve küstah biri. Ve beni uzaklaştırmadığı gibi, dokunmaması gereken yerlerime dokunuyor. Ondan korkmuyorum ama o yakınımdayken ben... ben kendimden biraz korkuyorum. Patlayacakmışım gibi hissediyorum."

4 Grotesk tarzda yapılmış, çatı oluklarındaki suyu tahliye etmeye yarayan, genellikle iblisleri tasvir eden taş heykel. (ed.n.)

Susanna birkaç dakika durdu. Yazma sesleri devam etti.

“Ah, baba.” Arkasını dönüp alnını kapı kasasına dayadı. Sabahlığının kuşağının ucunu kıvırdı. “Seni endişelendirmek istemiyorum. Tekrar olmayacak. Subaylar geliyor diye ayılıp bayılan, hayalperest, ateşi başına vuran kızlardan biri değilim. Bir daha beni öpmesine izin vermeyeceğim ve öyle bir adamın kalbimin yakınına gelmesine izin vermemeyi bilecek kadar akıllıyım.”

“Evet,” diye mırıldanırken biraz daha karaladı. “Tamamen doğru.”
Evet. Tamamen doğru.

Lord Rycliff’in onun ilgisini nasıl uyandırdığı, onu nasıl kıskırttığı... nasıl *öptüğünü*... önemli değildi, adamı kendinden uzak tutmak zorundaydı. Susanna’nın içsel huzuru ve itibarı buna bağlıydı ve Spindle Koyu’nun leydileri ona güveniyordu.

Derin bir nefes aldı, hafıflemiş ve çözüme ulaşmış hissediyordu. “Bu konuşmayı yaptığımıza çok memnunum, baba.”

Sonra akşam yemeği tepsisindeki bıçağı ve çatalı alarak soğumakta olan sığır etini ince dilimler halinde kesti. Ekmeği ikiye bölerek eti içine koydu.

Söze dökülmemiş anlaşmalarını bozarak babasının çalışma alanına girdi, masasına doğru parmaklarının ucunda yürüyordu. Sandviçi mürekkep hokkasının üzerinde dengeleyerek en sonunda onu fark edeceğini umdu.

“İyi geceler.” İlgüdüsel bir hareketle masanın üzerinden eğildi ve kelleşmekte olan başına bir öpücük kondurdu. “Lütfen yemek yemeyi unutma.”

Babası cevap verdiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı. Kelimeler aynı uzak sesle geldi, sanki Susanna’ya dibine erişilmeyen bir kuyunun derinliklerinden sesleniyordu. “İyi geceler, canım. İyi geceler.”

Dokuzuncu Bölüm

Susanna yatağına geri döndüğünde, kendine Lord Rycliff hakkında endişelenmesine gerek olmadığını söyledi. Erkekleri ve kadınları uzak tutmaya karar vermişlerdi. Şansı varsa ikisi de öyle meşgul olurdu ki Susanna yaz festivaline kadar adamın yüzünü görmezdi.

Ama Susanna kiliseyi hesaba katmamıştı.

Ertesi sabah, Bram oradaydı. Tam olarak genç kadının karşısındaki sırada bir, bilemedin bir buçuk metre ötesinde oturuyordu.

Ve bugün, tıraş olmuştu.

Susanna ilk olarak o detayı fark etti. Fakat genç adam genel anlamda sersemleticiydi. Göz kamaştırıcı merasim üniformasını giymişti, tepedeki kilise penceresinden gelen altın rengi ışık üzerine vuruyordu. Ceketinin şeritleri ve düğmeleri öyle gösterişli şekilde parlıyordu ki ona bakmak neredeyse can yakıyordu.

Genç adamın gözleri karşı sıradan onunkileri yakaladı.

Susanna yutkunarak burnunu dua kitabına gömdü ve masum şeyler düşünmeye karar verdi. İşe yaramadı. Tören boyunca ayağa kalkıp oturmakta hep bir adım geride kaldı. Bay Keane'in vaazının konusu her neyse, genç kadın tamamen kaçırmıştı.

Ne zaman bir fırsat çıksa elinde olmadan birkaç kaçamak bakış attı; o fırsat uçarak geçen hayali bir sinek ya da aniden boynunu esnetmek için duyduğu karşı konulmaz dürtüydü. Elbette yalnız değildi. Kilise cemaatinden diğerleri de kaçamak bakışlar atıyordu. Fakat Susanna o utanılacak anıların kısa, yasaklı görüntüleriyle bağlantı kuran tek kişi olduğundan neredeyse emindi.

Dua kitabını tutan o iri, güçlü eller; dün cüretkâr, saygısız bir amaçla onun vücudunda gezmişti.

Keskin çizgileri olan ve erkeksi, tertemiz tıraşlanmış çenesi; dün Susanna, eldivenli parmağını onun üzerinde gezdirmişti.

Şu anda ayını mırıldanan o geniş, şehvetli dudakları; dün Susanna o dudakları onu öpüyordu. Tutkulu bir şekilde. Sıcak, ihtiyaç dolu bir halde adını solurken. *Susanna. Alımlı Susanna.*

En sonunda dua sona erdiğinde Susanna gözlerini sımsıkı yumdu.

Tanrı beni korusun. Beni bu en korkunç beladan koru.

Şüphesiz, delicesine âşık olmanın en kuvvetli belirtisiyle kasılmıştı.

O kadar adam içinden niçin o? Bir sürü masum hanımın yaptığı gibi niçin o da papaza karşı aptalca bir *sevgi* beslememişti ki? Bay Keane gençti, hoşsohbeti ve şık giyiniyordu. Ya da kendisini etkileyen şey saf güç ve sıcaklıksa, niçin demircinin ocağının etrafında gezinmiyordu?

İçinin derinliklerinde cevabı biliyordu. Diğer adamlar ona asla meydan okumamıştı. Bram'le ikisinin başka hiçbir ortak yanı olmasına rağmen, ikisi de güçlü iradelere sahipti. Susanna bir silah ustasının kızı olduğundan, kıvılcım elde etmek için metale iyi, sert darbeler indirilmesi gerektiğini biliyordu.

Ayin sona erdiğinde eşyalarını topladı ve eve kaçmaya hazırlandı. Babası kiliseye gelmek için nadiren köye gelirdi fakat bazen pazar akşamı yemeklerinde Susanna'ya katılırdı. Özellikle misafirleri varsa.

"Bay Keane," diye seslendi. Vaiz kürsüsüne doğru ilerlerken insanların arasından geçiyordu. Kalabalık ilerledi ve Susanna papazın

kendisine dönük sırtını gördü. "Bugün akşam yemeğinde bize katılırsanız babam ve beni çok memnun etmiş olursunuz."

Papaz dönerek sohbet ettiği kişiyi görmesini sağladı. Lord Rycliff.

Lanet olası. Artık konuyu değiştirmek için çok geçti. Papaz eğildi ve Susanna kendini reverans yaparken buldu. "Yemeğe gelebilecek misiniz, Bay Keane?" Susanna bakışını sola çevirerek soğukça konuştu: "Lord Rycliff, sizin de bize katılmanız çok hoş olur."

Bay Keane gülümsedi. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim, Bayan Finch. Fakat bugün gönüllüler için çağrıda bulunulacak..."

"Bugün mü?" Susanna şaşırды. "Lord Rycliff'in bunu bugün yapacağını bilmiyordum."

Keane boğazını temizledi. "Şey... Kürsüden duyurdum. Az önce."

"Duyurdunuz mu?" Göz ucuyla Lord Rycliff'in yüzündeki gülümsemeyi yakaladı. "Ah, Ah, o. Evet, tabii, Bay Keane. Onu söylediğinizi duydum."

Rycliff araya girdi. "Yani görüyorsunuz ya, Bayan Finch, iyi papazınız nazik davetinizi kabul edemiyor. Gönüllü olacak."

"Olacak mıyım?" Bu haber Bay Keane'e sürpriz olmuş gibiydi. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Şey, ben... ben istekli ve hevesliyim elbette. Ancak bir din adamının bir milise katılması uygun olur mu bilmiyorum. Birkaç fikir edinmem gerekecek." Kaşlarını çatı ve birleştirdiği ellerini inceledi. Sonra yüzü aydınlandı. "Ah, tamam. Buldum. Hadi Bayan Finch'e soralım."

O dört kelimeyi duyduğunda Rycliff'in öfkesi daha bariz olmazdı. Ya da daha tatmin edici.

Susanna gülümsedi. Papaza dürüstçe, "Lord Rycliff'in haklı olduğuna inanıyorum," dedi. "Gönüllü olarak mükemmel bir örnek olacaksınız. Ve dolaylı olarak babama bir iyilik yapacaksınız. Ben de çok minnettar olacağım."

"O zaman gönüllü olacağım," dedi Keane. "Eğer siz en iyisi olduğunuzu düşünüyorsanız, Bayan Finch."

“Öyle düşünüyorum.” Susanna, Rycliff’e döndü. “Bunu duymaktan memnun değil misiniz, Lordum?”

Adamın gözleri kısıldı. “Sevinç doluyum.”

Kiliseden çıktıklarında Susanna hayrete düştü. Geçen yıl St. Ursula festivalindeki ziyafetten bu yana çimlerin üzerinde bu kadar çok insan toplandığını görmemişti. Kilisenin çanı ağır ağır çalarken, kiliseden daha çok köylü çıktı. Daha çok kırsal bölgeden gelen çiftçi ve çoban ahalisi toplandı. Susanna onların milise katılmak için mi, yoksa sadece manzarayı seyretmek için mi geldiklerinden emin değildi. Hatta çoğunun da henüz bunu bilmediğini düşündü.

Eve doğru yürümeye başladı fakat çimlerin üzerinden yoluna devam ederken Sally Bright telaşla kolunu çekti. “Bayan Finch, lütfen. Yardıma ihtiyacım var. Annemin aklı başından gitti.”

“Ne oldu? Yoksa küçük Daisy mi hastalandı?”

“Hayır, hayır. Rufus ve Finn, küçük hergeleler. Lord Rycliff’in milisi için gönüllü olmaya kararlılar.”

“Ama çok gençler,” dedi Susanna. “On beş bile değiller.”

“Bunu *ben* biliyorum. *Siz* biliyorsunuz. Ama yalan söylemeyi planlıyorlar ve gereken özellikleri taşıdıklarını söylerlerse onları kim durduracak?” Başını iki yana sallarken beyaza yakın sarı lüleleri dehşetle sallandı. “Rufus ile Finn’in eline tüfek verildiğini hayal edin. Kıyamet alameti demektir. Ama annem ne yapacağını bilmiyor.”

“Sen hiç endişelenme, Sally. Lord Rycliff’le konuşacağım.”

Susanna kalabalıkta onu aradı. Onun kadar iri ve kırmızı giymiş birini bulması zor olamazdı. İşte oradaydı, masaları ayarlayan iki adamı gözlemekle meşguldü. Susanna onların önceki günkü yük arabacıları olduğunu fark etti. Sally’yi çimlerin kenarında bırakarak adama yaklaştı.

“Lord Rycliff?”

Adam bir tomar kâğıdı toplayarak onu kenara çekti. “Bayan Finch, olmanız gereken başka bir yer yok mu? Uymanız gereken bir program?”

“Bugün Pazar. Pazar günleri planımız olmaz. Ama iki kelime eder etmez sizi rahat bırakmaktan mutluluk duyacağım.”

Bram onu bir bakışla delip geçti. “Bir anlamaya vardığınızı sanmıştım. Adamlarımı leydilerinizden uzak tutuyorum ve siz de benimle mesafenizi koruyacaksınız. Pazarlıkta payınıza düşeni yerine getirmiyorsunuz.”

“Bu sadece anlık bir kesinti. Yalnızca bu seferlik.”

“Sadece bir seferlik mi?” Başından savar gibi bir ses çıkarıp kâğıtları karıştırdı. “Az önce kilisede olana ne demeli?”

“Tamam o zaman, iki kerelik.”

“Tekrar deneyin.” Bram kâğıtlarını topladı ve başını kaldırıp ona bakarak dikkatli yeşil gözleri onu iyiyip bitiriyordu. “Dün gece en az altı defa rüyalarımı işgal ettiniz. Uyanırken, düşüncelerimde boş boş dolanıp durdunuz. Bazen tam olarak giyinik bile değildiniz. Buna nasıl bir bahane bulabilirsiniz?”

Bir cevap vermek için kekeleydi, dili dişlerinin ardında titriyordu. “Ben... Ben asla *boş boş dolanıp* durmam.”

Sersemce bir cevaptı.

“Hım.” Bram başını yana eğip düşünceli bir ifadeyle onu değerlendirdi. “Peki, aylak aylak dolanır mısınız?”

Susanna bir hırıltıyla kendini yatıştırmaya çalıştı. İşte yine yapıyordu, yabancı imasıyla Susanna’yı başından savmaya çalışıyordu. İhtiyatı ona uzaklaşmasını söylüyordu fakat vicdanı geri çekilmesine izin vermedi. Bright kadınları ona bel bağlıyordu.

“Sizinle Bright ikizleri hakkında konuşmam gerekiyor,” dedi. “Rufus ve Finn. Ablaları bana gönüllü olmaya niyetli olduklarını söyledi, onlara izin vermemelisiniz.”

Siyah kaşlarından biri kalktı. “Ah, öyle mi?”

“Çok gençler. Eğer size farklı bir şey söylerlerse inanmayın.”

“Niçin sizin sözünüzü onlarınkinin üzerinde tutayım? Eğer büyük bir bölük kuracaksam, toplayabildiğim bütün gönüllülere ihtiyacım

var.” Bram kıza döndü. “Bayan Finch, milis kuvveti tam olarak böyle kurulacak. *Benim* milis kuvvetim. Babanızı dışında tutacağıma dair size söz verdim fakat onun ötesinde sizin katkılarınız olmadan kendi kararlarımı vereceğim. Bu köydeki kadınlarla yetinin ve ben de erkeklerle görüşeceğim.”

“Rufus ve Finn daha *çocuk*.”

“Eğer milis kuvvetine katılırlarsa, onları erkek yapacağım.” Bram dönüp kalabalığa bakındı. “Bayan Finch, gönüllüler için çağrı yapmak üzereyim. Eğer milise bizzat katılmak gibi bir niyetiniz yoksa çimlerin üzerinden ayrılmanızı ve leydilerle birlikte oturmanızı tavsiye ederim. Ait olduğunuz yerde.”

Susanna burnundan solusa da, aceleyle karşı çıkmakta bir fayda görmeyerek bir reveransla geri çekildi. “Nasıl isterseniz, Lordum.”

Susanna çimlerin kenarına ulaşır ulaşmaz Sally, “Ee?” diye sordu. “Yola geldi mi? Kabul etti mi?”

“O adamın herhangi bir konuda yola geleceğini sanmıyorum.” Öfkeli çekişlerle eldivenlerini düzeltti. “Ama sen endişelenme, Sally. Onun kabul etmesini sağlayacağım. Sadece dükkândan birkaç şey ödünç almam gerekecek.”

* * *

Bram ilgi odağı hâline gelirken kadını –*bütün* kadınları– aklından atmaya karar verdi. Başını yavaşça çevirdi, adamlardan oluşan kalabalığı tarıyordu. Tıpkı ikizler gibi oldukça genç birkaç delikanlı gördü. Ayrıca imkânsız şekilde yaşlı, saçları kırışmış ve dişsiz birkaç adam da gözüne ilişti. Aralara karışmış orta yaşlarda tek tük erkek fark etti. Bir avuç balıkçı ve çiftçi. Mücevher yapan demirci, çıtkırıldım papazın yanında duruyordu. Fosbury önlüğüyle ve şeker tozuyla kaplı halde pastanenin mutfağından çıkıp yaklaştı.

Bram çenesini kilitledi. Bu alışılmadık çeşitlilikteki adamlardan seçkin, kusursuzca eğitilmiş bir savaş gücü toplaması gerekiyordu. Aksi takdirde askeri kariyeri kalıcı olarak sona ererdi. Zafer kazanmış, topal, işe yaramaz bir zavallı olarak İngiltere'de kalırdı. Her şekilde yenilgiye uğramış olurdu.

Başarısız olmak gibi bir seçeneği yoktu.

Herkesin duyması için sesini yükselterek, "Günaydın," dedi. "Çoğunuz benim Rycliff olduğumu duymuşsunuzdur. Tarihi unvan tekrar kullanılmaya başlandı ve bana verildi. Artık kaleyi kuvvetlendirmek ve savunmak için buradayım. Bu amaçla, sizlere silah kuşanmanız için çağrıda bulunuyorum. Yaşları on beşten kırk beşe kadar değişen, güçlü kuvvetli adamlara ihtiyacım var."

İlgilerini çekmişti. Çağrıda bulunmuştu. Şimdi onları harekete geçirecek sözleri söylemek için ideal zamandı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, İngiltere savaşta. İstekli ve becerikli askerler istiyorum. Cesur, savaşmaya ve savunmaya hazır adamlar. Eğer içinizde kendisine meydan okunmasını isteyen, kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olmak isteyenler varsa... öne çıksınlar. Eğer Tanrı vergisi güçlerini asil bir amaç için kullanmayı arzu edenler varsa... öne çıksınlar. Eğer bu 'Kız Kurusu' Koyu'nda yeniden *gerçek* erkek olmak isteyenler varsa... bu silahlanma çağrısına cevap vermek için öne çıksınlar."

Durdu; kana susamış, destekleyici cıgıllıklar bekliyordu.

Sessizlikle karşılandı. İlgili, nazik bir sessizlikte ama yine de sessizlikte işte.

Tamam, ilham verici konuşmalar konusunda yetenekli değilse de, Bram'in hâlâ kendi lehine yadsınamaz bir savı vardı. Ceketini düzeltti ve devam etti: "Talimler ve eğitim bir ay sürecek. Üniformalar, silahlar ve diğer gereçler temin edilecek ve gündelik ücretler olacak. Günde sekiz şilin."

İşte şimdi dikkatlerini çekmişti. Sekiz şilin çoğu işçinin tam bir haftalık ücretinden fazlaydı ve herhangi bir isteksizliği ortadan

kaldırmak için yeter de artardı. Heyecanlı mırıltılar kalabalıkta yayıldı ve birkaç adam ileri çıkmaya başladı.

“Sıraya girin,” dedi adamlara. “Kaydolmak için Lord Payne’i, teçhizatlandırma için Onbaşı Thorne’u görün.”

Adamlar kayıt masasına yönelirken biraz karmaşa çıktı fakat hiç rekabete fırsat bırakmadan Finn ve Rufus Bright sıranın başına yerleşti. Bram masanın arkasındaki Colin’e katıldı.

Colin, “İsimleriniz?” diye sordu.

“Rufus Ronald Bright.”

“Phineas Philip Bright.”

Colin görev duygusuyla isimleri yazdı. “Doğum tarihi?”

“Sekiz Ağustos,” dedi Finn, kardeşine bakıyordu. “Bin yedi yüz doksan se...”

“Yedi,” diye bitirdi Rufus. “On beşin üstündeyiz.”

Bram çocuklara sert bir bakış atarak, “Emin misiniz?” diye araya girdi.

“Evet, Lordum.” Finn dimdik durdu ve elini kalbinin üstüne koydu. “On beşin üstündeyim. Size yalan söylüyorsam Azrail canımı alsın, Lord Rycliff.”

Bram kendi kendine içini çekti. Hiç şüphesiz ayakkabılarının içine on beş rakamının yer aldığı kâğıt parçaları tıktırmışlardı. Beceriksiz asker alma görevlileri için en eski numaralardan biriymiş. Ayaklarının altında on beş yazan bir kâğıt varken, çocuklar tüm dürüstlükleriyle on beşin “üstünde” olduklarını söyleyebiliyorlardı.

Susanna haklıydı, çocuklar açıkça yalan söylüyordu. Ve bunlar henüz çocuktuk, adam değillerdi. Delikanlıların ustura değmemiş, birbirine benzer, tertemiz yıkanmış yüzlerine dikkatle baktı. Ama eğer doğum günleri gerçekten ağustostaysa, bu on beşlerine basmalarına birkaç ay var demekti. Bram ikizlerin arkasında sıralanan adamlara baktı, zihninden çabucak bir hesap yapıverdi. Hepsini saydığında sayıları

yirminin altındaydı. Bu iyi değildi. Uzaktan etkileyici görünecek bir bölük kurabilmek için yirmi dört kişiye ihtiyacı vardı.

Colin başını kaldırıp Bram'e bakarak, "Ee?" diye sordu.

"Delikanlıları duydun. On beşin üstündeler."

Çocuklar Colin'in sorularını yanıtlamaya devam ederlerken sırttılar ve ölçülerinin alınmasıyla silahlar için Thorne'un masasına gittiler. Bram çocukların eline tüfek tutuşturduğu için bir nebze bile suçluluk hissetmedi. Hem zaten bir silahla başa çıkmayı ve ateş etmeyi bilmiyorlarsa, öğrenmelerinin tam zamanıydı.

Adamlar sırayla Colin'e isimlerini, yaşlarını ve diğer bilgilerini verdikten sonra, ceketler için ölçü alınması ve silahlarla ilgili Thorne'a doğru ilerliyorlardı. Gün ilerlerken Bram'in dizi ağrımaya başladı. Sonra zonklamalar baş gösterdi. Çok geçmeden kahrolası eklemi acıyla çığlık atıyordu -öyle sesliydi ki, kimsenin duymadığına şaşırırdı.

Colin bir sonraki askeri kaydetmeyi bitirdiğinde, Bram kuzenini kenara itekledi. "Çok yavaşsın. Git Thorne'a yardım et."

Kendini Colin'den boşalan yere bırakırken irkildi. Masanın altından bacağını gizlice esnetme işlemini yerine getirdi, acıyı hafifletmeye ve önündeki kayıt listesine odaklanmaya çalışıyordu. Tüyü mürekkebe batırırken acele etmedi.

"Pekâlâ. İsimin nedir?"

"Finch."

Onuncu Bölüm

Bram donakaldı, tüy kalem kâğıdın üzerinde dururken kulaklarının onu yanıltmış olması için dua ediyordu.

Genç kız yardımseverce, “F-I-N-C-H olacak,” diye kodladı. “Finch.”

Bram başını kaldırıp baktı. “Susanna, sen ne halt ediyorsun?”

“Susanna’nın kim olduğunu bilmiyorum. Ama ben, *Stuart James Finch*, milis birliğiniz için gönüllüyüm.”

Bram’ın kilisede hayranlık duyduğu yaprak yeşili muslin elbise gitmişti. Onun yerine, şaşırtıcı derecede iyi bir şekilde üzerine oturan, devetüyü rengi Çin bezinden bir pantolon, manşetleri bağlı temiz, keten bir gömlek ve gözlerini garip bir şekilde hoş hale getiren kobalt mavisi bir ceket giymişti.

Ve elbette, eldivenler. Erkek eldivenleri. Tanrı Bayan Finch’i eldivensiz halk içine karışmaktan korusun.

Kadın devam etti: “Doğum tarihim, 5 Kasım, 1788. Ve bu Tanrı’nın gerçeğidir, Lordum.”

Saçını sıkı bir atkuyruğuyla bağlamıştı ve erkek kıyafetleri gi-yiyordu ama onunla ilgili dışı olmayan tek bir şey bile yoktu. Sesi, duruşu... Tanrım, hatta kokusu. Kör bir adamı bile kandıramazdı.

Elbette, amacı Bram’i *kandırmak* değildi. İşgüzar cadı sadece bir konuya açıklık getirmek istiyordu. Ve bunu bir yığın insanın önünde

yapmaya niyetliydi. Kadınıyla erkeğiyle, bütün köy etraflarında toplandı, hepsi bu sahnenin nasıl sona ereceğini görmek için hevesliydi. Herkes merak ediyordu; kim galip gelecekti?

Bram galip gelecekti. Eğer bugün kadına yenilirse, adamların saygısını asla kazanamazdı. Daha fazlası, hak etmezdi de.

Kadın, "Adımı yazın," diye ısrar etti.

"Yazmayacağımı biliyorsun. Sadece erkekler hizmet etme hakkına sahiptir."

"Tamam, ben bir erkeğim," dedi.

Bram ona gözlerini kırptırdı.

"Ne?" Genç kızın sesi alaylı bir masumiyet tonuna alçaldı. "Rufus ve Finn'in sözüne güvendiniz. Niçin benimkine güvenemiyorsunuz?"

Bram sesini alçalttı ve masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Çünkü bu durumda, yalan söylediğini ilk elden biliyorum. Buradaki bütün insanlara senin bir kadın olduğunu tam olarak *nasıl* bildiğimi söylememi ister misin?"

Susanna gergin bir gülümsemeyle, "Nasıl isterseniz," diye fısıldadı. "Eğer bir milis birliği oluşturma yerine düğün planı yapmayı tercih ediyorsanız." Genç kadın diğer tarafa bir bakış attı. "*Bu* kadar küçük bir kasabada, leydilerle tıka basa dolu *bu* yerde, böyle bir duyuru kesinlikle evlilikle ilgili bir paniği fitilleyecektir."

Uzun bir süre boyunca birbirlerine gözlerini kırpmadan baktılar.

"Eğer Finn ve Rufus'u kabul ettiyseniz," dedi, "beni de kabul etmek zorundasınız."

"Pekâlâ," dedi Bram, tüy kalemi tekrar mürekkebe batırdı. Kadının bunu ne kadar ileri taşımaya hazır olduğunu görecekti. "Stuart James Finch, 5 Kasım, 1788." Kâğıdı çevirdi ve ona doğru itti. "Şurayı imzala."

Eldivenli eliyle kalemi alarak çiçek şekilli bir imza attıktan sonra, süslemelerle tamamladı.

Bram, "Sırada," dedi ve masanın başından kalkarak Thorne'u işaret etti, "üniforma için ölçülerinin alınması var."

“Tabii tabii.”

Bram onu ikinci masaya doğru götürdü ve mezurayı Thorne’un elinden çekip aldı. “Sanırım bu askerin ölçülerini kendim alacağım.” Susanna’nın tepkisini kontrol etmek için mezurayı kaldırdı. “İtirazın var mı, Finch?”

“Yok.” Çenesini havaya kaldırdı.

“O zaman, ceketini çıkar.”

Kadın hiç karşı çıkmadan isteğini yerine getirdi.

Bram kendini dili bağlanmış bir halde buldu.

Yüce Tanrım.

Bram kadınların yeni moda kıyafetlerini pek sevmiyordu; giysilerinin yüksek, göğsün altından başlayan belleri ve kat kat etekleri vardı. Öyle tasarımların bir erkeğe güzel bir göğüs manzarası sunmasını onaylıyordu; hangi adam dolgun göğüslerin güzel manzarasını takdir etmezdi ki? Ama kadınların vücudunun geri kalanını belirsiz hâle getirmesinden hoşlanmıyordu. Bram şekilli bacaklardan, ince ayak bileklerinden, geniş kalçalardan hoşlanırdı. Yuvarlak, ele avuca gelir popolaraysa ayrı bir düşkünlüğü vardı.

Erkek kıyafetlerinin Susanna Finch’in her bir dişi kıvrımını mükemmel şekilde saracağını kim tahmin edebilirdi ki?

Ödünç aldığı yeleğinin üst düğmesi göğüslerinin şişkinliği yüzünden kapanmamıştı. Bununla birlikte, karın kısmını sımsıkı sararak incecik belini ve kalçalarının tatlı kıvrımını öne çıkarıyordu. Kısa pantolonu dizine kadardı. Onun altında uzun, ince bacaklarının ve ayak bileklerinin her santimini saran beyaz çoraplar vardı.

“Arkanı dön,” derken sesi çatladı.

Kadın itaat etti. Ve dönerken uzun atkuyruğunu öne doğru savurduğundan genç adama sırtını...ve arkasını gösterdi. O devetüyü kısa pantolon tatlı, yuvarlak bir popoyu sıkıca sarıyordu. Tanrım, bu kız onun elleri için *yapılmıştı*. Hem inatçı, dik başlı olmasına rağmen, Bram’in ona dokunması için harika bir bahane yaratmıştı.

Omuzlarıyla başladı, mezurayı kadının bir omzuna yerleştirdi ve yavaşça diğerine doğru çekti. Oyalanıyor, dokunuşunun genç kadının kürek kemiklerinin zarif eğimlerinde ve çıkıntılarında dolaşmasına izin veriyordu. Sanki terzilik için değil de, kendisinin ve onun zevki için dokunuyormuş gibiydi.

Adamın dokunuşuyla kadının omzu titredi. Bram'ım kalp atışı sekteye uğradı.

"Kırk üç santimetre," diye sesli okudu.

Sonra kolunun uzunluğunu ölçtü; omzunun tepesinden başladı ve mezurayı kolunun uzunluğu boyunca indirip bileğine ulaştıktan sonra sonucu sesli okudu.

"Dik dur, Finch."

Kadının omuzları dikleşirken, Bram mezuranın ucunu onun ensesinde, hemen yakasının üzerinde tuttu. Sonra dar şeridi omurgası boyunca aşağı indirdi, her bir omura dokunuyordu. Sonra daha da aşağı indirdi, kalçasının nefis kıvrımının yarısına kadar inmişti. Kızın aniden aldığı nefesi duydu ve yankısını kasığında hissetti.

"Ceket uzunluğu, altmış altı santimetre." Bram doğrulurken ceketin önünü çekti, kendi kişisel ölçülerinin birkaç santim arttığını kimsenin fark etmeyeceğini umuyordu. Bu sahne onu o kadar tahrik etmişti ki dizindeki acıyı tamamen unutmuştu.

"Bana dön, Finch."

Genç kadın ağır, şehvetli bir dönüş sergiledi. Sanki dans ediyormuş gibi.

"Kollar yukarı," diye emretti. "Şimdi göğsünü ölçeceğim." Ellerini o dolgun göğüslerin etrafında gezdireceği düşüncesiyle kanı kaynadı.

Susanna'nın gözleri parladı ve kollarını bağlayarak onu engelledi. "Sanırım o ölçüyü biliyorum. Seksen beş santimetre."

Bram kabaca içini çekti. "Harika." Lanet olsun, o vücudu tekrar kendininkinin altında hissetmeyi nasıl da istiyordu. Bunun için *yanıp tutuşuyordu*.

Susanna tekrar ceketini giyerken, "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

Bram, "Sırada silahlar var," dedi, dik durabilmek için savaş veriyordu. "Size bir tüfek vermem gerekiyor, Bay Finch."

İnsanların içinde ölçülmek ona geri adım attırmamıştı madem, belki de eline silah almaya zorlamak işe yarardı. Babası bir şeyler icat etmiş olsa bile, çoğu asil kadın silahlara dokunmak konusunda isteksiz olurdu ya da bütünüyle korkarlardı.

Bram bir tüfek seçti ve ona uzattı.

"Bu çakmaklı tüfek," dedi adam, kelimelerini ağır, emredici bir tonlamayla sarf ediyordu. "Misket buradaki namludan çıkıyor, görüyor musun? İşte bu ortadaki de tetik. Ve diğer ucu omza yerleştiriliyor, işte böyle."

Susanna merakla, "Öyle mi?" dedi. Silaha uzandı. "Deneyebilir miyim?"

"Yavaş ol bakalım." Kadının arkasına geçti. "Sana nasıl tutacağını göstereceğim."

"Bu gerek yok." Susanna gülümsedi. "Talimatlarınız çok anlaşılır ve netti."

Ve sonra Bram -ve Thorne, Colin ve bütün Spindle Koyu halkı- ona bakarken, Susanna Finch masanın üzerinden kâğıt barut kesesini alıp inci gibi dişleriyle yırtıp açtı ve ağzında kalan kâğıdı yere tükürdü. Silahu yarı kurulu hale getirerek çanağa biraz barut döktü ve çeliği kapadı. Sonra barutun kalanını namlunun içine döküp tüfek harbisiyle aşağı doğru itti.

Bram asker kanlarının, kocalarının silahlarını temizleyip parçalarını birleştirdiklerini görmüştü. Ama böyle bir şeye hiç şahit olmamıştı. Susanna uygun dizilişi bilmekle kalmıyor, her parçayı *anlıyordu*. O eldivenli eller kendine güvenle hareket ediyor, amansız, uyarıcı bir zarafetle silahla başa çıkıyordu. Bram'ın arzuları ve kasığı, zaten ölçülerini alırken hareketlenmişti. Şimdi erkekliği tüfek namlusu bo-
yutlarına ulaşmıştı.

Susanna tüfeği omuzladı, horozu kaldırdı ve ateşledi. Silah genç kadının omzuna doğru sertçe geri tepti fakat Susanna geri çekilmedi bile.

Tüfeği indirirken mahcup bir biçimde, “Püf noktasını kaptım, değil mi?” diye sordu.

Mükemmel. Bram alkışlama isteğiyle savaştı. Süre tutmuyordu ama ancak yirmi saniye geçtiğini tahmin ediyordu. Belki de on beşti. On beş saniyede doldurup atış yapamayan seçkin nişancılar vardı.

“Bunu yapmayı nerede öğrendin?”

“Elbette babamdan.” Bir omuz silkişle tek omzunu kaldırdı. “Çoğu erkek böyle şeyleri babasından öğrenmez mi?”

Evet. Çoğu *erkek* öyle öğrenirdi. Bram bizzat kendisi ateş etmekle ilgili her şeyi babasından öğrenmişti. Neredeyse konuşmayı söker sökmek ilk av tüfeği için yalvarmıştı. Silahları çok sevdiği için değil, babasına taptığı içindi. Onunla daha fazla vakit geçirmek için her zaman bir bahane arardı. Güvenlik, temizleme ve nişancılıkla ilgili verilen o ciddi, sabırlı dersler... Şimdi Bram'ın en sevgi dolu anılarından bazılarıydı. Susanna için de aynısı olup olmadığını merak etti. Sör Lewis tarafından aynı derslerden mi geçirilmişti? Bu silahta ustalaşması, içinin ve dışının nasıl çalıştığını öğrenmesi, içgüdüyle ateş edebilinceye kadar alıştırma ve pratik yapması... bunların hepsi kendisini babasına daha yakın hissetmek içindi.

Ve şimdi Bram kendini ona daha yakın hissediyordu, hissetmeyi hiç beklemediği bir şekilde. Garipti. Ve kahrolası şey uygunsuzdu. Hissettiği şeyi üzerinden atmaya çalışarak omuzlarını birleştirerek çatırdattı.

“Şimdi süngü takmamı görmek ister misiniz?” diye sordu.

“Buna gerek yok.”

Bram gözlerini ona dikip baktı –omzuna dayadığı tüfeğiyle dimdik duruyor, mükemmel pozisyonunu sağlamlaştırıyordu. Bram, onun “Ben bir erkeğim” maskaralığına izin verirken akıllılık ettiğini

düşünmüştü. Ama makaraya alınan oydu. Erkek ya da değil, Susanna onun en ümit verici askeri idi. Askere alınmasına izin vererek onu cezalandırma düşüncesi aklını çeliyordu.

Ama Susanna büyük bir dikkat dağınıklığı olurdu. Bütün adamlar için ama en çok da Bram için. O üzerine oturan pantolonlar giyerken bütün günü onunla birlikte geçirmek? Dikkatini tam olarak ekibinin eğitimine veremezdi.

Ve daha da önemlisi, bütün kasabanın önünde hakkından gelmesine izin veremezdi. Karşılık olarak Bright ikizlerini kaybetmeden onu görevden muaf tutmak zorundaydı.

Bram'ın gözleri masaya indi. Cevap gözlerinin önündeydi.

“Bir şey daha var, Bayan... *Bay Finch*. Gönüllüler için bir mecburiyet daha.”

“Gerçekten mi? Nedir?”

Bram çimlerin kenarına dizilmiş oturan leydilere döndü. “Bayanlar, yardımınızı istemeliyim. Her birinizin bir makas bulması ve en kısa sürede buraya getirmesi gerekiyor.”

Kadınlar birbirine baktı. Ardından itişip kakışarak Kraliçe'nin Yakutu'na girip makyaj masalarına ve dikişi kutularına akın ettiler. Aynı şekilde, Tüm Eşyalar dükkânının deposu da didik didik ediliyordu.

Uygun durumdaki bütün dikiş ve kırkma makasları ortaya çıkarıldığında bütün leydiler makaslarını kuşanmış bir hâlde çimlerde toplandı. Sally Bright öne çıktı. “Bunlarla ne yapmamızı istiyorsunuz, Lord Rycliff?”

“Onları kullanmanızı,” diye cevapladı Bram. “Benim birliğimde, bütün gönüllüler kısa saçlı olmak zorundadır. Arkalar yaka, yanlarsa kulakların üzerinde kalacak şekilde.”

Bram Susanna'ya baktı. Kızın rengi atmıştı ve çilleri yüzünde öne çıkıyordu.

Askerlere dönerek kolunu salladı. “Leydiler silahlarını seçti. Beyler, leydinizi seçin.”

Kadınlar birbirlerine şaşkın bakışlarla baktı. Eşit derecede sersemleyen erkekler tereddütle geride durdu. Elbette bazı eşleşmeler barizdi. Bayan Fosbury olduğunu tahmin ettiği bir kadın çoktan kocasını yakasından tutmuş, bir kütüğün üzerine oturtup makasının iradesine boyun eğdirmek için çekiyordu. Fakat Spindle Koyu'nun evli olmayan erkekleri ve kadınları birbirlerini sessizlik içinde değerlendirecek duruyorlardı. Bir araya gelen Quakerlar⁵ gibi tepelerinden bir işaret gelmesini bekliyorlardı. Yüce Tanrım, Bram'ın bu adamlara biraz girişken olmayı öğretmesi gerekiyordu.

Bram kuzenine döndü. "Sen her zaman dansları başlatan kişi olmuyor muydun? Şimdi bu onuru göğüsle."

Colin ona bir bakış attı. "Ben gönüllü değilim."

"Hayır, değilsin. Borçlu ve bana mecbursun. Başka bir şansın yok."

Colin ağır ağır doğrulup yeleğinin önünü düzeltti. "Pekâlâ. Senin de dediğin gibi, leydilerden birini ilk seçecek olmak hoşuma gider." Uzun adımlarla ilerleyip şapkasını abartılı bir salınmayla çıkardı ve Bayan Diana Highwood'un önünde dizl çöktü. "Bayan Highwood, bu şerefi bana bahşeder misiniz?"

Sarı saçlı genç kadın kızardı. "Şey, evet. Tabii, Lord Payne. Onur duyarım."

Leydiler kendi aralarında kıkır kıkır güldüler, elbette bu Colin'e hayranlıkla izah edilebilirdi. Susanna evlilik coşkunuğu konusunda haklıydı. Öğlene kadar nişan dedikodusu yayılırdı. Keşke içinde bir parça olsun gerçeklik olsaydı. Colin'in nişanlanması hoş olurdu, sonrasında artık Bram'ın sorunu olmaktan çıkardı.

Şu andaki sorunu o güzel, çilli başını yana eğdi. "Adamlarınızı hanımefendilerden *uzak* tutmanız gerekiyordu."

5 Hristiyanlıkta doğrudan İsa aracılığıyla, başka din adamlarına ihtiyaç duyulmadan Tanrı'ya erişilebileceğine inanan bir mezhep. (ed.n.)

“O anlaşmayı ilk kimin bozduğunu hatırlatmama gerek var mı?” Masanın üzerinden makası aldı, Thorne’un şerif metreleri kesmek için kullandığı makastı. “Ee?” diye sordu yüksek sesle. “şimdi ne olacak, Finch?”

Susanna kocaman açılmış gözleriyle makasa baktı. “Yakanın üzerinde mi dediniz?”

“Ah evet.”

“Her gönüllü dahil mi?”

“İstisna yok.”

Kızın gözleri ona yakardı. Sesini bir fısıltıya düşürdü. “Daha çocuklar. Yani Finn ve Rufus. Anneleri onlar için endişeleniyor. Anlamaya çalışın.”

“Ah, anlıyorum.” Susanna’nın görünüşte çocuklara zarar gelmesini önlemeye çalıştığını anlıyordu. Ama kızın diğer amacını da anlıyordu: köy üzerindeki gücüne tutunuyordu. O nedenle, kazanmasına izin veremezdi. “Belki ikimiz de bunu istemedik ama artık ben lordum. Benim birliğim. Benim köyüm. Benim kurallarım.” Makası havaya kaldırdı. “Kırp ya da kırıl.”

Uzun bir sürenin ardından, Susanna ödünç şapkasını çıkarıp kenara bıraktı. İki eliyle ensesine uzanarak uzun atkuyruğunu çözdü, sonra başını şehvetli şekilde atarak buklelerini salladı. Henüz özgür kalmış saçları güneş ışığının altında gür, altın-kızıl dalgalar halinde ışıltılar saçtığında, genç adamın gözlerini kamaştırarak onu bir sarhoşa çevirdi.

Tam o anda Bram ciddi bir taktik hata yaptığını anladı.

Susanna boyun eğen bir iç çekişle adamın bakışıyla buluştu. “Pekâlâ. Altı üstü saç.”

Altı üstü saç.

Yüce Tanrım. Yüzünü çevreleyen erimiş bronz hale kesinlikle “Altı üstü saç” *değildi*. Canlı, akıcı bir güzellikti. İhtişamın tacıydı. Tıpkı... öfkeli meleklerin adil soluğu gibiydi. Bir çeşit dini deneyim gibi ve Bram sadece bakmaya cüret ettiği için muhtemelen lanetlenmişti.

Boğazından belli belirsiz, özlemlili bir ses çıktı. Sesi bir öksürükle bastırıldı.

Kendine, *kesmesine izin ver*, dedi. *Başka şansın yok. Eğer bu savaşı kazanırsa her şey sona erer. İşin biter.*

“Makası bana verin,” dedi genç kadın. “Kendim yapacağım.” Makasa uzandı.

Bram makası sımsıkı tuttu. “Hayır.”

* * *

Susanna, “Hayır mı?” diye tekrarlardı, paniğini açığa vurmamaya çalışıyordu. Burada cesur görünmek önemliydi.

Saçını kesmeyi gerçekten istemiyordu; kuzenlerinin pek de sevgi dolu sayılmayan şekilde lanetlercesine dedikleri “*şu saç*” kesmeyi. Vahşi olabilir ve modaya uymayabilirdi ama ona uyuyordu ve annesinden ona geçen tek şeydi. Fakat Finn ve Rufus’u güvende tutmanın tek yolu buysa, Susanna fedakârlıkta bulunacaktı.

Eğer bu, *adamın* hakkından gelmenin tek yoluysa.

Kendine yeniden uzayacağını söyledi. Norfolk’taki o dehşet verici yazdan sonra tekrar uzamıştı. Yalnızca bu defa kendisi kesmek istiyordu. Hızlıca ve mümkün olduğunca az düşünerek. Bir başkası makası tutarken sakince durabileceğini sanmıyordu.

“Makası verin.” Umutsuzluğa kapılmaya yaklaşırken makasın sapını çekti. “Hemen yapacağım.”

Adam bırakmadı.

“Finn ve Rufus.” Bram alçak sesle, sadece ona doğru konuştu. “Onları davulcu ve yan flütçü yapacağım. Birliğe katılacaklar, eğitim alacaklar ve günlük ücret alacaklar. Ama silah kuşanmayacaklar. Bu sizin için yeterli mi?”

Susanna sersemledi. Bram onu tam da istediği noktaya getirmişti -insanların içinde aşagılanmanın sınırına- ve şimdi uzlaşma mı istiyordu? "Ben... ben öyle sanıyorum. Evet."

"Pekâlâ, o zaman. Bu yeniden kadın olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Hemen gidip üzerimi değiştireceğim."

"O kadar çabuk değil," dedi adam, hâlâ makası sıkıca tutuyordu. Genç kadına cüretkâr bir bakış attı. "Gitmeden önce, bana bir hizmet sunacaksınız. Tıpkı diğer kadınların yaptığı gibi."

Etraflarındaki Spindle Koyu'nun erkek ve kadınları kesinlikle eşleşiyordu. Diana kendini Lord Payne'le meşgul ederken; demirci, dul Bayan Watson'ın makasına doğru gidiyordu. Finn ve Rufus, hançisinin Sally'e kalacağını tartışıyor gibi görünüyordular.

"Sizin saçınızı kesmemi mi istiyorsunuz?" Gözünün önüne adamın her zaman omuzlarının arasından sarkıp kendisiyle alay eden uzun, gür saç tutamı geldi.

"İstisna olmadığını söyledim." Makası kadının eline bastırdı. "Devam edin, hadi. Tamamen sizinim."

Susanna boğazını temizledi. "Sanırım diz çökmeniz gerekecek."

"Diz çökmek mi?" Bram homurdandı. "Mümkün değil, Bayan Finch. Bir kadının önünde dizlerimin üzerine çökmenin sadece tek bir sebebi olabilir ve bu, o değil."

"Umarım evlilik teklifinde bulunmayı kastediyorsunuzdur."

Adamın gözlerini şeytani bir parlaltı aydınlattı. "Hayır."

Farkındalık vücuduna hücum etti. Susanna etrafa bakındı. Çimlerin her yerinde, saç kesme işi arkadaşlarını ve komşularını meşgul ediyordu. Bu özel bir sohbet olmuştu. Birazdan yapacağı şey göz önünde bulundurulursa, bu çok talihli bir durum olmuştu.

Susanna parmak uçlarında yükselirken, "Eğer diz çökmeye niyetiniz yoksa," dedi, "saçınızı nasıl keseceğimi düşünüyorsunuz bilmiyorum."

Bütün sandalyeler dolu. Uzun olabilirim ama yetişebilmemin hiçbir yolu... ah!"

Adam iki eliyle birden onu göğüs kafesinden sardı ve havaya kaldırdı. Bunu yaparken sergilediği güç genç kıızı heyecanlandırdı. Bununla birlikte üç gün içinde ikinci kez ayaklarını yerden kesmişti. Dünkü öpücüğü de sayarsa, üç.

Niçin sayıyordun? Saymamalıydı.

Bram onu masanın üzerine yerleştirerek kendinden daha uzun hale getirdi. "Dengede misiniz?"

Kızın sessiz onayıyla birlikte adam ellerini onun belinden kaydırdı. Susanna şimdi de dünkü sarılmalarının, kendi bedenine dayanan bedeninin anılarında kaybolmuştu... Bakışları buluştu. Artık tanıdık olan kıvılcımlar uçtu.

Susanna zorlukla yutkundu. "İsterseniz arkanızı dönün."

Neyse ki adam ilk defa itaat etti.

Bir ensesindeki parça deri iple bağlanmış, gür, siyah bukleyi eline aldı. Saçı dolgun, yumuşaktı. Saçın muhtemelen adamdaki en yumuşak şey olduğunu düşündü. Kesildiği anda baştan aşağı çıkıntılardan ve kas gücünden ibaret olacaktı.

"Neden duruyorsunuz?" diyerek alay etti. "Korkuyor musunuz?"

"Hayır." Susanna sabit bir elle makası kaldırdı. Diğer eliyle atkuyruğunu sertçe kavradı, hizaladı... ve kesiverdi. "Ah canım." Kesik saç tutamını adamın önünde salladıktan sonra merasim yapmadan yere bıraktı. "Yazık."

Bram sadece güldü fakat Susanna onun kahkahasında yaralanmış gururunun izini yakaladığını düşündü. "Görüyorum da Delilah⁶'ı oynama fırsatının keyfini çıkarıyorsunuz."

6 Tevrat'ta, Filistinlilere, Tanrı tarafından güç verilmiş Samson'ın saçlarını keserek gücünü kaybetmesine sebep olan karakter. (ed.n.)

“Judith”i oynamaya karar vermeyeceğimi ummanız daha iyi olur. Şu anda makas tutuyorum ve size hareketsiz kalmanızı öneririm. Konsantre olmam gerekiyor.” Bir an için makası kenara bıraktı, kendi buklelerini geriye atıp basit bir topuz yaptı. Sonra adamın saçını kırpma işine koyulduğunda ikisi de sessizleşti.

Ve Susanna çalışırken sessizlik derinleşerek oldukça yoğun bir hal aldı. Görev yakınlık gerektiriyordu. Saçını düzgün şekilde kesebilmek için parmaklarını gür tutamların arasından geçirip kaldırmak ve makas için hizaya getirmek zorundaydı. Adamın kulağına, şakağına, çenesine dokundu.

“Eldivenlerini çıkarsan daha kolay olmaz mıydı?” diye sordu Bram.

“Hayır.” O anda, genç kadının aklını başında tutan tek şey ince deri eldivenlerdi.

Elle tutulur, şehvetli bir gerilim onları saran havayı yoğunlaştırdı. Adam duyulabilir, boğuk bir halde solup alıp veriyordu. Bir an için genç kadının parmakları bocaladı ve makasın ucu adamın kulağını sıyırdı. Susanna dehşete kapıldı fakat Bram fark etmemiş gibiydi. Ufalcık bir damla kan toplandı ancak Susanna dudaklarını yaraya bastırmamak için bütün iradesini kullandı.

Birkaç darbeden sonra makası kenara bıraktı. Kesimin eşitliğini test etmek için iki elini birden adamın saçına götürdü ve eldivenli parmak uçlarını kafasında gezdirerek yavaşça alnundan saç ensesine doğru taradı.

Parmakları o uzun, nazik tarama işlemini yaparken Bram bir ses çıkardı. İstemsizce bir sızlanma. Belki de bir inlemeydi. Geldiği yer boğazı değil, göğsünün derinlikleriydi. Kalbinin olduğu bir yerden gelmişti.

7 İncil’de İsrail’i kurtarmak için düşman generalinin aklını çelerek kafasını kesen kadın karakter. (ed.n.)

O gürleyen ses bir iç çekişten daha fazlasıydı. Bir itiraf, bir yakarıştı. Parmak uçlarının basit bir temasıyla içinde gizlenen bir özlemin dışı vurmasını sağlamıştı. İçgüdüsel yanıtıyla genç kadının bütün bedeni karıncalandı.

Ah Tanrım. Ah, Bram.

Susanna, “Bana dönün,” diye fısıldadı.

Bram itaat ettiğinde, gözleri kapalıydı.

Susanna’nın kiler açıldı. Tamamen yeni bir adama açıldı. O iri, ortaçağ lorduna dönüşmüş yabani asker, şimdi iyice kırılmış saçlarıyla kırılğan ve kaybolmuş, ilgiye muhtaç görünüyordu. *Onun* ilgisine.

Adamın bütün güvenilir duygu inkârları genç kadının kulaklarında yankılandı. Az önce o inkârlarına nasıl ihanet ettiğinin farkında mıydı? Susanna çünkü o tutkulu öpücüklerini düşündü. Her etkileşimlerinde genç kadına dokunmak için her bahaneyi nasıl kullandığını hatırladı. Tanrım, onun ölçülerini alış biçimi... O his omurgasından aşağı doğru dalgalandı, sanki adamın başparmağının zarif dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu. Adamın sadece onu konuşturmaya çalıştığını düşünmüştü.

Fakat şimdi onun hareketlerinin açıklığını görüyordu. Bram’in sırrı işte buydu. Çocukluk travması, savaşın yıkımı değildi. Yalnızca yakınlık kurmak için derin, dile getirilmeyen bir arzuydu. Ah, Bram bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi fakat o kısıp, özlem dolu ses hepsini söylüyordu.

Bu büyük, tüylü bir canavarın, pençesinden ısırmanın dikenini çıkarıldığında çıkaracağı türden bir sestti.

O dokunulmak isteyen, şefkate hasret olan bir adamdı ve Bram ikisini de *arzuluyordu*. Sadece Susanna’nın ne kadarını vermesine izin verecekti? Parmaklarıyla adamın şakaklarındaki kesilmiş perçemlere dokundu. Boğazındaki âdemelması hareket etti. Susanna eldivenli parmak uçlarından birinin adamın elmacık kemiğinin kenarında gezinmesine izin verdi.

“Bu kadarı yeterli.” Bram’in gözleri açılıverdi, soğuk ve mesafeliydi.

Adamın sert tonuyla yaralanan genç kadın elini çekti.

“Pekâlâ, Bayan Finch.” Geriye adım atarak elini artık kısa, siyah saçında gezdirdi. “Söyleyin bana, adamlar nasıl görünüyor?”

Susanna gözlerini çimlerin üzerinde gezdirdi. Baktığı her yerde henüz ortaya çıkmış, kör edici beyazlıktaki kafaları gördü. “Yeni kırılmış bir sürü koyun yavrusu gibi.”

“Yanlış,” dedi Bram. “Koyun gibi değil asker gibi görünüyorlar. Ortak bir amaçları olan adamlar. Bir ekip. Yakında onlara öyle davranmayı da öğreteceğim.”

Susanna’yı belinden tutarak masadan kaldırdı ve tekrar sert zemine indirdi. Ne kadar garip olsa da, hâlâ dengesini toparlayamamıştı.

“Onlara iyi bakın. Bir ay içinde, bir milisim olacak. Görev, aksiyon adamı olacaklar. Kuralcı, korunan, evde kalmış kızlarına *gerçek* adamların ne yapabileceğini göstereceğim.” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Spindle Koyu çok farklı bir yer olacak. Ve siz, Bayan Finch, bana teşekkür edeceksiniz.”

Susanna başını iki yana salladı. Adam çok fazla şeyi açık etmişti. O yabani, erkeksi kasıntılı artık onu etkileyemezdi ve genç kadın böyle bir meydan okumanın güçlü, kendinden emin bir yanıt olmaksızın geçişmesine izin vermeyecekti.

Susanna adamın yakasındaki saç tutamını sakince silkeledi. “Bir aylık süre içinde, sevdiğim bu toplum ve geliştirmek için çok çalıştığımız bu atmosfer değişmeyecek. Bugün burada gördüğüm her şey aynı kalacak, tek bir şey haricinde... Spindle Koyu *sizi* değiştirecek, Lord Rycliff.

“Ve eğer leydilerimin sağlığını ve mutluluğunu tehlikeye atarsanız...” Adamın yanağına tatlı bir şekilde dokundu. “Sizi dizlerinizin üzerine çöktürecek.”

On Birinci Bölüm

“Her pazartesi günü kır yürüyüşleri yaparız.”

Susanna, Highwood kardeşleri eğimli patikada yürüttü. Birlikte daha büyük bir grubun arkasındaydılar. Leydiler her renkten muslinlerinin içinde patikayı gökkuşağı gibi kaplıyordu.

“Tebeşir Tepesi yılın bu zamanında çok güzeldir. Tepenin zirvesine ulaştığımızda kilometrelerce ötesini görebilirsiniz. Sanki dünyanın zirvesindeymiş gibi hissettiriyor.”

Planlanmış aktiviteleri için Tanrı'ya şükür ediyordu. Dünkü... çimlerin üzerindeki... heyecanın ve bir o kadar da huzursuz başka bir gecenin ardından, Susanna dikkat dağınıklığına minnettardı. Susanna coşkulu ve bir amaç doğrultusunda yürüyordu; çim kokulu havadan ciğer dolusu soluklar alıyordu.

“Kır çiçekleri çok hoş.” Charlotte bayırdan eflatun bir çan çiçeği koparıp parmak uçlarından çevirdi.

Minerva, Susanna'nın yanından ayrılmıyordu. “Bayan Finch, anem gibi konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsiniz. Ama bu kadar efor sarf etmenin Diana'nın sağlığı için iyi olduğundan emin misiniz?”

“Kesinlikle. Daha fazla güçlenmesini sağlamanın tek yolu egzersiz. Başlarda yavaşça ilerleyeceğiz ve rahatsız edecek kadar uzaklaşmayacağız.”

Diana'nın koluna dokundu. "Bayan Highwood, nefes almanızla ilgili en ufak bir sorun hissettiğiniz anda bana söyleyin. Durup dinleniriz."

Hasır şapkaklı başı onaylarcasına sallandı.

"Ve..." Susanna cebine uzanıp ufak, kapaklı bir şişe çıkardı. "... sizin için özel bir karışımım var. Çok güçlü bir şey olduğu için her gün değil sadece gerçekten ihtiyaç duyduğunuzu hissettiğinizde kullanın. Kapağı kadar almanız uygundur. Aaron Dawes bizzat demir ocağında özel olarak dövdü. Ufak şeyler konusunda çok yetenekli."

Bayan Highwood ufak şişeyi kabul etti. "İçinde ne var?"

"Halk arasındaki isimi kırk kilit otu. Kulağa oldukça tanıdık geliyor ve ciğerleri açma özelliği kesinlikle mucizevi. Normalde bu bitki daha sıcak iklimlerde yetişiyor fakat bizim sahil havamız burada ekip biçmeme izin verecek kadar ılıman."

"Bunu siz mi yaptınız?"

Susanna, "Evet," diye yanıtladı. "Eczacılıkla amatörce ilgileniyorum."

Minerva şişeye endişeyle baktı. Ağır, dengeli tırmanışlarına devam ederlerken, Minerva Susanna'yı kenara çekti. "Beni bağışlayın, Bayan Finch fakat kız kardeşim çok acılar çekti. Sağlığını bir 'amatörün' ellerine bırakma fikrinden hoşlanmıyorum."

Susanna onun kolunu tuttu. "Sizden hoşlanacağımı biliyordum, Minerva. Kız kardeşinizi korumak konusunda kesinlikle haklısınız ve işimi o şekilde tarif etmemeliydim. Sizin yerbilimiyle 'amatörce' uğraştığınızı söylemekten bir farkı yok. Niçin biz kadınlar yeteneklerimizi hep önemsizmiş gibi gösteriyoruz?"

"Bilmiyorum. Erkekler kendilerinininkiyle ilgili hep böbürleniyor."

"Çok doğru. O zaman hadi birbirimize böbürlenelim. Yıllarca eczacılık üzerine özenli, bilimsel bir çalışma yaptım. Birçok ziyaretçi ve köylüye ilaçlar ürettim. Soluk alıp verme sorunlarında o şişedeki içeriğin ablanıza iyi gelebileceğine inanmak için somut, bilimsel sebeplerim var."

"Bu durumda, uzmanlığınıza güveniyorum." Minerva gülümsedi. "Şimdi *benim* böbürlenme sıram." Diğer leydilere bir bakış atarak yavaşladı. Şimdi ana grubun epeyce gerisinde kalmışlardı. "Sır tutabilir misiniz? Ben Kraliyet Yerbilim Cemiyeti'nin ilk ve tek kadın üyesiyim."

Susanna keyifle soludu. "Bunu nasıl başardınız?"

"Onlara kadın olduğumdan bahsetmeyerek. Onlar için sadece M. R. Highwood'um ve bütün katılımlarım mektuplaşma aracılığıyla oluyor. Uzmanlık alanım fosiller."

"Ah, o zaman tam olarak doğru yerdesiniz. Bu kireçtaşından tepeler garip, ufak külçelerle dolu ve koy; yarın koyu görene kadar bekleyin."

Yol daha dik ve dar bir hal alana kadar sessizlik içinde ilerlediler, sonra tek sıra halinde ilerlemeye başladılar.

"İşte kale." Charlotte patikanın tepesine gelince parmak uçlarında yükseldi ve iyice büyüttüğü kır çiçeği demetini harabelere doğru salladı. "Çok romantik, değil mi? Arka tarafındaki denizle."

Susanna, "Sanırım öyle," dedi, gözlerini yerde tutuyordu. Resimlemeye değer manzarasını oldukça iyi biliyordu ancak kaleleri ve romantizmi zihnindeki rafta iki ayrı, kapağı sıkıca kapatılmış şişeler içinde tutmaya çalışıyordu.

Minerva, "Sıra sizde, Bayan Finch," diye fısıldadı, hemen arkasındaydı. "Sizin anlatacak bir sırrınız yok mu?"

Susanna içini çekti. Bir sırrı vardı; Lord Rycliff'i, cephanelikteki öpücükleri ve kavrayamadığı birçok harika duyguyu içeren, skandal yaratacak, bomba etkisinde bir sır. O konuda Minerva'ya güvenebilme-yi diledi. Fakat erkekler ve fosiller farklı şeylerdi.

Patikadaki bir virajdan döndüler ve neredeyse diğer leydilerle çarpışıyorlardı. Hepsi bir şeyler görebilmek için kıyıda durmuş, sessiz bir merakla aşağıdaki vadiye bakıyordu.

"Vay be," dedi Violet Winterbottom. "Şu şey görülmeye değer değil de ne?"

Kate Taylor, "Şunlara bir baksanıza," diye iç geçirdi.

Susanna öne geçmek için kızları iterken, "Tanrı aşkına, nedir o?" diye sordu. "Yine Bay Yarborough'un inekleri mi kaçmış?"

"Hayır, hayır. Bunlar farklı türden canavarlar." Kate ona sırttı.

Susanna'nın kulaklarına sesler taşındı. Aksak, düzensiz davul ritimleri. Fifrenin kulak tırmalayan cırıltıları. Bir atın sabırsızca kişnemesi.

En sonunda, aşağı baktı.

Adamlar. İşte hemen orada, kalenin kuzeyindeki düz çayırdaydılar. Bu mesafeden kim olduklarını ayırt etmek zordu. Bay Fosbury'yi ya da demirciyi seçemiyordu. Fakat her zamanki gibi Bram kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Bu defa, içlerindeki en uzun ve parlak ceketli kişi olduğu için değil, at sırtında olduğu içindi. Taburun düzenini sağlamak için boy avantajı sağlıyordu. Adamlar uygun adımlarla yürürken atını grubun etrafında sürüyor, onlara yön veriyordu.

Çok becerikli, güçlü ve hareketli görünüyordu. Bu talihsizlikti çünkü tüm bunlar Susanna'nın bir erkekte çekici bulunduğu özelliklerdi. Londra'da geçirdiği dehşet verici zaman için hiç üzülmemişti çünkü centilmenler tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Öyle başıboş ve işe yaramazlardı ki. Gerçekten bir şeyler *yapan* insanlara saygı duymak onun için çok daha kolaydı.

Violet elini gözlerine siper etti. "Pek iyi gidiyormuş gibi görünmüyor, değil mi?"

Kate kahkaha attı. "Aynı şeyi yapıp duruyorlar. Düz bir çizgi hâlinde, ileri geri uygun adımla yürüyorlar. Tekrar tekrar. Şuradan, çayırın şu tarafına kadar. Sonra duruyorlar, dönüyorlar ve tekrar yürüyorlar." Violet'a bakmak için döndü. "Kaç defa oldu?"

"Sekizde saymayı bıraktım."

Susanna, "Onları izlememeliyiz," dedi.

"Niye izlemeyeceğiz?" Kate ona baktı. "Amaçları askeri denetlemeye hazırlanmak değil mi? Hazırlıklarını halka sunmak?"

"Yine de, yürüyüşümüze devam edelim."

Diana, "Ashında, Bayan Finch," dedi, "kendimi biraz soluksuz hissediyorum. Bir mola bana iyi gelebilir."

"Ah. Tabii." Tartışmaktan âciz olan Susanna şalını çıkarıp yere serdi ve tepeye oturdu. Diğer leydiler de aynısını yaptı ve hiç kimse o andaki amacı kır çiçeği toplamak ya da kuşları incelemekmiş gibi davranmaya bile zahmet etmedi. Hepsi aşağıdaki çayıra ve yeni milisin tökezleyişine, acınası tatbikatına gözlerini dikmiş bakıyordu.

Susanna endişeliydi. Leydilerini Bram'in adamlarından uzak tutmaya karar vermişti. Şu anda aralarında bulunan fiziksel uzaklık endişelerini yatıştırmıyordu. Bu kadar uzakta olmak yalnızca leydilerin ağzları açık bakmalarına ve dedikodu yapmalarına özgürlük sağlıyordu.

"O parlak yeşil ceketini hatırladım. O Bay Keane olmalı."

"Bir de kilisede o kadar şarkı söylediğini düşününce ritim duygusunun daha iyi olacağını düşünürsün."

Susanna'nın yan tarafına bir dirsek indi. "Lord Rycliff atından iniyor, bak."

Susanna *bakmamaya* kararlıydı.

"Birinden tüfek alıyor. Belki nasıl yapıldığını onlara bizzat kendisi gösterecektir."

Susanna bakmama kararını yeniledi. Parmaklarının ucundaki çimenler çok daha ilginçti. Ve işte, ne kadar da *büyüleyici* bir karıncaydı.

Kızlardan biri içini çekti. "Adamın peşinde dolanan şu ufak, tüylü şey de ne? Bir çeşit köpek mi?"

Lanet olsun, şimdi bakmak zorundaydı. Geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Hayır. O lord hazretlerinin evcil kuzusu. Tatlı küçük şey onu takip ediyor. Adı da Akşam Yemeği."

Bütün leydiler kahkaha attı ve Susanna, alay edilmenin Bram'in canını nasıl sıkacağını bilerek onlarla birlikte güldü. Adamın tepkileri hakkında tahmin yürütürken bu kadar özgüvenli hissetmesi garip ve biraz da rahatsız ediciydi. Hatta onu 'Bram' olarak düşünüp duruyordu.

"Ah!" Charlotte fazlasıyla annesini hatırlatan bir hareketle elini kalbine bastırdı. "Ceketlerini çıkarıyorlar."

"Sadece ceketlerini de değil."

Leydiler sessizlik içinde öylece bakarak otururken, adamlar egzersizlerini kesti ve önce ceketlerini, ardından yelekleri ile boyun bağlarını çıkardı.

Charlotte, "Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu.

Diana, "Sıkı idman yapıyorlar," diye yanıtladı. "Belki de orası sıcaktır."

Kate kahkaha attı. "Burası da ısınıyor."

Susanna, "Sıcaktan değil," dedi, yine adamın aklının nasıl çalıştığını böyle kolayca bilebilmesine şaşkındı. "Hepsinin ceketi farklı renklerde. Lord Rycliff onların tamamen aynı görünmesini istiyor, böylece bir bütün gibi hareket edecekler."

Charlotte, Minerva'nın elindeki gözlüğü alıp kendi gözlerine doğru kaldırdı. "Lanet olsun. Hiçbir şeyi seçemiyorum."

"Sersem," dedi Minerva, küçük kız kardeşini sevgiyle itti. "Ben yakını göremiyorum. Bu sadece çok yakındaki objeleri görmek için yardım ediyor. Zaten birkaç ceketsiz adam için niçin yaygara kopardığını anlamıyorum. Bu uzaklıktan hepsi solgun, bulanık vücutlardan ibaretler."

Bram haricinde. *Onun* göğsünün seçilemeyen bir tarafı yoktu. Bu uzaklıktan bile, Susanna onun omuzları ve kollarındaki ketenle kaplı kasları açıkça görebiliyordu. Dokunuşunun altındaki sert sıcaklığı hatırladı.

"Köye geri dönmeliyiz." Ayağa kalkıp eteğindeki çimenleri silkeledi ve Hint şalını muntazam bir dikedörtgen şeklinde katladı.

Violet karşı çıktı: "Ama Bayan Finch, gideceğimiz yere ulamadık..."

"Bayan Highwood soluksuz kalmış." Sesi hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak tondaydı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Leydiler sessizlik içinde ayağa kalkarken bonelerinin kurdelelerini bağlıyor ve eve yürümeye hazırlanıyorlardı.

“Ne dersiniz, Bayan Finch?” Kuvvetsiz davul sesi tekrar başlarken Kate gülümsedi. “Sizce onları kaç defa aynı hizada yürütecek?”

Susanna Kate’e bir rakam veremezdi ama cevabı biliyordu.

“Doğru şekilde yapana kadar.”

* * *

Thorne, “Bunu asla doğru yapamayacaklar,” diye homurdandı. “Lanet olsun, hepsi umutsuz.”

Bram sessizce sövdü. Tanrı aşkına, dün bütün gününü bu adamlara aynı hizada yürümeyi öğretmeye çalışarak geçirmişti. Salı sabahı toplandıklarında, görevi daha da kolay hale getirmeye karar vermişti. Sıkı düzenleme olmadan sadece açık alanda uygun adımlarla yürüyerek. Sol, sağ, sol.

Fakat uygun adım yürüyüş, düzgün çalabilen bir davulla çok daha kolaydı ve Finn Bright doğuştan ritim duygusu yoksunu gibiydi. Rufus’un kulakları deşen fife cırıltılarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Tüm bunlara rağmen, bir şekilde Rycliff Kalesi ve koyun diğer ucunu belirleyen sarp kayaların arasındaki hilal şeklindeki yükseltide ilerlemeyi başarmışlardı.

Thorne’a, “Rahat olmalarını söyle,” diye emir verdi. “Bir süreliğine... kıçlarının üzerine düşmeden ayakta kalmayı başarabilecekler mi bir bak bakalım.”

Bram bunu kabul etmektense kendi kılıcının üstüne düşerdi ama dinlemeye ihtiyacı olan kendisiydi. Koyun karşı tarafına baktı. Alanın karşı koluna tünemiş kaleye. O kadar yakındı ki, tabii martı uçuşuyla ölçülürse fakat uygun adımla yürüyüp dönmek için uzun bir mesafeydi. Lanet olsun, atını getirmeliydi.

“Demek burası Spindle⁸, öyle mi?” Colin koyun ağzını belirleyen kayaya gözlerini kısarak baktı. Oluşum uzun ve silindirikti, tepesinde de yumru gibi bir kumtaşı vardı.

“Sanırım öyle.”

Colin kahkaha attı. “Buraya ismini verenlerin kurumuş, yaşlı evde kalmışlar olduğunun kanıtı. Hiçbir erkek, lanet olsun, bir parçacık deneyimi olan hiçbir kadın o şeye bakıp da *kirmen* demez.”

Bram ağır bir soluk koyuverdi. Bugün kuzeninin ergen şakalarına sabredecek halde değildi. Güneşin sıcaklığı sırtına vuruyordu. Gökyüzü ve deniz hangisinin daha mavi olacağına dair bir yarıştıydı. İkisinde de beyaz noktalardan öbekler vardı; denizin köpükleri bulutları yansıtıyordu. Martıların rüzgârla yükseldiklerini izledikçe kalbinin bağlarıyla savaşıp göğsüne süzüldüğünü hissetti. Su soğuk, davetkâr ve hareketli görünüyordu.

Ve dizi, kırık cam parçaları etine gömülmüş gibi hissettiriyordu. Yaralanmasının üzerinden geçen sekiz ay içinde desteği olmadan hiç bu kadar uzun mesafe yürümemişti. Artık desteğe *ihtiyacı* yoktu, lanet olsun. Zaten alanın karşısına varmak için iki ya da beş kilometre mi yürümesi gerekiyordu?

Gel de bunu bağlarına söyle. Bütün bacağı yakıcı acıyla zonkluyordu ve kaleye nasıl döneceğini hiç bilmiyordu. Ama yapacaktı. Eve kadar onlara önderlik edecek ve bir irkilmeye bile izin vermeyecekti.

Bram kendi kendine acının iyi bir şey olduğunu söyledi. Acı onu daha güçlü yapıyordu. Bir dahaki sefere, kendini biraz daha zorlayacaktı ve biraz daha az acı çekecekti.

Koyun aşağısındaki hareketlilik gözüne takıldı. “O da ne?”

Colin, “Şey, kesinlikle formdan düşüyorum,” diye yanıtladı. “Ama galiba bunlar kadınlar.”

8 (İng.) İplik eğirmeye yarayan araç, kirmen. (ç.n.)

Kuzeni haklıydı. Kadınlar kıyıya doğru gidiyorlardı. Bram, Susanna Finch'in uzun, zayıf bedenini onların arasından hemen seçti. Bonelerini ve şallarını çıkarıp kıvrımlı, bodur bir ağacın dallarına asmak için grup halinde durdular. Başlarındakileri çıkardıklarında, Bram altın rengi-kırmızı alevin görüntüsünü yakaladı ve içindeki arzu canlanarak alevlendi. O saçları her yerde tanırdı. Dün geceki rüyalarında oldukça ön plandaydı.

Çakıllı kumsala ulaştıklarında, kadınlar görüş alanından çıktılar. Koyun giriş noktası onları koruyordu.

Colin, "Sence ne yapıyorlardır?" diye sordu.

Bram, "Bugün salı," dedi. "Denize giriyorlar." *Pazartesi günleri kır yürüyüşleri. Salı denize girme. Çarşamba günleri bahçede olunuz...* Bahçe işleriyle ilgili sözü Bram'e umut veriyordu. Tanrım, belki yarın sonunda Susana Finch'ten ve çıldırtacak kadar şehvetli dikkat dağınıklığından kaçması için bir şansı olurdu. Sanki dün tepeye tırmanmasını izlemek yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de aşağıda bir yerlerde iyice ıslanacağı bilgisiyle acı çekmek zorundaydı.

Bright kardeşler davul ile fifreyi kenara bıraktı ve uçurumun kenarında onlara katıldı.

Rufus, "Buradan boyunlarınızı uzatmanızın yararı yok," dedi. "Yüzme kıyafetlerini giyerken çok iyi gizleniyorlar."

Bram küçümseyerek, "Yüzme kıyafetleri mi?" dedi. "Okyanusu medenileştirme işini İngiliz kadınlarına bırakın."

"Daha iyi bir manzara istiyorsanız, gözetlemek için en iyi yer bayırın biraz aşağısı," dedi Finn, arazinin gittikçe eğimlenen kısmını işaret ediyordu. Bram tek kaşını havaya kaldırdığında çocuğun yankıları kızardı. "Yani ben öyle duydum. Rufus'tan."

İkizi ona dirsek attı.

O sırada adamların kalanı da toplanmış, yüksek kayalığın etrafında kalabalık yapıyordu.

Bram, "Bana şu patikadan bahset," dedi.

"Hemen şurada." Finn işaret etti. "Büyükbabamızın zamanında, korsanlar kumtaşına basamaklar oymuşlar. Bir zamanlar, deniz al-çaldığında denizden kayalığa kadar oradan tırmanılırdı. Patika artık aşındı. Ortadan bölündü. Ama biraz aşağı doğru takip edilirse, koyun en iyi manzarası oradan görünüyor."

Bram kaşlarını çatı. "Kimsenin bu yoldan tırmanamayacağından emin misin? Casuslar ya da kaçakçılar o yolu öğrenirse, bu yol gerçek bir risk oluşturabilir." Gönüllü balıkçılara döndü. "Tekneleriniz uygun durumda mı? Bu kayalıklara sudan bir bakmak isterim."

Papaz yanına koştu. "Ah, ama Lordum..."

"Aması ne, Bay Keane? Yeterince iyi bir gün. Deniz kabarmış durumda."

"Leydilerin denize girme günü, Lordum." Keane kızaran yüzünü koluyla sildi. "Bayan Finch bölünmesinden hoşlanmaz."

Bram sabırsız bir şekilde ofladı. "Bay Keane. Bu birliğin amacı Bayan Finch'i ve Spindle Koyu'nun bütün sakinlerini istenmeyen işgalcilerden korumaktır. Ya şu anda bir Fransız fırkateyni rotasını bu koya çevirerek görüş alanına girerse? Ya da bir Amerikan korsan gemisi? Bugün salı olduğu için işgallerini askıya alacaklarını düşünüyor musunuz? Leydiler denize giriyor diye, onlarla savaşmayı erteleyecek misiniz?"

Demirci boynunu esnetti. "Eğer herhangi bir gemi rotasını bu koya çevirecek kadar aptalsa, hepimiz oturup arkamıza yaslanır ve kayaların onu lime lime etmesini izleriz."

"Burada o kadar fazla kaya yok." Bram kenardan aşağı baktı. Tam aşağılarındaki mavimsi yeşil renkteki suyun yüzeyinde birkaç tane aşınmış büyük kaya vardı. Hatırı sayılır boyutlardaki bir sandal kayalığın kenarına kadar ulaşabilirdi.

Fosbury, "Neyse ki bugün ufukta hiç Fransız fırkateyni yok." dedi. "Aynı şekilde Amerikan korsan gemileri de. Leydilere mahremiyetlerini verebileceğiz."

Bram, “Mahremiyet mi?” diye tekrarladı. “Ne mahremiyeti? Onlar denizkızları gibi hoplayıp süzülürken hepiniz burada durup onları gözleyeceksiniz.”

Tabii ki onun da diğerlerinden geri kalır yanı yoktu. Leydiler birer birer suya girip hızla çenelerine kadar denizin içine batarken, adamlar uzun bir dakika boyunca sessizlik içinde durdu. Bram kızları saydı. Bir, iki, üç küçük evde kalmış kız... Hepsi on birdi ve Bayan Finch’le –karıştırılması mümkün olmayan saçıyla– birlikte on iki ediyordu.

Vay canına, Bram şu anda nasıl da yüzmek istiyordu. Suyun serin ve erotik biçimde etrafını sarışını hissedebildi. Hemen yanında yüzen Susanna’yı zihninde canlandırabiliyordu.

Üzerinde ıslak, yarı saydam bir şey olur ve muhteşem, açılmış saçlarıyla kaplanırdı. Sığ yerde uzanıp kollarıyla uyuşuk daireler çizerken, köpüklü dalgalar göğüslerine hafif hafif çarpardı.

Odaklan, Bramwell.

Tam avuçlarına göre olan süt gibi beyaz göğüsleri. Çıkıntı yapan arsız, pespembe meme uçları.

Başka bir şey odaklan, seni aptal.

Bram ağırlığını yakındaki bir kayaya vererek çizmelerini gevşetmeye başladı. İkisini de çıkardıktan sonra gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Sadece pantolonu ve gömleğiyle kalan Bram, kayalık kenarın denize çıkıntı yaptığı uca doğru yürüyerek çıplak ayak parmaklarıyla kumtaşından yüzeye tutundu.

Colin, “Bekle,” dedi. “Ne yapıyorsun sen? Bu milis işinin planladığın gibi gitmediğini ve bu acınası insanların tek ortak noktalarının büzüşmüş, acınası grupta yer almak olduğunu biliyorum. Ama elbette olaylar o kadar vahim değil.”

Bram kuzenine gözlerini devirdi. “Sadece şu patikaya bizzat kendim bir bakacağım. Sandalla araştırmak herkeste telaş yarattığı için.”

Colin, “Ben telaşlı değilim,” dedi. “Fakat o uçurumun kenarına doğru gidecek kadar aptal da değilim.”

“İyi. Sanırım biraz ayrı vakit geçirebiliriz.” Bram mümkün olduğunca ileri gitti ve aşağı baktı. Finn ve Rufus’un söylediği gibi, taşlara oyulmuş basamaklar kayalıklardan aşağı inerek hiçliğe doğru kayboluyordu. Kimse ip ve makara yardımı olmadan bu uçurumdan aşağı inemezdi. Ya da kanatları olmadan.

Merakını tatmin ettikten sonra kayadan tüneğine dönüp adamlarla yüzleşti. Subay nişanını giymiyor olabilirdi fakat nişanına uyum sağlayacak otoriter tavrı ve sesi topladı.

“Hepiniz, iyi dinleyin. Bir emir verdiğimde, uyulacak. Bu, herhangi bir adamın duyduğu anlık tereddütlere karşı tolerans gösterdiğim son seferdi. Bundan böyle geri adım atma, kem küm etme, riskten korkma ve kurtlanmış gibi kıpırdanma ve en önemlisi ‘Bayan Finch’e Sorundeme, ödeme yapmadan anında kovulma sebebidir. Anlaşıldı mı?”

Kabul ettiklerini gösteren birkaç mırıltı yükseldi.

Bram başparmağını göğsüne bastırdı. “Artık sizin lordunuz ve kumandanınız benim. Ben uygun adım marş dersem, uygun adım yürürsünüz. Ateş edin dediğimde, ateş edersiniz. Ve Bayan Finch ne düşünecek olursa olsun... Eğer size bu uçurumdan aşağı atlamanızı söylersem, gülümseyerek kahrolası atlayışı yapacaksınız.”

Aşağı inmeden önce, kendisine koya son bir bakış atmak için izin verdi. Bütün leydiler serin, akıl çelici, kristal gibi mavi denizin içinde sekiyor ve süzülüyordu. Bir, iki, üç küçük evde kalmış kız...

Durdu. Kaşlarını çatı. Odaklandı ve tekrar baktı. Ve sonra kalbi neredeyse göğsünü terk edip doğrudan uçurumdan yuvarlandı.

Sadece on bir kişi saymıştı.

On İkinci Bölüm

“Lord Rycliff orada ne yapıyor?” Charlotte kayalık tepeyi işaret ederek sordu. “Bizi mi gözetliyor? Kıyafetleri nerede?”

“Bilmiyorum.” Susanna suyun içinde bacaklarını hareket ettirirken gözlerini kısıyordu, Bram’in çıplak ayaklarıyla uçurumun kenarına adım adım yaklaşmasını izledi.

“Çok kötü ve ciddi görünüyor.”

“Her zaman o şekilde görünüyor.”

Susanna, yukarıdan Lord Payne’in seslenişini duydu. “Yapma, Bram! Daha yaşayacak çok şeyin var!”

Rycliff açık bir şekilde kuzenini duymazdan gelip bacaklarını eğerken leydiler çılgılık attı ve adam atladı.

“Ah, Tanrım.” Ödö patlayan Susanna adamın tehlikeli bir şekilde denize dalışını izledi. “Atladı. Adamların ne kadar umutsuz olduklarını gördü ve bu onu intihara sürükledi.”

Güçlü bir sıçrama sesi adamın suya çarptığını haber verdi. Başka bir şeye çarpmamış olması için yalnızca dua edebilirdi. Bölge kayalıktı. Bütün koy kayalıktı. Adamın başının bir kayaya saplanıp bir daha yüzeye çıkmaması ihtimali çok yüksekti.

Charlotte'a, "Git, yardım getir," dedi, yüzme kıyafetinin eteklerini yukarı topladı. "Adamları buraya çağır ve kumsalın etrafındaki patikayı izlemelerini söyle."

"Ama... ama giyinik değilim. Annem ne der?"

"Charlotte, bu hanımefendilik taslanacak vakit değil. Ölüm kalım meselesi. Hemen dediğimi yap."

Susanna suyun içinde hareketlendi, adamın inmiş olabileceği yere doğru yüzüyordu. Hızlı, kendinden emin kulaçlarla dalgaları yarıyordu fakat hepsinin gizlilik hatırına giydiği lanet olası yüzme kıyafetleri ilerleyişini yavaşlattı. Kumaş ağır ve karmakarışık bir halde ayak bileklerine dolandı.

Uçurumun kıyısına yaklaştığında, "Lord Rycliff!" diye seslendi. Kendini yukarı çekti ve suyun içinde kulaçlamaya başlayıp boş yere bir o yana, bir bu yana bakıyordu. Oldukça fazla sayıda kayalık gördü fakat hiçbirinde adamın taş kafasından iz yoktu. "Lord Rycliff, iyi misiniz?"

Cevap yoktu. Eteği bir engele takıldı ve onu aşağı çekti. Bir ağız dolusu deniz suyu yuttu. Yüzeye çıktığında suyu püskürtüyor ve öksürüyordu.

"Bram!" diye bağırdı, artık gittikçe umutsuzluğa kapılıyordu. "Bram, neredesin? Yaralandın mı?"

Adam suyun yüzeyine çıktı, Susanna'dan bir metre bile ötede değildi. Her tarafı sırsıklamdı ve karanlık, gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı.

Yaşıyordu. Yaşadığı rahatlama öyle içgüdüsel, öyle süratliydi ki neredeyse bu hisle dolup taşıtı. "Bram, sen ne halt ettiğini..."

Adam onu tamamen görmezden gelerek koyda etrafına bakınmaya başladı. "O nerede?"

"Kim?"

"On iki numara." Derin bir soluk alarak suyun altında yok oldu, Susanna'yı tamamen şaşkın bir halde suyun içinde hareket ederken bıraktı.

On iki numara mı? Adamın dediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Tanrım, bu resmen saçma koyun bombalama olayını en başından yaşamak gibiydi.

Bram suyu yüzünden silerek yüzeye çıktı. "Onu bulmak zorundayım. Siyah saçlı kız."

Minerva. İşte şimdi anlamıştı. Minerva Highwood'u anyordu. Onu kurtarmak için uçurumdan atlamıştı. Cesur, pervasız, kahraman aptal.

"Şu tarafa bakacağım." Bram yüzmeye başladı, bir yığın kayaların olduğu yöne doğru kulaç atıyordu.

Susanna onun arkasından yüzerken, "Bekle," diye seslendi. "Bram, açıklayabilirim. O boğulmadı, yemin ederim."

"Buradaydı. Şimdi değil."

"O şekilde göründüğünü biliyorum. Ama eğer..."

Bram derin bir soluk aldı ve tekrar daldı. Yeniden yüzeye çıkması sonsuzluk gibi geldi. Adamdaki ciğer balınaninki gibiydi.

En sonunda soluklanmak için dışarı çıktığında, Susanna tekrar dalmasına engel olmak için kendini adamın üzerine attı.

"Bekle!"

Adamı arkasından, sanki sırtına binen bir çocuk gibi yakaladı; kollarını omuzlarına doladı ve yüzmeye kıyafetinin izin verdiği kadarıyla da, bacaklarını belinin etrafına sardı.

"O iyi!" diye bağırdı onun kulağına doğru, aynı zamanda ileri geri sarsıyordu. "Beni dinle. On iki numara. Minerva Highwood. O yaşıyor ve iyi."

Adam soluk soluğa, "Nerede?" demeyi başardı. Bram kendini sallayınca genç kadının gözüne deniz suyu sıçratmıştı.

"Bir mağara var." Adamın başını iki elinin arasına sıkıştırıp çevirdi. "Şu yönde. Deniz kabardığı için girişi suyun altında ama içeri girmek için nasıl yüzeceğini gösterdim. Yaşıyor, iyi ve taş arıyor. Yerbilimi. Hatırladın mı?"

"Yerbilimi."

Bir süre konuşmadılar. Adam soluğunu toplamaya çalışırken, genç kadın suyun içinde yükselip alçalıyordu.

“Ne kadar da iyisin,” dedi, yanağını adamın ensesine bastırıyordu. “Ona yardım etmeye çalıştığın için ne kadar iyisin.”

“Ama o iyi.”

“Evet.” *Ve sen de iyisin, Tanrı'ya şükürler olsun.*

Birkaç hızlı soluklanmanın ardından Bram, “Sanırım artık beni bırakabilirsin. Burası ayakta duracak kadar sığ,” dedi.

İşte o zaman, Susanna öfkeli sarsmaları sırasında adamın bir defa bile hareket etmemiş olduğunu fark etti. Adamın omzunun üzerinden bir bakış attı. Su Bram'ın göğsünün ortasına kadar geliyor, açık gömleğini vücuduna yapıştırıyordu. Açık yakasından içeri sıçrayan su damlaları göğsündeki koyu renk tüylere tutunuyor, güneş ışığında parlıyordu. Islanmış ketenden tamamen görünen koyu renk, erkeksi meme uçlarını ufak dalgalar yalıyordu.

Ve Susanna ona arkasından yapışmış, uzuvlarını her yönden sarmıştı. Tıpkı delirmiş bir ahtapot gibiydi.

“Ah.” Utanarak adamın sırtından kaydı. Ayaklarını suyun içinde esnetti ve sert zemini buldu. “Şey, bu oldukça utanç verici.”

En sonunda başını kaldırıp adamın yüzüne baktığında, şimdi de adamın onun meme uçlarına baktığını fark etti. Ne kadar tahmin edilebilir. Tam bir erkek gibi. Susanna burada durmuş onun ölmesinden endişelenmişti ve adam hayatta olma küstahlığını gösteriyordu. Saldırganca, açıkça erkeksi, güçlü ve hayatta. Ne cüretle. Ne cüretle?

Birkaç günlük dile getirilmeyen gerilim, açığa vuran bir saç kesimi ve o patlayıcı öpücüğüne, kurtarma atlayışının heyecanı eklendiğinde... Genç kadının içinde yükselen çok fazla duygu vardı ve bunların muhtemel iki çıkışı vardı: Mantıksız öfke ya da...

İkinci çıkışa kafa yormayacaktı. Mantıksız öfke işine yarardı.

“Seni pervasız sersem,” diye bağırdı. “Seni yumuşakça beynine sahip ahmak. Öyle bir dalış yaparken ne düşünüyordun? Şu kayaları görmüyor musun? Ölebilirdin!”

Adamın çenesi titredi. “Ben de o korkunç kılığın içinde *senin* ne yaptığını sorabilirim. Ophelia gibi suyun altına çekilebilir ve boğulabilirdin.”

“Buraya kadar seni kurtarmak için yüzdüm, seni canavar herif. Çok iyi bir yüzücüyümdür.”

“Ben de öyle. Kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Susanna başını yana çevirdi ve bir ağzı dolusu deniz suyunu püskürttü. “Ah, seninle işim bittiğinde olacak.”

Suyun altından bir şey beline sürtündü. Bir balık olabilir miydi? Bir yılan balığı? Susanna etrafında dönerek ona vurdu.

“Sakin ol. Sadece benim.” Adamın kolu beline dolandı ve onu yakına çekti. Su boyunlarına gelinceye kadar suya gömüldüler. Bram tek koluyla kulaç atarak genç kadını iki kayanın arasına doğru çekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Bram başını kaldırıp tepeye baktı. “Bize biraz mahremiyet sağlıyorum. Konuşmamız lazım.”

“Burada mı? Şimdi mi? Daha normal bir zamanda ve yerde görüşemez miyiz?”

“Sorun da o.” Bram koyu renk, ıslak saçlarının arasından elini geçirdi. “Seni düşünmeden duramıyorum. Her zaman. Her yerde. Yukarıda yapılacak işlerim var. Talim yaptıracağım adamlar. Düzenlenecek bir nöbet. Savunulacak bir kale. Ama seni düşünmekten odaklanamıyorum bile.”

Susanna ona gözlerini dikip baktı. Bu muydu? Yapmayı dilediği konuşma *buydu*. Şey, bir davetle evine gelerek çay içerken konuşmalarının sebebini anlayabiliyordu.

“Bunun neden olduğunu bana söyle, Susanna. Aklında bulunsun, sadece romantik bir bağlılıktan sakınmak için kilometrelerce yol yürüyecek bir adamla konuşuyorsun.”

“Bağlılık mı?” Susanna kendini kayıtsız bir kahkaha atmaya zorladı. İkna edici olmayan bir “ha ha ha” zinciriydi. “Bir fiçı dolusu sıcak katran bile beni sana bağlayamaz.”

Adam şaşkın bir hâlde başını iki yana salladı. “Beni laflarınla vurman bile hoşuma gidiyor.”

“Beni bir silahla gördün. Seni vursaydım inan bana hissederdin. Ve bir parçacık bile hoşuna gitmezdi.” Susanna kendini bu durumdan ve adamın iri, adaleli kollarından kurtarmalıydı. Tutuşundan kurtulmak için kıpırdandı fakat Bram yalnızca onu daha sıkıca sardı.

“Bir yere gitmiyorsun. Daha değil.” Adamın derin sesi suda küçük dalgacıklar oluşturdu. “Bunu çözeceğiz, sen ve ben. Hemen burada. Şimdi. Bende sebep olduğun bütün vahşi, erotik, ahlaksız düşünceleri sana anlatacağım ve sonra sen korkup evine kaçacaksın. Yatak odanın kapısını kilitleyecek ve önümüzdeki ay boyunca orada kalacaksın, böylece ben de odaklanıp lanet olasıca görevimi yapabileceğim.”

“Bu kulağa üzerinde pek düşünülmemiş bir plan gibi geliyor.”

“Son zamanlarda düşünmek iyi olduğum konulardan değil.”

Bu cinsel farkındalık telaşı... ah, tehlikeliydi. Susanna keyif almaya başlayabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, şimdiden keyif alıyordu. Fakat buna hasret duymaya başlayabilirdi ve önünde zor, yalnız zamanlar olmasına sebep olurdu. Susanna, adamın biraz olsun insani yakınlığa ihtiyacı olduğunu biliyordu. Belki de savaş yüzünden uzun süre yakınlıktan mahrum kalmıştı. Ama onun aklında olan şey birbirine çılgınca karışmış uzuvlardı, kalpler ve ruhların karışması değildi.

Bram doğrudan, “Seni istiyorum,” dedi. Tüm çıplaklığıyla. Kontrolünü kaybettirircesine.

Susanna kendine, *Gördün mü*, dedi *Bundan daha basit ifade edemezdi.*

“Seni istiyorum. Hayalini kuruyorum. Yanında olmak için kahroluyorum,” derken genç kadının omurgasına ürperti yayılıyordu. “Sana dokunmak için. Her yerine.” Adamın elleri kollarında ve sırtında dolandı. “Giydiğin bu korkunç şey de ne?”

“Bir yüzme kıyafeti.”

“Bir kefen gibi hissettiriyor. Ve kahrolası şey hiç şeffaf değil.”

“Evet, öyle. Zaten amacı o. İçini göstermemek.” Genç kadının soluk alıp veriş hızlıydı; sözleri ise aptalcaydı.

Adamın ellerinden biri genç kadının parmaklarını kavramak için aşağı kaydı. Ellerini suyun yüzeyine çıkarıp bir çeşit kahrolası kanıtımsı gibi salladı. “Kim okyanusta eldiven takar ki?”

Susanna zorlukla yutkundu. “Ben takarım.”

“Senin şu eldivenlerin beni çıldırtıyor. Ellerinden çıkarmak istiyorum. O incecik bilekleri öpmek, o uzun, zarif parmakların her birini emmek istiyorum. Ve tüm bunlar sadece başlangıç. Geri kalanını da görmek istiyorum. Seninki bir adamın zevki için yaratılmış bir vücut. Gizlemek doğaya karşı işlenmiş bir suç.”

Bu olamazdı. *Ona* olmazdı. Gözlerini sımsıkı yumduktan sonra tekrar açtı. “Lord Rycliff. Kendinizi kaybettiniz.”

“Hayır, kaybetmedim.” Yeşil gözleri onu esir aldı. “Kim olduğumu tam olarak hatırlıyorum. Ben birkaç gün önce Rycliff Kontu olan, Yarbay Victor St. George Bramwell'im. Sen Susanna Jane Finch'sin ve ben seni çıplak görmek istiyorum. Çıplak, solgun ve saçların dibine kadar ıslanmış, ay ışığı ve deniz suyu damlalarıyla ışıltılar bir halde. Tuzlu suyu üzerinden yalardım.”

Adamın dili genç kadının yanağından geçince Susanna'nın nefesi kesildi. Meme uçları çıkıntı yaparak sert, ıslak kumaşa yapıştı.

Susanna, “Sen delisin,” diye soludu.

Adamın dudakları kulağına dokundu. “Aklım gayet başımda. Hafızamı test etmek ister misin? Pazartesi günleri kır yürüyüşleri

yaparsınız. Salı günleri denize girme. Yarın, belki de gelip seni bahçede bulur ve çaluların içine çekerim.”

Önerisi genç kadının gardını düşürdü. Adamın vücudunu kendisinin üzerinde hayal etti. Soğuk, nemli zeminin aksine, adamın sıcaklığını. Zihni çimen ve toprağın kokusuyla büyüldü.

“Ve perşembe günleri...” Bram geri çekildi ve ona ahlaksız bir bakış attı. “Bu ilginç. Perşembe gününe hiç gelmedik. Lütfen, perşembe günleri kendinizi yağladığınızı ve güreş yaptığınızı söyle.”

Susanna'nın soluğu kesildi. “Korkunçsun.”

“Ve buna bayılıyorsun. İşin en kötü tarafı da o. Beni, en az seni istediğim kadar istiyorsun. Çünkü ben tam olarak ihtiyacın olan şeyim. Çünkü bu köyde karşına çıkacak kadar güçlü başka kimse yok. Senin, içinde kaynayan tüm o tutkuyla ne yapacağını gösterecek, gerçek bir adama ihtiyacın var. Sana meydan okunulmasına, denetim altına alınmaya ihtiyacın var.”

Denetim altına alınmaya mı? “Senin de kafeslenmeye ihtiyacın var, seni canavar.”

“İstedğin şey tam da bu. Seni yere fırlatıp kıyafetleri üzerinden çıkaracak ve ahlaksız isteklerini yerine getirecek, iri, karanlık bir ortaçağ canavarı. Haklı olduğumu biliyorum. O patlamanın ardından nasıl *heyecanlandığını* unutmadım.”

Bu adamın cüreti!

Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

Susanna çenesini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, alınma ilk dokunduğumda çıkardığın sesi unutmadım. Sızlanma bile değildi, sanki daha çok bir... inleme gibiydi.”

Bram baştan savarcasına bir ses çıkardı.

“Ah, evet. Hüzünlü, özlem dolu bir inleme. Çünkü bir melek istiyorsun. Seni okşayacak, sana sarılacak, güzel sözler fısıldayacak ve kendini tekrar insan hissettirecek tatlı, hassas bir bakire.”

“Bu saçmalık,” diyerek alay etti. “Sadece bir adamı memnun etmenin ne anlama geldiğini öğrenmek adına sert, hızlı bir ders almak için yalvarıyorsun.”

“Sadece başını kucağıma koymaya ve parmaklarımı saçlarında hissetmeye hasretsin.”

Bram onu bir kayaya doğru itti. “Senin iyice bir okşanmaya ihtiyacın var.”

Susanna, “Senin,” diye soludu, “bir kucaklamaya ihtiyacın var.”

Uzun, gergin dakikalar boyunca bakiştılar. Önce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ardından dudaklarına.

Bram gittikçe yaklaşırken, “Ne düşündüğümü biliyor musun?” dedi. O kadar yakındı ki Susanna yanağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. “Bence yine şu can sıkıcı tartışmalardan birini yapıyoruz.”

“İki tarafın da haklı olduğu tartışmalar gibi mi?”

“Aynen öyle.”

Ve bu defa öpüşüklerinde, ikisi de o sesi çıkardı. Şu derin, inilleyen, özlem duyan, ürperten sesi.

Evet, diyen o sesi.

Ve en sonunda.

Ve sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin.

Susanna adamın kaslarındaki gerilimi ve baskıyı hissedebiliyordu. Fakat adamın öpücüğü başlı başına sabırdı. Ağzı onunkine sürtünüyor, dudaklarının ayrılması için sataşıyordu. Adam diliyle ilk kışkırtıcı geçişi yaptığında genç kadının nabızı hızlandı.

Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım.

Genç kadının içinde birikmiş tutku *vardı*. Bram ona barut fıçısı demişti ama bu az kalırdı. Susanna artık zihninde hepsini görüyordu. Patlayıcı gereçlerin olduğu, muazzam büyüklükte bir depoydu. Asla paylaşılmamış öpücükler buradaki sandıktaydı. Tatlı tatlı okşanma

fiçileri mühürlenmişti. Dikkatle şişelenmiş ve kapakları sıkıca kapatılmış soluk soluğa inmeler ve iç çekişler raflarda diziliyordu.

Bram dilinin zekice bir darbesiyle kapaklardan birini açtı. Başparmağını genç kadının çenesinin kenarına bastırarak daha fazla arzuyu saldı. Onu yavaş ve derinden öperken, keşfetmek için oyalanmadı.

Susanna kendisinin, "Bram," diye fısıldadığını duydu. Ellerini adamın kesilmiş, parlak saçlarına soktu. "Ah, Bram."

Adam okşalamaya devam ettikçe, diğer odalara da yaklaştı. Kalbinin kullanılmayan, örümcek ağı kaplanmış odalarına. Bram orayı riske atmaya cesaret eder miydi? Susanna şüpheliydi. Bir yamaçtan aşağı atlamak gösterişli bir cesaretti fakat bir adamın o asma kilitli kapıları açıp geçmesi için gerçek güce ve yüreğe sahip olması gerekirdi. İçinde sevmek için inşa edilmiş karanlık, keşfedilmemiş yerler vardı ve kendisi bile onları keşfetmeye korkuyordu. Gerçekten ne kadar büyük ve nasıl acı verecek kadar boş olduklarını öğrenmekten ödü kopuyordu.

Ve sızlayan, boş yer sadece kalbi değildi. Bacaklarının arasında da aynı şeyleri hissediyordu. Öpüşmeye devam ederken Bram ellerini onun arkasına kaydırdı ve kadını kaldırıp kasığını kendininkine bastırdı. Adamın uyarılışının dikkat çeken, sıcak çıkıntısı kadınlığına sürtündü. Susanna öpüşürken inledi, bir şeyin daha fazlası için sözsüz bir yalvarıştı. Elbette Bram nasıl cevaplayacağını biliyordu.

Ve cevapladı da.

Genç kadının dudağını ısırdı. Sertçe.

"Ah!" Bram irkilip ondan tamamen uzaklaştı. Susanna gözlerini açtığında adamın başını tuttuğunu ve acıyla irkildiğini gördü.

Bram, "Ne halt oluyor..?" dedi.

"Al sana, seni canavar." Minerva Highwood aralarına girdi, sırlıklamdı ve elinde ağır bir kese vardı.

"Minerva?" Susanna öpüşmenin aniden kesintiye uğramasının sersemleticiliğiyle dudağına dokundu, kan akıp akmadığına baktı.

“Endişelenmeyin, Bayan Finch. Yanınızdayım.”

Mağaradan dışarı yüzmüş ve... onları *görmüş* olmalıydı. Ah Tanrım.

“Ben iyiyim, gerçekten.” Susanna’nın bakışı Minerva’nın bileğinden sallanan keseye döndü. Mumlu bezden yapılmış bir el çantasına benziyordu. “Onun içinde var?”

“Taş tabii. Başka ne olacak?”

Taşlar. Yüce Tanrım. Susanna yeni bir endişeyle Bram’e baktı. Adam az önce kafasına darbe almıştı. Bilincini kaybetmemiş olması bir mucizeydi. Susanna adama yöneldi fakat Minerva ufak bir çılglık attı ve kendi bedenini Susanna’nunkinin önüne attı.

“Kendinizi hazırlayın. İşte şu... şu azgın Zeus tekrar geliyor.”

Tek eliyle kafasını ovalayan Bram’in hâlâ sersemlemiş halde olduğu açıktı. Acıyla hırlayarak ve aniden sallanarak dik durmaya çalıştı; başını, omuzlarını ve zarifçe yontulmuş göğsünü suyun içinden çıkardı. Su damlaları her yana sıçradı, güneş ışığında ufak kıvılcımlar gibi parlıyorlardı.

Kesinlikle azgın Zeus’tu. Daha çok üzerinden erkeksi cinsel gücün ve sahiplenmenin ilahi havası akan, ketenle sarmalanmış bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu. Görüntü Susanna’nın soluğunu kesti. Kısa bir an için başına bir çuval dolusu taşı yiyenin *kendisi* olup olmadığını merak etti. Adam çok güzeldi. Erkeksi mükemmellikle göz kamaştırıyordu.

“Endişelenmeyin.” Minerva en yakındaki kayanın üzerine çıktı, taşla dolu el çantasını hazırlıyordu. “Sizi kurtaracağım, Bayan Finch.”

Susanna kıza uzanmaya çalıştı. “Minerva, hayır! Hiç gerek yok. O...”

Foşş!

On Üçüncü Bölüm

Bram'ın bilinci yavaşça yerine geldi; nazik, rahatlatıcı bir dalgayla farkındalığa süzüldü. Dünya karanlıktı ama hâlâ her yanı sıcaktı. Yaralı bacağına üstünde çok hoş bir his vardı, bütün acıyı ve sancıyı hafif, ritmik bir dokunuşla ovalayarak geçiriyordu.

Gözlerini kırıştıtarak açarken zihninin yıpranmış kıyısındaki sorular ortaya çıktı. Neredeydi? Ona dokunan kimdi? Ve asla ama asla durmayacağından nasıl emin olurdu?

“Ah, Bram.” Susanna'nın sesi. “Tanrım. Şuna bir bak.”

Tek dirseğinin üzerinde doğrulmak için çabalasa da ani acı darbesiyle irkildi. Karmaşık beyaz çarşafları gördü. Kendi koyu renk kılı bacaklarını gördü. Kadının ellerinin kendi teninde olduğunu gördü.

Çıplak, eldivensiz ellerinin.

Bram kendini yatağa bırakarak tekrar uyumaya çalıştı. Açıkça hayal görüyordu. Ya da ölüydü. Kızın dokunuşu cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

Susanna, “Bu çok şeyi açıklıyor,” dedi, anne tavuk gibi cık cıkliyordu. “Bu pörsümüş organın bedelini ödüyorsun.”

Pörsümüş organ mı? Bu kadın ne halattan bahsediyordu? Bram aklını toplamak isteyerek başını iki yana salladı. Colin'in pörsümüş çubuklar ve kuru üzümle ilgili yaptığı korkunç kehanetler aklına geldi.

Artık tamamen uyanıktı, örtülerle boğuşarak oturmak için savaş verdi. “Dinle bakalım. Ben bayginken ne tarz özgürlüklerden faydalandığını ya da evde kalmışlara has hayal gücünün seni ne görmeye hazırladığını bilmiyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, o kahrolası su fena hâlde soğuktu.”

Susanna ona gözlerini kırıştırdı. “Ben bacağından bahsediyorum.”
“Ah.” Bacağı. O pörsümüş organ.

Ne kadar zamandır baygındı? Bir saat mi? Daha fazla mı? Susanna üzerini çizgili muslin bir elbiseyle değiştirmişti fakat saçları hâlâ ıslaktı, koyu kehribar izlerle geriye doğru taranmıştı.

Elleri ovalamaya devam etti. Bram parmaklarının bir çeşit sıvı merheme bulanmış, parladığını gördü. Merhemnin bitkisel kokusu aklını doldurdu. Şehvet kanının başka tarafa akmasını sağladı. Genç kadının eldivensiz ellerini izlemenin, geçmişte bir kadının onu çıplak olarak tahrik ettiğinden daha fazla tahrik etmesi, fazla uzamış cinsel perhizinin bir işareti olmalıydı.

Ya da bu kadını daha önce istediği herhangi bir kadından çok daha fazla istediğinin bir işaretiydi.

Bram odaya bakınarak, “Neredeyiz?” diye sordu. Basma kumaş ve ahşapla döşenmiş aydınlık, havadar bir yatak odasıydı. Altındaki yatak bir hamak gibi eğiliyordu sanki, ağırlığıyla gerilip normale dönüyordu.

“Summerfield’da.”

“Buraya nasıl geldik?”

“Büyük güçle. Bir öküz kadar ağırsın. Ama adamlarının bu zorluğun üstesinden geldiğini duymak seni memnun edecektir.”

Lanet olsun. Kahrolsun. Nasıl böyle bir şeye izin verebilmişti? Yeni askerlerinin kumandanı olalı daha iki gün olmuştu ve günü baygın düşerek tamamlamıştı; bilgiç bir kadın ve kesesi tarafından bayıltılmıştı. Koca cüssesini ta buraya kadar taşımışlardı, yolda köyün içinden geçip meraklı bir kalabalığın ilgilerini çekmiş olmaları muhtemeldi. Büyük ihtimalle koyunlar bile kendini beğenmiş bir şekilde

meleyip alay ederek izlemişlerdi. Bram onların lordu ve komutanıydı ve şimdi hepsi onu en güçsüz halinde görmüştü.

“Bir kadının beni adamakıllı dövdüğünü görmek seni eğlendirmiştir.”

“Hiç de değil,” dedi Susanna. “Ödüm koptu.”

Şu anda korkmuş değildi. Sadece kadının onun üzerine eğilişine, solgun, çilli göğüslerini cüretkâr bir şekilde ona sergileyişine bakarak bunu söyleyebilirdi. Becerikli, korkusuz parmaklarıyla onun çıplak bacağına ovuyordu. Daha önce ona canavar olduğunu söylemişti. Şimdiyse genç adama sanki kanadı kırılmış bir kuş gibi davranıyordu.

Bram yaralı bacağına doğru hırladı. Kesinlikle pörsümüş bir uzuvdu.

“Al.” Susanna eline bir fincan koydu. “Bunu iç.”

Bram şüpheyle fincanı süzdü. “Bu nedir?”

“Ağrı kesici, sıvı halde. Kendi özel tarifim.”

“Sen bir şifacı mısın?” Bram alnını kırıştırdı ve bu canını acıttı.

“Senin şu ufak bitki sepetiyle güneş altında dolanan kadınlardan biri olduğunu tahmin etmeliydim.”

“Bitkiler iyidir. Kendi kullanım alanları vardır. Böyle bir yara için, ilaca ihtiyacın var.”

Bram bir yudum aldı. “İyy. Bu iğrenç.”

“Çok mu kötü? İstersen biraz bal ekleyebilirim. Köydeki çocuklar için öyle yapıyorum.”

İlacın geri kalanını hiçbir yorum yapmadan kafasına dikti. Acı tat boğazını kavururken gerçekten yorum *yapamazdı*.

Susanna boşalan fincanı kenara bıraktıktan sonra, dikkatini adamın bacağına çevirdi. “Sana ne oldu?”

“Bir kurşun isabet etti.”

“Bacağına kaybetmemiş olman bir mucize.”

“Mucize değil, güçlü bir irade savaşıydı. İnan bana, o kana susanmış cerrahlar bacağı almaya çalıştı.”

“Ah, sana inanıyorum. Kendi payıma düşen kana susanmış cerrahlardan biliyorum. Gençliğim onlarla doluydu.”

“Çocukken hasta mıydın?”

Susanna başını iki yana salladı. “Hayır.”

Genç kadın parmaklarını merhemin içine daldırdı ve dikkatini adamın bacağına, sızlayan baldır kaslarına çevirdi. Tabii ki oradaki kasları rahatlatarak, yalnızca kasığında yeni sancılar yaratıyordu. Bir adamı bu şekilde ayartmanın nasıl tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu?

Kadına durmasını söylemeye niyetlendi. Yapamadı.

Onun dokunuşu.... Tanrım, tam da ihtiyacı olan şeydi. Susanna kesinlikle yetenekliydi.

“Peki, onları nasıl savuşturdun?” diye sordu Susanna. “Savaş yerindeki cerrahları.”

“Thorne,” dedi. “Parmağı tetiğin üzerinde, yatağımın kenarında oturdu, bir kemik testeresinin ilk parıltısını gördüğü anda ateş etmeye hazırdı.”

“Thorne’un tek bir bakışla onları korkutup uzaklaştırabileceğini hayal edebiliyorum.” Genç kadın, dizinin kenarındaki bir yara izini takip etti, eğri büğrülüğün yanında ince bir çizgiydi. “Ama birisi burayı ameliyat etmiş. Yetenekli biri.”

Bram başıyla onayladı. “Üç gün aldı ama bacağı kesmeyeceğine söz veren bir cerrah bulduk.”

Genç kadın parmağını baldırında, kurşun yarasının üzerinde gezdirdi. Orada yara izi yoktu ama bir zamanlar taktığı deri kayışın altı solgun, bebek yumuşaklığında kalmıştı. Onunla uyumlu şekilde, alt baldırında da tüysüz bir şerit vardı. Susanna ona da dokundu. Bram irkildi, acıdan değil, teşhirden. Kadının o şeritlerin ne anlama geldiğini anlamayacağını umdu.

“Destek takıyormuşsun,” dedi Susanna.

Bram cevaplamadı.

“Neden çıkardın? Bram, bu büyüklükteki bir yaralanmayı öylece görmezden gelemezsin.”

Görmezden gelmek zorundaydı. Amacı sadece adamları eğitmek değildi, onlara önderlik etmek, ilham vermektir. Öylesi bariz bir zayıflıkla bunu nasıl başarabilirdi?

“Ben iyileştim,” dedi. “Artık bana pek acı vermiyor.”

Susanna huysuz, kuşkulu bir ses çıkardı. “Yalancı. Çok acı çekiyorsun. Ve bugün tüm o kıyı boyunca uygun adım yürümelerden sonra her zamankinden daha fazla olduğuna bahse girerim. Su iyi hissettirmiş olmalı.”

“Hissettirdi. Ama senin kadar değil.” Bram ona uzandı, aniden agresif kimliğine bürünmeye heveslendi. Burada oldukça uzun süre âciz bir hâlde yatmıştı.

Susanna eline vurarak onu uzaklaştırdı. “Hâlâ desteğini kullanıyor olman gerek. Şu şişliğe bir bak.” Parmak ucunu onun kırmızı, şekli bozuk dizinde gezdirdi. “Onsuz yürümeye hazır değilsin.”

Onun acıyan dokunuşu, o sınırlayıcı sözleri... Bram’in içinde bir şeyler koptu.

Bram genç kadının bileğini öyle sıkı bir şekilde yakaladı ki solukunu kesiti. “Bana neyi yapmaya hazır olduğumu söyleme.” Hâlâ sıkıca tutuyordu. “Beni duyuyor musun? Bana asla neyi yapamayacağımı söyleme. O cerrahlar bana bir daha asla yürüyemeyeceğimi söyledi. Onlara yanıldıklarını kanıtladım. Üstlerim alaylara kumandanlık edemeyeceğimi düşünüyor. Onlara da yanıldıklarını kanıtlayacağım. Eğer bana bir sakat gibi davranmak niyetindeysen... hiçbir tehdit algılamadan üzerine titreyebileceğin, bakabileceğin ve okşayabileceğin bir adam olarak...” Bram bileğini çekerek onu üzerine aldı. Diğer kolunu sıkıca beline doladı. “Sana da yanıldığını kanıtlamak zorunda kalacağım.”

Genç kadının gözleri parladı. “Bırak beni.”

“Mümkün değil.”

Genç kadın adamın üzerinde kıvrandı ve kısa, hızlı solukları adama göğüslerinin leziz bir manzarasını sundu.

“Boşuna uğraşma, hayatım. Bacağım yaralı olabilir ama vücudumun geri kalanı boğa kadar güçlü.”

“Boğaların bile zayıflıkları vardır.” Bram kadının kıvrandığını, kıvrak, ince bacaklarından birini onunkilerin arasına soktuğunu hissetti. Sadece genç kadının elbisesinin ince kumaşı ve keten örtünün ayırdığı bedenlerinin sıcak teması, adamı kıvrandırdı. Genç kadın fırsattan istifade kasığına diz atmaya çalıştı. Ah, bir adamın canını nasıl yakacağını anlıyordu. Ancak Bram ondan hızlı davrandı. Bacaklarını kadıninkilerin üzerinde makaslayarak onu kapana kısırdı. Sonra Susanna’yı sırt üstü çevirdi.

“İşte. Seni ele geçirdim,” dedi, tek elini kadının başının üzerine yerleştirdi. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Çılgılık atacağım. Hemen bu odanın dışında iki uşak var. Babam koridorun aşağısında uyuyor.”

“Durma, bağır. Uşakları ve babanı buraya çağır. Bizi çok uygunsuz bir durumda bulacaklar. Benim kariyerim sona erecek, senin itibarın mahvolacak ve bir ömür birbirimize mahkûm olacağız. Bunu istemezsin, değil mi ama?”

“Tanrım, hayır.”

Bram gözlerini ona dikip baktı. Garipti. Bütün yetişkinlik hayatını romantik bağlanmalardan kaçınarak geçirmişti. Ama işte buradaydı, bu kadına tamamen dolanmıştı ve onunla evlenmeye zorlanma fikri ona o kadar da korkutucu gelmiyordu. Aslına bakılırsa, eğer kendine bir ömür boyu gecelerini zarif bir şekilde döşenmiş bir yatak odasında, yumuşak, temiz örtülerle, genç kadının havayı dolduran güzel bitki kokularıyla ve solgun bedeninin onun altında kıvrışıyla geçireceğini hayal etme iznini verirse...

Bu en garip, en yabancı ve en alışılmadık görüntüydü. Ancak garip bir şekilde, bundan nefret etmedi.

Susanna altında kıvrandı. “Vahşi adam. Canavar.”

Bram kısık sesle gülerken kadının alnını öptü. “Bak bu daha iyi işte.” Kadının acımasındansa öfkesini tercih ederdi. Acıma, Bram’i kendini âciz hissettiriyordu. Öfkelenmesi için onu kıskırtmaksa canlı hissettiriyordu. Ve Susanna’yı kıskırtmak öyle harika şekilde kolaydı ki.

“Tanrım, seni altıma almak, bir yatakta...” Bram onu öptü, hemen dudaklarının kenarından. “Beni arzudan deliye çeviriyorsun, Susanna. Birlikte öyle iyi olurduk ki.”

Kadının bileğindeki tutuşunu gevşetti fakat sadece kolunu onunkinin üzerine koyarak yerine sabitledi. Başparmağını kızın çene çizgisinde gezdirip hızlanan nabzını buldu. Sonra daha aşağı kaydırarak boğazının hassas eğimini okşadı. Kadının teni öyle yumuşaktı ki. Banyo mu yaptı diye merak etti. Ya da üzerinde hâlâ denizin tadı mı vardı?

“Pekâlâ,” dedi Susanna. “Ne demek istediğini anladım. İri, güçlü bir adamsın ve ben âciz bir kadıyım. Şimdi gitmeme izin ver.”

“Eğer istediğin şey gerçekten buysa seni bırakacağım. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

Elini çevirerek parmaklarının tersini genç kadının göğüslerine kadar kaydırды. İç gömleğinin açılmış kenarında gezdirdi. Şeffaf, dantel kumaş genç kadının ritmik soluklarıyla yükselip alçalıyordu, tıpkı dalgaların üzerinde hareket eden köpük gibi.

Eğer durmasını istiyorsa onu durdurabilirdi. Kolları hemen hemen serbestti. Bram ağırlığını tek dirseğine vermişti. Kenara doğru hızlı bir hamle yaparsa özgür kalırdı.

Susanna aynı şeyi düşündüğünü gösterecek biçimde o tarafa baktı. Ama kıpırdamadı. O da bunu istiyordu.

Bram yavaşça, hak iddia edercesine avucunu göğsünün üzerinde açtı. Susanna bir iç çekişi bastırdı.

Bram kendi zevk dolu inleyişini engellemeye çalıştı. Yumuşak, yuvarlak şişkinlik eline mükemmel şekilde uyuyor, dokunuşunun altında ısınıyordu. Bram onu tutarken, genç kadının meme ucu bir düğüm gibi sıkışarak avucunun ortasına dayandı. Sadece ufak, çok yoğun bir

nokta gibiydi fakat dile getirilemeyecek kadar tahrik ediciydi. Bedeni onunkine yanıt veriyor, onunkine sesleniyordu. Bram'in penisi de acı verecek şekilde gerilerek yanıt verdi.

Bram başını eğdi ve dudaklarını onun çıplak boğazına bastırdı, aşağıya doğru öpücüklerden yumuşak bir rota çizerken göğsünün sert ucunu yoğuruyordu. Tuzlu ve kadınlığın tath tadındaydı. Bram onu yaladı; dilini kıvrımlı bir yol izleyerek yavaşça köprücük kemiğinin üzerine kaydırıyordu. Sonra daha aşağıya inerek elbise açıklığının sınırında gezindi. Orada, sıkıca kapatılmış korsesi onu engelliyordu. Bram genç kadının teni ile kumaşın arasına bir parmağını kaydırarak boğaz kısmını birazcık gevşetmeye çalıştı. Ona oradan dokunması gerekiyordu, göğüs ucunun o sert yumrusunun parmak uçlarına baskı yaptığını hissetmek istiyordu.

Ufak daireler çizerek dokunuşunu daha aşağıda gezdirdi, derisinin satensi sıcaklığını keşfediyordu. Dolgun, leziz kürenin eşsiz coğrafyasını öğreniyordu. En sonunda başparmağı göğüs ucunun kenarında gezindi ve zafer kazanmış gibi hissetti. Yeni bir bölgeyi keşfeden bir istilacı gibi. Akıl çelici, kaban kum tepcikleriyle çevrili ve zirvesinde çıkıntı yapan doruklarla kaplı bir ada. Bram tırmanıyor, nefes almak için soluyordu. Tanrım, sadece birazcık daha...

İşte.

Genç kadın şaşkın, soluk soluğa bir çığlık koyuverdi ve tüm bedeni onunkine doğru kıvrıldı. Kadının tutkulu cevabı neredeyse onu bitiriyordu. Bram düşünemez hale geldi, tek bir şeye odaklanabiliyordu.

Daha fazlasına.

Tek düşünebildiği, anlayabildiği buydu. Daha fazlası. Daha fazla Susanna'ya ihtiyacı vardı. Onu nasıl daha fazla okşayabilir, daha fazla öpebilir, ona daha fazla dokunabilirdi? Hâlâ kadının tek kolunu başının üzerine tutuyordu. Eğer kolunu yanına doğru indirirse yakasının biraz daha açılacağını fark etti. Elbisesinin teslim olmasını sağlayacaktı;

böylece o leziz, gerilen yumruyu ağzına alabilirdi. Ama biraz doğrulup genç kadının kolunu yan tarafına indirmeye niyetlendiğinde...

"Tanrım."

Bram donakaldı. Susanna onun neye baktığını anlamaya çabalıyordu. Susanna'nın zarif teni bileğinden dirseğine kadar yara izleriyle kaplıydı.

Kendini toparlamaya çalışarak vücudunu yöneten uyarılmayı dizginledi. İşte her zaman o ayartıcı düğmeli eldivenleri giymesinin sebebi buydu. O da bir şeyi saklıyordu.

Pençesindeki bir ısırgan otundan çok daha ciddi bir şey.

"Ah, alımlı Susanna," dedi, izlerle kaplı tenine dokundu. "Buraya ne oldu?"

* * *

Susanna adamın dokunuşuyla irkildi. Midesi kasıldı. Bu izleri son-
suza kadar saklayamayacağını bilmesi gerekirdi. Öyle ya da böyle,
o kahrolası yara izleri her şeyi mahvetmeden bir adamla bu kadar
yakınlaşamayacağını bilmeliydi.

Bram parmak ucuyla ince, iyileşmiş bir çizgiyi takip ederken,
"Bunlar kaç yıllık?" diye sordu.

"Oldukça eskiler," dedi baştan savarcasına. "Önemli bir şey değil.
Bahçecilikten kalma."

"Bahçecilik mi? Gül ağacıyla ölümüne bir kavgaya mı tutuştun?"

"Hayır." Sırtını yay gibi gererek göğüslerini onun göğsüne sürttü.
Adamın dokunuşu öyle iyi hissettirmişti ki. Çok doğrudu. "Kaldı-
ğımız yere dönemez miyiz?"

Görünüşe göre, dönemezlerdi.

Susanna onun altında kıvranırken, adam onu yerinde tutmak
için ağırlığını ve gücünü kullandı. Ona sahip olmak için değil de,
endişeden gibi görünüyordu. "Ne oldu? Bana doğruyu söyle."

“Ben...” Susanna tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı ve sadece dürüst olmaya karar verdi. Gerçekle ne yapacağına kendi karar verebilirdi. “Kan akıtma yüzünden.”

“Bu kadar çok kez mi?” Bram sessizce küfretti, parmak uçlarını yaralı teninin üzerinde gezdiriyordu. “Çocukken hasta olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Hasta değildim. Ama bu, doktorların beni tedavi etmeye çalışmalarını durdurmadı.”

“Anlat bana.”

Susanna bakışlarını kaçırdı. Vahşileşen nabız atışı tıpkı bir uyarı gibi kulaklarında gümbürdüyordu.

Bram, “Sen benim yara izlerimi gördün,” diye hatırlattı, kenara kayarak ondan biraz uzaklaştı. “Sana her şeyi anlattım.”

“Annemin ölümünden bir yıl sonraydı.” Kendi sesi düz, uzak geliyordu. “Babam, genç bir hanımefendi olma yolunda ilerlerken çevremde kadınların olması gerektiğini düşündü. O yüzden beni akranlarımla kalmam için Norfolk’a yolladı.”

“Ve orada hasta mı oldun?”

“Sadece ev hasreti çekiyordum. Ama kuzenlerim benimle ne yapacaklarını bilmiyordu. Beni sosyeteye hazırlamayı görev edindiler ama asla uyum sağlamayacağım için hayıflandılar. Uzun ve çilliydim, saçım onları deli ediyordu. Davranışlarımın arzulanacak pek bir şey bırakmadığından bahsetmeye gerek yok. Ben... zordum.”

“Tabii öyleydin.”

Bu küstah yorum Susanna’nın canını sıktı. Görüşünü çabucak belirttiğine göre bu aşikâr olmalıydı.

Bram, “Ben sadece,” dedi, “bunun oldukça doğal olduğunu söylemek istedim. Aslında sana yabancı olan birileriyle yaşamak için gönderildin ve annen daha yeni ölmüştü.”

Susanna başıyla onayladı. “En başta bunu anladılar. Fakat haftalar geçip de tavırlarımda bir iyileşme olmayınca... başka bir sorun olduğunu düşündüler. Doktorları işte o zaman çağırdılar.”

“Senin kanını akıtan doktorları.”

“Başlangıç olarak. Zamanla çeşitli tedavi yöntemleri denediler. Umdukları gibi yanıt vermedim, anlıyorsun ya. İnatçı bir mizacım var.”

“Sanırım onu fark ettim.” Bram birazcık gülümsedi. Adamın gözlerindeki sıcaklık ona devam etmesi için güç verdi.

“Doktorlar daha fazla kanımı akıttı, kusturucularla ve müşhillerle doldurdular. Ondan sonra yemek yemeyi reddettim, dolaplarda saklanıyordum. Tekrar doktor çağırdılar ve sonra tekrar. Onlara karşı geldiğimde, isteriden muzdarip olduğuma karar verdiler. Tedavilerim arttı. İki uşak beni tutuyordu, böylece doktorlar daha çok kanımı akatabiliyor, beni daha fazla zehirle doldurabiliyorlardı. Terden sınılsıklam olana kadar beni battaniyelerin arasına sıkıştırıyor ve sonra buz gibi suda banyo yapmaya zorluyorlardı.”

Acı verici hatıralar üzerine hücum etti fakat dile getirmesi düşündüğü kadar zor değildi. Onca zamandan sonra, kelimeler öylece içinden akıyordu, sanki...

Ah, işte bu ironik bir düşünceydi.

Sanki bir damarını kesmiş gibiydi.

“Onlar...” Susanna zorlukla yutkundu. “Saçımı kazıdılar ve kafama sülük yaptırdılar.”

“Ah, Tanrım.” Bram’ın yüzüne suçluluk ifadesi yerleşti. “Önceki gün çimenlikte, seni saçını kesmekle tehdit ederken...”

“Hayır. Bram, lütfen böyle hissetme. Bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin?”

Bram içini çekti. “Sadece, şimdi bana her şeyi anlat.”

“En kötüsünü anlatam, gerçekten. Sadece bir rezil, değersiz tedaviyi bir diğeri takip etti. En sonunda, hepsinden o kadar zayıf düştüm ki gerçekten hasta oldum.”

Bram dikkatle kaşlarını çatarak genç kızın alnındaki saçları düzeltti. Gözleri fırtınayla çalkalanan denizler gibi öfkeli yeşildi.

Susanna, "Çok kederli görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim."

Susanna'nın yüreği sıkıştı. Gerçekten öyle miydi? Bir kız kurusunun geçmişinde yıllar boyunca yaşadığı tıbbi eziyetleri niçin önemsiyordu ki? Elbette ki savaş ona çok daha kötüsünü göstermişti. Bram'e çok daha kötüsünü yapmıştı. Ve yine de, adamın ciddi, savaşa hazır ifadesindeki bir şeyler onu önemsediyini gösteriyordu. Sanki mümkün olsa Bram zamanda geriye gider ve o cerrahları kendi kahrolası neşterleriyle deşip geçerci.

Susanna onu sevebilirdi. Tanrı yardımcısı olsun, sadece bunun için onu sevebilirdi.

"Şimdi her şey yolunda. Hayatta kaldım." Susanna hikâyesinin aşırı duygusal olmasını önlemek için ona kendini geri planda tutan mizahıyla bir gülümseme gönderdi. Ya da belki de kendisinin minnettar gözyaşlarına boğulmasını önlemek için.

"Sanırım o inatçı mizacına minnettar olmalısın. Onun sayesinde ölümden döndüğüne hiç şüphe yok."

"Öyle de denebilir. Neyse ki hastalığın çoğunu hatırlamıyorum. O kadar zayıf düştüm ki ölme zamanımın geldiğini düşünerek babama bir posta yolladılar. Babam gelip bana bir bakış attı, beni pelerinine sardı ve bir saat içinde o evden dışarı çıkardı. Küplere binmişti."

"İnanırım. Şu anda ben de küplere bindim."

Gözlerindeki nemli tabakayı kırıştıtarak uzaklaştırdıktan sonra odaya bir bakış attı. "İşte o zaman buraya, Summerfield'a taşındık. Deniz havasıyla iyileşebilmem için burayı satın aldı. Yavaşça iyileştim. Doktorlara ya da cerrahlara ihtiyacım yoktu. Sadece besleyici yiyeceklerle ve temiz havaya ihtiyacım vardı. Yeterince iyileşir iyileşmez, egzersiz yapmaya başladım."

Bram başparmağını yara izlerinin üzerinde gezdirerek, “Yani,” dedi düşünceli bir şekilde, “bunların sebebi o...”

“Evet. Sebebi o.”

Bram daha fazla açıklama istemedi ama Susanna yine de ona anlattı.

“Anlayacağın üzere, babam en sonunda Saray’a takdim edilmem için beni Londra’ya götürdü. Kuzenlerimin de öngördüğü gibi oraya uyum sağlamadım. Ama o zarif balo salonlarının köşelerinde dururken benim gibi başkalarının da olduğunu fark ettim. O ya da bu sebeple beklentileri karşılamayan kızlar. İhtiyaçları olmayan bir ‘şifayı’ almaları için dehşet verici kaplıcalara gönderilme tehlikesindeki kızlar. Onları yaz için buraya davet etmeye başladım. Başta sadece birkaç arkadaştı fakat her geçen yıl sayı arttı. Bayan Nichols handaki düzenli müşteriden memnun oldu.”

“Ve iyileştirme konusundaki yeteneklerine yöneldin.”

“Sanırım babama çektim. O bir mucit. Tüm o cerrahların başarısız deneyleri beni daha iyi metotlar bulma merakına itti.”

Bram yine parmak uçlarını uzun yara izlerinin üzerinden geçirdi. O kadar çoktu ki kıl kadar ince olandan, korkunç neşterin kanıtı kalın, eğri büğrü çizgilere kadar. Neredeyse bileği kalınlığında bir aletti. Susanna hatırladıkça hâlâ ürperiyordu.

“Kahrolası kasaplar,” diye homurdandı Bram. “Atların damarına girerken daha az hasar bırakan veterinerler gördüm.”

“Daha az boğuşsaydım izler daha hafif olurdu. İzler seni...” Başım çevirme dürtüsüne karşı koydu. “İzler seni tiksindiriyor mu?”

Bram cevap olarak yaralı bileğine bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha. Susanna duygulandı.

“İzler yüzünden daha zayıf olduğumu düşünüyor musun?” diye sordu.

Bram karşı çıktı. “Bunların zayıflıkla ilgisi yok, Susanna. Bunlar yalnızca senin gücünün kanıtıdır.”

“Pekâlâ. Ben de senin yara izlerinin zayıflığını olduğunu düşünmüyorum.” Adamın gözlerinin derinliklerine bakarken söylediklerini sindirmesini istiyordu. “Kimse düşünmez.”

Bram başını iki yana sallayarak, “Aynı şey değil,” diye karşı çıktı. “Hem de hiç. Senin yara izlerin gizlenebiliyor. Senin izlerin toplamana, düşmene ya da önderlik etmen gereken kişilerin arkasında kalmana sebep olmuyor.”

Belki olmuyordu. Fakat Susanna kendi yara izlerinin de farklı şekillerde onu engellediğini yeni yeni anlıyordu. O kadar uzundur bir adama bu kadar yakın olmaktan korkmuştu ki. Eldivenlerin çıkmasına izin vermekten ve tekrar incinme riskine girmekten.

“İkisi farklı, elbette,” diye fısıldadı adamı aşağı çekerken. “Ama uzun, yavaş bir iyileşme sürecinin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Sınırlamalarından hüsrana kapılmış bir halde kendi vücudunda kapana kısılmış hissetmeyi. Ve yakınlık için duyulan özlemin nasıl olduğunu biliyorum, Bram. Dokunulmayı, sarılmayı dilediğin her seferde bana saldırmana gerek yok.”

Susanna kollarını onun etrafına doladı. Bram üzerinde sessizce uzanıyordu ve Susanna bir anlık korku hissetti. Adamın ona vermiş olduğu rahatlığın aynısını ona vermek istedi fakat her şeyi yanlış yapmaktan korkuyordu. Titrek parmaklarını onun omurgasından aşağı doğru kaydırды.

“Evet.” Bram boynuna doğru soludu. “Evet, dokun bana. İşte öyle.”

Susanna artık onu iki eliyle birden okşuyor, sırtını pürüzsüz, sakın okşayışlarla kaphıyordu.

Dakikalar geçtikten sonra Bram, “Susanna,” dedi.

“Evet.”

“Garip hissediyorum. Kafamı kaldıramıyorum.”

“İlaçlardan. Etkisini göstermeye başladılar.”

Dili dolanan Bram, sarhoş gibi bir tonla yarı fısıldar, yarı şarkı söyler gibi, “Su-san-naa,” dedi. “Alımlı Susanna’nın tunçtandır saçları.”

Susanna kakhaha atarken, Bram alnını onun zonklayan nabzına bastırıldı. “Senin için mükemmel bir kelime, tunç. Neden, biliyor musun? Çünkü saçların erimiş tunç gibi. Tüm o altın rengi ve kızıl parlıtlar. Hem cesur ve korkusuzsun da.”

“Bir sürü korkum var.” Kalbi bir yaban tavşanınıniki gibi güm-bürdüyordu.

“Benden korkmuyorsun. Karşılaştığımız o ilk gün. Patlamadan sonraki birkaç saniye... altımdaydın, şimdiki gibi. Yumuşacık. Sıcak. İniş yapmak için mükemmel yer. Ve bana güvendin. Gözlerinde görebiliyordum. Seni koruyacağıma güvendin.”

“Beni *öptün*.”

“Kendime engel olamadım. Çok güzeldin.”

“Şişt.” Susanna onu öperek susturmak için döndü. Artık kalbi daha fazlasını kaldıramıyordu. Adamın dudaklarında afyonun hafif, uyuşturucu tadı vardı. “Sadece dinlen.”

“O cerrahları boğarak idam etmek gerekirdi,” diye homurdandı. “Akrabalarını da. Seni incitmelerine asla izin verilmemeliydi.”

Bram’ın, tatlı şiddet yeminlerini bir demet etobur çiçek gibi sunmasına elinde olmadan gülümsedi.

“Sanırım amaçları yardım etmektir,” dedi Susanna. “Yani, akrabalarımın. Sadece nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Zorlu biri olduğumu biliyorum. Öyle garip ve inatçıydım ki. Bana leydi demeye bin şahit lazımdı. Bana bu korkunç, sıkıcı kitabı tekrar yazdırdılar. *Genç Leydiler İçin Bayan Worthington’ın Bilgeligi*. Ah, Bram. Öyle gülerdin ki.”

Bram uzun bir süre konuşmadı. Sonra göğsü gümbürdedi; bir kakhahayla değil, gürültülü, yankılanan bir horlamayla.

Susanna kendi kendine kakhaha attı ve ayrı zamanda gözlerinden sıcak gözyaşları süzüldü. Bram uykusunda bir kolunu genç kadının etrafına korumacı bir şekilde sardı. Kucaklaması öyle iyi hissettirdi ki.

Belki de Bram’ın onu koruyacağına güvenebilirdi. Bram güçlü ve prensip sahibiydi, Susanna’yı korumak için kendi hayatını riske

Aşk Cephesi

atacağından hiç şüphesi yoktu. Bedenini korumak için. Fakat kalbini de koruyacağına dair söz veremezdi.

Ve Susanna kalbini çoktan ona kaptırdığından korkuyordu. Acılar ülkesine doğru hızla yuvarlanıyordu.

On Dördüncü Bölüm

"Abb."

Susanna gül tomurcuğunu bıraktı ve parmağında toplanan ufak kan damlasına baktı. Refleks olarak parmağını ağzına sokup acıyı yatıştırdı.

Bahçenin diğer tarafına doğru, "Kate," diye seslendi, "gülleri bu-damayı sen bitirir misin? Bu sabah eldivenlerimi unuttum."

İnanılmaz. Daha önce eldivenlerini *hiç* unutmamıştı.

Susanna gülleri bıraktı ve diğer çiçeklerin yanına gitti, dikensiz lavantaları avuç avuç tutup makasla kesti. Kısa sürede sepeti mis kokulu yapraklarla dolmuştu. Ve üstüne yığmaya devam etti.

Ne zaman durdurmaya çalışsa, elleri titremeye başlıyordu. Belki de sebebi, ellerinin hâlâ adamın teninin, saçının hissiyle ağır olmasıydı.

Tam şu anda Bram, Summerfield'in üst katında uykudaydı. O sırada, aşağıdaki bahçede bulunan Susanna, Spindle Koyu'nun hanımefendilerine ev sahipliği yaptığı çarşamba alışkanlığını sürdürmeye zorlanıyordu. Önce bahçe, sonra çay. Normalde, hem eşliklerinden hem de yardımlarından memnuniyet duyardı. Ancak bugün, düşünceleriyle yalnız kalmayı tercih ederdi.

Çünkü düşüncelerinin hepsi Bram'le ilgiliydi ve genç kadını kı-zartıyordu. Üzerini çıkarmış, teşhir edilmiş gibi hissettiriyordu. Tanrı

aşkına, genç kadının *gürültüyle* içini çekmesine sebep oluyorlardı. Leydiler etrafına toplanmış otları yoluyor, açan çiçekleri kesiyor, yabanarıları ve çiçekleri resmediyorlardı. Fakat Susanna krizantemin yanına eğilip bakışının odağını kaybedince, düşünceleri doğrudan üst kata tırmandı.

Bram zihninde belirdi. Esmer, güçlü uzuvları daha koyu renkli tüylerle kaplıydı; beyaz, tertemiz örtülerin arasına karışmıştı. Susanna'nın uyuyan canavarı. Yatağa yaklaşarak adamın yanına oturdu. Kısa kesilmiş kadifemsi saçını okşadı. Boğazı ile köprücük kemiği arasındaki boşluğu öptü. Sıcaklık teni boyunca ilerleyip bacaklarının arasında toplandı.

Ve sonra Bram uyanıp güçlü kolları ve o şefkatli, yeşil gözleriyle onu tutsak etti. Üzerindeki adamın ağırlığı bir yük ya da tehdit değil, bir lütuftu.

Alımlı Susanna, dedi. İniş yapmak için mükemmel yerdin.

"Bayan Finch. Bayan Finch!"

Susanna kendini sarsarak bulunduğu ana döndü. "Evet, Bayan Lange?" Zavallı kadın kim bilir ne kadar süredir onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Bu zambakları bugün kesmemi mi istersiniz? Yoksa bir hafta daha bırakalım mı?"

"Ah. Siz nasıl isterseniz."

Diğer kadın hasır şapkasının altından ona sabırsız bir bakış yolladı. "Burası sizin bahçeniz, Bayan Finch. Ve sizin hep bir fikriniz vardır."

"Bir sorun mu var, hayatım?" diye sordu Bayan Highwood. "Bu kadar dikkat dağınıklığı sana göre değil."

"Biliyorum. Değil. Beni bağışlayın."

Kate, "Güzel bir gün," dedi. "Keyfini neyin kaçırdığını tahmin edemiyorum."

"Neyin değil." Minerva başını eskiz defterinden kaldırdı. "Kimin."

Susanna ona uyarıcı bir bakış attı. “Minerva, eminim ki bunu açıklaman gerekmiyordur...”

“Ah, kesinlikle gerekiyor. Ve siz de bunun hakkında konuşmaktan utanmamalısınız, Bayan Finch. Sessizlik içinde acı çekmemelisiniz ve leydilerin bilmeye hakkı var. Onların da kendilerini korumaları gerekebilir.” Eskiz defterini kapadı ve toplanan leydilere döndü. “Sorun Lord Rycliff, alçak adam. Dün o dalışı yaptığı sırada başını vurmadı. Atlayıştan yara almadan kurtuldu ve sonra koyda Bayan Finch’e saldırdı.”

“Minerva.” Susanna elini şakağına dayadı. “O bana saldırmadı.”

“Saldırdı!” Minerva diğerlerine döndü. “Yanlarına gittiğimde ikisi de sırlısklandı. Zavallı Bayan Finch bir yaprak gibi titriyordu ve adamın elleri... Şey, olmaması gereken yerlerde olduğunu söylemem yeterli olur. Bayan Finch onu savuşturmaya çalıştı ama adam bırakmıyordu.”

Bana laflarınla vurman hoşuma gidiyor. Hatırayla birlikte aniden heyecanlandı.

“Onlara denk gelmem büyük şanstı,” dedi Minerva. “Ve o sabah ağır numuneler bulmakla ne iyi etmiştim.”

Şans mı? Belki de öyleydi. Minerva araya girmeseydi, Susanna’nın ona hangi özgürlükleri tanıyacağını ancak Tanrı bilirdi. Ve eğer dün gece ilaçlar adamı uykuya sürüklememiş olsaydı...

Gitmekten âciz bir hâlde bir saat boyunca adamın kollarında kalmıştı. Güçlü sırtını ve omuzlarını okşamış, yumuşak, gürleyen horlamasını dinlemişti. Kendisinin de uyuklamaya başladığını sezdğinde, yataktan çıkıp kendi odasına dönmüştü. Yaralı bir adamı uyurken izlemek... bir şifacının göreviydi. Onunla *birlikte* uyumak... işte o bir eşin ayrıcalığıydı.

Ve Susanna onun karısı olmadığını kendine hatırlattı. Adamla bir yatağı –bir koyu ya da bir cephaneliği– paylaşmakla işi yoktu. Ona ne kadar tutkulu olduğunu kanıtlamasının, okşayışlarının genç kadını nasıl eğlendirdiğinin ya da yaralı bileklerini nasıl tatlıca öptüğünün

bir önemi yoktu. Eğer kendini bu zevke kaptırırsa, inşa etmek için çok uğraştığı her şeyi kaybedebilirdi.

Eğer Minerva “yardımsever” açıklamasına engel olamazsa, *şimdi* her şeyini kaybedebilirdi.

“Minerva, yanıyorsun,” dedi sertçe. “Gözlüğün gözünde değildi, bu yüzden yanlış anladın.” Diğerlerine döndü. “Lord Rycliff’in iyi olduğundan emin olmak için yüzdüm. Minerva yanıma geldiğinde tartışıyorduk.”

“O tartışmak değil, boğuşmaktı,” dedi Minerva. “Ve ben o kadar kör değilim. Ne gördüğümü çok iyi biliyorum. Seni öptü!”

Bayan Lange öfkeyle haykırdı. “Biliyordum. Erkekler ne kadar da fırsatçılar. Bir şiir yazmalıyım.”

“Seni öptü mü?” Kate’in gözleri kocaman açıldı. “Lord Rycliff dün seni öptü mü?”

“Evet, öptü,” diye yanıtladı Minerva. “Ve görünüşe bakılırsa ilk defa değildi. Adamın buraya geldiğinden beri ona tacizlerde bulunduğu açık.”

Susanna kendini en yakındaki banka bıraktı. Hayatının dikişlerinin söküldüğünü hissetti.

Bayan Highwood, “Ah, bu harika,” derken gelip Susanna’nın yanına oturdu. “Adamın dikkatini çektiğini biliyordum, hayatım. Ve Lord Payne, Diana’mı gözüne kestirdi. Düşünsene, evlenirseniz akrabala olabilirsiniz!”

Susanna, “Lord Rycliff’le evlenmiyorum,” dedi ısrarla. “Neden böyle bir şey söylediğinizi bilmiyorum.” Keşke yaşlı kadın bunu böyle yüksek sesle dile getirmeseydi diye düşündü. Adam hâlâ Summerfield topraklarındaydı ve ne zaman uyanabileceğini kesin olarak söylemek imkânsızdı. Şimdi uyanmış olabilirdi.

O güçlü uzuvlarını yatağın kenarlarına doğru açıp esnetiyor ve inleyen bir aslan gibi geriniyor olabilirdi.

Diana, "Lord Payne bana karşı özel bir ilgi göstermedi," dedi. "Açıkçası, göstermesini de istemem."

"Öff! Adam senden saçını kesmeni istedi! Unvanı var, şeytan kadar yakışıklı ve ayrıca zengin. Sende bu güzellik varken, kısa sürede sana teklifte bulunacağına şüphe yok. Bak bakalım, onunla koyda kapana kısılmanın bir yolunu bulabiliyor musun? Bir öpücük her şeyi halledecektir, şüphen olmasın."

Diana ve Minerva bir ağzıdan, "Anne!" dedi.

Bayan Highwood, "Hepinizin neyi var böyle?" diye sordu, hepsine tek tek baktı. "Bu adamlar lord. Güçlü, varlıklılar. Onları teşvik etmeniz gerekiyor."

"İnanın bana, teşvik etmeye hiç gerek yok." Susanna kelimeler ağzından çıkar çıkmaz endişe duydu. Bram dün geceki görüşmelerini teşvik etme olarak düşünür müydü? Susanna öyle düşünmesini ister miydi? Artık birbirlerini anlıyorlardı, üstünkörü olmaktan daha üstün bir seviyede. Tabii uyandığında konuşmalarını hatırlarsa.

Susanna sert bir ses tonuyla, "Lord Rycliff bir eş aramıyor," dedi. "Kuzeni de öyle. Eğer onları 'teşvik edecek' gibi bir aptallık göstersek, sadece kendi itibarımızı değil, Spindle Koyu'nun itibarını da riske atarız." Kadınlara tek tek baktı. "Beni anlıyor musunuz? Burada hiçbir şey döndüğü falan yok. *Hiçbir şey.*"

Minerva, "Ama Bayan Finch..." diye karşı çıktı.

"*Minerva.*" Susanna ona döndü, yeni arkadaşının bir gün onun bu sertliğini anlayıp affedeceğini umuyordu. "Bunu söylediğim için üzgünüm fakat gördüklerinde yanılıyorsun ve ısrarın usandırıcı oluyor. Lord Rycliff bana ne dün ne de başka bir zaman saldırdı. Aramızda uygunsuz hiçbir şey olmadı. Aslında, o uçurumdan aşağı atlamasının tek sebebi senin *boğulduğunu* düşünüp hayatını kurtarmak istemesiydi. Onun sergilediği cesarete rağmen hareketini yanlış yorumlayarak karakterine dil uzatmak çok nezaketsizce. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Minerva ona gözlerini kırpıştırarak baktı, incindiği belliydi. Susanna çok kötü hissetti fakat topluluklarının geleceği söz konusuydu. Kız kurularının azdığı haberi Londra'ya ulaşırsa ve Kraliçe'nin Yakutu kapılarını kapamak zorunda kalırsa, Minerva fosillerini nerede arardı?

"Birazdan çaya çağrılacağız." Sepetini aldı ve içeri yöneldi. "O zamana kadar kilerde şifalı otları ayıklayacağım. Ağrı kesici merhemim azaldı."

Kate peşinden gitti. "Sana yardım edeceğim." Eve yaklaştıklarında fısıldadı. "Nasıldı? Öpücük?"

Susanna bir öfke çığlığını bastırdı.

Kate kilerin kapısını açık tutarken, "Bana anlatabilirsiniz," dedi. İkisi de girdiklerinde kapıyı kapayıp kilitledi. "Bayan Finch, kimseye anlatmayacağımı biliyorsunuz. Buradan başka evim yok. Spindle Koyu'nun kaderi benim de kaderim."

Susanna kapıya yaslanıp gözlerini yumdu.

"Harika mıydı?"

"Harika" demek az kalırdı. O vahşi, soluksuz duygu selini tarif edecek kelime yoktu.

Ve bir saniye daha saklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hafifçe başını öne arkaya salladı ve "Evet," diye fısıldadı.

Kate kolunu tuttu. "Biliyordum. Bana her şeyi anlatmalısınız."

"Ah, Kate. Yapamam. Bu kadarını bile itiraf etmemeliydim." Raflardaki şişeleri indirmeye başladı ve kuru sarıkantarın otunun olduğu sicimi kesti. "Ve asla tekrarlanmayacak."

"Sizinle evlenmek istemiyor mu?"

"Elbette hayır. Ve ben de onunla evlenmek istemiyorum."

"Niyetim burnumu sokmak değildi," dedi Kate. "Gerçekten. Sadece bu, öğrenmek için tek şansım. Yani... Bir lord tarafından koyda öpülen kişi asla ben olmayacağım."

Susanna tokmağı havana vurdu. "Niçin sen olmayasın ki? Sen güzelsin ve çok yeteneklisin."

“Ailesi bilinmeyen bir yetimim. Hiç kimseyim. Dahası, yüzünde şu olan bir hiç kimseyim.” Şakağındaki doğum lekesine dokundu.

Susanna işini tamamen bir kenara bıraktı ve iki elini de arkadaşının omuzlarına koyup doğrudan gözlerine baktı. “Kate, o ufak iz en büyük kusurunsu, o zaman kesinlikle sen tanıdığım en güzel ve sevilesi kadınsın.”

“Erkekler bu fikre katılıyor gibi görünmüyor.”

“Belki de hep yanlış erkeklerle tanışmışsındır.”

Bram’ın ona söylediği sözcüklerin yankısıyla, Susanna kederli bir gülümsemeyi engelledi. Ne olursa olsun, artık hayat hep biraz daha farklı olacaktı. Çünkü sonunda, Susanna kusurları ve her şeyiyle *arzulanmanın* nasıl hissettirdiğini biliyordu. Bu duygunun beklenmedik sıcaklığının içini aydınlattığını hissetti ve Kate’in aynısını tecrübe etmesini diledi.

“Bir gün senin hayranın gelecek. Bundan eminim. Ama o süre içinde...” Arkadaşının kestane rengi bir buklesini çekiştirdi. “Bu Spindle Koyu, Kate. Biz kendimize sadece centilmenlerin fikirlerine değil, kalitemize ve başarılarımıza dayanarak da saygı duyuyoruz.”

“Evet, biliyorum. Biliyorum.” Kate’in gözlerinden sıkılğan bir bakış geçti. “Ama buna rağmen onları düşünmeyi kesmek imkânsız.”

Susanna sessizce ona katıldı. Öyleydi. Ve liderleri üst katta hastayken, Susanna diğer adamların bugün nasıl bir belaya bulaşacağıyla ilgili aniden endişelendi.

* * *

Colin Sandhurst, Rycliff Kalesi’nin gölgesinden askerlerini dikkatle izledi.

Aptal kuzeni bilinçsizce yattığına göre bugünlük onların kendi askerleri olduğuna karar vermişti. Colin onu uçurumdan o saçma

dalışı yapmaması için uyarmıştı ama Bram onu hiç dinler miydi? Ah hayır. Tabii ki dinlemezdi.

Öyle bir saçmalık gösterisinden sonra tüm milis olayının sona ermesini beklemişti. Ama görünüşe göre sekiz şilinin cazibesi ve yüksek eğlence sözü askerleri bir gün için daha buraya getirmişti.

El çırpı. "Pekâlâ, o zaman. Toplanın bakalım millet. Bu tarafa." Hiçbir şey olmadı.

Thorne ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Hizaya gir!" diye bağırdı.

Adamlar sıraya girdi.

"Teşekkürler, Onbaşı Thorne." Colin boğazını temizleyip adamlara seslendi: "Bildığınız üzere korkusuz kumandanımız şu anda yatak döşek yatıyor, kafasındaki yara için tedavi görüyor. Ufacık bir kadın tarafından açılmış bir yara olduğunu söyleyebilirim. Yani bugün, üsteğmeniniz olarak sorumluluk bende. Ve bugün farklı bir tür alıştırma yapacağız."

Papaz Keane elini kaldırdı. "Yeni bir tertip mi öğreneceğiz?"

"Hayır," dedi Colin. "Bir istila için sahaya çıkacağız. Spindle Koyu'ndaki o küçük leydiler sizin olması gereken köyü işgal etmiş. *Bizim* köyümüzü. Teslim olup kabul mü edeceğiz?"

Adamlar birbirlerine baktı.

Colin çileden çıkarak, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bunu kabul etmeyeceğiz, bir gece daha olmaz."

En azından Bram haklıydı. Bu adamların hayalarına tekrar bağlanmaları ve bu köydeki otoritelerini tekrar öne çıkarmaları için kesinlikle biraz yardıma ihtiyaçları vardı. Ama kuzeninin taktığı yanlış, belirsiz onur ve görev duygusuna hitap etmek doğru değildi. Teşvik etmek için çok daha iyi bir kaynak vardı; her erkeği çeken o ilkel, inkâr edilemez dürtü.

Seks.

"Bu akşam," diye duyurdu, "o köyü geri alacağımız akşamdır. Bunu aynı hizada uygun adım yürüyerek ya da cesur konuşmalarla hareket

ederek yapmayacağız. Erkek olarak yapacağız. Adam gibi adam. Bir kadının, kontrolü almasını istediği tarzda adamlar.”

Alınlar kafa karışıklığıyla kııştı.

“Ama...” Demirci etrafına bakındı. “Biz erkeğiz. Son kontrol ettiğimde öyleydi.”

“Sadece uygun ekipmana sahip olmak mesele değil. Mesele ekipmanı uygun olarak kullanmak.” Bir kasanın üstüne sıçrayan Colin kollarını genişçe açtı. “Bana bakın. Şimdi de kendinize bakın. Şimdi tekrar bana bakın. Ben sizin benzetmek istediğiniz adamım.”

Dawes kollarını göğsünde kavuştu. “Nedenmiş?”

“Benim kaç kadını yatağa attığımı biliyor musun?” Rufus ve Finn hareketlenince onlara doğru elini salladı. “Bir tahminde bulunun, çocuklar.”

Finn, “On yedi,” diye önerdi.

“Artırın.”

“On sekiz.”

“Artırın.”

“Şey... on dokuz?”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye homurdandı Colin. “Tüm gün burada duracağız. Biz şu rakama ‘hayal edebileceğinizden daha çok’ diye-
lim. Çünkü açıkça görülüyor ki, durum bundan ibaret.” Bir soluk alıp ekledi: “Belki saymayı bildiğinizden daha çoktur.” Tek kolunu başının üzerine kaldırdı. “Bu akşam, o köye gideceğiz ve barımızda keyfimize bakacağız.”

Fosbury, “Pastanede mi demek istediniz?” diye sordu. “Ama bugün leydilerin oyun gecesi.”

Colin tiz bir sesle, “Ama bugün leydilerin oyun gecesi,” diye taklit etti. “İşte bu, sizin sorunuz tam olarak bu. Hepiniz kılıbıklaştırmamıza izin veriyorsunuz. Bu bilgiç kadın sürüsü tarafından hadım edilmişsiniz. Bu akşam, hanımefendiler iskambil oynayamayacak. Dans edecekler.”

Fosbury ensesini kaşdı. “Şey, bazen cuma günleri bunu yapıyorlar. Dans ediyorlar. Ama sadece birbirleriyle. Bizden katılmamızı istemiyorlar.”

Colin ağır bir iç çekişle burnunun kemerine masaj yaptı. “Bize sormalarını beklemeyeceğiz, Fosbury.” Elini indirdi ve Dawes’i işaret etti. “Sen, oradaki. Bir kadını nasıl dansa kaldırırsın?”

Demirci omzunu silkti. “Kaldırmam. Ben dans etmem.”

Finn anında fırladı. “Ben biliyorum! Sally’yi aynaya söylerken duymuştum. ‘Bu dansı bana lütfeder misiniz?’” Gösterişli bir şekilde reverans yaptı.

Colin, “Yanlış,” dedi. “Hepsi yanlış.” Sesini yükseltti. “Herkes benden sonra tekrar etsin. ‘Sanırım bu dansı benimle edeceksiniz.’”

Adamlar kelimeleri tekrarladı.

Acınası.

Colin çift namlulu silahını çıkardı, dikkatle hazır duruma getirip omuz hizasında kaldırdı ve havaya ateş etti. Çınlayan ses grubun dikkatini çekti. “İnanarak söyleyin. ‘Sanırım bu dansı benimle edeceksiniz.’”

Adamlar boğazlarını temizledi ve “Sanırım bu dansı benimle edeceksiniz,” diyerek kıpırdandı.

“Daha iyi. Bir de şunu deneyin. Saçların ipekten bir nehir gibi.” Sadece kafası karışmış bakışlarla karşılaşınca açıkladı: “Kızı kollarınıza atacak ilk taktik. Eğer bir kadını yatağınıza atmak için baştan çıkaracaksanız, birkaç güzel söze ihtiyacınız var. Şimdi tekrar edin, lanet olsun. Saçların ipekten bir nehir gibi.”

“Saçların ipekten bir nehir gibi,” diye tekrarladılar.

“İşte şimdi bir yerlere varıyoruz.” Colin düşünerek duraksadı. “Şimdi de şunu söyleyin: Gözlerin elmaslar gibi parlıyor.”

Adamlar bu kez biraz daha inanarak tekrarladı.

“Göğüslerin kaymaktaşıdan küreler gibi.”

“Ne?” Rufus karşı çıktı. “Bu aptalca. Ben bunu söylemem.”

“Daha iyi bir önerin var mı?”

“Niye sadece güzel bir çift memen varmış diyemiyorsunuz?”

Colin, Keane’e baktı. “Papaz, kulaklarını tıka.”

Adam gerçekten de yaptı.

Colin inledi. Kasadan aşağı atlayıp Rufus’a yaklaştı. “Şimdi beni dinle, delikanlı. Gidip de memelerle ilgili konuşma. Bu kabalık. Leydiler bundan hoşlanmaz. Olayın sıcaklığına kapıldıysan ayrı. O zaman, kadına bağlı olmakla birlikte, belki onun da hoşuna gidebilir. Fakat hedefin baştan çıkarmakken, kaymaktaşıdan küreler hataya yer bırakmaz.”

“Bunun her türlüşü yanlış.” Thorne kollarını göğsünde kavuş-turdu. “Kaymaktaşı soğuk ve serttir. Senin ne tür meme başı emdiğini bilmiyorum ama ben şahsen kadınlarımı kanlı canlı severim. Bundan daha iyi bir şeylerin yok mu?”

“Elbette var. Ama en iyi repliklerimi sizinle harcamayacağım.” Silahını havaya kaldırdı ve ikinci kez ateş etti. “Dik durun, omuzlarınızı geriye atın ve yüksek sesle, gururla söyleyin. Göğüslerin kaymakta-sından küreler gibi.”

Yarım düzine denemenin ardından sonunda Colin’i tatmin edecek şekilde kükrediler.

“Çok iyi,” dedi, önlerinde ileri geri yürüyordu. “Şimdi sıra ödül-lerde. Bira.” Yumruğunu sağlam bir fiçinin üzerine indirdi. Çizmesiyle yakınlardaki bir kasayı tıngırdattı. “Şarap.” Dramatik etki yaratmak için duraksadı, Bram’in kişisel zulasından yağmaladığı fiçiyi itti. “Viski.”

Rufus, “Tüm bunlarla ne yapacağız?” diye sordu.

Colin kuru kuru, “Ayakkabı boyamak için kullanacağız,” dedi. “İpeceğiz, tabii ki. Bu gece yediğimiz, içtiğimiz, alem yaptığımız ve hakkını vererek kadınlarımızla seviştiğimiz gece. Ama bekleyin. Daha fazlası var.”

Tabelayı sona saklamıştı. Meşalenin ışığı altında tüm gece onun üzerinde uğraşmıştı. Ahşap işçiliğinden keyif aldığından değildi; alter-natif geceyi soğuk, rahatsız yatağında, uykusuzca geçirmek olmasındı.

Londra'nın dışında geçirdiği yaklaşık bir haftanın ardından, sıcak bir beden ve iyi uyku için açlık çekiyordu.

Bu akşam söz konusu olan şey prensipten daha fazlasıydı. Bir kadın bulması lazımdı ve bunu kısa sürede yapmalıydı.

“Ve bununla birlikte, beyler” –üzerindeki kumaşı hızla çekerek boyanmış tabelayı açığa çıkardı– “size barınızı geri veriyorum.”

On Beşinci Bölüm

Bram doğrudan göz kapaklarına saplanan yakıcı ışıkla uyandı. Birisi eline soğuk bir fincan tutturdu. Gözlerini açıp kim olduğunu anlamaya ya da fincanın içinde neler olduğunu araştırmaya bile zahmet etmedi. İhtiyatlı bir şekilde kokladıktan sonra içiverdi. Suydu. Temiz, soğuk su. Tattığı en lezzetli şey. Teşekkür edecekti fakat dili fazla ağırdı. Onu kıpırdamaya ikna edemedi.

Hayırsever bir el perdeleri kapadı. Karanlık onu çekiştirerek tekrar yastıklara yönlendirdi ve uykuya daldı.

Tekrar uyandığında keskin ışık gitmişti. Yatak örtülerini iterek tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Yatak odasında yalnızdı. Odaya ışık sağlayan şey, şamdanda duran tek bir ince mumdu.

Gözlerini ovarak doğrulup oturdu ve çıplak ayaklarını aşağı sarkıttı. Ne kadar zaman kaybetmişti? Yatağın yanında duran masadaki saate göz attı. Saat yedi buçuğu gösteriyordu. Fakat o zaman bu durumda, güneşin tepede olması gerekiyordu. Tabii...

Tabii tekrar akşam olmadıysa. Çarşamba akşamı. Sızlayan şakaklarına masaj yaptı. Lanet olsun. Bütün bir günü kaybetmişti.

Subay ceketi kapının yanındaki bir askıda asılıydı. Yakındaki bir sandalyenin üzerine bir gömlek, pantolon ve yelek serilmişti. Bram onların kendine ait olduğunu fark etti fakat dün giydikleri değildi.

Thorne uğramış ve denizde ıslanan kıyafetlerini alarak yerine yenilerini bırakmış olmalıydı.

Yatağın kenarına tüneyip bacağına çekip uzatarak dizini test etti. Dikkat çekecek şekilde, dizi yürüyüş yapılarak geçirilmiş uzun bir günün ardından fazla acı vermedi. Aslında hissedilir şekilde daha iyiydi. Bunu Susanna'nın merhemine, zehir gibi ilacına, yatıştırıcı dokunuşuna ya da sadece tüm gün uyumuş olmasına mı dayandırmalıydı, bilemedi. Öyle ya da böyle, Susanna'ya teşekkür etmek zorundaydı.

Bir hatıra onu ani, ilkel bir güçle yirmi saat kadar geriye çekti. Bu yataktaydı ve genç kadın altındaydı. Sert, dolgun göğsünü eline almıştı ve genç kadının parmak uçları sırtında dolaşüyor, onu uyuturarak uykuya çekiyordu.

Hislerinin içinde boğulmuştu, hırçın dip akıntısıyla suyun altına sürüklenmişti. Genç kadının dokunuşuyla uyarılmış, fısıltılı sözleriyle rahatlamış, kadının itiraf ettiği sırlardan etkilenmişti. Her yönden kendini ona *yakın* hissetmişti.

Alışkanlıkla ellerini sanki bir atkuyruğu yapmak için düzeltir gibi saçlarının arasından geçirdi. Elbette, parmak uçları sadece kafasına sarılmış bandaja ve önceki gün genç kadının makasından kaçan cılız püsküllere sürtündü.

Bu kadın onu değiştiriyordu.

Bir bardak suyu içtikten sonra, sabun ve lavaboyu kullandı. Kendini havluyla kuruladıktan sonra temiz kıyafetlerini giydi. Yatakta yatarak geçirilen iki günün ardından tıraş olmaya ihtiyacı vardı fakat bunun beklemesi gerekiyordu. Ufak aynada boyun bağını çabucak kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Summerfield mükemmel döşenmişti fakat geniş bir ev değildi. Arka basamakları kolayca buldu ve birazdan mutfığa varacağından emin bir şekilde hızla aşağı indi. Görgü ve basit terbiye kurallarına göre Susanna'yı araması ve bakımı ile konukseverliği için ona teşekkür etmesi gerekiyordu fakat yiyecek bir lokma bulduktan sonra o

tevazu dilimini daha iyi hazmedebilirdi. Midesi açlıkla guruldadı ve başı döndü. Kaleye gidip adamlarının önünde bayılmazdı, yani tekrar.

“Merhaba. Rycliff, sen misin?”

Soru onu koridorda durduruverdi. “Sör Lewis?”

Kısa, şişmanca adam bir kapıdan dışarı çıktı; deri bir önlük giymişti ve ellerini bir paçavraya kuruluyordu. Hâlâ kafasına tutunan birkaç azimli gri saç teli farklı yönlerde bakıyordu.

“Beni bağışla,” dedi, darmadağınık halini işaret ediyordu. “Laboratuvarımda çalışıyordum.”

Bram başıyla onayladı. Bu ufak hareket canını acıttı.

Sör Lewis yağ lekeli paçavrayı deri önlüğünün cebine tıktı. “Sünnâ seni evde karantinaya aldığandan bahsetti.” Yaşlı adamın mavi gözleri Bram’ın bandajlı başına kaydı. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.” Başını yana eğdi ve adamın arkasındaki lambayla aydınlatılan geniş alana baktı. “Atölyeniz mi?”

“Evet, evet.” Sör Lewis odaya bakarken gözleri ışıldadı. “Gel bir bak, istersen tabii.”

“Size rahatsızlık vermek istemem.”

“Hiç rahatsızlık değil, hiç değil.”

Bram başını üst pervaza vurmamak için eğilerek adamın arkasından içeri girdi. Bu oda bir zamanlar bulaşıklık ya da çamaşırlık olmalıydı. Zemin koridordaki gibi ahşap parke değil de eski, fırçalanmış arduazdı. Duvarlar tuğlaydı. Odanın güney kanadının çoğunu geniş, yüksek bir pencere kaplıyor, solan gün ışığının mor ışıltısını içeri buyur ediyordu.

Duvarlarda her çeşit silah kancalara tutturulmuştu. Sadece standart tüfekler ve düello tabancaları yoktu; alaybozanlar, arbaletler... Kapının üzerinde sivri çivileri olan antika bir gürz asılıydı.

“İstersen,” dedi Sör Lewis, “sana daha sonra ortaçağ koleksiyonumu gösteririm. Kalkanlar, zincirli zırh gibi şeyler var. Summerfield’da çok fazla genç adam ağırlamıyoruz ama ağırladıklarımız da hep ilgi duyuyor.”

“Hiç şüphem yok.” Bram, Susanna Finch’in neden evlenmediğini anlamaya başlıyordu. Bu ev en cesur talipleri bile korkutup kaçırırdı.

Susanna’yı düşünmek irkilmesine sebep oldu. Bakışını şöminenin üzerindeki maun levhaya çevirdi. Üzerinde bir çift parlayan, cilalanmış tabanca vardı. İngiliz Ordusu’ndaki her subay gibi, Bram de kişisel silahı olarak bunlardan taşıyordu.

Finch tabancaları. Onlarca yıldır kullanılıyorlardı.

Ufacık, tuhaf Sör Lewis kendince, İngiltere’nin en büyük savaş kahramanlarından biriydi. Bram adama hayatını borçlu olduğunu söylese abartmazdı. Ayrıca yeni edindiği unvanını, bir milis birliği kurma fırsatını ve kumandanlık görevini geri kazanmanın ufacık şansını Sör Lewis’e borçluydu. Ve dünü adamın biricik kızıyla boğuşarak geçirmişti. Koyda kıza hücum etmişti. Çıplak uzuvlarıyla genç kadını yatağa sabitlemiş ve ellemişti.

Lanet olsun. Susanna daha iyi davranılmayı hak ediyordu. Sör Lewis daha iyi davranılmayı hak ediyordu. Ve büyük ihtimalle Bram şu anda Finch tabancalarından birinin namlusunun ucunda durmayı hak ediyordu. Bir şekilde şehvetini kontrol altına alıp görevine odaklanmak zorundaydı. Eğer bu atölyedeki tehditkâr içerikler bu mücadelesinde ona yardımcı olmazsa, hiçbir şey olamazdı.

Tek eliyle yüzünü ovalayarak bakışını odanın duvarlarından eşyalarına kadar her yerini süsleyen silahlara çevirdi. Pencerenin hemen altında uzun bir çalışma masası vardı; üzeri askerlik eşyaları, ölçme aletleri, eğeler ve daha fazlasıyla kaplıydı. Daha ufakça bir masada sökülmüş bir çakmaklı tüfek mekanizması buldu. Birçoğu gibi standart, eski tipti fakat horoz normal görünmüyordu.

Uzamrken, “Bakabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii.”

Bram tüfeği alıp ellerinde çevirdi, karmaşık düzeneği inceliyordu.

“Gelişmiş bir tetik kilidi olacaktı,” dedi Sör Lewis. “Sanırım neredeyse mükemmelleştirmiştim. Ama yine kahrolası topun üze-

rinde çalışmak için şimdilik bıraktım. Bunun için yıllardır işkence çekiyordum.”

“Bir top mu?” Çalışma masasının üzerindeki tahta modeli fark etti. “Bana ondan bahsedin.”

Sör Lewis saçını karıştırdı ve hüsrana dolu bir ses çıkardı. “Yıllardır bu fikrin üzerinde çalışıp duruyorum. Yivli bir top.”

Bram etkilenererek dişlerinin arasından ısıklı çaldı. Bütün topların düz namluları vardı. Topçu sınıfı için misket tüfeğiyle eşdeğerdi –makul menzil ve güçteydi fakat hassasiyeti vasatın üzerine çıkamıyordu. Ancak eğer bir top bir tüfek namlusu gibi yivli olabilirse, fırlatılanlar daha uzağa ve daha hızlı uçmakla kalmaz, aynı zamanda daha kesin hedef alabilirdi. Yivli bir top İngiliz Ordusu’na bir kuşatma durumunda güçlü bir avantaj sağlardı. Tam da Wellington’ın Napolyon’u İspanya’dan defetmesi için gereken şey olabilirdi.

Sör Lewis, “Tasarım için bir düzine farklı şey denemek zorunda kaldım,” derken masanın üzerindeki minyatür topu işaret etti. “Ve çizim masasından hiç ayrılmayan yüzlerce konsept. Ama bu seferki için içimde iyi bir his var.” Modeli okşadı. “Bu o. Yaşlı, harap kemiklerimde hissediyorum.”

Yaşlı adam Bram’e gülümsedi. “Seni anlıyorum, Rycliff. Hem de sandığından daha iyi. İkimiz de amaç ve hareket adamıyız, kendi çapımızda. İkimiz de henüz emekli olmaya hazır değiliz. Savaş sürerken bu tuhaf, ufak köye tutsak olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Senin için işkence olmalı.”

“İşkence demek oldukça hafif kalır.” En saf türden tatlı, çilli işkenceydi.

“Susanna’nın size sorun çıkarıyor mu?”

Bram’in dili boğazına kaçıyordu. Koluna doğru öksürürken yüzünün alev alev yandığını hissetti.

“Endişelenme, bana karşı açık olabilirsin.” Sör Lewis sırtına hafifçe vurdu. “Sevgili kızın niyeti iyi ama çok iş yüklenmeye eğilimi

olduğunu biliyorum. Öyle akıllı ki bütün köyü kendi tavsiyesine bakar hale getirdi. Yardım etmekten hoşlanıyor.”

Bram öyle olduğunu düşündü. Susanna Finch’in, etrafında olanlara bakmaya sürüklendiğini anlamaya başlıyordu. Yemek, cesaret, iyileştirici merhem... ya da bir adamın tadabilmeyi sadece umabileceği kadar tatlı, cömert kucaklamayı vermek anlamına gelse de.

Dokunulmayı, sarılmayı dilediğin her seferde bana saldırmaya gerek yok.

Bram ağzındaki Susanna tadını temizlemeye çalışarak güçlükle yutkundu.

Sör Lewis devam etti: “Ancak kızım bir erkeğin işe yarar hissetme ihtiyacını her zaman anlamıyor. Mücadeleye devam etmesini, amaçları için çalışmasını.” Adam kollarını iki yana açarak atölyesini işaret etti. “Susanna tüm bunlardan tamamen vazgeçmemi tercih ederdi. Fakat yapamam, son nefesime kadar. Beni anladığını biliyorum.”

Bram başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

Bram, Sör Lewis’i mükemmel şekilde anlıyordu. Ve en sonunda anlaşıldığını hissetmek büyük bir rahatlama getirdi. Yaralandığından bu zamana geçen zaman içinde, silah arkadaşlarından –hatta üstlerinden– hiçbirisi, onun kumandanlık etmeye geri dönmek için duyduğu yılmaz kararlılığa anlayış göstermemişti. Hepsi Bram’in emekli olup hayatına devam etmekten memnun olması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyordu. *Bunun* onun hayatı olduğunu anlayamıyorlardı.

“Bizim gibi adamlar için sadece yaşamak yeterli değil. Ardımızda bir miras bırakmaya ihtiyacımız var.” Sör Lewis parmak ucuyla top modeline dokundu. “Bu top benimki olacak. Yaşlı ve kel olabilirim ama en büyük icadım henüz gün yüzüne çıkmadı.”

Hevesli mavi gözleri Bram’inkilerle buluştu. “Ve sen yaralı olabiliyorsun ama en iyi savaşlarının henüz savaşmadıklarını olduğunu biliyorum. Sana elimden gelen her fırsatı tanımak istiyorum. General Hardwick ve Cummings’e yazdım ve milis kuvvetlerinin denetlemesine katılmaları için davet ettim. Ne yaptığımı anlayacaklarından eminim.

Senin babanın oğlu olduğunu görecekler. Topal kalmayacak bir adam. İngiltere'nin yeniden senin komutanlığına ihtiyaç duyduğunu kabul edecekler şüphesiz."

Duygular boğazını tıkadı. "Sör Lewis... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Bu bir yalandı. Bram ona nasıl teşekkür edeceğini tam olarak biliyordu ve bu da aklını başında tutmak, görevini yapmak, dikkatini hiç dağıtmadan milise talim yaptırmak ve Susanna Finch'ten uzak kalmaktı.

Duvardaki saat sekizi vurdu.

"Akşam yemeğine kalmaya ne dersin, Rycliff?"

Bram'in midesi guruldayarak onun yerine cevap verdi. "Davetinize minnettarım, ama... uygun şekilde giyinmedim."

"Ben de öyle." Sör Lewis kahkaha attı ve kendi dağınık kılığını işaret etti. "Bu evde resmiyet dayatmıyoruz, Rycliff."

"Eğer durum öyleyse, bana sadece Bram demenizi isterim."

"Bram." Yaşlı adam önlüğünü çözdü ve kenara bıraktı. Sonra Bram'in omzuna vurdu. "Hadi, gidip kendimize yiyecek bir şeyler bulalım, oğlum."

Yaşlı adam onu hızla atölyeden çıkarıp koridordan geçirerek yarı aydınlanmış basamaklara yönlendirdi.

Onlar evin içinde dolanırken, odadan odaya girdikçe zengin, koyu renk ahşap kaplamalar Bram'i karşıladı ve düzinelerce mumun yaydığı sıcaklık genç adamın kemiklerinden içeri sızıyor gibiydi. Çocukluğundan beri böyle bir evde yaşamamıştı. Yıllarca sefer yorgunluğu taşıyan kemiklerini çadırlara, kışlalara ve subayların ordugâhına atmıştı. Sonra hastane yatakları ve en sonunda, Londra'dayken basit bekâr odaları. Her zaman Summerfield gibi aile konutlardan özellikle sakınmıştı. Çünkü evden daha fazlasıydılar. Onlar *yuvaydı* ve Bram'e göre değillerdi. Kendisini dışlanmış hissetmesine ve garip bir şekilde içinin sızlamasına sebep oluyorlardı.

Sör Lewis, “Ne giyersek giyelim, Susanna bizi gördüğüne memnun olacaktır,” dedi. “Çoğu akşam yemek odasına bile gitmiyorum. Hep daha fazla yiyip kendime bakmam için peşimde.”

Bram derin bir nefes aldı ve Susanna hakkındaki uygun olmayan düşüncelerinin hepsini aklından, bedeninden, kalbinden ve ruhundan atmaya çalışarak yavaşça soluğunu verdi. Akşam yemeği mükemmel olacaktı. Korunaklı, medeni bir atmosferde onu görüp onunla sohbet edeceğinden onun karşısında salyasını akutup duran bir canavar gibi değil de nasıl normal bir insan gibi davranacağını öğrenebilirdi. Son birkaç günkü davranışları azarı hak edecek cinstendi. Bu savaşçı ceketinin altında, o doğuştan bir centilmendi. Tüm o çillerin içinde bir şekilde görme yeteneğini kaybetmişti fakat bu telafi şansını ve Sör Lewis’in iyi niyetini bir kenara atmak istemiyorsa, o şekilde davranmaya başlamasının zamanıydı.

“İşte geldik.” Sör Lewis, Bram’i bir koridordan geçirerek çift kanatlı kapıya yönlendirdi ve yüksek sesle, “Bu akşam bir konduğumuz var, Susanna. Masaya bir tabak daha koymalarını isteyebilirsiniz,” dedi.

Bram, işte başlıyoruz, diye düşündü. Yemek yiyecekti. Doğru çatalları kullanacaktı. Susanna’yla “ten”, “yalamak” ya da “barut fıçısı” kelimelerini içermeyen bir sohbeta koyulacaktı. Nazik konukseverliği ve yardımsever hizmeti için ona teşekkür edecekti. Elini öpecek, sonra yoluna gidecekti...

Ve bir daha asla Susanna Finch’e tek parmağını bile sürmeyecekti. Bu konuda kesinlikle kararlıydı.

Ta ki köşeyi dönene kadar.

Bram attığı adımın ortasında tökezledi. Görüşü kenarlarından bulanıklaştı. Bayılacağından emindi. Ve baş dönmesinin kısa süre önce geçirdiği kafa travmasıyla ya da açlığıyla ilgisi yoktu. Sadece Susanna’yla ilgiliydi.

Dehşet verici yüzme kostümü ve erkek pantolonu haricinde, genç kadını yalnızca basit muslinden günlük elbiseler içindeyken görmüştü.

Bu akşam, yemek için menekşe rengi ipekten bir elbise giymişti; etek ucu boncuklarla bezenmiş sırmalı kumaştandı. Kristal şarap kadehleri masadaki mum ışığını alıyor ve aydınlık oklara dönüştürerek her yana ışıltılar saçıyordu. Kuşağına işlenmiş her inciye, ışıldayan, tepeye doğru toplanmış saçlarına takılmış her kurdeleyi işaret ediyordu. Masa örtüsündeki bir kırışıklığı düzeltmek için eğildiğinde, ustaca şekillendirilmiş tutamlar yüzünü çevreledi ve boynunun solgun eğimini okşadı.

Susanna doğrulurken ona utangaç bir gülümseme gönderdi. "Lord Rycliff."

Bram konuşmadı. Susanna şey görünüyordu...

"Güzel" demesi gerektiğini düşündü. Ancak "güzel" bunu karşılayacak kadar güçlü bir kelime değildi. Baş döndürücü, nefes kesici ya da tahrip edici de öyle... Yine de sonuncusu diğerlerine göre daha yakındı.

Etkileyiciliği yalnızca genç kadının dış görünüşünden kaynaklanmıyordu. Bram'i baştan çıkaran, kadının duruşunda, sesinde, güzel mavi gözlerindeki imalı davetti. Sanki Bram'i bekliyormuş gibi görünüyordu. Sadece bu akşam değil, her akşam.

Susanna tıpkı bir yuva gibi görünüyordu.

Genç kadın, "Sizi uyanık gördüğüme sevindim," dedi.

"Öyle mi?"

"Babamı yemek masasına getirdiniz, hem de sekizi beş geçerken. Bu evde, bu küçük bir mucizedir."

Sör Lewis kahkaha attı. "Ve artık burada olduğuma göre, bir dakikalığına beni bağışlamanızı rica etmeliyim." İşten lekelenen ellerini kaldırdı. "Yemekten önce gidip temizleneceğim."

Yaşlı adam odadan çıkarak ikisini orada durup birbirini değerlendiren bıraktı.

Susanna boğazını temizledi. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı. Bu doğrudu. O an için hiçbir şeyden emin değildi, çizmelerinin onu ileri doğru götürdüğü gerçeği-

nin dışında. Bütün erdemli kararları ve Sör Lewis'e duyduğu saygıya rağmen, aksini yapmak elinde değildi. Aralarındaki bu şey her neyse güçlü, ilkel bir yolla sadakatini emrediyordu. Kızın çekimini inkâr etmek başlı başına saygısızlık gibiydi.

Bram yaklaştıkça genç kadının daha da kızarmasını izledi. Kendisinin de onu etkilediğini bilmek biraz rahatlatıcıydı. Şam ışığı masa örtüsünün üzerinde duran eline uzandı.

"Bu akşam eldivenler yok mu?" diye sorarken başparmağını kadının yumuşak, korunaklı teninde gezdirdi, parmaklarını ve arasındaki narın dokuyu takip ediyordu.

Susanna başını iki yana salladı. "Bütün gün takmadım. Takacaktım ama unutup durdum."

Kızın gözlerine daldı. Orada oyalanırken ufak bir sonsuzluk geçti. Bram, "Ben..." diye başladı.

Susanna da, "Sen..." diye başlayacak oldu.

Kelimelerin cehenneme kadar yolu var, diye düşünürken elini kadının beline kaydırdı. *Her şeyin cehenneme kadar yolu var*. Eğer birlikte yalnızca birkaç dakikaları varsa, boşa gitmesine izin veremezdi. Onu yanına çekerken soğuk ipek avucuna sürtündü. Bram hırıltılı bir soluk aldı ve kadının eşsiz, vazgeçilmez kokusuyla bir duygu patlaması yaşadı.

"Bram," diye fısıldadı Susanna. "Yapamayız."

"Biliyorum." Ve sonra başını eğip genç kadının öpücüğünü aradı. Susanna'nın dudakları onunkilerin altında şehvetli ve hoş karşılayan bir halde yumuşadı. Kadının öpücüğü hassas ve tatlıydı. Şu sessiz, çalıntı anda her türlü riske değirdi.

Koridordan gelen hafif ayak sesleri onları ayırdı.

Odaya giren genç bir kadını, mahcup bir uşak takip etti.

"Bayan Finch! Bayan Finch, hemen gelmelisiniz!" Kadın soluklanmak için durduğunda, Bram onun Kraliçe'nin Yakutu'ndaki genç leydilerden biri olduğunu fark etti. Henüz adını öğrenmediği sessiz olanlardan biriydi.

“Köyde bir sorun var,” dedi.

Susanna ipekten bir dalga gibi süratli ve kararlı adımlarla yanına gitti. “Ne oldu, Violet?”

“Ah, Bayan Finch, inanmayacaksınız. *İşgal edildik.*”

* * *

İşgal edilmişlerdi.

Minerva tek parmağıyla gözlüğüne dokundu. Gözlüğünü takması gerektiğini biliyordu, asla onsuz bir yere gitmezdi. Fakat şu anda, hiçbir şey görüşünü netleştirmiyordu. Gerçekliğin sınırları bulanıklaşmıştı ve dünya mantıklı gelmiyordu.

Yaklaşık on beş dakika önce, kadınlar Utangaç Hercaimenekşe’de kart oynuyordu. Annesi ve kız kardeşleriyle pencere kenarındaki masada oturan Minerva kart destesini kesip karıştırmaya başlamıştı.

Ve sonra, daha ilk tur sona ermeden, erkekler hiçbir uyarıda bulunmadan gürültülü bir şekilde gelmiş, beraberlerinde sayısız içki şişesi ve düpedüz kaosa getirmişlerdi.

Dantel perdeler ve yaldızlı Utangaç Hercaimenekşe tabelası indi. Şöminenin üzerine antika bir pala ve bir çift öküz boynuzu asıldı. Ve dışarıda, kapının üzerine yeni bir tabela asıldı.

Annesi gözlerini kısıp pencereden bakarken, “Ne yazıyor?” diye sordu.

Minerva gözlüğünün üzerinden baktı. “Azgın Boğa.”

Diana, “Ah Tanrım,” diye homurdandı.

Leydiler nasıl tepki vereceklerinden emin olamayarak yerlerinde donakaldılar. Bir kadın etrafındaki medeniyet çöktüğünde ne yapmalıydı? *Bayan Worthington’ın Bilgeligi* bile bu soruya cevap veremezdi.

Ufak bir kürsünün üzerine çıkan Lord Payne ilginin odağı oldu. Hiç şaşırtıcı değildi. Nerede leydiler toplansa, o adam hep ilgi odağıydı. Minerva adamdan iğreniyordu. Diana evlenmek istiyorsa, kesinlikle

gururlu, yalaka bir hovardadan daha iyisini hak ediyordu. Ne yazık ki, anneleri gelecekteki damadını kucaklamaya dünden razı görünüyordu.

“Spindle Koyu’nun alımlı hanımefendileri,” diye duyurdu Payne, “sizlere Utangaç Hercaimenekşe’nin bu akşam kapandığını bildirmekten üzüntü duyarım.”

Leydilerden kafa karışıklığı ve şaşkınlık dolu bir mırıldı yükseldi.

“Buna rağmen,” diye devam etti Payne, “Azgın Boğa’nın açıldığını duyurmaktan büyük memnuniyet duyuyorum.”

Erkeklerden gürültülü bir hurra sesi yükseldi.

“İçki olacak. Dans olacak. Her memnun edici türden kumar ve zamparalık olacak. Leydiler, bu bir uyarıdır. Ya şimdi gidin, ya da hayatınızı yaşayın.”

Tanımadığı bir adam –çiftçilerden ya da balıkçılardan biri olduğunu varsaydı– yıpranmış bir keman çıkardı. Yayı tellere yerleştirdi ve hareket ettirmeye başlayarak hareketli bir yerel dans müziği çalmaya başladı.

Diğer adamlar masaları ve sandalyeleri mekânın kenarına taşımak için hiç vakit kaybetmediler. Hatta bazı durumlarda, şaşkın leydiler hâlâ üzerlerinde otururken. Demirci onların masasına yaklaştı. Kısa bir selamlama ve yoğun, sessiz bir bakışla, iri adam masanın ayağına uzanarak tek eliyle kaldırıp kenara taşıdı.

Diana, birisi eline taştan bir maşrapa tutuşturduğunda, “Aman Tanrım,” dedi. İçindekini kokladıktan sonra içeceği Minerva’ya uzattı. “Bu bira mı, Min?”

Minerva bir yudum aldı. “Evet.”

Bayan Kate Taylor’ın piyano çalması için ısrar edildi. Birkaç genç kadın el ele tutuştu ve Bayan Finch’i getireceklerine söz vererek oradan kaçtılar.

Diana, “Gitmeliyiz,” dedi.

Charlotte, “Anlamıyorum,” dedi, sesini çığlıklar atan müziği bastırması çıkması için yükseltiyordu. “Neler oluyor?”

“Fırsat, canlarım.” Annelerinin yüzü şenlik ateşi gibi aydınlandı. “İşte *bu* oluyor. Ve gitmeyi düşünmeyin bile. Burada kalıyoruz. Gü-lümse, Diana. İşte geliyor.”

Lord Payne curcunanın arasından ilerleyerek doğrudan onların gruba yöneldi. “Bayan Highwood,” dedi annesine. Reverans yaparken parlak, göz alıcı bir gülümsemeyle sarı saçlı kız kardeşleri ödüllendiriyordu. “Bayan Highwood. Bayan Charlotte. Bu akşam ne kadar güzel görünüyorsunuz.” Sonra da Minerva’ya dönüp ona soğuk bir gülümseme gönderdi. “Bu bizim büyük avcımız Bayan Miranda değil mi?”

Genç kadın ona gözlerini kısarak baktı. “Adım Minerva.”

“Doğru. Bu akşam silah getirdiniz mi? Yani o hançer gibi keskin bakışların haricinde bir silah.”

“Ne yazık ki, hayır.”

“O zaman bu durumda” –tek elini Diana’ya uzattı– “Bayan Highwood, sanırım bu dansı beninle edeceksiniz.”

Diana hemen kabul etmeyince anneleri araya girdi. “Neyi bekliyorsun, Diana? İznimi mi? Lord Payne’le dans edebilirsin elbette.”

İkili boş alana doğru ilerlerken Minerva annesini dürtükledi. “Dans etmesine izin veremezsin. Böyle olmaz. Astımı ne olacak?”

“Öff. Asırlardır bir kriz geçirmedim. Ve Bayan Finch egzersizlerin sağlığına iyi geleceğini söyleyip duruyor. Dans etmek ona iyi gelecek.”

“Dansı bilmiyorum ama Lord Payne ona hiç iyi gelmez. Hiçbir yönden. O adama güvenmiyorum.”

Bright kardeşlerden biri görüş alanına girerek dikkatini başka tarafa çekti. Genç, Charlotte’a gergin bir şekilde reverans yaptı. “Bayan Charlotte, saçlarınız elmaslardan bir nehir ve gözleriniz kaymaktaşından küreler gibi.”

Minerva kendine mani olamadan kahrkaha attı. “Charlotte, gözlerinde katarakt mı var?”

Zavallı genç pancar gibi kızardı ve elini uzattı. “Dans etmek ister misiniz?”

Onay için annesine doğru attığı kısa bir bakışın ardından, Charlotte sandalyesinden kalktı. "Onur duyarım, Bay... Şey, siz hangisisiniz?"

"Finn, hanımefendi. Tabii yanlışlıkla ayağınıza basmazsam, eğer öyle bir durum olursa Rufus'ım." Delikanlı gülümseyip elini uzattı. İkisi dans edenlere katıldı.

Minerva gözlerini annesine dikti. "Charlotte'ın şimdi dans etmesine izin mi veriyorsun? Yaşı on dört bile değil!"

"Sadece eğlenmek için! Ve bu sadece yerel bir dans, Londra balosu değil." Annesi dilini şaklattı. "Dikkatli ol, Minerva. Kıskaç görünüyorsun."

Minerva ofladı. Kıskaç değildi. Yine de, etrafında gittikçe artan çiftleri gördükçe bariz bir şekilde yalnız hissetmeye başladı. Bu yabancı olduğu bir his değildi.

"Sana söyleyip duruyorum, Minerva. Eğer yanaklarını biraz çimdiklesen ve şu gözlüğünü çıkarsan, o zaman..."

"Bir yarasa kadar kör olurdum, anne."

"Ama çekici bir yarasa. O sadece bir gözlük, biliyorsun. Takmak ya da takmamak arasında bir seçim yapabilirsin."

Minerva iç geçirdi. Belki de bir gün bir centilmenin ilgisini çekmek isteyecekti fakat bu, genç kadının görünüşündeki ufak bir değişimle bütün düşüncesi değişen biri olmayacaktı. Eğer evlenirse, kafasının içinde beyin olan ve biraz sağlam karakterli bir adamla evlenmek istiyordu. Aristokrasinin onun için önemi yoktu, kelimelerinin ne kadar düzgün olduğu ya da gülümsemesinin ne kadar şeytanice güzel olduğu önemli değildi.

Sadece her zaman Lord Payne gibi adamları reddetme şansını bulamadan, onlar tarafından reddedilmek içine dert oluyordu.

Elindeki bira maşrapasını kaldırdı ve büyük, leydilere yakışmayan bir yudum aldı. Sonra sandalyesinden doğruldu, duvar dibinde oturup bekleyen kadını oynamamaya kararlıydı.

"Nereye gidiyorsun, Minerva?"

“Tıpkı söylediğin gibi anne. Bu plansız kesintiyi bir fırsat olarak değerlendirmeye karar verdim.”

Gittikçe gürültüleri artan dans edenlerin ve içenlerin arasından geçen Minerva, çıkışa ilerledi. O öğlen çok önemli bir mektubu yarıda bırakmıştı ve bu vakti onu bitirmek için kullanabilirdi. Kraliyet Yerbilim Cemiyeti’nin üyeleri kendi fikirlerine uygun düzenleme talep etmişti.

Sonuçta onlar, birer erkekti.

On Altıncı Bölüm

Susanna evden aceleyle çıkıp eteklerini topladı ve araziden aşağı koştu.

Bram ona ilk dönüşte yetişerek, "At arabasıyla gidebilirdik. Ya da atla," dedi.

"Yeterince vakit yok," diye cevap verdi, soğuk gece havasını içine çekiyordu. "Bu daha hızlı."

Doğruyu söylemek gerekirse, Susanna koşma şansı yakaladığına memnundu. Aralarında birçok soru vardı, yüzleşmeye hazır hissetmediği bir sürü duygu. Adama doğru bir bakış attı, dizinin canını yakıp yakmadığını merak ediyordu. Sormaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Acısaydı bile Bram asla kabul etmezdi.

Fakat Susanna yavaşladı, sadece birazcık.

Köyün merkezine yaklaştıkça boğuk bir kükreme kulaklarına erişti. Kaynağı konusunda hiç şüphe yoktu. Birlikte kiliseyi ve çimenliği koşarak geçerek dükkâna vardılar.

"Yok daha neler!" Bram yanında durdu, soluk soluğaydı.

Susanna yan tarafını tutarak pastanenin kapısındaki tabelaya gözlerini dikti. "Azgın Boğa mı? Bunun anlamı ne?"

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Erkeklerin barlarını geri almışlar."

"*Bizim* pastanemizi, demek istiyorsun."

“Bu akşam değil.” Bram sırtıp kafasını iki yana salladı. “Ha. Bu entrikanın altında Colin’in imzası olmalı. Fakat onların biraz girişkenlik gösterdiğini görmek güzel.”

“Bu komik değil.” Susanna’nın elleri kalçasına gitti. “Bunu planladıklarım biliyor muydun?”

Genç kadının suçlayıcı tonuyla birlikte adamın duruşu savunmacı bir hal aldı. “Hayır, bunu planladıklarını bilmiyordum. Son otuz saati yatarak geçirdim. Birisi bana bir atı devirmeye yetecek kadar afyon ruhu verdi.”

“Hayır, Bram. *Birisi* sana uygun miktarda ilaç verdi ve harap olmuş bedeninin fazlasıyla ihtiyaç duyduğu dinlenme fırsatını sana sağladı. Senin sağlığını düşünüyordum. Ve şimdi arkadaşlarımla sağlığını düşünüyorum.” Eliyle pastaneyi işaret etti. “Bu sahneye hemen bir son vermek zorundayız. Oradaki kızlar bu tarz bir ilgiye alışkın değil. Gerekinden daha fazla anlam çıkaracaklar.”

“Olduğundan fazla gösteren sensin. Sadece biraz dans ve biraz da içki.”

“Aynen öyle. Senin gibi bir adam için sadece zararsız kur yapmak. Fakat bunlar narin, korunmuş genç kadınlar. Kalpleri ve umutları kırılgan. *Fazla* kırılgan. İtibarlarından bahsetmeye gerek bile yok. Araya girmek zorundayız.”

Birlikte bara dönüşmüş pastaneye baktılar. Gürültülü müzik, kahkahalar ve bardak tokuşturmaları rüzgârla birlikte onlara taşındı.

“Hayır.” Bram başım iki yana salladı. “Bu sahneye bir son veremeyeceğim ve sen de öyle bir şey yapmayacaksın. Orada olan şey önemli.”

“İnsan içinde sarhoş olmak mı önemli?”

“Zaman zaman, evet. Ondan daha fazlası, dostluk. Bir asker topluluğunun arasındaki kardeşlik ve o adamların yürütmekle yükümlü oldukları görev. *Hepsi* önemli. Ona gurur deniyor, Susanna ve o adamlar uzun zamandır ilk defa bunun tadını alıyorlar.”

“Ne demek ilk defa tadını alıyorlar? Onlar düzgün, onurlu adamlar. Ya da en azından *öyleydiler*.”

“Hadi ama. Ben bu köye varmadan önce, sen ve senin muslin kaplı yordakçılarının adamları madalyonları onarmak ve çay keklerinin üzerine krema sürmek zorunda bıraktınız. Anlamıyorsun. Erkeklerin bir amaca ihtiyacı vardır, Susanna. Anlamlı bir amaca. İçimizde ve yüreğimizde hissettiğimiz bir amaca, sadece sizin kafalarınızdakine değil.”

“*Erkeklerin* bir amaca mı ihtiyaçları var?” Çileden çıkarak içini çekti. “Kadınların da aynı olduklarını anlamıyor musun? Kendi amaçlarımıza ve başarılarımıza, kendi kız kardeşlik bağımıza özlem duyuyoruz. Ve karşı cins tarafından yönetilen bir dünyada, bunu bulabildiğimiz birkaç kıymetli yerimiz var. Diğer yerlerde erkeklerin egemenliğinde yönetiliyoruz, erkeklerin heveslerinin merhametine göre yaşıyoruz. Ama burada, dünyanın bu ufak köşesinde, hepimiz kendimiz olabiliyoruz. Spindle Koyu *bizim*, Bram. Senin onu mahvetmene izin vermeden önce son nefesime kadar savaşaacağım. Kadınların ihtiyaçları da önemli.”

Genç adam tutup çekiştirerek binalardan uzaklaştırdı ve çim alana yönlendirdi. Kısa sürede asırlık söğüt ağacının gölgesinin altına yerleştirdi. Susanna bu ağacı hep sevmişti ve koruyucu, yere kadar sarkan dalları bir çeşit ayrı dünya oluşturunuyordu. Doğru miktarda güneşin geçmesine izin veren fakat yine de en yoğun yağmurları dışarıda tutan yeşil, taze, nazikçe gıdıklayan bir korunaktı. Susanna onun dallarının altındayken her zaman rahat ve güvende hissetmişti.

Şu ana kadar. Adamın gözlerindeki aç parıltı tehlikenin kendisiydi. Konuştuğunda, adamın sesi karanlıktı. Bütün gece öyleydi.

“Sana neyin önemli olduğunu göstereceğim. Bu.” Bram fıçı gibi kalın olan kollarını kasarak genç kadının bedenini kendi kas ve sı-caklıktan ibaret sert duvarına çekti. “Kadınlar değil, erkekler değil... Birbirini havadan daha çok isteyen iki insanın arasında olanlar. Be-

nimle istediğin kadar tartışabilirsin ama buna karşı savaşılamazsın. Hissettiğini biliyorum.”

Ah, evet. Hissediyordu. Sıcak, elektriksi bir his tüm bedeninde vızıldadı, ayak parmaklarının ucundan saçlarının dibine kadar. Uyluklarının arası bu hisle erimişti.

“Bu önemli,” dedi Bram. “Yaradılışın en canlı, en reddedilemez gücü. Sen kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun diye bütün köyü bundan mahrum edemezsin.”

Boğazsından bir kahkaha koptu. “Kontrolünü kaybetmekten korkan *ben* miyim? Ah, Bram. Lütfen.”

Bunu, birine –herhangi birine– emir vermek için umutsuz olduğundan, çobanlara ve balıkçılara sadece onun birliğinde yürüsünler diye fahiş gündelikler veren bir adam söylüyordu. Ah tabii bir koyun sürüsünü bombaladığını da unutmamak gerekirdi.

Kontrolünü kaybetmekten korkan oydu. İliğine kadar korkuyordu. Ve Susanna ona tüm bunları mutlulukla hatırlatırdı –hatta belki de garip bir şekilde sevimli bulduğunu kabul ederdi– tabii genç kızın dudaklarını ve dilini kullanmasına izin verseydi.

Ama hayır. İmkânsız adam onları da fethetmek zorundaydı.

Genç adam onu öyle vahşi ve boyun eğmez bir öpücüğe çekti ki teslim olmaktan başka şansı yoktu.

Susanna’nın dudakları yumuşadı ve adamın dili dudaklarının arasından geçerek ilerledi. Genç kadın meydan okumayı kabul ederek adamın darbelerine kendininkiyle karşılık veriyor, eşit şekilde dalaşmalarından keyif alıyordu. Bram memnuniyetle inledi ve Susanna onun dudaklarına bastırırken gülümsedi. Açıkça görülüyordu ki bunda iyiydi. Susanna, adamın onun içindeki yeni güçleri açığa çıkarmasını seviyordu; sahip olduğundan haberinin bile olmadığı yetenekleri.

Bram kadının boynunu öpücüklerle kaplıyor, kalçalarını kaba, leziz bir tavırla onunkine sürüyordu. “Tanrım, senin için nasıl da

sancı çekiyorum. Afyon ruhunun bir adama nasıl rüyalar gördürdüğü hakkında bir fikrin var mı?”

“Rüyada beni mi gördün?”

“Sıklıkla.” *Öpücük.* “Canlı biçimde.” *Öpücük.* “Akrobatik bir şekilde.”

Hafifçe gülerek adamın bakışıyla buluşmak için geri çekildi. “Ah, Bram. Ben de seni rüyalarımda gördüm. Hepsinde çok yüksek uçurumlar ve fena halde keskin kayalıklar vardı.” Tek eliyle adamın yanağına dokundu. “Ve deniz canavarları.”

Bram gülümsedi. “Küçük yalancı.”

Belki alınmalıydı fakat aptalca heyecan duymakla fazla meşguldü. Daha önce hiç kimse ona bir şeyle ilgili “küçük” dememişti.

Bram geri çekilip, “Ve şu hâline bir bak,” diyerek sahiplenici ellerini genç kızın beliyle kalçalarında gezdirdi. “Ne kadar güzel olduğuna dair söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bunu benim için giydin, değil mi?”

“Kibrin insanı hiç şaşırtmıyor. Akşam yemeği için hep giyinirim.”

“Ah, ama giyinirken beni düşündün. Düşündüğünü biliyorum.”

Düşünmüştü. Elbette düşünmüştü. Ve akşam yemeği için hep giyiniyor olsa da, böyle güzel bir elbiseyi nadiren giyerdi. Bu akşam en iyisini seçmişti. Bram’ın görmesini planladığından değildi, sadece çok daha basit, çok daha bencilce bir sebeptendi. Bram, Susanna’ya iç güzelliği olduğunu hissettirmişti ve dış görünüşünün de içine yurması gerektiğini düşünmüştü.

“Ve saçının tutamları, kıvrılarak aşağı inmesi... Onlar da benim için.” Başboş bir tutamı yakalayıp parmağına doladı. “Saçına dokunmak için nasıl ölüp ölüp dirildiğimi bilemezsin. Hayal ettiğimden bile daha yumuşak.” Dokunuşunu boynuna indirerek menekşe rengi ipeği kenara itti ve altındaki beyaz iç gömleğinin solgun şeridini açığa çıkardı. “Şuna da bak,” dedi parmaklarını düzgünce kıvrılmış kenarında gezdirerek. “Beyaz ve yepyeni. En güzel içliğin, öyle değil mi? Benim için en güzellerini giydin.”

Susanna başıyla onayladı. Adamın boğuk, şehvetli fısıltısından öyle etkilendi ki inkâr etmek için sahip olduğu gücü kaybetti.

“Görmek istiyorum,” dedi Bram. “Görmeme izin ver.”

“Ne?” Elbette burada, köyün çim alanının ortasında elbisesini çıkarmasını teklif ediyor olamazdı.

Elleri genç kadının sırtına ve elbisesinin arkasına kaydı. “Benim için giydin, o zaman görmeme izin ver. Sadece iç gömleğini, hayatım. Sadece iç gömleğini. Bir kadını basit, beyaz iç gömleğiyle görmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?”

Bu soru Susanna’nın hiç hoşuna gitmedi. Tek bildiği kendinden önceki bütün kadınlardan nefret ettiğiydi.

Bram’in dudakları yanağına, oradan boynuna sürtündü. Favorilerinin tenine değmesi genç kadının duyularını ateşe verdi. “Seni görmeme izin ver. Yalnızca bakmak istiyorum.”

“Yalnızca bakmak mı?”

“Biraz da dokunmak, sadece birazcık. Ama iç gömleğinin üzerinden. Yemin ederim, daha fazlası yok. Ben giyinik kalacağım. Eğer durmamı söylersen, duracağım.” Susanna’nın çenesini yukarı kaldırdı. “Bana güvenebilirsin.”

Güvenebilir miydi? Kendini başını evet dercesine sallarken buldu.

Adamın elleri göğüs kafesinin etrafından kaydı ve elbisesinin arkasındaki düğmelere gitti. “Bunlar göstermelik düğmeler mi?”

Susanna’nın cevabını beklemeden üst kancayı çıkardı. Sonra bir diğerini. Ve diğerini. Elbisesinin önünü açılmaya başladı. Soğuk akşam havası tenine doluşarak meme uçlarını gergin tomurcuklara dönüştürüyordu.

“Bram. Bunu yapamayız. Burada olmaz.”

“Başka bir yere mi gitmeliyiz?” Elbisesinin arkasındaki bir diğer kancayı gevşetti. Elbisesinin sol kolu menekşeden bir dalga gibi omzundan kayarak altındaki pırıl pırıl beyaz içliği açığa çıkardı. Soluk almak için çabaladıkça kaburgaları korsesine batıyordu.

Susanna'nın bakışı Utangaç Hercaimenekşe'ye kaydı.

Bram onu yakına çekerken, "Kimse göremez," diye mırıldandı. Dudakları genç kadının boynunun kenarına sürtündü. "Hepsi barda meşgul. Başkalarını düşünme. Şu anda sadece ikimiz varız."

Bir diğer kanca daha teslim oldu ve Susanna elbisesinin aşağı düştüğünü hissetti. Bram boynunun yanından aşağı doğru öpücükler kondururken genç kadının elbisesinin sağ kolunu omzundan aşağı kaydırdı. Sanki içgüdüselmiş gibi, Susanna ona daha iyi ulaşım sağlamak için başını eğdi. Bram'ın dili tembelce nabzının üzerinde gezinip kadının duyularını tutuşturuyordu.

"Bram..."

"Sorun değil," dedi Bram. "Bunu istiyor olman sorun değil."

Adamın sözleri, gerginliğini yatıştırdı. Yine de, kollarını elbisenin içinden çıkarırken parmakları titredi. Kollarını kurtardığı anda menekşe rengi, ipek elbisenin üstü kalçalarına düştü. Belinden yukarıda sadece korsesi ve iç gömleği vardı.

Adamın elleri genç kadının beline yöneldi, korsesinin ipleri sıkı bir düğümle bağlanmıştı. Şeritleri gevşetmek için biraz beceriksizce kurcaladı, sanki o da ellerini sabit tutamıyor gibiydi. Üstü kapalı belirsizlik işareti rahatlatıcıydı.

İpler deliklerinden kurtuldu ve korsesi bedeninden aşağı düştü. Hava sersemletici ve yenileyici bir şekilde ciğerlerine hücum etti. Bram kumaşın yumuşakça çimlere düşmesine izin verdi. Beraberinde genç kadının bütün özgüveninin de. Nasıl kırılgan ve açıkta hissettiği düşünülürse, çıplak da olabilirdi.

"Ne yapmalıyım?" Sesi titredi.

Adamın soluğu kulağını okşadı. "Sadece nefes al." Çenesine bir öpücük kondurdu. "Sadece burada benimle birlikte ol. Sadece kendin ol."

Yüreğinde filizlenen sıcaklık bütün vücuduna yayılıyordu.

Sadece kendin ol, demişti. Onun farklı olmasını istememiş, onun yerinde başka birinin olmasını dilememişti. Sadece onun kendisi olmasını istemişti.

Susanna adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarından öptü. Çünkü o kıymetli kelimeler bir öpücüğü hak ediyordu. Fakat öpücük en çok da kendisi olduğu içindi çünkü onu öpmek en çok yapmak istediği şeydi.

Öpücüğü ağır, şehvetli seviyelere taşırken birbirlerine kenetlendiler. Adamın sataşıp onunla oynayan diline, genç kadın nazikçe karşılık verdi. Yavaşça, neredeyse eğlenceli bir halde öpüşüler. Bir an için. Ve sonra durum daha ciddi bir hal aldı.

“Seni görmeye ihtiyacım var.” Bram’in elleri genç kadının elbisesini çekiyor, kalçalarından aşağı itiyordu. “Her yerini. Şimdi.”

Bram kadının kumaştan kurtulup ışıldayan bir havuz hâlinde yere kaydırmasına yalpalayarak yardım etti. İki elini birden tutup elbisenin dışına çıkmasını sağladı. Sonra genç kadından uzaklaşarak onu ışığın en iyi geldiği tarafa çekti. Bakışı genç kadının üzerinde dolaştı. Her santiminde. İnce muslinin altında, göğüs uçları adamın dokunuşu için gerildi. Sessizlik uzadıkça, Susanna’nın sabırsızlığı daha da arttı. Sonra belirsizlik çoğaldı. İç gömleği inceydi ancak hava çok karanlıktı. Yani Bram ne kadarını görebiliyordu? Gördüğü hoşuna gitmiş miydi? Uzun zaman önce basit beyaz iç gömlekleriyle gördüğü tüm o kızlara kıyasla nasıldı?

“Güzel.” Adamın göğsünden düzensiz bir iç çekiş kaçıverdi. “Çok güzel. Teşekkürler.”

Tek parmak ucunu genç kadının kolunda gezdirdi. Adamın dokunuşu yara izlerinin üzerinden geçerken Susanna soluğunu tuttu. Fakat izler adamı bir an olsun durdurmadı.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Bram, parmaklarını kadının omzunun üzerinde gezdirdi ve iç gömleğinin yakasına daldırdı. Dokunuşu genç kadının serbest olan göğüslerinin üzerinde gezindi. “Ama

dünyada böyle bir iç gömlekten daha ayartıcı bir şey yok. Tatlı ve saf, yine de çok açık. Dantel, kurdeleler, ipekler, kürkler... Hiçbiriyle kıyaslanamaz.”

Göğsünü avuçlamak için eli aşağı kaydı. Susanna endişeyle yutkundu. Fakat Bram sakin kaldı, yumuşak küreyi kışkırtıcı bir baskıyla yoğuruyor ve sert göğüs ucunu başparmağıyla çeviriyordu.

Başını düşünceli bir ifadeyle eğerken dikkatini diğer göğsüne çevirdi. Şimdi ikisini de avuçlamıştı, bir soldakini, bir sağdakini sıkıyordu... sanki test ediyor, birbirlerine göre ağırlıklarını ölçüyordu. Erkekler çok garipti. Göğüs uçlarını aynı anda çimdikledi ve genç kadının şaşkınlık ve zevkle nefesi kesildi.

Sesi endişeli bir kahkahanın ardına gizledi. “Şunu yaparken en azından beni öpemez misin?”

“Memnuniyetle.”

Dudakları boynunun oyuntusuna sürtündü. Tekrar ve sonra tekrar. Hafif, tüy gibi öpücükler genç kadının direncini kırdı, herhangi bir kararlılığı lime lime etti. Adamın elleri kadının kıvrımlarında dolandı.

“Bram...”

“Sadece öpücük,” diye mınıldandı, dudakları genç kadının hızlanan nabzını örtüyordu. “Sadece öpücük. Yemin ediyorum, daha fazlası için seni zorlamayacağım. Sen söylediğin anda duracağım. Sadece seni öpmeme izin ver, Susanna.” Dilini genç kadının boynundan aşağıya doğru gezdirdi.

Susanna iç çekerek ona izin verirken inişine yardımcı olmak adına başını eğdi. Sadece öpücük. Birkaç öpücükten ne zarar gelebilirdi ki? Zaten daha önce daha fazlasını yapmışlardı. Arzuyla uyuşmuş aklında, adamın sözleri çok mantıklı geliyordu.

Bram başını eğdi ve dili kendinden emin, kasti bir şekilde göğsünün üzerinden geçti. Sonra keten kaplı tepeciği ağzına aldı.

Susanna ani zevk patlamasıyla şoka girerek inledi.

Bram göğsüne doğru, “Şişt,” diye mırıldandı. “Sadece bir öpücük. O kadar. Sadece bir öpücük.”

Sadece öpücük. Ah, tabii, bunlar sadece öpücüklerdi. Ve Mısır’daki piramitler de sadece küçük taş yığınlarıydı.

Heyecan dalgası bütün bedenine yayıldı. Böyle katlanılmaz, tatlı bir şeyi hiç yaşamamıştı. Bram yaladı, oyalandı ve göğüs ucunu çekti; diliyle gittikçe genişleyen daireler çizdi. Ta ki iç gömleğinin kumaşı ıslak ve ağır bir halde göğsüne yapışana ve üzerinden gül gibi kızarmış teni görünene kadar.

Bram genç kadının diğer göğsüne de aynı özeni göstererek her kıvrımın üzerinde dolaştı. Keten Susanna’nın uyarılmış derisine yapıştıırıyordu.

Bram ona bakmak için geri çekilirken, “Evet,” diye soludu. Elleriyle Susanna’nın göğsünü sardı ve göğüs uçlarının koyu tomurcukları çıkıntı yapana kadar ıslak kumaşı çekti. “Yüce Tanrım. Taze kar birikintisinin içindeki gül goncaları gibi. Ve bu,” Genç kadının karnına doğru öpücükler kondurarak ilerledi. “İşte bu, Susanna, bir adamı dizlerinin üzerine getiren şeydir.” Alnını Susanna’nın karnına yasladı. Ağzı genç kadının uyluklarının birleşimine yerleşti, sıcak ve tehlikeliydi.

Telaşla, “Bram,” diye fısıldadı. “Bram, lütfen ayağa kalk. Bu yaralı bacağın için iyi olmayabilir.”

Genç adam başından savarcasına bir ses çıkardı.

Pekâlâ, işte şimdi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. İnatçı aptal biraz acı çektiğini kabul etmektense uçurumdan atlamayı tercih ederdi. Şimdi kesinlikle ayağa kalkmayacaktı.

Bram burnunu kadının baldırına sürterken hafifçe inledi. Büyük eli Susanna’nın kalçasını kavradı. “Bunu istedin, hatırlıyor musun? Beni dizlerimin üzerine getireceğini söyledin.”

Tabii ki onu dizlerinin üzerine getirmek istemişti. Yalvarırken, yakarırken. Susanna’nın onun üzerindeki gücünü kabul ederken. Ve

şimdi Susanna onu tam olarak istediği yere getirmişti ancak bir şeyler tamamen yanlış gitmişti. Fethedilen kişi Susanna'ydı.

"Sadece öpücük," dedi Bram. Elleriyle Susanna'nın belini kavradı ve iç gömleğinin kumaşını sertçe çekti. "Sadece öpücük, yemin ediyorum. Ne kadar iyi olabileceğini sana göstermeme izin ver. Neye ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorum."

Bram açık ağzını kadının ketenle kaplı vajinasına bastırdı. Dilini çıkarıp kumaşın üzerine bastırdı, ona çok fazla zevk verebilecek ufak, gizli yerinde döndürdü. Zevk Susanna'yı onu etrafıca ele geçirdi ve dizleri büküldü.

Soluğu kesilen Susanna vahşice adamın omuzlarını kavradı. "Bram, yapamam..."

Bram'ın elleri belini daha sıkı sardı. Kısaca duraklayarak mırıldandı: "Seni tutuyorum. Benimleyken güvendesin. Düşmene izin vermeyeceğim."

"Ama..."

"Durmamı mı istiyorsun?"

Susanna cevap vermeyi başaramadı.

Adamın boğuk kahkahası genç kadınla katlanılmaz bir şekilde alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bram şimdi kendini amacına vermişti, dilini çok daha şiddetle bastırıyordu. Zevk dalgaları Susanna'yı sürüklüyordu ve genç kadın adamın güçlü kucaklayışında gevşeyerek o dalgalara teslim oldu. Bram omzunun yardımıyla Susanna'nın dizini kenara itirdi ve onu öpücüğü için genişçe açtı. Şiddetli hisler gittikçe artıyordu. Adamın ağzının nemli sıcaklığı, genç kadının uyarılmasının ıslaklığıyla karıştı. Bacaklarının arasındaki nem gittikçe arttı.

Bram'ın dikkati, Susanna'nın kadınlığının tepesindeki hassas, şişmiş tomurcuğa odaklandı. Susanna zevkten çaresiz hale gelene kadar yaladı, sıvazladı ve dişledi. Genç kadının bacaklarındaki kaslar seğirmeye başladı. Boğazından hafif bir inilti çıktı.

Ve dünya daralmaya başladı. Müzik ve kahkahanın çınlamaları solup gitti. Rüzgâr esmeye son verdi. Her şey unutuldu. İki dışında hiçbir şey yoktu: Bram'ın ahlaksız, yetenekli ağzı ve Susanna'nın yoğun, kıvrılarak artan zevki. Bram ona gittikçe daha fazla zevk verdi, ta ki ruhunu sarsan boşalmanın kıyısına gelene kadar.

Susanna zevk dalgalarıyla sarsılırken inledi.

Susanna kendine gelirken, Bram alnını onun karnına dayayıp yatıştırıcı kelimeler fısıldayarak onu sıkıca tuttu. Başparmakları belinde rahatlatıcı daireler çizdi.

Genç kadın dizlerinin üzerine çöktü ve Bram onu yere doğru çekti. Söğüt ağacının altında uzanırken, uzuvları ağacın kökleri gibi karışmış ve düğüm olmuştu. Ortak solukları bir sis bulutu oluşturdu; sanki bu ayrı dünyada tepelerinde kendilerine ait bir gökyüzü vardı.

Bram güçlü kollarını kapayarak onu yanına çekti. Adamın göğsüne iyice sokulup onun sıcaklığıyla sarmalanana kadar titrediğini fark etmedi.

"Korkma," diye mırıldandı adam, alnına öpücükler konduruyordu.

Korkmuyordu, sadece... şaşkına dönmüştü. Bu, adam için ne ifade ediyordu? Peki, kendisi için ne ifade ediyordu? Kendine, sadece öpücük, diye hatırlattı. Adama göre, bunlar sadece öpücüktü. Romantik bağlanmalar istemiyordu.

Yüreğine sertçe, *herhangi bir fikre kapılma*, dedi.

"Korkma," dedi Bram. "O kadar tutkulusun ki. Çok güzelsin. Sana gösterebileceğim daha birçok şey var. Paylaşabileceğimiz bir sürü zevk."

Susanna kendini, "Anlat bana," derken buldu.

Masumu oynaması için onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Susanna elbette bizzat deneyimi olmasa da kesinlikle cinsel birleşmeyi anlıyordu. Cinsel birleşme ve insanların üremesi hakkında kitaplarda yazanları biliyordu ve ebelerin yanında çalışmıştı. Bulaşıklıkta ki hizmetçilerin nasıl kıkırdayıp dedikodular yaptıklarını duymuştu. Ama

Bram için ne anlama geldiğini duymak istiyordu. Onun için *onların* arasındaki şey ne anlam ifade edecekti?

Susanna'nın elini tutup kendi vücuduna doğru çekerek, genç kadının avucunu pantolonunun fermuar kısmını şişiren kabanklığın üzerine kapadı. "Bunu hissediyor musun?"

Susanna başıyla onayladı. Bunu nasıl hissetmezdi ki? Görmezden gelinebilecek bir ölçüde değildi. Genç kadının elini sertçe bastırmayı sürdürürken avucunu tüm uzunluğu boyunca gezdirdi. Dokunuşunun altındaki erkekliği küt küt attı ve kasıldı. "Bu senin için, Susanna. Senin zevkin için."

"Yüce Tanrım. Hepsi mi?"

Bram kısık sesle güldü ve boynunu öptü. "Evet, hepsi. Senin içine sığacak şekilde."

Erkekliğini genç kadının tutuşuna bırakarak kendi elinin genç kadının iç gömleğinin kenarına inmesine izin verdi. Hafif, ince kumaşı topladı ve bacaklarından yukarı doğru kaldırdı, parmaklarını genç kadının dizinin hassas boşluğunda gezdirdi. Parmakları onun sıcak, ıslak, mahrem yerini buldu. Parmağını kadınlığının etrafında gezdirerek nazikçe keşfediyor ve ona sataşıyordu; Susanna'nın göğsünden boğuk bir inleme koptu.

"Bu" –ereksiyonunu genç kadının eline dayadı– "buraya ait." Parmağı genç kadının içine kayarak ona enfes doluluk ve zevk hissini veriyordu. "İşte bu kadar basit."

Bu kadar basit.

Yani Bram'in anladığı birliktelik buydu. Karmaşık olmayan, doğal bir davranış. Karşılıklı olarak ihtiyaçların ve arzuların yatıştırılması. Bunun için yapılmışlardı. Adamın bedeni onunkinin içine *aitti*.

Bram ağır bir ritimle parmağını ileri geri hareket ettirdi, her darbesiyle birlikte sürtünmeyi daha derine taşıyordu. Daha dakikalar önce sarsıcı bir şekilde orgazm olmasına rağmen, uyarılması şaşırtıcı bir hızla arttı. Kısa sürede adamın zeki parmaklarıyla buluşmak için

kalçasını kaldırıyor, adamın darbeleriyle eşzamanlı olarak elini onun üzerinde gezdiriyordu. Bram onu adamakıllı öptü, ağzını genişçe açılmaya zorluyor ve dilini derinlere daldırıyordu. Susanna karşılık vermeye çabaladı, açlıkla onu tادیyor ve ona sataşıyordu. Bram onun dudaklarına dayanarak onayını homurdandı.

Bram parmağını onun sızlayan boşluğundan kaydırđı ve Susanna ani kayıpla ürperdi. Genç kadının şikâyeti çabucak yerini ulaştı ve bununla birlikte Bram onun üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşti. Susanna onun kalçalarına uyum sağlamak için bacaklarını genişçe açmak zorunda kaldı; kadınlığının kabarıklığını onun sertliğine dayayan bir hareketti. Bram tam olarak doğru yere dokundu ve saf, parlak bir zevk damarlarında ışık saçtı.

Bram genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışı bir kurdunkı gibi karanlık ve açtı. “Beni istiyor musun, Susanna?”

Susanna gizleyemedi. Kalçası kıvrılıp havaya kalkarken bedeni kendi cevabını verdi; kadınlığını ereksiyonuna dokundurup çekiyordu. “Evet.”

Bram kıpırdamadı. “Evet mi?”

Başka biri olsa bu cevabı kabul ederdi, tabii sormaya zahmet ettiyse. Fakat Bram, bunu Susanna’nın da istediğinden kesinlikle emin olmak istedi. Eğer Susanna’nın herhangi bir korkusu varsa, adamın düşünceli endişesi bunu yok ederdi.

Evet, bunu istiyordu. Sadece *bunu* istemiyordu. *Adamı* istiyordu. Belki de asla evlenmeyecekti. Belki de bir adamı gerçekten, tükenmez aşkla sevmeyi hiç öğrenmeyecekti. Fakat tutkuyu ve zevki keşfetmek istedi. Ve bunun Bram’le olmasını istedi. Yirmi beş yıllık hayatı boyunca, hiçbir adam ona böyle hissettirmemişti. Bu harika özlemi tekrar tecrübe etmek için bir yirmi beş yıl daha beklemesi gerekebilirdi.

“Evet,” dedi tekrar.

Bram yine de tereddüt etti. "Yapmamalıyız. Bu akşam olmaz. İlk seferin gerçek bir yatakta olmalı. Dahası, senin gibi bir kız için bir evlilik yatağında olmalı."

"Evlenmeyi asla planlamadım. Ve yatağa gelince..." Başını kaldırıp onları gizleyen söğüt dallarına ve aralarından göz kırpan yıldızlara baktı. Daha romantik bir yer olamazdı. "Herkesin yatağı var. Ben bunu alacağım. Elbette sen..." Boğazını temizledi. "... dikkatli olacaksın, değil mi? Sonunda. Çocuğum olsun istemem."

"Dikkatli olabilirim. Ama her zaman bir risk olduğunu bilmelisin."

"Biliyorum. Eğer sen de kabul ediyorsan, ben risk almaya hazırım."

"Seninle birlikte olmak için mi?" Bram onun dudaklarını öptü. "Bunun için idam mangasını bile göze alırım."

Kalp atışı iyice hızlandı. "O zaman evet. Hepsine."

Bu defa Bram onun sözüne güvendi. Tek eliyle sabırsızca kadının iç gömleğini yukarı çekerek karnını ve sol göğsünü ortaya çıkardı. Bir an için durup öylece baktı.

"Çok güzel."

Kelimeler sıcak, hırıltılı bir solukla teninden geçip gitti; meme ucunu gergin bir yumruya dönüştürdü. Bram başını eğdi ve uyarılmış tepeciğini ağzının derinliklerine çekip dilini hassas ucunda gezdirerek onu emdi. O emip yalarken, sakallarının sert uçları kadının narin tenini çiziyordu. Her sinir zayıflıyor, gittikçe artan zevkle birlikte gerilip inceliyordu.

Bram dilinin darbeleri arasında, "Bana dokun," diye ısrar etti. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Susanna onun yönlendirmesini kabul ederken hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu. Aşağı uzanarak adamın gömleğini pantolonunun belinden kurtardı ve ellerini altına kaydırarak sırtındaki pürüzsüz, kaslı düzlemleri keşfe çıktı. Sonra bir elini bedenlerinin arasına soktu, pantolonunun bağlarını arıyordu. Bram kalçasını hevesli bir şekilde

kaldırarak arayışında genç kadına yardım etti. Susanna düğmeleri açtıktan sonra parmaklarını içeri kaydırıldı.

Aman. Tanrım.

Duyuları şaşkına dönmüştü. Adamın sıcaklığı ve ağırlığı avucunu dolduruyordu. Adamın ihtiyaç dolu, cesaretlendirici inlemesi memesinin ucundan duyuldu.

Sıkışık durumlarının izin verdiği ölçüde onu nazikçe sıvazlıyor, avucunu adamın uzunluğu boyunca gezdirip dokuya hayret ediyordu. Sanki sıcak demirin üzerine sarılmış kadife gibiydi. Öylesine pürüzsüz, öylesine güçlü.

Bu benim içime ait. Bu düşünceyle birlikte mahrem yerindeki kasları kasıldı.

“Bekleyemeyeceğim,” dedi göğsünü bırakarak. “Daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Bram, genç kadının iç gömleğini daha yukarı kaldırıp kumaşı kollarının altında toplarken, Susanna’nın elinden kurtuldu. Ereksiyonu bedenlerinin arasına sıcak ve hevesli şekilde sıkıştı. Bram genç kadının çıplak kadınlığına bastırarak hareket etti, üzerinde yukarı aşağı hareket ederek ona sataşıyordu. Yoğun zevk genç kadını soluksuz, akılsız bir halde bıraktı.

Bram sıkılmış dişlerinin arasından, “Son şansın,” dedi, açısını değiştirdi ve genç kadının kalçasını kaldırdı. “Eğer bunu istemiyorsan, Susanna...”

Adamın dudaklarındaki ölümcül hırıltı genç kadına bir kalp atımlık bir duraklama verdi. Bram haklıydı, bu doğanın en canlı, en reddedilemez gücüydi. Bütün bedeni rahatlamak, sahip olunmak için yalvarıyordu. Bu anın gücü karşı konulamayacak kadar fazlaydı.

“Bunu istiyorum,” demeyi başardı. “Seni istiyorum.”

On Yedinci Bölüm

Bram, “O zaman seninim,” diye fısıldadı. Genç kadının sıcaklığına doğru sadece iki santim bastırdı. Zevk dalgası tüm bedenine yayıldı. “Al beni. İçine al.”

Bram genç kadının içine yavaşça, dengeli, gittikçe derinleşen darbelerle girmeye çalıştı; ağırlığının çoğunu iyi durumdaki dizine veriyor ve genç kadının bedeni onunkine uyum sağlamayı öğrenirken kendini sabırlı olmaya zorluyordu. Susanna başını kaldırıp ona öyle kocaman açılmış ve korunaksız gözlerle baktı ki Bram onun her duygusunu okuyabildi. Endişe, korku gördü. Bunun ilk seferi olduğu düşünülürse anlaşılabilirdi. Fakat aynı zamanda güven de vardı ve korkusunu ezip geçiyordu.

Bram'i ezip geçiyordu.

Her enfes, gittikçe artan ilerleyişle birlikte ona cesaretlendiren ve onu öven sözler söyledi. “Evet, aşkım... Çok iyi hissettiriyorsun... Çok iyi... İşte böyle... Sadece biraz daha fazla...”

Bram son bir dizginsiz darbeyle birlikte kendini tamamen içine soktuğunda, genç kadın acılı bir şekilde içini çekti. Bram'in kalbi sızladı. Canını yaktığı için rahatsız hissetti.

“Çok mu acıyor?”

Susanna cesurca dudaklarını ısırdı ve başını hayır anlamında salladı.

“Eğer...” Kadının bedeni onunkinin etrafında kasıldı ve Bram zevkle çaresiz bir inleme koyuverdi. “Eğer hareket edersem dayanabilir misin?”

“Hareket etmek gerekli mi?”

Bram kahkaha atmamak için cesurca çabaladı. “Sanırım öyle, aşkım. Ben... Ben hareket etmek zorundayım, yoksa kafayı yiyeceğim.”

Bram genç kadının içinden birazcık çıktıktan sonra tekrar içeri girdi, bu sefer öncekinden de derin şekilde. O kadar sıcak, yumuşak ve kahrolası şekilde sıkıydı ki. Zevkin delici, tatlı kıyısındaıydı. Genç kıızı ezmek için ağırlığını dirseklerinde dengeleyerek kalçalarını nazikçe ileri geri hareket ettirdi. Asırlar geçmiş gibi gelen süre boyunca kendini yalnızca uysal, kayan, basit hareketlerle kısıtladı. Bu süre boyunca damarlarında hızla, güçlü bir şekilde, pompalayarak rahatlatma ihtiyacı feryat etti. Düpedüz iradesine karşı savaş verdi. Susanna hayvan gibi girip çıkmadan çok daha iyisini hak ediyordu. Bu, Susanna’nın ona bağışladığı kıymetli bir hediyeydi ve Bram onun pişman olmasını istemiyordu. Ne bu akşam, ne de bundan kırk yıl sonrasında.

Bram, “Daha iyi mi?” diye sordu.

“Biraz.”

Biraz. Biraz yeterli değildi. Sessiz bir şekilde küfrederek bedenini onunkinin üzerine doğru eğdi. “Bunu senin için iyi hale getirmek istiyorum.”

“Bu iyi,” diye soludu Susanna. Elleri genç adamın sırtında kaydı ve göğüsleri yumuşak ve sıcak bir şekilde onunkinin altına sıkıştı. “Bu hoşuma gidiyor. Bana bu kadar yakın olmandan hoşlanıyorum.”

“Ben de öyle.”

Genç kadının içine bir sonraki kayışında kalçası onunkiyle buluşmak için kalktı. Susanna cesaretlendirici bir inleme koyuverdi. Sonra Bram tekrar yaptı. Ve tekrar.

“Bu...” Susanna tekrar yay gibi gerilerek adamın darbelerini bir dalga gibi karşıladı. “Ah, Bram. Şimdi çok iyi.”

Yüce Tanrım, *öyleydi*. Şu anda çok fena halde iyiydi. Açık, ritim, genç kadının vücudunun uyumu ve onunla birlikte hareket edişi. Bedenlerinin ve amaçlarının gerçek ahengine erişmişlerdi ve bu, Bram’ın daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kendini bir kadının içinde tamamen kaybedebileceğini hiç bilmiyordu ve aynı zamanda, yuvasına gelmiş gibi hissediyordu.

Dışarıda bir dünya vardı, bu söğüt dallarının ötesinde bir yerlerde. Okyanuslar, dağlar, buzullar, kum tepeleri. Bir yerlerde, çok uzaklarda, savaşlar veriliyordu. Bram tüm bunları bundan daha az önemseyemezdi. Becerebildiği kadar derinine indiği bu kadının içi hariç hiçbir yerde olmak istemiyordu. Amacı yoktu, hayatında onu doldurmaktan, memnun etmekten, solüğünü kesmekten, inletmekten ve ona cıgılık attırmaktan başka bir görevi yoktu.

Bram’ın ait olduğu yer *oydu*.

Genç kadının bacağına kaldırmak ve kalçasına sarmak için aşağı uzandı. Susanna’nın vücudu hâlâ onunkini daha derine çekiyordu. Öpüşmeleri de derindi. Bram onun şehvetli, cömert dudaklarını keşfederken oyalandı, tek seferde ona iki şekilde sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine hayret etti. Uzun olduğu için, diğer kadınlarla birlikte olurken öpüşemiyordu. Fakat Susanna onun mükemmel dengiydi.

Öpücükleri ustalıkla yok olurken, şehvetli bir telaş başladı. Genç kadının tırnakları sırtına battı ve etkisi otlayan bir boğayı sokan bir arınkine kadardı. Bram’i çılgın bir hale sürükledi. Genç kadının içine tekrar tekrar gömülürken kalçası seğirdi, onun doruğa ulaşmasını tek amacı haline getirerek tüm yumuşaklığı bir kenara bıraktı.

Susanna orgazm olmak *zorundaydı*. Önce o orgazm olmalıydı.

Bu da fazla zamanının olmadığı anlamına geliyordu.

Lütfen, Susanna. Lütfen.

Genç kadının göz kapakları kırpışarak kapandı ve başı geriye düştü. Beyaz, kuğu gibi boynu zarif, erotik bir kıvrımla esnerken karanlıkta tıpkı cıva gibi parılıyordu. Öyle güzeldi ki Bram'in yüreğini sızlattı.

"Tanrım, güzelsin. Çok güzelsin."

Susanna'nın bedeni onunkinin etrafında kasıldı ve çığlık attı. Bram cüret edebildiği kadar uzun süre boyunca genç kadının orgazmını devam ettirdi. Ve boşalmadan bir kez daha bastıramayacağını anladığı zaman genç kadının sıkı kucaklamasından kurtuldu ve erkekliğini eline aldı. Tohumlarını genç kadının karnının tatlı, yuvarlak eğimine boşalttı –kendi gömleğinin ya da genç kadının iç gömleğinin kenarına değil, her ne kadar öyle yapması daha centilmence bir davranış olabilecektir olsa da. İlkel bir şekilde, genç kadını işaretlemek onu tatmin etti.

Artık benimsin.

Kendini Susanna'nın yanına bırakıp vücudunu onunkinin etrafına sardı ve onu kucakladı. İçinde kaban koruyucu içgüdüleri neredeyse kaldırabileceğinden fazlaydı. Hissettikleri, bir an için onu konuşamayacak duruma getirdi.

Cümle kurmayı başarabildiği anda, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Susanna onun göğsüne sokuldu ve Bram onu sıkıca sararak daha yakına çekti. "Ah, Bram. Bu şekilde olabileceğini hiç hayal etmezdim."

Ben de etmezdim, diyecek gibi hissetti. Ben de etmezdim.

Bir sürü kadınla birlikte olmuştu ve hepsinden keyif almıştı. Fakat hiç bunun gibi olmamıştı. Bu kadar kısa sürede, bu kadar yakınlık kurmaları imkânsız görünüyordu. Fakat işte buradaydılar ve Bram başka bir yerde olmayı dilemezdi. Genç kadının saçına bir öpücük kondurup öylece kaldı. Tatlı, nefis kokusunu derin derin içine çekti.

"Bunu yapmamalıydık," dedi Bram herhangi bir pişmanlık göstermeyi başaramadan.

"Biliyorum." Susanna içini çekerken o da pişmanlık duymuyor gibiydi. "Ama yaptığımıza öyle memnunum ki. Çok güzeldi."

“Güzelden öteydi. Bu...” Başka bir kelime bulmaya çalışsa da boşunaydı.

“Tarif edilemez miydi?” Bram onun sesindeki gülümsemeyi duydu. “Evet. Öyleydi.”

Ani bir ses genç adamın donakalmasına sebep oldu. Öfkeli bağırışın merkezi fazla yakın değildi... ama yine de fazlasıyla yakındı.

Susanna onu sıkıca tutarken, “Şunu duydun mu?” diye sordu.

Ve sonra kırılan cam sesleri onları anında ayırdı.

Bram hızla ayağa kalktıktan sonra, aynısını yapmasına yardım etmek için ona elini uzattı. Daha fazla konuşmadan kıyafetlerini giymeye başladılar. Sesi duymazdan gelmek gibi bir seçenekleri yoktu. Nasıl bir kargaşa meydana geldiyse hiç şüphesiz birinin –ya da ikisinin– çözmesi gereken bir şeydi. Huzurlu araları sona ermişti. Görev onları çağırıyordu.

Bram birkaç saniye içinde pantolonunu düğmeledi. Susanna’nın elbisesini giymesine yardım etmek için döndü.

Susanna, “Ben halledebilirim,” dedi. Başıyla gürültünün bilinmeyen kaynağını işaret etti. “Sen önden git.”

Bram söyleneni yaparak söğüt ağacının gölgesinden hızla çıktı ve çimlerin üzerinde ilerlemeye başladı.

İşte orada, Tüm Eşyalar dükkânı ile Utangaç Boğa ya da Azgın Hercaimenekşe veya bu akşam oraya ne halt deniyorsa, oranın arasında ufak bir topluluk oluşmuştu. Adamların bir daire etrafında toplanmış itişip kakışmasına bakılırsa kavga çıkmış olmalıydı.

İnsanları iterek ortaya ulaşmaya çalıştı. Kimse fiziksel ya da ruhsal bir zarar almadan kavgayı ayırma niyetindeydi. Adamlarına biraz erkekçe mücadele ruhu aşılarmayı ummuş olsa da, birbirlerine karşı kullanmalarını istemezdi.

Bununla birlikte dairenin içine ulaştığında adamlarını bulmadı.

Rufus ve Finn’i yerde yuvarlanır halde buldu. Sıkı bir kavga oluyor, yumruklar savruluyordu. Diş ve dizler de işin içindeydi. Manzaraya

bakılırsa doğrudan pastanenin penceresinden fırlamışlardı. Cam kırıkları ve pencerenin parçaları her yerdeydi.

“Üçkâğıtçı piç,” diye bağırды ikizlerden biri. Şakağından akan kan hangisi olduğunu söylemeyi güçleştiriyordu.

Diğeri, “Geri zekâlı,” diye yanıtladı. Ondand uzaklaşıp karnına bir yumruk indirdi. “Biz ikiziz. Eğer ben piçsem, sen de piçsin.”

“Yalancı pisliğin biri olan sadece sensin.”

Onlar yuvarlandıkça altlarındaki camlar çatırdadı. Bram buna bir son verme vaktinin geldiğine karar verdi. Uzandı ve bir Bright ikizini –hâlâ hangisi olduğunu bilmiyordu– diğerinin üzerinden kaldırdı. “Bu kadarı yeter. Burada ne oluyor?”

Biri işaret ederek, “Rufus başlattı,” dedi.

Diğeri, “Evet, ama Finn’in suçu,” diye karşılık verdi şakağındaki kanı silerek.

Pekâlâ, en azından Bram artık kimliklerini çözmüştü. Rufus’a döndü. “Ne oldu?”

Rufus kardeşine dik dik baktı. “Bayan Charlotte’a yalan söyledi, işte olan bu. Onunla iki defa dans etti. Önce kendisi olarak. Sonradan da ben olduğunu söyleyerek.”

Finn sadece kulağını çekiştirip sırtıttı. “Sen sadece bunu kendin akıl etmediğin için üzülüyorsun.”

“Seni yumruklayacağım, seni küçük...” Rufus ileri atıldı fakat Bram onu tuttu.

“Durun bakalım,” dedi. “İkiniz de.” İki çocuğu da yakasından tuttukdan sonra Charlotte Highwood’a bir bakış attı. İki çocuğun onun ilgisi için kavga etmesinden herhangi bir on dört yaşındaki kız kadar heyecanlı görünüyordu. Onları sakinleştirme konusunda elbette yardım etmeyecekti. Toplanan kalabalık da çok eğleniyor gibiydi.

Bram çocuk veya kardeş olsun ya da olmasınlar böyle dövüşlere müsamaha göstermeyeceğini açıklığa kavuşturması gerektiğini bili-

yordu. "Şimdi, dinleyin," dedi sert bir biçimde, iki çocuğu da hoyratça sarstı. "Bu ikiniz için de yakışık alır bir davranış..."

"Yardım edin! Ah, yardım edin!"

Herkes endişeli kadın sesine doğru döndü.

Leydiler bara dönüştürülmüş pastanenin girişinde toplandı. Bayan Diana Highwood eşiğe yığılmış, nefes almak için çabalıyordu. Yüzünün rengi atmıştı ve nemliydi, parmakları şekli bozuk yumruklara dönüşmüştü.

Bayan Highwood ellerini sallayarak, "Yine astımı tuttu," dedi. "Ah Tanrım. Ah Tanrım. Bunun burada olmaması gerekiyordu. Bayan Finch Spindle Koyu'nun onu tedavi edeceğine söz vermişti."

Susanna çoktan oradaydı, tek eliyle soluk soluğa olan kadının omzunu okşuyordu. "İlaç karışımı," dedi sakince. "İlaç karışımı nerede? Çantasında bulunduruyordu."

"Ben... ben bilmiyorum. İçeride ya da handa olabilir veya..." Charlotte'ın rengi attı. "Bilmiyorum."

Susanna, Fosbury'c, "İçeriye ara," dedi. "Masalar, yer, piyano. Her yere bak" Diğer birkaç kadına döndü, "Gidip Highwood'ların handaki odalarını arayın."

Görev verdikleri gider gitmez genç kadın Rufus'a baktı. "Kilerde yedek ilaç var. Mavi bir şişede, hemen sağ taraftaki üst rafta. Finn'le birlikte mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Summerfield'a koşun ve onu getirin."

İkizler başlarıyla onayladı ve patikada koşturmaya başladılar.

Bram, "Onların yerine benim gitmeme izin ver," dedi.

Susanna başını iki yana salladı. "Kafalarının dağılması gerekiyor." Bakışı Bram'in dizine kaydı. "Ve onlar daha hızlı."

Doğru ya. Bram sadece topal, işe yaramaz bir ahmaktı. "Gidip doktor getirmeli miyim?"

"Hayır," diye cevapladı sertçe. "Yeterince doktora malzeme olmuş. Zaten yakınlarda uygun bir doktor yok."

Bram onaylayıp geriye çekildi. Lanet olsun. Bram bir savaştan asla korkmazdı. Eğer başka birinin hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa kendisine yöneltilen her riski kabul ederdi. Fakat şu anda Susanna'ya yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu his çok canını sıkıyordu. Eğer sekiz aylık dinlenme dönemi boyunca bir şey öğren-diyse, âcizlikle iyi bir şekilde başa çıkmadığıydı.

Fakat Susanna durumu kontrol altında tuttu. Dikkatini Diana'ya vererek onunla sakince konuştu, genç kadının sırtını yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek sıvazladı. "Sadece rahatla, canım. Sakin kal, bunun üstesinden geleceksin."

"Burada. Karışım. Burada." Demirci pastaneden çıktı, yüzü asık ve solgundu. Ufak bir şeyi Susanna'nın eline bastırdı ve anında geriye çekildi.

"Teşekkürler." Susanna kendinden emin parmaklarla şişenin ka-pağını açtı ve bir kapak dolusu koyu renk sıvıyı ölçtü. Bram'e baktı. "Onu tutar mısın? Titrerse ilaç dökülebilir."

"Tabii ki." En sonunda, yapabileceği bir şey çıkmıştı. Soluk so-luğa olan kadının yanında diz çöktü ve kollarını ince bedenine sardı. Titremeleri onu da sarsıyordu.

Susanna, "Onu sıkıca tutmaktan korkma," dedi. "Sadece hareket etmemesini sağla." Diana'nın başını geriye doğru eğerek genç ada-mın omzuna yasladı, sonra kapak dolusu karışımı titreyen, morarmış dudaklarının arasından dökü. "Yut, canım. Zor olduğunu biliyorum ama yapabilirsin."

Bayan Highwood hafifçe başını salladı ve öksürerek, sertçe yut-mayı başardı. Sonra güçlkle solumaya devam etti.

Bram, Susanna'ya bakarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Gergin, acı verici sessizlik içinde Bayan Highwood'un nefes almak için çabalarken çıkardığı sesleri dinleyerek beklediler. Birkaç dakikanın ardından hırıltılı solukları daha nazik vızıltılara dönüştü ve yanaklarına

hafifçe pembelik geldi. Bram daha sonra ne gibi azarlar işiteceğini umursamayarak orada pembedin yeni favori rengi olduğuna karar verdi.

Diana'nın çabaları hafiflerken izleyen herkes derin, minnettar bir soluk aldı.

"İşte böyle," Susanna arkadaşına mırıldandı. "Böyle. Derin, ağır soluklar al. En kötüsü geçti."

Bram genç kadını serbest bıraktı ve onu Susanna'nın bakımına teslim etti.

Susanna genç kadının terli alnını okşarken, "Her şey yolunda, hayatım," diye mırıldandı. "Geçti. Her şey yolunda." Sonra Susanna başını kaldırıp baktı ve yüzünde umutsuzluğa kapılmış bir ifade belirdi. "Yüce Tanrım. Şu yere bir bak."

Susanna yavaş, üzücü bir bakışla etrafına bakarken Bram onu izledi. Genç kadının bakışları pastanedeki yıkıntılardan, yoldaki kırık cama ve kollarındaki titreyen kadına gitti. Bayan Highwood bu durumdan kurtulmuş olabilirdi fakat Spindle Koyu'nun huzurlu atmosferi kurtulamamıştı.

Minerva Highwood, Kraliçe'nin Yakutu'ndan çıkıp koşarak geldi. Doğrudan kız kardeşinin yanına oturup elini tuttu. "Diana. Tanrım, neler oldu?"

Susanna, "Bir soluk alma sorunu yaşadı," diye cevapladı. "Ama şimdi daha iyi."

Minerva ablasının solgun alnını öptü. "Ah, Diana. Çok üzgünüm. Seni bu yerde asla bırakmamalıydım. Dans etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

"Bu senin hatan değil, Minerva."

Minerva başını kaldırdı. "Ah, kimin hatası olduğunu çok iyi biliyorum." Bakışı uzaktaki bir hedefe odaklandı. "Tüm bunlar senin marifetin."

Kalabalıktaki her bir baş Colin'e bakmak için döndü. Fakat Bram suçun doğrudan kendisinde olduğunu hissetti. Şüphesiz, bu karmaşanın sorumlusu kuzeniydi. Fakat kuzeninden de Bram sorumluydu.

Susanna da bunu biliyordu. Herkes bakışlarıyla Colin'e hançerler fırlatırken, Susanna'nın gözleri Bram'inkilerle buluştu. Ve genç kadının bakışı daha açıkça dile getiremezdi: *Bunun olacağı konusunda seni uyardım.*

Bayan Highwood mendilini ağzında tutarak, "Bu sefil yerde asla kalmamalıydık," diye ağladı. "Lordlar olsun ya da olmasın. Kent'teki o kaplıcanın çok daha iyi seçim olacağını biliyordum."

"Anne, lütfen. Hadi bunu içeride tartışalım." Minerva annesinin kolundan tuttu.

Susanna yavaşça Diana'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Gelin bakalım, hanımlar. Hadi onu dinlenmesi için pansiyonuna götürelim."

Bram yardım etmek için Bayan Highwood'un dirseğini tutarken, "Taşımınıza yardım edebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler Lordum." Susanna ona üzgün yarım bir gülümseme gönderdi. "Siz ve dostlarınız bu akşam yeterince şey yaptınız."

"Seni bekleyeceğim," diye mırıldandı. "Daha sonra Summerfield'da görüşürüz."

Susanna başını iki yana salladı. "Lütfen beklemeyin."

"Yardım etmek istiyorum. Bana yapılacak bir iş ver."

"Sadece beni rahat bırakın," diye fısıldadı. Genç kadın gözlerini kaçırdı ve Bram, onun herkesin gözlerini dikip onlara baktığının bilincinde olduğunu söyleyebilirdi. "*Lütfen.*"

Susanna böylesine açıkça üzgün ve kırılganken onu rahat bırakmak Bram'ın vücudundaki bütün korumacı dürtülere karşıydı. Ama genç adam ona ne yapabileceğini sormuştu ve Susanna da ona cevap vermişti. Onuru ona söyleneni yapmasını emrediyordu. Şimdilik.

İsteksiz bir baş onayıyla geri çekildi. Hepsi birlikte Kraliçe'nin Yakutu'na çekilirken genç kadınlar Susanna'nın etrafında toplandı.

Bram onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Susanna ondan bu deliliğe bir son vermesini istemişti ve o reddetmişti. Şimdi Bayan Highwood hasta düşmüştü, pastane yıkıntıları içindeydi ve Bram genç kadının hem itibarını hem de el üstünde tuttuğu topluluğunu riske atmıştı. Dün geceki bütün itiraflarından sonra, bu yerin onun için ne anlama geldiğini, başariya ulaşması için ne kadar çaba ve özen gösterdiğini biliyordu.

Söğüt ağacının altında ona bekâretini vermişti. Ve Bram onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Lanet olsun.

Yarın bunu telafi etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

Bu akşam kuzeni bunu feci şekilde ödeyecekti.

Yolda dolanan adamlarına, “Hepiniz evinize gidin,” dedi. “Uyuyup sarhoşluğunuzu atın ve gün doğarken buraya geri dönün. Yarın bu yeri eski haline getirine kadar talim olmayacak.”

Adamlar bir bir geri çekilerek onu ve Colin’i yalnız bıraktı.

Colin manzarayı değerlendirerek başını iki yana salladı. “Şey, bu yerde kesinlikle izimi bıraktım. İngiltere’de bir bar, balo salonu ya da kadını mahvetmeden ve daha fazlası için solurken bırakmadığımı olmadı.”

Bram öfkeden kudurarak ona dik dik baktı. “Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Fosbury’nin mülkü darmadağın ve bu akşam genç bir leydi neredeyse burada ölüyordu. Benim kollarımda.”

“Biliyorum, biliyorum.” Colin kederli görünerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Hiç de eğlenceli değil. Ama öyle bir krizle acı çekeceğini nasıl bilecektim ki? Amacımın hiçbir şekilde zarar vermek olmadığını bilmen gerekiyor. Biz sadece biraz eğlenmek istedik.”

“Eğlenmek.” Bram kelimeyi öfkeyle tekrarladı. “Leydilerin burayı huzurlu bir köy olarak tutmalarının bir sebebi olabileceğini bir an için olsun durup düşündün mü? Ya da burada tamamlamamız gereken görevin tek gecelik hovardalıktan daha önemli olduğunu?” Colin cevap

vermeyince Bram devam etti: “Hayır. Elbette düşünmedin. Asla başka kimseyi düşünmezsin, tabii *eglencen* için karşında durmadıkları sürece.”

“Lütfen. Sen de diğerlerinin hislerini asla düşünmüyorsun. Hepimiz senin askeri başarının önündeki engelleriz.” Colin ellerini havaya kaldırdı. “Bu Tanrı’nın belası, tiksindirecek kadar etkileyici yerde olmayı bile istemiyorum.”

“O zaman git. Gidip ahlaksız arkadaşlarından birini bul ve önümüzdeki birkaç ay için onun sırtından geçin.”

“Sence gerçekten de buraya geldiğimizden beri her kahrolası saat başı bu fikir aklıma gelmiyor mu sanıyorsun? Yüce Tanrım, sanki o iğrenç kaleden daha iyi yatacak yer bulamazmışım gibi.”

“O zaman neden hâlâ buradasın?”

“Çünkü sen benim kuzenimsin, Bram!”

Doğruya doğru, bu ani patlama ikisini de şaşırttı.

Colin yumruğunu sıktı. “Sen benim en yakın akrabam oldun, annem ve babamdan beri... Çocukluğumdan beri. Ve senin baban öldükten sonra, senin de başka kimsen kalmadı. On yıldır neredeyse hiç konuşmadık. Dünyanın geri kalanının çok düşkün olduğu şu ‘aile’ olayını denemek iyi olabilir diye düşündüm. Sersemce bir fikir olduğu çok açık.”

“Evet, çok açık.”

Bram ağır adımlarla daire çizerken kollarını hüsrarla sallıyordu. Bu harikaydı. Şu anda tam da duymaya ihtiyaç duyduğu şeydi; Susanna’nın bekâretini bozarak Sör Lewis’e ihanet etmesi ve bu akşam köyün yıkımına katkıda bulunmanın yanında, bir şekilde Colin’i de hayal kırıklığına uğratmıştı. İşte *bu* yüzden alayına geri dönmeye ihtiyacı vardı. Ordudayken bir rutini, talim defteri, tezkereler vardı. Oradayken ne yapacağını hep biliyordu. Eğer kumandanlığını geri alamazsa, hayatı böyle olacak gibi görünüyordu. Hayal kırıklıklarından ve başarısızlıklardan bir dizi.

Tüm bu belirsizlik sebepsiz öfkesini tetikliyordu.

Colin kulağının arkasını kaşıdı. “Sadece düşün. Yalnız büyüdüğüm o yıllar içinde, hep bir şeyleri kaçırdığımı düşündüm.”

“Sanırım o konuda dersini aldın.”

“Zaten hangimiz aile hakkında bir şey biliyoruz ki?”

“Ben bir şey biliyorum,” dedi Bram. “Yanlış yaptığımızı biliyorum. Sana saygı duymuyorum. Sen bana saygı duymuyorsun. Sadece sürekli birbirimizin boğazına yapışıyoruz.”

“Ne kadar prensipli, kibirli bir pislüksin. Eğer bana saygı duysaydın, akıl sağlığını sorgulardım. Ve kardeş sevgisi düşünülürse...” Colin öfkeyle Bright ikizlerinin dövüştüğü yeri işaret etti. “Birbirinin boğazına yapışmak standart uygulama gibi görünüyor.”

“Pekâlâ, öyleyse.” Bram sol eliyle Colin’in gömleğinin önünü kavradı. Dürtüsel bir savuruşla sağ yumruğunu kuzeninin çenesine indirdi. Yumruğunun kuvvetini bir şekilde kontrol etti fakat yine de Colin’in başını sola savurmasına yetecek kadar güçle indi. “Bu Bayan Highwood için.” Kuzeninin karnına hafif bir yumruk indirdi. “Ve bu da... *eğlence* olsun diye.”

Bram güçlükle soluyarak bekledi. Kuzenini yakasından tutuyor ve misilleme için kendini hazırlıyordu. Dürüst olmak gerekirse buna can atıyordu. Bram kendisine gelecek yumrukları biliyordu –Susanna için, Sör Lewis için, her şey için. Bir darbe sadece bir rahatlama olurdu.

Fakat kuzeni ona bu iyiliği bile yapmadı. Diliyle yarılmış dudaklarına dokundu. “Sabaha gitmiş olacağım, Bram. Benden daha erken kurtulmana izin verirdim ama gece seyahat etmiyorum.”

“Ah hayır, etmezsin.” Bram onu sarstı.

Lanet olsun, bu adamla ne yapacaktı? Buradan ayrılırsa, bunda hiç hayırlı bir şey çıkmazdı. Ondandır. Genç, bağımsız, yakında varlıklı bir lord olacak Colin davranışlarını kontrol altında tutamıyordu. Trajik bir şekilde, çok genç yaşta babasının önderliğinden ve annesinin anlayışından mahrum kalmıştı.

Tatlı bir sancıyla, muhtemelen Susanna'nın, Colin'in kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu iddia edeceğini düşündü.

Şey, Bram kuzenine o şeylerden birini nasıl vereceğini bilmiyordu –en azından ifadesiz bir suratla. Fakat nasıl bir subay olunacağını biliyordu ve tecrübe ona deneyim ile disiplinin bir erkeğin hayatındaki birçok boşluğa iyi bir yama olabileceğini öğretmişti.

Colin'e bunu önerebilecek dünyadaki tek insan olabilirdi: Beklentilerin içine batmak yerine onları yükseltme şansı.

"Gitmiyorsun," dedi ona. "Ne şimdi ne de yarın." Kuzenini serbest bırakıp etraflarındaki yıkım ve kaosu işaret etti. "Burayı sen mahvettin ve öyle de bir onaracaksın ki!"

* * *

Spindle Koyu parçalara ayrılıyordu.

Diana'yı güvenli bir şekilde üst kata götürüp yatağına yatırır yatırmaz, Susanna Kraliçe'nin Yakutu'nun konuk odasına indi. İşte orada dünyası parçalara ayrılıyordu. Odanın her köşesinden şikâyetler ve itiraflar patlak veriyordu.

Çılgına dönmüş kadınlardan biri, "Ah Tanrım. Ah Tanrım," diyerek sesini yükseltti. Bir martının kanatları bile o yelpazeden daha fazla çırpılamazdı. "Bir sinir krizi geçirmenin eşigindeyim."

"Viski içtiğime inanamıyorum," diye yakındı bir diğeri. "Ve bir balıkçıyla dans ettim. Eğer amcam bunu duyarsa rezil olmuş bir şekilde eve çağırılırım."

"Belki de yukarı çıkıp eşyalarımı toplamaya başlamalıyım."

Ve o an yapılan bir gözlem Susanna'nın kanını dondurdu.

"Bayan Finch, elbisenize ne oldu? Düğmeleri yanlış iliklenmiş. Ve şu saçınıza bakın."

“Ben...” Susanna sakın kalmaya uğraştı. “Sanırım bu akşam fazla aceleyle giyindim.”

Violet Winterbottom, “Ama Summerfield’da böyle değildi,” dedi. “Ve sizin köye benden çok daha önce varacağınızdan emindim. Ben uzun süre oradan ayrılmadım fakat siz hemen yola koyuldunuz. Yolda başınıza bir kaza mı geldi?”

“Öyle denebilir.” Susanna yakındaki bir sandalyede erirken vicdanı onu dürtüp durdu. Kate Taylor’ın meraklı bakışının delici etkisini biliyordu. Ve Minerva’nın.

Hepsi ona döndü, odadaki bütün leydiler. Gözlerini dikmiş bakıyorlardı. İnceliyorlardı. Ve merak ediyorlardı.

Aptallık etmişti. Bram’le paylaştığı şey... tarif edilemezdi ve kendini pişman olmaya ikna edemedi. Fakat köyün çimlik alanında, keşfedilmelerinin her riskini aldıkları bir yerde böyle bir şey yapmaları? Yakında büyük bir patırtı patlak verirken, bir kadının hayatını riske atmak?

Ve tehlikede olan sadece Bayan Highwood değildi. Kate ve Minerva gibi kadınlar... Eğer Spindle Koyu saygınlığını kaybederse, yeteneklerinin ve düşünce özgürlüğünün tadını çıkarmanın peşinden koşma şansları neydi?

“Bayan Finch?” Kate sessizce sordu, yanına oturmuş, elini tutuyordu. “Bize anlatmak istediğiniz bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

Susanna arkadaşının elini sıktı ve odada etrafına baktı. Doğal olarak alınganlık edecek durumda değildi. Fakat bir an dünyadan nefret etti. Bu akıllı, geleneklere uymayan kadınların, kendilerinde bir sorun olduğunu düşünmelerine sebep olunduğu için burada olmalarından nefret etti. Sadece kendileri olmak için sosyeteden kaçmak zorunda olmalarından. Bu akşamki davranışının en ufak izinin onların güvenliğini riske atabilme ihtimalinden nefret etti; bar felaketinin her şeyi mahvetmediğini varsayarsa tabii.

Ve en çok da, burada sadece arkadaşlarıyla otururken onlara en güçlü, en şehvetli, en şekilde hassas adama bekâretini vermiş oldu-

ğunu itiraf edememekten nefret etti. Kırışmış kıyafetinin altında hâlâ kızarıklık ve terliydi... ve adamın ilgisinden ötürü memnun edici şekilde yapış yapıştı. İçinde değişmişti, hâlâ olayın zevkinin ve derinliğinin sersemliğindeydi. Zevkin ufak yankıları vücudunu sıkıca sardı ve yüreği ağzına kadar duygularla doldu. Bir adamın diliyle yapabileceği edepsiz şeyleri *biliyorlar* mıydı?

Dünyanın onu sessiz kalmaya zorlaması o kadar yanıltıcı ki. Fakat Susanna uzun zaman önce dünyayı tek başına değiştiremeyeceği gerçeğini kabullenmişti. En fazla, kendi ufak köşesini koruyabilirdi.

Bu akşam, onda bile başarısız olmuştu.

"Köye gelirken yolda tökezledim," dedi, "ve elbisem rezil oldu. O kadar." Sandalyesinden kalkıp gitmeye hazırlandı. "Dinlenmek için eve gidiyorum. Hepinize aynısını yapmanızı öneririm. Normal bir akşam olmadığının farkındayım ancak sabaha hepinizi görmeyi umuyorum. Yarın perşembe ve bir programımız var."

On Sekizinci Bölüm

Pazartesi günleri kır yürüyüşleri. Salı günleri denize girme. Çarşamba günleri bizi bahçede bulursunuz.

“Ve Perşembe günleri,” dedi Bram yüksek sesle, “atış yapıyorlar.”

Tabii öyle yapıyorlardı.

Bram, Colin’le birlikte Summerfield’in yakınındaki yeşil, düz bir çayırın kıyısında duruyordu. İki birlikte, Spindle Koyu’nun kırılğan çiçekleri olan hanımefendilerin toplanarak geyik derisinden eldivenlerini giymelerini ve uzak bir mesafeye dizilmiş olan hedeflere doğru sıraya girişlerini izledi. Kadınların arkasında uzun bir tahta masa bulunuyordu; üzerinde yaylar, oklar, tabancalar, tüfekler vardı. Güzel bir silah büfesi idi.

Susanna sıranın başından ilk silahı duyurdu. “Yaylar havaya, hanımlar.”

Kendisi de yayına bir ok yerleştirdi ve geri çekti. “Üç deyince. Bir... iki...”

Küt.

Leydiler aynı anda, doğrudan hedeflerine doğru süzülen oklarını bıraktı.

Bram Susanna’nınkini görmek için boynunu uzattı. Tam on iki den vurmuştu, elbette. Hiç şaşırmadı. Şu noktada, Susanna Finch söz

konusu olduğunda Bram'i çok az şey şaşırtırdı. Oturma odasında elit bir casusluk örgütü yürüttüğünü söyleseydi, ona inanırdı.

Hanımlar oklarını geri almak için çayırın karşısına yürüdü. Bram'in gözleri pürüzsüz, kendinden emin adımlarla yürüyen Susanna'ya odaklandı. Uzamaya yüz tutmuş otların arasından upuzun bacakları ve zarafetiyle bir Afrika ceylanı gibi geçiyordu.

Hepsi geri döndüğünde, "Tabancalar, lütfen," dedi. Yayı ve okunu tek namlulu bir tabancayla değiştirdi.

Yan yana duran her leydi benzer bir silahı kaldırıp hazır, gergin kollarla tutarak kendi hedeflerine baktı. Susanna horozu çekince diğerleri de ona uydu. Klik sesinden koro Bram'in omurgasından aşağı hareket etti.

Colin, Bram'in düşüncelerini yankıarcasına, "Bu sahneyi vahşi bir şekilde tahrik edici buluyorum," diye mırıldandı. "Bu yanlış mı?"

"Eğer öyleyse, cehennemde eşlikçin olacağına söz verebilirim."

Kuzeni eğlendiğini gösteren bir ses çıkardı. "Ve bir de ortak hiçbir yönümüz olmadığını düşünmüştün."

Susanna tabancasını ayarladı ve nişan aldı. "Bir... iki..."

Pat.

Hedeflerin her birinde dumanı tüten delikler açıldı. Kızlar hep birlikte tabancalarını indirip kenara bıraktı. Bram alçak sesle ısıklık çaldı, leydilerin keskin nişancılığına hayranlık duydu.

Susanna kendi tüfeğini omuzlayarak, "Sırada tüfekler var," diye seslendi kendi tüfeğini omzuna koyarken. "Bir... iki..."

Bam.

Bir kez daha, atışların hepsi hedefi bulmuştu. Hedeflerden biri patlayarak, geleneksel pamuk ve hasıra değil, ufak kâğıt parçalarına ayrıldı. Rüzgâr bir parça kâğıdı Bram'in çizmelerinin ucuna taşıdı.

Colin, "Bu ne?" diye sordu. Yerden almak için eğildi. "Kitabın birinden bir sayfa. Bayan Worthington'ınkinden mi?"

İsim garip bir şekilde Bram'e tanıdık gelse de, nedenini anlayamadı.

Colin başını iki yana salladı. “Bu yere niye Spindle Koyu dediklerine dair hiçbir fikrim yok. Amazon Körfezi denmeliydi. Ya da Valkyrie⁹ Koyu.”

“Hiç şüphesiz.” Bram burada durmuş yerel adamları toplamak ve muharip gücüne katmak için onları eğitmek adına harcadığı çabayla yoruluyor ve ter döküyordu. O sırada, Susanna çoktan kendi ordusunu kurmuştu bile. Bunun kadınlardan oluşan bir ordudan hiçbir eksiği yoktu.

Açıkça görülüyordu ki o tanıdığı en harika kadındı. Yazık ki bu sabah hedefine bakarken, muhtemelen üzerinde Bram’in suratını görüyordu. Tabii daha alttaki bölgelerini düşünmüyorsa.

Cesaretini toplayarak gediğe doğru yürüdü. Nişancı kadınlardan oluşan sıraya doğru yürürken içinde hareketli bir hedef olduğuna dair bir his vardı. Susanna onu görünce durdu.

Adam ona yaklaşırken kollarını havaya kaldırıp açarak etrafını işaret etti. “Sana idam mangasını bile göze alacağımı söyledim.”

Susanna gülmedi. “Burada ne yapıyorsun?”

“İzliyorum. Hayran hayran bakıyorum.” Kadınlara doğru bir bakış attı. “Leydilerini iyi yetiştirmişsin. Etkilendim. Etkilendim ama şaşırmadım.”

Genç kadının boğazından bir kızarıklık yükseldi. “Her zaman bir kadının kendini nasıl koruyacağını bilmesi gerektiğine inandım.” Barut mahfazasına ve kadınla aynı adı paylaşan parıltıyan cilalı bir tabancaya uzandı.

“Adamlar gündeğumundan beri pastaneyi düzeltmek için çalışıyor,” dedi. Başıyla kuzenini işaret etti. “Ve Payne’i özür dilemesi için getirdim. Eğer düzgün bir iş çıkaramazsa hedef olarak onu kullanabilirsiniz.”

9 Ölüm Seçicisi. İskandinav mitolojisinde Tanrı Odine hizmet eden genç kızlar. Valhalla’ya girmeye layık olanları seçmek üzere savaş alanına gönderilirlerdi. (ed.n.)

Susanna gülümsemedi. “Ne yazık ki pastane en az hasarı alan yer. Ve onun özrünü hak eden ben değilim.”

Bram endişelenerek atış grubuna baktı. “Bayan Highwood hâlâ kötü mü hissediyor?”

Tabancasına bir miktar barut döktükten sonra bir bilye koydu. “Bu sabah erkenden yanına uğradım. Ne olur ne olmaz diye dinleniyor ama olaydan dolayı şikâyetlerinin devam edeceğini sanmıyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Öte yandan,” derken horozu kaldırdı, “annesini artık kızlarını Spindle Koyu’ndan götürüyor. Kent’te yeni bir kaplıca var, biliyorsunuz. Sülükler ve cıvayla dikkate değer şeyler yaptıklarını duymuş.”

Susanna dönüp silahını uzaktaki hedefe doğru çevirdi ve ateş etti. Tabancanın namlusundan bir duman tabakası yükseldi. Bram, genç kadının kulaklarından da duman çıktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Bir küfür homurdandı. “Kuzenimi onları ziyaret etmeye göndereceğim. Leydilerle konuşurken çok etkileyici ve ikna edici olabiliyor diye duydum.”

“Dürüst olmak gerekirse, Lordum, hangisinin daha büyük zehir potansiyeli olduğundan emin değilim. Kuzeninizin etkileyciliğinin mi, yoksa cıvanın mı?” Silahını ve sesini alçalttı. “Bavullarını toplayan yalnızca Bayan Highwood değil. Bayan Winterbottom ve Bayan Lange de ayrılmaktan bahsediyor. Eğer *onlar* giderse, hiç şüphesiz diğerleri de durmayacaktır. Eğer genel endişe sosyeteye ulaşırsa, güvenli bir cennet olarak itibarımız mahvolacak. Bütün aileler kızlarını ve vesa yetleri altındakileri eve çağırarak. Her şey sona erecek. Ve ne için? Başarısız olmaya mahkûm bu saçma milis için. Adamlar umutsuz.”

Bram silahlara ya da onlara bakan bir düzine kadına aldırmadı. Susanna’yı kollarının arasına çekip o söğüt ağacının altında yaptığı gibi ona sıkıca sarılmanın özlemini çekti.

“Susanna, bana bak.”

Bram o berrak, süsen gibi mavi gözler onunkilerle buluşana kadar bekledi.

“Bunu düzelteceğim,” dedi. “Dün akşam seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bir daha olmayacak. Kuzenim ve ben, leydileri burada kalmanın güvenli olduğuna ikna edeceğiz. Yaz festivaline kadar adamların dizginlerini sıkıca tutacağım ve onları yolunuzdan çekeceğim. Ve bir şekilde, herhangi bir yolla, onları önümüzdeki iki hafta içinde, babanın konuklarını etkileyecek seçkin, kusursuz bir milise dönüştüreceğim.”

Susanna inanmıyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Bunu yapacağım,” diye tekrarladı. “Çünkü bu bir subayın görevidir. Askerlikle ilgili olmayan adamlardan askerler yaratmak, nerede ve ne zaman onlara ihtiyaç duyulursa eğitilmiş ve hazır olduklarından emin olmak. Benim işim bu ve bunda iyiyim.”

Susanna bir soluk koyuverdi. “Biliyorum. Çok becerikli bir kumandan olduğunuzdan eminim; tabii keklerle, şiiirle ve eli sopalı, bilgiç kadınlarla çekişmediğiniz zamanlarda.”

“Aklım dağılmıştı. Fakat bu sizin suçunuz, Bayan Finch.”

Genç kadının dudakları hafifçe kıvrıldı. Adamin kalbini anında sekteye uğratan, ufak bir çarpık gülümseme idi.

Ama sonra gülücük soldu ve Susanna ona arkasını dönerek uzaktaki köye baktı. Omurgası dümdüzdü; omuzları cesurca dikti. Fakat korkusu oradaydı; alt dudağındaki ufak titremede ve omzunun zarif kıvrımında diken diken olan tüylerde. Köyden kendini sorumlu tutuyor ve korkuyordu.

Bram onun böyle hissetmesine izin veremezdi. Onun sorunlarını kendi sorunları yapmak için mükemmel bir fırsata ve onurlu sebebe sahipken olmazdı. *Susanna*’yı kendine ait yapmak için. Hemen şimdi, şu dakika. Olasılık üzerinde bütün gece düşünmüştü ama kararı şimdi öylece vermişti. Sanki bir tabancanın horozunun kaldırılma sesi kadar net ve açıktı.

“Endişelenmeyin. Hiçbir konuda.” Hızla ondan uzaklaşarak eve yöneldi. “Kuzenimi siz leydilerin ayaklarına kapanması için burada bırakacağım. İsterseniz onu yalvartın. Ben babanızla konuşmaya gidiyorum.”

Susanna ona doğru dönerek, “Bekleyin,” dedi. “Babamı dahil etmeyeceğinize söz verdiniz. Bana söz verdiniz.”

“Ah, endişelenmeyin.” Bram arkasını döndü. “Onunla milis hakkında konuşmayacağım. Bu konu kesinlikle ikimizle ilgili.”

* * *

Susanna eve doğru yürüyen adamı izlerken onu doğru şekilde anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Az önce babasıyla konuşmak niyetinde olduğunu mu söylemişti? İki hakkında?

Eğer düşündüğü şeyi kastediyorsa...

“Ah, kahretsin.” Susanna eteklerini kaldırdı ve koşmaya başladı.

Adam evin yan girişine ulaştığında onu yakaladı. “Babamla,” diye sordu nefes nefese, “ne konuşacaksın? *Bizim* hakkımızda? Elbette düşündüğümü kastediyor olamazsın.”

“Elbette olabilirim.”

Bir uşak onun için kapıyı açtı ve adam içeri girdi. Susanna’yı daha fazla açıklama yapmadan eşikte bıraktı. Sinir bozucu, gizemli adam.

Koridorda adamın arkasından giderken, “Bekle bir dakika,” diye seslendi. “Senin bahsettiğin şey,” –sesini skandal bir dedikodu verecek gibi alçalttı– “*evlilik* mi? Ve eğer öyleyse, önce benimle konuşman gerekmez miydi?”

“Dün gece yaptığımız şey o konuşmayı önemsiz hale getiriyor, yanılıyor muyum?”

“Yanılıyorsun.” Panik genç kadının göğsünü sıkıştırdı. Tek elini adamın koluna koyarak ilerleyişini önlüyordu. “*Babama* anlatacaksın. Dün geceyi.”

“Fazla detaya girmeyeceğim. Ama böyle aniden seninle evlenmek istediğimi söyleyince bahse varım nedenini anlayacaktır.”

“Kesinlikle. Ve eğer babam nedenini anlarsa, *herkes* anlar. Bütün kadınlar. Bütün köy. Bram, yapamazsın.”

“Susanna, yapmak zorundayım.” Yeşim yeşili gözleri onunkileri tutsak etti. “Yapılacak en yakışık alır şey bu.”

Susanna ellerini havaya kaldırdı. “Ne zamandan beri yakışık alacak davranışları önemsiyorsun?”

Bram cevap vermedi, sadece döndü ve yürüdü. Bu defa arka koridordan dönüp babasının atölyesinin girişinde durana kadar onu hiçbir şey durdurmadı.

“Sör Lewis?” Sertçe kapının kirişine vurdu.

Babası, “Şimdi olmaz, lütfen,” diye yanıtladı, sesi çatallıydı.

Susanna, “Çalışıyor,” diye fısıldadı. “Çalışırken kimse onu rahatsız etmez.”

Bram yalnızca sesini yükseltti. “Sör Lewis, ben Bramwell. Sizinle acilen bir mesele hakkında görüşmem gerekiyor.”

Yüce Tanrım. Susanna’nın *acilen* bu adama vurup aklını başına getirmesi gerekiyordu.

Babası içini çekti. “Pekâlâ, o zaman. Kütüphaneme git. Bir dakika içinde seninle orada buluşacağız.”

“Teşekkürler, efendim.”

Bram daha fazla yorumda bulunmadan topuğunun üzerinde dönüp Sör Lewis’in kütüphanesine ilerledi. Susanna bir an için sersemlemiş bir halde durdu, en iyi umudu Bram’e mantık aşlamak veya babasının dikkatini dağıtmak mıydı, merak ediyordu. Belki de sadece üst kata koşup bir valiz toplamalı ve ufak, haritada olmayan bir bölgeye kaçmalıydı. Sandwich Adaları’nın yılın bu zamanında güzel olduklarını duymuştu.

Fikir baştan çıkarıcıydı fakat şansını kütüphaneden yana kullandı. Bram, Mısır temalı odanın ortasında asık suratla ve kaskatı duruyor, kendi cenazesini bekleyen bir adam gibi görünüyordu.

Susanna kapıyı kaparken, "Bunu neden yapıyorsun ki?" diye sordu. Açıkça belli oluyordu ki dilediği için değildi.

"Çünkü onuruma yakışan bu. Ve yapabileceğim tek şey." Kısa bir iç çekişi koyuverdi. "Eğer bugün bunu yapmaya hazır değilsem, dün gece yaptığım şeyi yapmamalıydım."

"Ama bu konuda benim fikrimin bir önemi yok mu? Benim hislerime en ufak bir saygın yok mu?"

"Sana ve hislerine karşı her türlü saygım var. Zaten konu o. Sen bir hanımefendisinsin ve ben dün gece senin iffetini elinden aldım."

"Sen bir şeyi *almadın*. Ben *verdim*. Özgürce ve hiçbir beklenti olmadan."

Bram başını iki yana salladı. "Dinle, modern fikirlerle dolu olduğumu biliyorum. Fakat benim evlilik üzerindeki görüşüm çok daha geleneksel. Ya da söylemeye çok düşkün olduğum gibi, ortaçağa ait. Eğer bir adam, halka açık bir yerde soylu bir bakirenin bekâretini bozarsa, onunla evlenmek zorundadır. Son."

Son. Sorun da buydu, öyle değil mi? Susanna onunla evlenme fikriyle bu kadar paniğe kapılmayabilirdi; hatta bu olasılık başını döndürecek kadar mutlu olmasını sağlayabilirdi. Tabii Bram evliliklerini bir hikâyenin *başlangıcı* olarak görseydi. Sevgiyi, bir yuvayı, bir aileyi içeren ve "sonsuz kadar mutlu yaşadılar" sözleriyle sona eren bir hikâyenin.

Fakat sözlerin de açıkça anlaşıldığı gibi, öyle görmüyordu.

"Senin yararına olacak, göreceksin. Ben savaşa geri dönmeden önce evleneceğiz ve sonra istediğini yapmakta özgür olacaksın. Leydi Rycliff olacaksın. Bir kontes olarak işine devam edebilirsin. Köyün itibarı da artar." Nezaketsiz bir eklemeye hesap defterinden de bahsetti. "Param var. Epeyce. İyi bakılacaksın."

“Ne kadar da pratik,” diye homurdandı. Susanna’nın, alacağı evlilik teklifleriyle ilgili hayal kurmasının üzerinden uzun zaman geçmişti fakat bu tekliflerin hiçbirinin *böyle* olmadığından emindi.

Adamın görüş alanına girmek için hareket ederek babasının masasının önünde durdu. Ellerini babasının masasının oymalı kenarına yerleştirdi ve masanın üzerine bacaklarını aşağı sallayarak oturmak için kendini yukarı çekti.

“Param eksik değil. Sosyal etkim de öyle. Öte yandan, eğer bu sabahı bu aptalca planla geçirirsen, *senin* nabzın eksilebilir.” Ellerini omuz hizasında kaldırdı. “Bu evdeki her odada ölümcül silahlar var. Babamın seni öldürmesi gibi bir ihtimal olduğunun farkına var.”

Önce inme inip oracığa yığılmazsa tabii.

Bram omzunu silkti. “Onun yerinde olsaydım, ben de beni öldürmek isterdim.”

“Seni öldürmese bile,” diye devam etti Susanna, “mahvedebilir. Bütün rütbelerini ve nişanlarını geri alır. Seni en düşük piyade eri rütbesine düşürür.”

Bram hemen cevap vermedi. Ah. Yani bu sav biraz etki yapmıştı.

“Vazifeni düşün, Bram. Ve *lütfe* lanet olası şövalye gibi davranmayı bırak, yoksa ben...” Vahşice kaymaktaşıdan lahdi işaret etti. “Yoksa seni o tabutun içine tıkar ve kapağını kaparım.”

Bram’ın kaşı havalandı. “Bu şekilde konuştuğunda, sadece seni daha fazla istememe sebep olduğunu biliyorsun.”

Genç adam ileri bir adım atarak yaklaştı. Fazla yakındı.

“Bu sadece şövalyelik değil.” Sesi alçak, tahrik edici bir boğuklukta idi. Eli genç kadının bacağına sürtündü ve arzu Susanna’nın içinde şimşek gibi çakıverdi. “Bunu bilmek zorundasın. Dün gece paylaştığımız şey? Onu tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Sertçe ve hızlı. Yavaş ve yumuşak. İkisi arasındaki her şekilde.”

Dudaklarından uzun, cansız bir soluk kaçtı. Sadece şu kelimeler bile baştan aşağı sıcacık ve pembe olmasını sağlamıştı. Tutkudan bir

parça tat aldıktan sonra, bunun kendisini bir ömür boyunca tatmin edeceğini düşünmekle nasıl da aptallık etmişti. Yaşadığı müddetçe bu adam için açlık duyacaktı.

Bram onu öpmek için eğildi fakat Susanna elini onun göğsüne dayadı. Aralarına biraz mesafe koyuyor ama aynı zamanda temas sağlıyordu. Dokunuşunun altındaki güçlü, erkeksi hissin keyfini sürüyordu.

“Bram,” dedi güçlkle yutkunarak, “şehvet evlenmek için yeterli bir sebep değil.”

Bram cevap vermek için duraksadı. “Bence çoğu insanın evlenme sebebi o.”

“Biz çoğu insan değiliz.” Susanna adamın anlamasını sağlamak için bir yol ararken kaşlarını çatıldığını hissetti. “Aramızda olup biten onca şeyden sonra şimdi bunu söylemek aptalca gelebilir fakat ben... ben senden hoşlanıyorum.”

Adamın başı hayretle eğildi. “Sen... benden hoşlanıyorsun.”

“Evet. Hoşlanıyorum. Senden hoşlanmaya başladım. Hem de epeyce, görüyorsun ya. Ve işine olan derin bağlılığına saygı duyuyorum. Çünkü ben de aynısını hissediyorum. Kariyerini ve itibarını mahvetmeni istemem. Ve senin de benimkini mahvolmuş görmek istemediğini umuyorum. Fakat eğer bugün babamla konuşmakta ısrar edersen, ikimizin de başına gelecek olan o.”

Bram sırtını dikleştirip ensesini ovaladı. “Sana teklifte bulunmak zorundayım. Sana bu teklifi yapmak zorundayım, yoksa kendimle yaşayamam.”

“Teklifte *bulundun*.” Başını eğdi. “Hiçbir duyarlılık ifade etmeyen ya da soru içermeyen bir şekilde, bana aceleyle evlenmeyi, benimle coşkuyla ilişkiye girmeyi ve sonra spekülasyonlarla ve skandalla başa çıkmam için beni yalnız bırakıp gideceğinizi söylediniz. Ve hepsi de siz vicdanınız rahat bir şekilde kendinizi başka bir kurşunun önüne atabilin diye. Lütfen kibar reddimi kabul edin. Lordum.”

Bram başını iki yana salladı. “Bu düzenbazlık, Susanna. Yalanı hazmedemem. Baban bana büyük yardımlarda bulundu. En azından dürüstlüğümü hak ediyor.”

“Merhaba. Burada neler oluyor?”

Babası üzerinden çıkarmadığı önlüğüyle kapının girişinde duruyordu.

Susanna masada dik oturarak gülümsedi ve neşeyle, “Ah, hiçbir şey. Lord Rycliff ve ben sadece lekeleyici, gizli bir ilişki yaşıyorduk,” dedi.

Babası donakaldı.

Susanna hâlâ gülümsüyordu.

Ve en sonunda, kopan fırtınaya eşlik eden dokunulabilir, atmosferik rahatlamayla birlikte babası alaycı, kuşkulu bir kahkaha patlattı.

“İşte,” diye fısıldadı Susanna, masadan aşağı inerken, serseme dönmüş Bram’e süttüdü. “Daha fazla düzenbazlık yok.”

Genç kadını imalı bir şekilde çenesine dokundu. Bram onun imasını anlayıp açık kalan ağzını kapadı. Susanna’ya eşit derecede hayranlık ve kızgınlık içeren sert, yeşil bir bakış attı.

Babası hâlâ gülerken ellerini önlüğüne siliyordu. “Dün akşam yemeğinde neden yalnız kaldığımı merak ettim. Dün gece köyde meydana gelen kargaşayı duyduğum için Rycliff şanslı. Eğer öyle olmasaydı, bu sabah yeni tüfeğimi onun üzerinde test edebilirdim.” Babası büfeye doğru ilerleyerek viski sürahisinin tıkcını çıkardı. “Ee, Bram? Dökül bakalım. Doğrudan konuya gir.”

“Elbette,” dedi Bram. “Sör Lewis, sizinle önemli bir meseleyi konuşmak için geldim. Bayan Finch’i de içeriyor. Ve bir teklifi.”

Susanna’nın midesi kasıldı. Hâlâ mı? Bunu sürdürmek amacında mıydı? Ah, öylesine acınası bir hâlde onurlu ve iyiydi ki.

Babası, “Ne tarz bir teklif?” diye sordu.

Bram boğazını temizledi. “Geleneksel tarzda. Görüyorsunuz ya, efendim... Dün gece Bayan Finch ve ben...”

"Konuşuyorduk," diye araya girdi Susanna. "Milis denetlemesi hakkında."

"Ah, gerçekten mi?" Babası döndü ve Bram'e bir bardak viski uzattı.

Bram bardağı kaldırıp yudumladı. Sonra birazdan söyleyeceklerini düşününce tüm viskiyi tek yudumda bitirdi. "Bildığınız gibi, köydeki bir rahatsızlıkla baş etmemiz için yemek odasından çağırıldık. Ancak oraya vardığımızda olaylar birbirini izledi ve..." Boğazını temizledi. "Sör Lewis, bizim yaptığımız şey..."

"Yoğun bir çekişmeye girmekti," diye tamamladı Susanna. "Tartıştık. Fazlasıyla..." Bram'e bir bakış attı, "... tutkuyla."

"Ne hakkında tartıştınız?" Sör Lewis kendi bardağını kaldırırken kaşlarını çattı.

"Cinsellik."

Tanrı'nın cezası Bram bunu öylece söyleyivermişti. Kelime cüretkâr ve yalındı. Üstelik ne yazık ki Susanna'nın araya girip konuyu çevirmesi imkânsızdı. Birbirini takip eden gergin sessizlikte, Bram ona *Al bakalım*, diyen bir bakış attı.

Susanna çenesini yukarı kaldırdı. "Evet. Aynen öyle. Cinsiyetlerden bahsettik. Erkek ve kadınlardan. Köyümüzdeki. Görüyorsun ya, baba, milis girişimleri leydilerin güçlendirici atmosferini bozuyor. Köydeki erkeklerin ve kadınların ihtiyaçları çok farklı. Lord Rycliff ile ben bu konuda oldukça ateşli kelimeler ettik."

"Ah evet," dedi Bram kuru kuru. "Korkarım Bayan Finch'e epeyce dil uzattım."

Susanna'yı şiddetli bir öksürük krizi tuttu.

Bram, "Bununla birlikte," diye devam etti, "o tartışmayı sonuca vardırırdıktan sonra köyün çimenliğine gittik. Ve *işte* tam orada birleş..."

Susanna neredeyse bağırarak, "Güçlerimizi birleştirdik," deyiverdi. Sözleri antik lahitten yankılandı.

Babası ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Güçlerinizi birleştirdiniz."

“Evet.” Terli avuçlarıyla eteğini düzeltti. “Farklılıklarımızı bir kenara bırakmaya ve herkesin iyiliği için birlikte çalışmaya karar verdik.”

Susanna, Bram’e bir bakış attı. Tek eliyle papirüs şeklindeki kolona dayanıyordu ve boş bardağıyla yüce gönüllü bir hareket yaptı. “Ah, devam edin. Ona her şeyi anlatın. Ben sizi dinledikten sonra konuşacağım.”

Karşılıklı meydan okuyan ve eğlenen bakışlar paylaştılar. Susanna bunun yanlış olmak zorunda olduğunu düşündü. Bu konuşma bir sürü risk taşımaya rağmen, bundan o kadar çok keyif almaları hem de ne kadar yanlıştı.

Susanna daha ciddi bir ses tonu deneyerek, “Bu milis denetlemesinin,” dedi, “önemli olduğunu anlıyorum. Senin için önemli olduğunu, baba.” Babasına döndü. “Ve Lord Rycliff için de. Fakat ... Lord Rycliff için bunu kabul etmenin ne kadar zor olduğunu bilsem de... ilk manzaranın pek iç açıcı görünmediğini söylemeliyim. Dürüst olmak gerekirse, askerleri umutsuz. Denetleme bir felaketi gözler önüne serip hepimizi utandıracak.”

Bram kolondan uzaklaşırken, “Orada durun bakalım,” dedi. “Bu hiç olgunca değil. Yalnızca birkaç gün geçirdik. O adamları eğiterek bir...”

Susanna tek elini havaya kaldırdı. “Bana beni dinleyeceğinizi söylediniz.” Tekrar babasına dönerek devam etti: “Aynı zamanda, Kraliçe’nin Yakutu’ndaki kadınlar endişeleniyorlar. Milis talimleri programlarını bozuyor ve yazlarının en önemli olayını kaybettiler: Yaz ortası festivalini planlamayı. Bazıları Spindle Koyu’nu tamamen terk etmeyi düşünüyor. Farklı bir yoldan olsa bile, bu bir felaketi gözler önüne serebilir.”

Susanna derin bir nefes aldı. “O yüzden Lord Rycliff’le güçlerimizi birleştirmeye ve birlikte çalışmaya karar verdik; bizim için en önemli şeyleri korumak için. Milis talimleri ve hazırlıkları köy sakinlerinin ortak projesi haline gelecek. Beyler ve leydiler, hep birlikte çalışacak.

Yapılacak çok fazla şey var ve Lord Rycliff benim yardımım olmadan yapamayacağını itiraf etti.” Bram’e tedbirli bir bakış yolladı. “Birlikte, seni gururlandıracak bir gösteri sunabiliriz. Ne düşünüyorsun, baba?”

Babası içini çekti. “Kulağa oldukça mantıklı geliyor. Ve bu, işimi bölmeme degecek kadar acil bir durum değil.”

Bram, “Bir şey daha var,” dedi. “Cevap vermeniz gereken bir soru.”

Susanna yutkundu. “Bir balo düzenleyebilir miyiz?”

Bram ve babası aynı anda, “Balo mu?” dedi.

“Evet, bir balo.” Susanna bunu hiç düşünmeden dile getirivermişti fakat üzerinde düşününce bunun mükemmel bir fikir olduğunu gördü. “Teklif bu. Burada, Summerfield’da bir balo düzenlemek istiyorduk. Hemen askeri denetlemeyi takiben bir subay balosu. Bu durum için çok saygın konuklarının geleceğini biliyorum, baba. Bir balo onları onurlandırmak ve eğlendirmek için mükemmel bir yol. Ayrıca tüm sıkı çalışmalarından sonra gönüllüler için de bir ödül görevi görecek. Genç leydilere dört gözle bekleyecekleri bir şey verecek. Kalmak için bir sebep. Bu harika.”

“Tamam, Susanna. Bir balo düzenleyebilirsin.” Babası bardağını masanın üzerine koydu.

Ve o an, bir şekilde babasının tavrı değişti. Sanki düşüncelerini yanlış aktarmış gibi bakışı boş boş not defterinde gezindi. Ve Susanna uyarı olmaksızın o berbat, korkunç anlardan birine düştüğünü hissetti. Evlat sevgisinin süzgecinin yitip gittiği ve aniden çocukluğunun karizmatik, tuhaf kahramanı olan sevgili babasına değil de Lewis Finch adındaki bir yabancıya bakıyormuş gibi hissettiği o anlar. Ve o adam çok yaşlı, çok yorgun görünüyordu.

Babası gözlerini ovaladı. “Bu milis meselesinin oldukça sersemce görüldüğünü biliyorum. Fakat tehlikede olan çok şey var... hepimiz için, öyle ya da böyle. Milisin başarısını sağlamak için ikinizin birlikte çalışacağını öğrenmek beni memnun etti. Teşekkürler. Şimdi, bana müsaade edin.”

Ve sonra odadan çıkıp gitti.

Bram ona döndü. Suratı ifadesizdi. "Az önce yaptığın şeye inanmıyorum."

"Neyi yaptığıma inanamıyorsun? Hayatını ve kariyerini kurtarmama mı? İkisi arasında bir ayrım yapıyor gibi görünmesen de..."

Bram gözlerini pencereden dışarı dikti. "Susanna, az önce onabenden şüphe duyması için sebep verdin. O beni bir göreve atadı ve sen ona yapamayacağımı söyledin."

Susanna ırkıldı. Böyle iri ve güçlü bir bedene sahip olabilirken, gurur söz konusu olduğunda bu adamlar nasıl böyle kırılğan olabiliyorlardı?

"Ona *yalnız* yapamadığını söyledim. Bunda utanılacak bir şey yok." Adamın yanına gitti. Önce genç adama uzanmaya başladı fakat aklım başına alarak onun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Babamın söylediği gibi, bir sürü şey tehlikede. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum, gerçekten. Yaralanmandan sonra kendini kanıtlamaya ihtiyacın var ve bu senin tek şansın."

Bir inkâr ifadesi yüzünden geçip gitti, bir diz kapağı refleksi gibi. Fakat sonra başıyla onayladı. "Evet."

Susanna ona sarılmayı öyle çok istedi ki. Belki bu milisi başarıya ulaştırır ve kendini kanıtlarsa, ilgisini diğer kolayca kabul edemediği ihtiyaçlarına çevirebilirdi. Tıpkı yakınlık ve sevgi için duyduğu dokunulabilir özlem ya da gerçek bir yuva için hissettiği bariz, dile getirilmeyen arzusu gibi. Hatta belki fikrini bile değiştirir ve kalmaya karar verirdi. Fakat adamın kendisinin ve diğerlerinin emrinde tekrar güçlü ve bütün hissedene kadar bunların hiçbirini değerlendiremeyeceğini biliyordu.

"O zaman yardım etmeme izin ver." Susanna dürüstçe konuştu. "Hem senin hem de babamın iyiliğin için, başarıya ulaştığını görmek istiyorum. Ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayız. O adamları üniforma içine sokmak, onlara talim yaptırmak ve mükemmeliyet için

eğitmek için neredeyse iki haftan var. O gün için yapılacak hazırlıklardan bahsetmeye bile gerek yok. Yapılacak o kadar çok iş var ki. Bu köyü avucumun içi gibi biliyorum. Bensiz yapamazsın.”

Bram tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Artık işin içine bir de subay balosu soktuğuna göre, sanırım yapamam.”

“O, durumu kurtarmak için ortaya attığım bir fikirdi,” diye kabul etti. “Ama iyi bir fikir. Eğer Bayan Highwood’u ve diğerlerini kalmaya ikna edebilecek herhangi bir şey varsa, o da bir balo planlamaktır. Herkesin birlikte çalışmasına ihtiyacımız var, erkek ve kadınların. İkimizin hayallerini de korumak için, o günü büyük bir başarı haline getirmek zorundayız.”

“İçimden bir ses Bayan Finch’in bir planı olduğunu söylüyor.”

“Bir plan değil,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bir program. Bildiğiniz gibi, pazartesi günleri kır yürüyüşleri. Salı denize girme. Çarşamba günleri bahçedeyiz ve perşembe atış yapıyoruz. Cuma günleri de, hep kaleye tırmanırız. Piknik yapmak, resim çizmek, küçük oyunlarımızı sahnelemek için. Ya da bazen sadece plan yapmak için.”

“Pekâlâ,” dedi Bram. “Leydilerin programını bozamayız, değil mi ama? Hepsini getir o zaman. Adamların dün geceki kargaşayı telafi etmelerini sağlayacak bir fırsat olacaktır.”

“Birlikte plan yapacağız, Bram. Göreceksin, her şey güzel sonuçlanacak.”

Susanna gözlerini ona dikip baktı, nasıl da yakışıklı ve güçlüydü. Susanna’ya vermiş olduğu diğer ilklerle birlikte, genç kadına ilk evlilik teklifini de yapmıştı. Zorlama ve romantik olmayan bir teklifti ama sonuçta yine de bir teklifti. Duyarlılığına kıymet veriyor ve bir şekilde bunu göstermek istiyordu.

İçgüdüsel olarak öne doğru uzandı ve adamın yanağını öptü. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Bram onun dirseğini yakalayarak geri çekilmesini engelledi. “Biz ne olacağız?” Kulağına değen sözleri ateş gibiydi. “Aramız nasıl?”

“Şey, ben... ben hâlâ senden hoşlanıyorum.” Kalbi göğsünde çırpındı fakat sesini canlı tuttu. “Sen benden hoşlanıyor musun?”

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Susanna kalp atışıyla geçen saniyeleri sayacaktı fakat sersem kalbi en güvenilirmez kronometre olmuştu. Aceleyle peş peşe üç defa atıyor, sonraysa duruyordu.

Tam umudunu kesmek üzereydi ki, Bram başını çevirip onu tutkulu bir şekilde öptü. İki elini birden ona dolayıp elbisesinin kumaşını avuçlayarak onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. Bununla birlikte genç kadının bedeni onunkinin her santimini, keyifli sevişmelerinin her saniyesini tekrar hatırlıyordu. Artık tanıdık olan sızı geri döndü; adamın dili onunkinin üzerinde kıvrıldıkça daha da derinleşen tatlı, aldatıcı bir arzu sızısı. Birkaç saniye içinde, genç kadını soluk soluğa bıraktı. İhtiyaç içinde. Islanmış.

Sonra Bram onu tekrar ayak parmaklarının ucuna bıraktı. Alnını genç kadınınkine dayayarak derin, yankılı bir iç çekiş koyuverdi. Ve Bram gitmek için dönmeden önce tek bir söz söyledi:

“Hayır.”

On Dokuzuncu Bölüm

Bram, Susanna Finch'ten "hoşlanmıyordu". İşte bu kadarından emindi.

"Hoşlanmak"... muhallebi için kullanılabilecek bir kelimeydi. Yeteri derecede memnun edici, tekdüze bir tatlı. Her zaman masada bulunur. Bir adamın reddetmediği fakat bir porsiyon daha da istemediği bir şeydir. "Hoşlanmak" kelimesi benzer zihinler arasındaki dile getirilmeyen bağlantıyı ya da çillere olan takıntılı bir ilgiyi anlatan bir kelime değildi. Genç adamı köyün çim parkında bir bakirenin bekâretini bozmaya sürükleyen vahşi, pervasız, bir nedene dayanmayan şehveti kesinlikle kapsamıyordu.

Hayır, Bram ondan "hoşlanmıyordu". İlgisi bunun ötesindeydi; Bram duygusal durumunu tarif edemeyecek kadar boşluktaydı. Hislere etiketler yapıştırmak Susanna'nın hobisiydi, onun değil.

Ve tam şu anda, genç kadın meşguldü.

"Bayan Lange'in el yazısı kusursuzdur," diye homurdandı. Bunu yaparken bir kalemle kâğıdı karalıyordu. "Ona davetiye görevini veriyorum."

O sabah, kızlarla pikniğe gitmeden önce Susanna erkenden kaleye gelmişti. Birlikte Ryckliff Kalesi'nin iç kısmındaki güneybatı kulesinin tepesinde idare heyetini toplamışlardı. Buradaki iskemlelerde saatlerdir oturuyorlardı. Arka tarafta martılar parlak mavi denizin üzerinde

uçarken, onlar gelecek iki hafta boyunca tamamlanması gereken görevleri belirliyordlardı.

Aslında görevleri belirleyen *Susanna*'ydı. Bram çoğunlukla ona bakıyor, ara ara viskisinden kaçamak yudumlar alıyor ve göğsünü kasıp kavuran hisleri ve dürtüleri açıklığa kavuşturmaya çalışıyordu.

“Yamalar Charlotte’ın görevi olacak. Ayrıca... fişekleri... sarmak.” Konuşurken yazmaya devam ediyor, oldukça uzun listenin en altına ekliyordu. Bakışını inatçı bir şekilde kâğıtta tuttu.

Bram’in bakışları ona perçinlendi. Büyülenmişti. Tam *Susanna Finch*’i tanıdığını düşünmeye başladığı sırada, gün ışığı onu en baştan tanıtıyordu. Her saat –belki de her dakika– onun güzelliğinin farklı bir yönünü gösteriyordu. Başını her eğişiyle birlikte bakar ve altından yeni alışımlar oluşuyordu. Ve şimdi –tam şu saniyede– güneş ışığından bir perde genç kadının omzunun kıvrımına ulaşıyordu ve Bram onun açıkta kalan teninin ne kadar narin ve beyaz olduğunu görebiliyordu; neredeyse şeffaftı.

Kahretsin. Bu durum “hoşlanmaktan” çok uzaktı, doğrudan “düş-künlüğe” dönüşmüş ve saçmalığın eşliğine ulaşmıştı.

Genç kadının evliliğe itiraz etme sebeplerinin hepsinin mantıklı olduğunu biliyordu. *Susanna* kendine mutlu evde kalmışlarla çevre-lendiği bir hayat ve köy inşa etmişti ve Bram’in askeri kariyerinin gereklilikleri bir eşe yer bırakmıyordu. Aceleci bir evlilik Sör Lewis için keder, *Susanna* için bir felaket anlamına gelebilirdi ve Bram için ne anlam taşıyacağını Tanrı bilirdi. Ama buna rağmen, Bram onunla *evlenecekti*. Çünkü *Susanna*’ya baktığında, tüm düşünebildiği tek bir kelimeydi. Tam olarak zarif ya da şiirsel bir kelime veya “hoşlanmak” gibi bir kelime değildi. Fakat kendi çapında bir etkili konuşma sanatı ürünüydü.

Benim.

Ona neye mal olursa olsun, genç kadını kendine ait yapmak zorundaydı.

"İşte," dedi Susanna. "Sanırım bu kadar." Listenin kucağına düşmesine izin verdi. "Yapılacak çok iş var. Ama bence tamamlayabiliriz."

"Tamamlayabileceğimizi biliyorum." Bram listeyi ondan alıp okudu. Tıpkı düşündüğü gibi her maddesi kusursuz ve iyi planlanmıştı. Bütün şehvetli arzularını ve evlilik planlarını bir kenara bırakarak kendini odaklanmaya zorladı. Sonraki iki hafta boyunca tüm ilgisini bu görevlere vermesi gerekecekti. Susanna ve babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Aniden ve hiç beklenmedik şekilde değer vermeye başladığı bu köydeki diğer insanları da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Sanırım artık herkes gelmiştir." Susanna kulenin kenarındaki mazgallardan aşağı göz attı. Aşağıda Spindle Koyu'nun kadın ve erkekleri toplanmış çimlerin üzerinde, hatta dış kaledeki alanda bile piknik yapıyorlardı.

"Sanırım bu, kuzenimin ayaklara yeterince kapandığı anlamına geliyor."

Susanna gülümsedi. "Sanırım öyle. Ve diğer adamlarınun yaptıkları. Kendinizi aştınız."

"Güçlülükle de olsa evet." Fakat Bram piknik davetini ciddiye almıştı. Konuklarının beklentisini karşılamak için milisinin gönüllüleri güneşlikler, battaniyeler yerleştirmiş ve Utangaç Hercaimenekşe'nin inceliği sayesinde bir masayı yiyecek içeceklerle doldurmuşlardı. En azından, Bram Fosbury'nin işletmesinin tekrar Utangaç Hercaimenekşe olduğunu düşünüyordu. Bina eski hâline dönmüştü fakat köyü son ziyaretinde kırmızı boyalı kapının üzerinde sallanan bir tabela yoktu.

Susanna, "Rufus ve Finn arayı düzeltilmiş gibi görünüyor," diye bir gözlemde bulundu.

"Derslerini aldılar. Hınçla bölünmektense, şeytanlıkta birleşerek daha çok leydinin dikkatini çekeceklerini anladılar."

İkizler o kahrolası kuzuya bir atkı bağlamışlardı ve onu çözen ilk kıza bir ödül teklifinde bulunmuşlardı. Kovalamacaya katılan Char-

lotte, iç kalede Akşam Yemeği'nin peşinden son hızla koşarken bir taşla takılıp yere yuvarlandı.

Yanındaki Susanna güçlükle soluyarak Bram'in elini tuttu. Eldivenlerinin üzerinden bile, genç kadının tırnakları etine battı.

"Sorun yok," dedi genç kadına. "O yaşlarda kauçuktan yapılmış gibi oluyorlar. Şimdi ayağa kalkar."

O anda, Susanna'nın, genç kadınların yaşadığı en ufak aşağılanmayı ya da acıyı ne kadar içten hissettiğini anladı. Eğer Diana'nın krizi gibi bir durumda Susanna güçlü, sakin ve cesur oluyordu. Fakat burada genç adamla birlikteyken endişesini gizlemedi. Bram'in onu rahatlatmasına izin verecekti. Ve belki de bir gün; karanlık, kasvetli bir gece Bram'i sarhoş ettiğinde ve genç adam kendine değil emrindeki adamlara ait olan bir sürü yarayı hâlâ hissettiğini itiraf ettiğinde, Susanna sabırla onu dinleyecekti.

Onlar bakmaya devam ederken, Bay Keane, Charlotte'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Kız cesaretle eteklerini düzeltti. Fosbury teselli edici bir kek uzattı ve herkes bu durumu iyi niyetli bir gülümsemeyle izledi.

"Zarar görmedi." Bram onun parmaklarını sıktı, bu bahane için fazlasıyla memnundu. "Gördün mü?"

"Zavallı kız." Susanna elini geri çekmedi. Onun yerine genç adama birazcık daha yaslandı. "Ama pastanedeki o felaketten sonra, hepsini böyle görmek çok güzel. Leydiler ve beyefendiler birlikte, yan yana olmanın tadını çıkarıyorlar."

"Şimdi mümkün olduğunca keyif sürsünler," dedi Bram. "Bu sabahтан sonra, eğlence için vakit olmayacak. Spindle Koyu'ndaki her adamın bir sürü işi olacak."

"Ve kadının," diyerek imalı bir şekilde cümlesini tamamladı. "Doğru. Aşağı inip duyuruyu yapmalıyız. Eğer birlikte çalışmalarını istiyorsak, bence birlikte sözcülük etmemiz önemli."

Beraber döner merdivenlerden inerlerken Bram, "Sana daha fazla katılamazdım," dedi. Tam yeşil alana adımlarını atmadan önce durdu. "Aklıma bir fikir geldi. Neden seni müstakbel Leydi Rycliff olarak tanıtmıyorum?"

Genç kadının gözleri panikle kocaman açıldı. "Çünkü *değilim*?"

"Henüz *değilsin*." *Ama olacaksın*. Susanna'nın, Bram'in kur yapmayı tamamen bırakmak gibi bir düşüncesi olmadığını, sadece ertelediğini bilmesi gerekiyordu. Bram düşündü. "Belki de seni gelecekteki müstakbel Leydi Rycliff ya da sadece metresim olarak tanıtabilirim."

"Bram!" Susanna kaburgalarını dürttü.

"O zaman yasak aşığım." Genç kadının acılı bakışını görünce, "Ne?" dedi. "Benimle evlenmeyi reddettiğin sürece, tam olarak öylesin."

"Korkunçsun."

"Ve buna bayılıyorsun."

Bram onu kalenin avlusundan çıkarıp dış kalenin çimenlerine doğru çeğiştirirken, genç kadın, "Tanrı yardımcım olsun," diye sızlandı.

* * *

Çimenlik alanın ortasına geçmek için ilerlerken, Bram, "Toplanın," diye seslendi. "Bayan Finch'le yapacağımız bazı duyurular var."

Bram onun soyadını kullanınca, Susanna rahatlayarak soluğunu bıraktı. Bram'in aralarında geçenleri herkese duyuracak kadar cüretkâr olmadığını umuyordu... fakat dün babasından kıl payı kaçtıktan sonra, bunu yapsa da şaşırmazdı. Çimlerin her bir yanındaki leydiler ve beyefendiler dinlemek için limonatalarını ve keklerini bir kenara bırakırken meraklı bir şekilde baktılar.

Bram, "Hepinizin bildiği gibi," diye başladı, "Sör Lewis Finch'e ve onun vasıtasıyla Tunbridge Dükü'ne, Spindle Koyu'nun bir askeri teftişten geçeceğine söz verdim. Ordumuzun kuvvetini ve hazırlığını

göstermek için, yaz festivalinin yapılacağı tarihte titiz, kareografik bir sunuş olacak. Yani yaklaşık iki hafta zamanımız var.”

Adamlarla birbirlerine baktı.

Aaron Dawes başını iki yana salladı. “Oldukça göz korkutucu bir görev, lordum.”

“Göz korkutucu mu?” dedi Fosbury. “‘Umutsuz’ kelimesini kullanmayı dene. Düz bir çizgi hâlinde yürümeyi bile beceremiyoruz.”

Kcane, “Uygun üniformalarımız bile yok,” diye ekledi.

Genel bir fikir birliği mırıltısı kalabalıkta dalgalandı.

“Biz umutsuz değiliz,” dedi Bram. Otoriter sesiyle anında herkesin dikkatini çekti, Susanna da dahil. “Durum göz korkutucu da değil. Elimizde insan gücü var. Gereçler var. Ve bir planımız var.” Elini genç kadına doğru salladı. “Bayan Finch size açıklayacak.”

Susanna eldivenli elindeki listeyi havaya kaldırdı. “Hep birlikte çalışacağız. Hanımlar ve beyler.”

“Hanımlar mı?” Bayan Highwood haykırdı. “Leydilerin bir milis denetlemesi planladığı nerede görülmüş?”

Susanna sakince yanıtladı: “Spindle Koyu’nda leydiler her şeyi yapabilir. Her zamanki aktivitelerimizin dışında olduğunu biliyorum fakat bu kısa sürede, her erkek ya da kadın en baskın yeteneğine göre katkıda bulunmalı. Erkeklerin yardımımıza ihtiyacı var ve bizim de, erkeklerin başarmasına ihtiyacımız var. Eğer milis başarısız olursa Dükün kaleyi korumasız bırakacağını mı sanıyorsunuz? Hayır. Diğer askeri birlikleri buraya kamp kurmaları için gönderecektir. Söylemeye gerek var mı bilmiyorum ama eğer yabancı askerler o tepelere kamp kurarsa, bildiğimiz Spindle Koyu” –bakışlarını tek tek leydilerin üzerine çevirdi– “sevdiğimiz ve *ihtiyâç* duyduğumuz yer, artık var olmayacaktır.”

Gruptan dehşet mırıltıları yükseldi.

“Haklı, köy istila edilir.”

“Hepimiz eve gitmek zorunda kalırız.”

“Ve burada, daha pastaneyi yeni düzelttik.”

Charlotte ayağa fırladı. "Buna izin veremeyiz, Bayan Finch!"

"Böyle bir şey *olmayacak*, Charlotte. Düke ve birkaç konuk generale Lord Rycliff'in milisinin Spindle Koyu'nu savunmaya hazır ve ehil olduğunu göstermemiz gerekiyor."

Bram araya girdi. "Bütün gönüllüler burada, kalede kamp kuracak. Gündoğumundan günbatımına kadar bütün vaktinizi ve emeğinizi buraya vermeniz gerekecek. Bir program yaptık. Sizi sıraya sokma görevini Onbaşı Thorne alacak. Topallayana kadar yürümeye hazırlanın. Sıra kusursuz olmalı; hatasız bir diziliş. Lord Payne'in" –şaşkın kuzenine bir bakış attı– "patlayıcılar konusunda doğal bir yeteneği olduğu için, o topçu sınıfından sorumlu olacak. Ateşli silahlara gelince..." Susanna'yı işaret etti. "Bayan Finch her gün nişancılık eğitimi verecek."

Şaşkın bir mırıltı leydiler ve beyler arasından yükseldi.

"Ne?" Bayan Highwood çığlık attı. "Bir hanımefendi, erkeklere ateş etmeyi mi öğretecek?"

Bram ona bilmiş bir bakış atarken, "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu. "Susanna silahla bir güzellik abidesine dönüşüyor."

Susanna bir kızarmamaya çalışarak dikkatini listeye çevirdi. "Bayan Taylor, Finn ve Rufus'a yoğunlaştırılmış özel ders vermek için normal müzik derslerini askıya alacak. Bayan Montgomery ve Bayan Fosbury birlikte üniforma kurulunu yönetecek. Bütün leydiler akşamları dikişe eşlik edecek." Kağıdı aşağı indirdi. "İyi bir etki bırakmak için adamların gösterişli giyinmesi çok önemli."

Bram ekledi: "Ayrıca konukların eğlenmesi de çok önemli. Onlar..."

"Summerfield'da konuğumuz olacaklar," diye tamamladı Susanna, kendine rağmen bir parça heyecan duyuyordu. "Askeri denetlemenin ardından bir subay balosuna ev sahipliği yapacağız."

"Bir balo mu?" dedi Bayan Highwood. "Ah, işte bu iyi haber. En sonunda, Diana'mın ışıldama şansı olacak. O zamana kadar sağlığı düzelecektir, siz de öyle düşünüyor musunuz?"

"Bundan eminim."

“Ve Lord Payne, seni şeytan...” Mendilini Colin’e doğru sallarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bu defa ona vahşi yerel danslar-dansa güzel, yavaş bir kadril için söz vermelisin.”

Colin eğildi. “Nasıl isterseniz, madam.”

Susanna dikkati tekrar üzerine çekmek için boğazını temizledi. “Şimdi, hazırlıklara geelim. Bayan Winterbottom ve Bayan Montgo-mery’den menüye yardım etmelerini isteyeceğim. Sally Bright ve Bay Keane... ikinizin de gözü renklere çok yatkın, o yüzden dekorasyon işi sizin. Bayan Taylor doğal olarak müzik için seçildi ve Bay Fosbury, bize pastalarınızdan yaparsınız diye umuyorum. Summerfield’daki aşçımızınkiler sizin şekerlemelerinizle boy ölçüşemez.” Adama kâğıdın üzerinden gülümsedi. “Şimdi, Bayan Lange...”

Söz konusu kadın sırtını dikleştirdi. “Söylemenize gerek yok. Duruma uygun bir şiir yazmaktan memnun olurum.”

“Bu çok...” Susanna duraksadı. “Özel olacak,” diye bitirdi. “Teşekkürler, Bayan Lange.”

“Peki ya ben?” Charlotte elini salladı. “Herkesin bir görevi var. Ben de bir tane istiyorum.”

Susanna gülümsedi. “Senin için çok önemli bir görevim var, Charlotte. Pansiyona döndüğümüzde açıklayacağım.” Kâğıdı indirdi. “Anlaşıldığı üzere, her zamanki aktivite programımız askıya alındı.”

“Önümüzde yapılacak çok iş var,” dedi Bram. “Ve bu öğlen itibarıyla başlıyoruz. Atıştırmanızı bitirin. Örtüleri ve gölgelikleri toplayın. Atkıyı koyundan çıkarın. On beş dakika içinde bütün adamlar eğitim için toplanmalı.”

“Hanımlar,” diye seslendi Susanna bütün grup dağılmadan, “üniformaları kesmeye başlamak için daha sonra handa toplanacağız.”

Hanımlar ve beyler battaniyelerinin üzerinden kalkıp eğlence-nin kanıtlarını toplamaya başlarken, Susanna Bram’e döndü. “Bence oldukça iyi gitti.”

Bram başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Dürüst olmak gerekirse son on beş dakikadan son derece keyif almıştı. Bram'e meydan okumak yerine, eşiti olarak *yanında* duruyor olmak. Birbirlerinin lafının üzerine laf söylemek yerine, birlikte konuşmak. Arkadaşlarına ve komşularına seslenirken, hava neredeyse memnun edici bir ahenkle vızıldıyordu ve neredeyse şey gibi hissetmişti...

Susanna geriye bir adım atıp başını eğerek ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Bram, sıkılgan görünüyordu.

"Sadece... Birdenbire fazlasıyla lord gibi göründün. İç kalenin önünde durup köylülere seslenirken. Sadece bir hafta önce almış gibi değil de, Rycliff unvanıyla doğmuşsun gibi."

"Şey, doğmadım." Kaşları birleşti. "Babam bir tümgeneraldi, herhangi bir kont değildi. Bunu unutmak gibi bir niyetim yok."

"Elbette yok. O anlamda söylemedim. Baban harika bir adamdı ve doğal olarak onun oğlu olmaktan her zaman gurur duyacaksın. Ama bu, bugün onun *seninle* gurur duyamayacağı anlamına gelmiyor, değil mi?"

Bram'ın buna bir cevabı yoktu. Gittikçe uzayan bir sessizliğin ardından, "Gidip talim için hazırlansam iyi olur," dedi.

"Evet. Sanırım ben de gitmeliyim."

Bram onu geçip iç kaleye doğru yürümeye başladığında, Susanna bir kez daha adamın yürüyüşündeki hafif aksamayı fark etti. Bir dürtü onu harekete geçirdi. "Bekle."

Kolunu ya da omzunu yakalamak için uzanabilirdi. Ama hayır. Gidip de elini adamın güçlü, sert göğsüne yaslamak zorundaydı. Hatasını anlayarak elini hemen geri çekti ama adamın kalp atışının gümbürdeyen yankısını hâlâ avucunda hissediyordu.

Etrafına attığı kısa bir bakışla, cürekâr hareketini kimsenin görmediğini fark etti. En azından bu defa. Fakat yanaklarını basan ateşe bakılırsa, Susanna Bram'e karşı ilgisinin fark edilmemesi için çok fazla uğraşması gerekeceğini biliyordu.

Bu da bir sonraki kelimelerini her şeyden daha tedbirsiz hâle getirdi.

“Değinmemiz gereken bir görev daha var. Listede olmayan bir görev.” Hâlâ kâğıdı elinde tutuyordu ve alçak sesle konuştu: “Birlikte çalışmanızı gerektiren bir şey. Yalnız.”

“Öyle mi?” Şaşkınlık –ve arzu– yeşim yeşili gözlerinde parladı. “Merakımın uyandığını inkâr edemem. Yer ve zamanı söyle. Orada olacağım.”

“Koyda,” diye mırıldandı, büyük bir hata yapmıyor olmak için bir dua etti. “Karanlık çöktükten sonra. Bu akşam.”

Yirminci Bölüm

Yıldızlar bulutsuz geceyi kaplıyordu ve ay gökyüzünde büyük, sarı bir yuvarlak şeklinde duruyordu. Bram şanslıydı, yoksa koya inerken önünü görmesi için hiç ışık olmayacaktı. Yanlış bir adım atmamaya dikkat ederek gözlerini patikadan ayırmadı. En sonunda çakıllarla kaplı kıyıya Susanna'yı nerede –şayet oradaysa– bulacağına dair hiçbir fikri olmadan ulaştı. Genç kadını kumsalda hiçbir yerde görmedi.

Belki de evden gizlice çıkmayı başaramamıştı. Ya da onunla buluşmakla ilgili fikrini değiştirmişti. Belki en başından onunla buluşmaya hiç niyetlenmemişti, amacı sadece Bram'e bir oyun oynamaktı.

Hafif bir su sıpırtısı dikkatini çekti.

Susanna'nın, "Bu taraftayım," diye seslendiğini işitti.

Bram suyun kıyısına yanaştı. "Susanna."

"Buradayım. Suyun içinde."

"Suda mı?" Gözleri karanlığa alışınca onu gördü. İşte oradaydı, etkileyici denizkızı boğazına kadar denizin içine girmişti. "Üzerinde ne var?"

"Öğrenmek istiyorsan yanıma gel."

Bram kıyafetlerini hiç bundan daha hızlı çıkarmamıştı. Tamamen çıplak kalana kadar soyundu. Bu Spindle Koyu'nun sıcak, güneşli

öğlenlerinden biri değildi. Kaleye kadar uzun bir yürüyüş onu bekliyor olacaktı ve sıırıslıklam kıyafetlerle yapmak istemiyordu.

Ayak parmaklarıyla suyun sıcaklığını test ederken, “Lanet olsun, bu su soğuk,” dedi.

“Bu akşam o kadar da kötü değil, gerçekten. Gittikçe alışacaksınız.”

Bram denize daldı, yavaş yavaş içkence çekeceğine birden girmenin daha iyi olduğunu biliyordu. Onunla kıydan biraz uzakta buluştu, suyun karnına kadar geldiği bir yerde. Karanlıkta tam olarak görmeyi başaramayınca genç kadının omzunu el yordamıyla aradı.

Sert kumaşı kavrayınca inledi. “Kör olası yüzme kostümü olmasın.”

Susanna boğuk, tahrik edici bir gülüşle kahkaha attı.

Kahretsin, fazla ileri gitmemesi gerektiğini biliyordu. Fakat Susanna o kadar yakındı ki ve en sonunda yalnızlardı. Bütün gün boyunca yapmak istediği şeyi yapmaya karşı koymadı. Onu hızla yanına çekip kollarını ve bacaklarını onun ince bedenine sardı. Ona sıkıca sarıldı.

Susanna onun kollarında tamamen hareketsizdi. Bram genç kadının her kasının metal gibi sertleştiğini hissetti.

“Bram. Ne yapıyorsun?”

“Sana sarılıyorum. Soğuk.”

“Sen...” Susanna sesini bir fısıltıya düşürdü. “*Sen çıplaksın.*”

“Üzgünüm, yüzme kıyafetimi unuttum.” Bram kıkırdadı. “Zaten her yerimi gördün. Ve burada ikimizden başka kimse yok.”

“*Aynen öyle.*”

“*O zaman niçin fısıldıyoruz?*”

Huysuzlanarak yüksek sesle, “Bilmiyorum,” dedi.

Bram genç kadının kulağına üfledi. “Birbirimizi ısıtabiliriz.”

Susanna öfkeli bir ses çıkarıp uzaklaştı. “Ciddi ol, lütfen. Bir amaç için buradayız.”

“İnan bana, ben bir sebep için burada olduğumu biliyorum. Ve o sebep sensin.”

“Hayır. Sebep dizin.”

“Dizim mi?”

“Evet. Sana acı verdiğini biliyorum. Eğer önümüzdeki birkaç haftayı sorunsuz atlatmak istiyorsan, doğru düzgün bakman gerekiyor. Ve eğer ondan sonra komutanlığa geri dönmeye kararlıysan... Şey, seni mümkün olduğunca güç ve dayanıklılıkla geri göndermekte kararlıyım.”

“Ben zaten güçlüyüm.” Gururu kırılmıştı. “Ve bilmen gerekir ki dayanıklılığım da yerinde.”

Susanna başından savarcasına bir sesle uzaklaştı. Yakındaki iri bir kaya parçasına doğru birkaç kulaç attı, bir şeye uzanıyordu. Oldukça gizemli obje şangırdadı, Bram bir çeşit zincir olduğunu düşündü. Susanna onu suyun yüzeyinde taşıyarak döndüğünde genç adam ay ışığının altında metalin parıltısını yakaladı.

“O nedir?” diye sorarken dikkatle bakıyordu. “Bir çeşit ortaçağ işkence aleti mi?”

“Evet. Tam olarak öyle.”

“Tanrım. Şaka yapıyordum. Ama sen yapmıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bunu babamın koleksiyonundan ödünç aldım. Bir ayak bileği kelepçesi var ve bu top ona tutturulmuş. Lanet şey çok ağır. Al bak.” Topu adamın ellerine bıraktı.

“Haklısın,” dedi. Sesi aniden gerilmişti. “Lanet şey çok ağır.”

Susanna boynuna bağlı olan bir kordondan kalın bir anahtar çıkardı. Biraz cebelleşme ve hatayla, anahtarı demir kelepçenin deliğine sokmayı başardı. İki yarım halka istiridye gibi açılıverdi.

“Gördüğün gibi bu ayak bileğine geliyor,” dedi Susanna. “İyi durumdaki bacağının üzerinde dur, kötü olanı kaldır. Bunu tutturacağım.”

“Bir dakika bekle bakalım. Şunu tam olarak anlamama izin ver. Beni bu dondurucu okyanusa soktun, çıplak bir hâlde...”

“Çıplak olmanı ben söylemedim.”

“Ve şimdi bacağımı bağlamayı teklif ediyorsun.”

“Bunu gerçek anlamda yapacağım.”

“Evet. Beni endişelendiren gerçek anlamda olması. Metafora ihtiyaç yok, gerçek anlamda bacak bağlanması yeterince kötü. Beni bağlayıp zincirledikten sonra bütün gece burada donayım ve yarın sabah martılar tarafından lime lime edileyim diye bırakmayacağını nasıl bileceğim?”

Susanna anahtarı kendi boynundan çıkarıp onunkine taktı. “İşte. Anahtarı sen tutabilirsin. Bu daha iyi hissetmeni sağladı mı?”

“Pek sayılmaz. Hâlâ amacının ne olduğunu anlamıyorum.”

“Birazdan anlayacaksın. Bacağını kaldır.”

Bram başını geriye yatırıp gece göğüne bakarken söylenileni yaptı. Bir adamın kendi boyun eğmesini gizlemek için yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibisi yoktu. Bu noktaya tam olarak nasıl gelmişti? Evde kalmış bir kadından emirler alıyor, onun ortaçağ işkence aletlerine kendini gönüllü olarak sunuyordu. Ve kadın çıplak bile değildi.

“Bundan bir kişiye bile bahsedemezsin,” dedi Bram. “Ciddiyim, Susanna. Mezara girene kadar inkâr ederim. İtibarım iki paralık olur.”

“*Senin* itibarın mı? Sence bu sahne hakkında masallar anlatılmasına izin verir miyim?” Prangayı bacağına geçirip yerine oturttu. “Şimdi ayağını yavaşça indir ve topu suyun içine bırak.”

Bir kez daha Bram söylenileni yaptı. Top çabucak çakıllı zemine battı, adamın ayağını da beraberinde çekiyordu.

“İşte. Artık direncin var.”

“Direnç eksiliğim olduğunu fark etmedim. Senin bana bol bol direnç temin ettiğini düşünmüştüm.”

“Fiziksel direnç.” Susanna sessizce geri çekildi, sakın suyun içinde geriye kayarak aralarında boşluk bıraktı. “Bana doğru yürü, yavaşça. Anlayacaksın.”

Bram iyi bacağıyla ileri doğru bir adım attı. Yaralı bacağıyla adım atmaya çalıştığında, top ve pranga arkasından sürüklendi. Ağırdı fakat suyun yardımıyla hareket etmek imkânsız değildi.

"Bu iyi," dedi Susanna, araya biraz daha mesafe koymak için geriledi. "Hareket etmeye devam et. Ayağını kaldırdığından emin ol, sürüklenme. Uygun adım yürüyor gibi."

Bram birkaç hamle daha yaparak göğsüne kadar gelen suyun içinde onu takip etti. "Bunu neden yaptığımı söyle bana?" Bram onu iri kayaya doğru gerilettiler fakat Susanna kenara kaçılıp yüzerek uzaklaştı.

"Şimdi bu tarafa gel," diye onu yönlendirdi, saçını tuzdan kurtarmak için salladı. "Açıklayacağım."

Bram tekrar ileri atıldı. "Açıkla."

"İşte böyle, Bram. Sen iri bir adamsın."

"Fark ettiğine çok sevindim."

"Ağır olduğunu söylemek istedim. Gücünün tamamını kazanmak için bacağı kullanman gerektiği konusunda tamamen haklısın. Yaran iyileştikten sonra yatakta kalmanın yararı yok. Fakat sert zeminde yürüdüğünde ya da koşup, uygun adım ilerlediğinde her adımında bütün vücut ağırlığını bacağına yüklüyorsun. Ve sen o kadar irisin ki çok fazla gerginlik oluyor. Burada denizdeyken, kaldırma kuvveti dizindeki baskıyı hafifletiyor. Pranga da sana savaşmak için bir ağırlık veriyor."

Bram neredeyse ona ulaşmıştı ama Susanna yine ondan yüzerek uzaklaştı. Çektiği acıların karşılığı sadece sıçrayan deniz suyu olmuştu.

Susanna, "Eğer bunu düzenli olarak yaparsan," diye seslendi biraz uzaktan, "dizine daha fazla zarar vermeden gücünü geri kazanman mümkün olacak."

Bram teorisinin mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Tüm bunları sana kim öğretti?"

"Kimse. İki yaz önce attan düşmüş bir genç kadın iyileşmek için buradaydı. Bacağı ve kalçası kırılmıştı. Aylar geçmesine rağmen topallayarak yürüyordu. Evdeki hekimi ona sakat kalacağını söylemişti. Zavallı kız yıkıldı. Sadece on altımsıydı. Asla bir baloya katılama-

yacağı, asla evlenemeyeceğini düşünüyordu. Neyse ki, babası onu buraya göndermeye karar verdi.”

“Tedavi için mi?” Bram ona doğru hamle yaptı. Şimdi bu egzersizin ritmini yakalıyordu ve bu defa Susanna ondan güçlükle kaçtı.

“Adamın tedavi için herhangi bir umudu olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen sakat bir kız kurusu olarak hayatına alışmasını umuyordu. Ama denize girmenin olağanüstü faydası oldu. Haftada birkaç defa böyle egzersizler yaptı. Yazın sonuna geldiğimizde, yardımsız yürüyordu. Hatta dans ediyordu.” Bram genç kadının sesindeki gururu duyabiliyordu. “Daha bir ay önce ondan bir mektup aldım. Nişanlandı. Nişanlısı bir baronun vârisi. Anladığım kadarıyla da çok yakışıklı.”

“Aferin kıza. Ama peki ya sen?”

“Ben ne?”

“Nasıl oldu da hiç evlenmedin?”

Yumuşak bir şekilde su sıçradı. “Oldukça kolaydı. Her sabah uyanıp günümü yaşadım ve akşamları evlilik yeminleri edilmeden yatağıma geri döndüm. Birkaç yıl sonra, işin sırrını çözdüm.”

Genç kadının ses tonu sakindi fakat Bram bunun altında gizlenen duyguların olduğunu söyleyebilirdi. “Bana bunu daha önce kimsenin sormadığını söyleyemezsin.”

Susanna buna cevap vermedi.

“Evlenmek için hiç sebepim olmadı,” dedi. “Babamın tek çocuğuyum ve mirasın kalacağı başka kimse yok. Eninde sonunda serveti ve Summerfield bana kalacak. Tabii umut ediyorum ki kısa sürede böyle bir şey olmaz.”

“Ama güvenlik, evlenmeyi dilemenin tek sebebi değildir. Koca ve çocuklar istemiyor musun? Yoksa onun için de mi fazla modernsin?”

Susanna bir süre için sessiz kaldı. En sonunda, “Dön,” dedi. “O kayaya doğru yürü ve sonra bu noktaya kadar geri dön.”

Bram kıpırdamadı, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ah hayır. Bu numarayı bana çekemezsin.”

“Ne numarası?”

“Rahatsız edici bir soruyu, emir vererek savuşturamazsın. Benimleyken işe yaramaz.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Sıkılmış gibi davranmaya çalıştı.

Bram ona kanmadı. “Tabii ki anlıyorsun. Çünkü bir defasında beni tam olarak aynı şeyi yapmakla suçladın.” Başını iki yana salladı. “Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım. *Bana* o kadar benziyorsun ki. Sanki nadir, egzotik bir türün iki örneğiyiz. Yalnızca ben erkek modeliyim, sen dişi. Bu kadar akıllı olduğuna göre, bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın.”

“Aydınlat beni.”

“Çift olmamız gerektiği anlamına geliyor. Doğaya karşı bir sorumluluğumuz var.”

Susanna kahkaha atarak ona doğru su sıçrattı. “Bu taktiği kuzeninden öğrenmiş olmalısın. Diğer kadınların üzerinde işe yarıyor mu?”

“Hangi kadınların?” Başka kadınların da olduğunu güçlükle hatırladı. Bu akşam, Adem ile Havva’nın suyla çevrili haliydiler ve bu koy onların tecrit edilmiş cennet bahçeleriydi. Bram için o, dünyadaki tek kadındı.

Tanrım, onu öyle fena hâlde istiyordu ki. Susanna tahmin bile edemezdi. Kıvrak bedeninin suya girip çıkarak her erotik su sıçratmasıyla, adamın hayal gücü deliye dönüyordu. İkinin çeşitli tuzlu, garip kucaklaşmalarla kenetlendiğini hayal ediyordu. Erkekliği acı verecek hâlde sertti; soğuğa rağmen önünden çıkıntı yapıyor ve bir geminin pruvası gibi suyu yararak ilerliyordu. İngiltere Kraliyet Gemisi *Priapizm*.

“Kayaya,” diye hatırlattı Susanna. “Kayaya doğru yürü ve geri dön.”

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim: Döneceğim, şu kayaya kadar yürüyeceğim” –çok daha uzaktaki, neredeyse koyun girişindeki bir kayayı işaret etti– “ve bir dakikadan daha kısa sürede aynı yoldan geri

döneceğim. Ama sen tam olarak aynı noktada kalmalısın. Ve sana ulaşırken, acılarıma karşılık bir ödül istiyorum.”

“Ah, öyle mi? Bu ne çeşit bir ödül olacak?”

“Bir öpücük.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz.”

“Hadi ama.” Bram omuzlarını dikleştirdi; omuzları ve göğsü suyun üstünde görünüyordu. Deniz suyu göğsünden ve sırtından aşağı doğru yollar izliyordu. “Beni çok zahmete sokuyorsun, sanki aptalca bir salon oyunu oynuyormuşuz gibi sahilin çakıllarında daireler çizdiriyorsun. Bunun bir karşılığı olmalı. Bir öpücük.”

Susanna başını iki yana salladı. “Dün geceden sonra mı? Senin-
leyken ‘sadece bir öpücük’ diye bir şeyin olmadığını biliyorum. Dinle
ilgilenmek için buradayız.”

“Pekâlâ, bir öpücük sözü alana kadar kıpırdamıyorum.”

Susanna bir an için sessiz kaldı. “Tamam. Bir öpücük. Ama sen beni öpmeyeceksin. Ben seni öpeceğim. Anlıyor musun?”

Ah, anlıyordu. Bu ufak egzersizinin gittikçe ilginçleşeceğini anlıyordu.

Bu yeni motivasyon sayesinde enerjiyle dolarak söz verdiği gibi yaptı. Döndü, büyük ve güçlü adımlarla epeyce uzaktaki mesafeyi kat etti ve sonra tekrar kadına döndü. Turunu tamamladığında soluğu gürültülü, acı çekercesine hırıltılı haldeydi.

“Şimdi,” dedi genç kadını belinden tutup yanına çekerek. “Öp beni.”

Ay bir bulutun arkasından görünerek Susanna’yı gümüşü ışığa boğuyordu. Öyle güzeldi ki. Bir su perisi ya da korkusuz, intikam peşinde bir melek olabilirdi. İki eliyle birden genç adamın yüzünü çevreledi. O zarif, yine de bir o kadar becerikli olan ellerle. Susanna onun başını aşağı doğru çekerken kadına ayak uydurdu, refleks icabı hazırlanmak için dudaklarını ıslattı.

Ve Susanna onu öptü... tam alnından. Kız dudaklarını alnına bastırdı ve onu sıcaklığı, tatlılığıyla kutsayarak oyalandı.

Susanna geri çekilirken, "İşte," diye fısıldadı.

Bram gözlerini dikip ona baktı, boğazı göğsü kalkıp iniyordu. Öfkelen sin mi, kahrkaha mı atsin yoksa ağlasın mı bilmiyordu. Hayır, bu öpücük bedeninin özlemini çektiği gibi ağızlarını açıp dillerini tutkulu bir şekilde dolaştırarak olmamıştı. Bu tam olarak ruhunun ihtiyacı olan şeydi. Böyle bir öpücük istemeyi aklına getiremezdi. Sıcaklığı doğrudan içine çökmüş, yüreğinde dinlenmeye çekilmişti.

Hâlâ yüzünü ellerinin arasında tutuyordu. Başparmağı genç adamın yanağındaki tuzlu bir damlayı sildi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Bram."

Yüce Tanrım. Belki de biliyordu. Sözcüklere dökemeyeceğini bildiği başka neye ihtiyacı vardı? Öğrenmek için çaresizdi. Tek kelime etmeden ondan kayarak uzaklaştı. Kayaya giden mesafeyi güçlü, amaca odaklı adımlarla aştı. Dalga ve köpüklerin arasından yolunu açarak ona döndü, ihtiyaç ve özlemle soluk soluğa duruyordu.

"Bir daha."

Bu defa adamın eline uzandı. Yüzüne doğru kaldırıp adamın ıslak parmaklarını kendi yanağına koydu. Sonra yüzünü çevirip adamın dokunuşuna burnunu sürttü. Genç kadının soluğu adamın soğumuş teninden geçip giderken her bir sinir ucunu dikkatle uyardı. Ve sonra Bram'ın avucunun tam ortasına bir öpücük kondurdu.

O noktadan bir neşe şimşegi çıkararak doğrudan adamın merkezine doğru atıldı. Lanet olsun. Avucuna konan ufak öpücüğü her yerde hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü. Kadının ayaklarının dibine çökmek, başını saatlerce onun kucacağına yaslamak istedi. *Senin kölenim.*

Bram elini geri çekti, bu hissi dağıtmak ve aklını başına almak için elini esnetmeye başladı. Tamamen yetişkin bir adamın ufaklık, hassas bir hamleyle düşeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ordu bunu biliyor muydu? Belki de askerlerin hassas ellerini korumak için zırhlı levhayla donatılmaları gerekiyordu.

"Susanna." Genç kadına uzandı.

Bir balık gibi atik davranarak kıvrılıp uzaklaştı. “Eğer daha fazlasını istiyorsan hak etmen gerekiyor.”

Bram geri çekildi, bu defa kayaya daha yavaşça gitti. Yorulmuştu evet ama aslında kendini sakinleştirmek için zamana ihtiyacı vardı. Kalbi göğsünde gürültüyle gümbürdüyor, kaburgalarına çarpıyordu. Susanna’nın bunu görmesine izin veremezdi, o iki küçük öpücükle Bram’i ruhuna kadar sarstığını bilmesine izin vermeye cesaret edemezdi.

Genç kadına doğru geri dönerken bu histen sıyrılmaya ve kontrolünü tekrar kazanmak için bir yol bulmaya çalıştı. Kendine bir asker olduğunu hatırlattı. Bir dilenci değildi. Suyun içinde yolunu açarak ilerlerken, kanı sıcak ve güçlü bir şekilde uzuvlarına hücum etti.

Fakat tam genç kadına ulaştığı sırada yanlış bir adım attı. Zincir bir taşa takıldı ve bileği döndü. Bram ileri doğru atılarak istemsizce acıyla hırladı.

Susanna ona doğru atıldı, suda ilerlemek için savaştı. “İyi misin? Canın acıdı mı?”

“İyiyim,” dedi. Şiddetle saplanan acıyı inkâr ediyordu. O kadar şiddetle acıyan şey dizi değil, gururuydu. “Çok iyiyim.”

“Bu akşamlık yeterince egzersiz yaptın.” Kurdeleyi çözüp anahtarın adamın boynundan çıkardı ve suyun altında kayboldu. Biraz çekiştirmenin ardından, Bram pranganın açıldığını hissetti.

Genç kadın yüzeye çıktığı anda Bram, “Geri tak,” dedi. “Daha fazlasını yapabilirim. Henüz yorulmadım bile.”

“Kendine karşı sabırlı ol.” Susanna yüzündeki suyu sildi. “Dikkate değer bir iyileşme sergiliyorsun ve daha da güçleneceksin. Ama vuruldun, Bram. Bacağının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını kabul etmek zorundasın.”

“Olacak. Olmak zorunda. Tam bir iyileşmeden daha azını kabul edemem.”

“Neden?”

“Çünkü liderlik etmem lazım.”

Susanna kahkahasını bastırdı. “Onun için kusursuz bir dize ihtiyacın yok. Senin ayak başparmağında, çoğu adamın bütün vücutlarında bulundurduklarından daha çok liderlik var.”

Bram yüzüne utandığını gösterir bir ifade yerleştirdi.

Susanna bunu, *devam et lütfen*, olarak aldı. “Cidden. İnsanlar doğal bir şekilde seni memnun etmek istiyor. Rufus ve Finn’i ele al. Onları henüz bunu görece kadar iyi tanıyorsun. Ama ben tanıyorum ve o çocuklar senin aksadığın toprağa tapıyorlar.”

“O çocukların sadece örnek alacak bir adama ihtiyaçları var.”

“Öyleyse, daha iyisini seçemezlerdi.” Kollarını genç adamın boyuna doladı.

Soğuk su etraflarında dönüyor, bedenlerinin buluştuğu yerdeki sıcaklığı ısrarla vurguluyordu. Şu anda, Bram kendini ona her zamankinden daha yakın hissediyor ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. Vücudundaki her hücre, bedenlerinin söğüt ağacının altında eristikleri o mükemmel ahenk için özlem duyuyordu. Ama eğer kasıklarındaki çılgına dönmüş yaygarayı görmezden gelip kalbinin ısrarlı, kararlı mesajını dinlemeye zaman ayırırsa... sadece ona sarılmak bile güzeldi. Huzurlu. Doğru.

“Eğer o kadar dikkate değer bir lidersem,” dedi Bram, “neden seni hizaya getiremiyorum?”

“Çünkü istemiyorsun. Benden bu halimle hoşlanıyorsun.” Susanna haklı olduğuna tamamen ikna olmuş bir kadının kendini beğenmiş gülümsemesiyle gülümsedi.

Ama yanılıyordu. Bram ondan bu hâliyle hoşlanmıyordu.

Susanna’yı bu haliyle *seviyor* olabileceğini düşündü.

Lanet olsun. *Sevmek*. Bram’in fazla deneyiminin olmadığı bir alandı. Bizzat fikrin kendisi tehlikeli, güvensiz geliyordu. O yüzden diğer tehlikeli, patlayıcı şeylere yaklaştığı gibi yaklaştı. Onu içindeki soğuk, karanlık bir yere tıktı; daha sonra inceleyip ölçüp biçmek için.

Bram'ın ellerinin titremesi geçtiğinde, kasığı harcanmamış şehvetle sızlanıyordu. Ve kalbi gürültüyle gümbürdemiyordu.

"Seninle evleneceğim," dedi Bram.

"Ah, Bram." Genç kadının yüzü sıkıntıyla büzüldü.

"Hayır, hayır. Bana o suratı yapma. Ne zaman sana evlenme teklifinde bulunsam, şu büzülmüş, mutsuz suratı yapıyorsun. Bu bir adamın güvenine zarar veriyor."

"Farklı, daha memnun bir surat ifadesi yapabilirdim... Tabii sen kalmayı planlıyor olsaydın. Gitmeden önce benimle evlenip hayatına devam edecek olmasaydın." Susanna açık denize doğru baktı. "Tatil yerinde konaklamanın kendine has bir laneti var. Arkadaşlıklar çok, ama hepsi kısa süreli. Leydiler bir ya da iki ay kaldıktan sonra evlerine dönüyorlar. Tam yakınlık hissetmeye başladığımda gidiyorlar. Söz konusu arkadaşlık olduğunda bu katlanılabilir." Genç kadın ona baktı. "Belki skandal, gizli kapaklı bir gönül ilişkisi olduğunda da. Ama bir evlilik?"

"Sana benimle gelmeni teklif edemem. Buradaki hayatını tarif edişin kulağa aynı sefer alanındaki hayat gibi geliyor. Bir göze çarpan farkla. Ama ben tam insanlarla yakınlaşmaya başladığımda, ölüyorlar." Annesi bu dizideki ilk kişiydi, ama son olmaktan çok uzaktı. Susanna'yı asla riske atamazdı.

Susanna'nın parmakları ensesindeki saçlarla oynarken, "Belki de," dedi yavaşça, "sen ve ben çok, çok yakın olabilirdik. Gitmeyeceğine söz verebilirdin. Ve ben sana ölmeyeceğime söz verebilirdim. Bu ikimiz için de hoş bir değişiklik olmaz mıydı?"

Bram içini çekti. "Geri döneceğime söz verebilirim. Eninde sonunda."

"Savaştan mı? Bram, kimse böyle bir söz veremez. Keşke savaş alanına geri dönmenin senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlasaydım. Sadece kendine yapabileceğini kanıtlamak için mi?"

"Kısmen."

“Ama tamamen değil.”

Susanna başını kaldırıp ona baktı, sabırlı mavi gözleri gecenin içinde parılıyordu. Bram onunla konuşamazsa, başka kimseyle konuşamazdı.

“Sadece elimde başka hiçbir şeyim yok. Ben piyade subayıyım, Susanna. Hep öyle oldum, çocukluğumdan bu yana hep öyle olmak istedim. Öyle çok istedim ki yirmi birime girdiğim ay Cambrid-ge’ten ayrıldım. O zaman büyükbabamın bana bıraktığı ufak mirasa en sonunda ulaşabilecektim ve mirası ilk rütbeni satın almak için kullandım. Babam öfkelenmiş gibi yaptı ama bunu kendi başıma yaptığım için içten içe memnun olduğumu biliyorum. Babamın nüfuzuna asla sırtımı dayamadım. Harcımı ödeyerek rütbede yükseldim. Onu gururlandırdım. Ölüm haberi bana ulaştığında...” Nasıl devam edeceğini bilemeyerek sustu.

Suyun altından genç kadının eli onunkini buldu. “Çok üzgünüm, Bram. Senin için ne kadar yıkıcı olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Susanna hayal edemezdi ve Bram ona nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bram babasının son mektubunu düşündü. Normal posta aracılığıyla almıştı, ona tümgeneralin ölüm haberini getiren hızlı postadan tam bir hafta sonra. Mektubun içeriğinde olağandışı bir şey yoktu. Fakat Bram mektubun nasıl bittiğini asla unutmayacaktı. Babası, *yazmak için acele etme, yazmıştı. Son zamanlarda çok fazla mektup yazdığını biliyorum.*

Babasının Badajoz’u öğrendiği açıktı. Müttefik kuvvetler garnizonu öyle çok kayıp vererek ele geçirmişti ki, kıyımdan dolayı bizzat Wellington gözyaşı dökmüştü. Bu sebeple babası Bram’ın, hayatını kaybeden adamlarının sağ kalan ailelerine düzinelerce taziye mektubu yazdığını biliyordu. Eline kramp girdiği ve kelime dağarcığının mürekkep gibi kuruduğu bir noktadaydı. Aslında “pişmanlık” için öyle çok kelime vardı ki.

Babası rahatlatmak için boş kelimeler sunmamış ya da manasız ölümlere anlam yüklemeye çalışmamıştı. Sadece Bram'in, onu anladığını bilmesine izin vermişti.

Bram bunun ne anlama geldiğini dile getiremezdi. Birbirlerini birer adam, birer subay olarak anladıkları bir noktaya ulaştıklarını bilmek. Eşit olarak. Eğer emekli olup İngiltere'de başıboş dolaşan imtiyazlı lordlardan biri haline gelirse... Babasının o adamı anlamaya devam edeceğinden emin değildi. Bram *kendini* anlayacağından emin değildi.

"Babamı kaybetmek zordu," dedi. "Çok zordu. Fakat bunu kolaylaştıran şey, kendime onu gururlandırmaya devam edeceğimi söylememdi. Aile sancağını daha ileri taşıyacağıma. Onun vasiyetini yerine getireceğime." Bir soluk koyuverdi. "Bu birkaç ay sürdü ve sonra ben vuruldum. Savaş alanında ihtişamlı, asil bir ölümü tadacak kadar şanslı olamadım. Şimdi orduya dönmek için hiç şansı olmayan topal askerlerden biriyim."

"Ah, Bram." Susanna boştaki eliyle onun yüzünü okşadı, tuzlu damlaları iki yanağından da siliyordu. Bram damlaların hepsinin denizden olmamasından korktu.

"Sör Lewis benim son şansımı. Aklıma gelebilecek bütün emekli generallere yazdım, birkaç iyi söz istedim. Bir teğmene ihtiyaç duyabilecek her yarbaydan haber almaya çalıştım, birinin benden bunu rica edeceğini umuyordum. Hiçbir şey elde edemedim. Kimse beni bu şekilde istemiyor."

Gecenin sessizliği çok derindi.

"Şey, ben istiyorum."

Genç kadının sözleriyle birlikte adamın kalbi tutukluk yaptı. Sanki bulundukları koy dibi olmayan bir okyanusmuş ve kız da can kurtaranmış gibi, iki kolunu birden ona sıkıca doladı.

"Ben seni bu şekilde istiyorum," dedi tekrar. Başını eğerek Bram'in çenesinin altını öptü. Sıcak, şehvetli bir an için dudakları orada oyalandı. Sonra dilini adamın boynundan aşağı indirdi ve vücudunu adaminkine bastırdı. "Olduğun gibi. Hemen burada, hemen şimdi."

Yirmi Birinci Bölüm

“Hemen *burada?*” diye tekrarladı Bram, sesi şaşkınlıkla çatladı. “Hemen *şimdi?*”

Susanna elinde olmadan hafifçe güldü. Onu hazırlıksız yakalamak, sesindeki canlılığı duymak iyi hissettirdi. “Suyun içinde yapılabilir, değil mi?”

Bram uyuşmuş gibi başıyla onayladı. “Yapılabilir.”

“Tabii senin bir itirazın yoksa.”

Bram aynı uyuşmuş haliyle başını iki yana salladı. “Yok.”

“İyi.”

Susanna’nın elleri yüzme kostümünün önündeki düğmelere gitti. Genç kadın düğmeleri tek tek açarken adamın boğazı hareket etti. Susanna kollarını kurtarmak için kıvrandı ve içinden çıkabilmek için kumaşı suyun içinde aşağı doğru itti. Sonra ıslak yığını yakındaki bir kayaya fırlattı.

“Bekle, Susanna...” Bram onu belinden yakaladı. “Bunu şey yüzünden yapmak zorunda değilsin...”

“O yüzden yapmıyorum.” Parmaklarını adamın dudağına koydu. “O yüzden değil.”

Susanna elini indirip adamın göğsünün üzerine yerleştirdiğinde, adamın kalp atışları dokunuşunun altında gümbürdedi. Adamın endişeli yanıtı genç kadının kalbini pır pır ettirdi.

Bram'ın ona hemen şimdi ihtiyacı vardı. Birinin onun bütün zayıflığını, bütün kusurlarını görebildiğini ve yine de onu sadece arzu edilebilir bulmakla kalmayıp saygın ve güçlü olarak da gördüğünü bilmeye ihtiyacı vardı. Susanna ne kadar kırılğan hissetse de, adamı bu güvenden mahrum bırakmaya gönlü el vermedi. Bu gerçeği bilirken görmezden gelemezdi.

Daha da fazlası, Susanna'nın da ona ihtiyacı vardı.

"Bu kadar afallamış görünme," diye takıldı adama. "Seni istiyorum, Bram. Hem de çok. Her zaman. Konu sen olunca, bu güvensiz kız kurusu vahşi, doymak bilmez tutkuyla kaynıyor." Susanna diliyle adamın dudaklarına sataşarak onu öptü. "Bu şaşırtıcı gelmemeli. Ta en başından beri bana öyle söylüyordun."

"Biliyorum," dedi merakla. "Biliyorum. Şaşırtıcı olan dinlemen." Tek eliyle genç kadının boynunu tuttu ve derin, usta bir öpücükle ağzını sahiplendi.

Susanna birkaç dakikalık şehvetli teslimiyetin zevkini çıkardı. Sonra onu nazıkçe iterek uzaklaştı. "Bekle," dedi nefes nefeseyken. "Bu akşam benim sıram. Sana dokunmak istiyorum, her yerine."

Bram davetle kollarını açtı. "Seni durduramayacağım."

Susanna ellerini o geniş, kaslı kolların üzerinde gezdirmeye başladı; her bir bağı ve kas telini takip ediyordu. Sonra omuzlarına doğru çıkıp göğsüne indi. Taş gibi sertti ve nemli, koyu renkli kıllarla hafifçe kaplanmıştı. Parmaklarını adamın gergin, sert karnından aşağı indirdi ve daha sert kılların bulunduğu yerden en sonunda ödülüne ulaştı.

Parmak ucunu ereksiyonunun pürüzsüz, kabarmış tepesinde gezdirdi. Avucunu alt tarafı boyunca kaydırıp kalın, damarlı sütunda gezdirdiğinde, Bram sıçradı ve kadının dokunuşundan uzaklaştı.

Buraya geri dön bakalım. Susanna iki elini onun etrafına sarıp adamın tüm uzunluğunu sarmalamaya çalıştı. Başaramadı. O yüzden iki elini de uzun, ağır hareketlerle dibinden ucuna kadar çekmeye başladı.

“Tanrım.” Bram boğuluyormuş gibi inledi. “Şunu yaparken en azından beni öpemez misin?”

Bu salt öneriyle genç kadının ağzı sulandı. İleri doğru hareket ederek adamın çenesini, boynunu öpmek için kıvrıldı. Diliyle adamın köprücük kemiğinin eğimini takip ettikten sonra hemen suyun yüzeyinden görünen meme ucunu yalamak için daldı. Deniz suyunun keskin tadı, adamın teninin topraksı misk tadıyla karıştı.

Cinsel heyecan içinde büyüdü ve Susanna adamın ereksiyonunun ellerinde gittikçe genişleyip şiştiğini hissedebiliyordu. Fakat aceleye getirmemek için sözsüz bir karara varmış gibiydiler. Daha fazlasının cazibesine karşı koyabildikleri sürece birbirlerini keşfetmeye devam edeceklerdi.

Susanna suyun altında onu okşarken, Bram da onun göğüslerini sıkıyordu. Önce onları ayrı ayrı yoğurdu, sonra başını eğip uçlarına burnunu sürtebilmek için göğüslerini bir araya getirdi. İki tepecigi de adamakıllı ağzına aldı, genç kadına sıcak ve soğuk hisler yaşatarak onunla oynamaya başladı.

Sonra geri çekildi, karanlıkta Susanna’yı inceliyordu. “Fark etmiş miydin,” dedi sohbet edercesine, “sağ göğsün soldakinden biraz daha büyük?”

Susanna yanaklarının karanlıkta parladığına emindi, kızarıklık öyle hızlı ve şiddetli biçimde hücum etmişti ki. “Onlar benim göğüslerim. Elbette fark ettim.” *Ve yetişkinlik hayatım boyunca o konuda çok mahcupum, çok teşekkürler.*

“Sanki iki farklı kişilikleri varmış gibi. Birisi cömert ve korumacı.” Diğerini kaldırdı. “Ve diğeri... arsız, değil mi? Bir çimdik istiyor resmen.” Sol göğüs ucunu çimdikledi.

“Bram.” Ne sohbetti ama. Adamın aklını karıştırmayı umarak elini onun penisinden aşağı kaydırđı ve parmaklarıyla orada oyalandı, ta ki altındaki yumuşak, hassas keseyi avuçlayana kadar. Bram inledi ve ürperdi. Susanna sarkan iki ağırlığı avucunda çevirirken, Bram onun keşfini cesaretlendiriyordu.

İlginç. Bram’in de her yeri simetrik değildi.

Bram hâlâ göğüsleriyle oynarken, “Gücenme,” dedi. “İltifat olarak söyledim. İkisine de epeyce hayranlık besliyorum.”

Bu da bir tesellidir, diye düşündü. “Uyumsuz göğüslere meyilli adamlar olduğunu bilmiyordum.”

“Onlara senin oldukları için hayranlık duyuyorum, Susanna. Senin her yerine hayranım.” Elleri daha aşağı kaydı. “Bu kalça kemikleri beni delirtiyor. Bu yuvarlak, avuçlanabilir popo benim ellerim için yapılmış. Ve uzun, şekilli bacakların...” Bram onu derin bir öpücükle öptü. Tek elini kadının bacağından aşağı kaydırđı ve kendi kalçasının üzerine sarması için kaldırıp bedenlerini mahrem bir temasla bir araya getirdi. “Tanrım, uzun olmaya bayılıyorum.”

“Gerçekten mi?” Talipleri endişelendiren en büyük kusurunun boyu olduğunu düşünmeyi alışkanlık haline getirmişti. Şey, çilleri dışında. Ve saçı. Karşıt fikirleri uslu uslu onaylaması gerekirken karşı çıkma alışkanlığı... “Niye öyle söyledin?”

“Çünkü *ben* uzunum,” dedi kadının boynuna burnunu sürterken. “Kısa bir kadınla sevişmek hep tuhaf bir hal alıyor. Parçalar olması gerektiği gibi hizaya gelmiyor.”

Tanrım. Bu genç kadına ona soru sormaması gerektiğini öğretmeye yetmişti. Bram’in ufak tefek, zarif güzelliklerle “parçalarını hizaya getirmesi” fikrinden nasıl da nefret ediyordu. Düşünce onu hasta ediyordu.

“Ve bunu seviyorum.” Parmakları genç kadının aralığını bularak derinlerine kaymak için araladı. “Bu kadar sıkı oluşunu hissetmeyi seviyorum. Başka kimsenin olmadığını bilmeyi.”

Susanna hâlâ kıskançlık sancısı hissederken hafifçe güldü. “Elbette başka kimse olmadı. Sen bana aynısını söyleyebilir misin?”

Bram geri çekilip kemiklerini eriten, erotik bir samimiyetle gözlerinin içine baktı. “Şunu söyleyebilirim: Asla senin gibisi olmadı.”

Bram’ın parmakları derine dalarken, Susanna, “Ah,” diye içini çekti.

“Söyle.” Adamın onunla alay eden ses tonu gizli bir etkiyle sertleşti. “Söyle. Benim olduğumu söyle.”

Susanna’nın kalbi hızlandı. Bram’ın dayanıklı ve güçlü hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bunu anlamıyordu. Söylediğinde sahiplenicilik vardı ve sonra... ortaçağa özgü şey. “Bu çok küçültücü, Bram. Bunu söylememeni dilerdim.”

“Sadece bu kadar çok hoşuna gitmemiş olmasını diliyorsun.” İlk parmağına ikincisini ekledi. “Benim. Benim. Benim.” Her tekrarıyla birlikte parmaklarını daha ileri itti. Susanna’nın kadınlığındaki kaslar onun etrafında kasıldı ve memnun edici şokla nefesi kesildi.

Bram zevkle, “Gördün mü?” dedi.

Kahretsin. Bir adama göre fazla sıklıkla haklı çıkıyordu. O kadar iyi hissettirmişti ki. Ama hastalığından ve o korkunç tedavilerden bu yana, bedeninin *kendine* ait olduğu fikri onu çok rahatlatmıştı. Başka kimseye ait değildi.

Bram burnunu onun kulağına sürerken, “Söyle ,” diye fısıldadı. Başparmağını kadınlığında çevirdi. “Alımlı Susanna. Benim olduğumu söylediğini duymak istiyorum.”

Susanna iki eliyle birden adamın yüzünü tuttu ve gözlerine baktı. “Şunu söyleyeceğim: Bedenimin, kalbimin ve ruhumun tüm hakkı bana ait. Ve bu akşam, hepsini seninle paylaşmayı seçiyorum.”

Adamın parmakları kadının bedeninden kaydı, genç kadını içini boş hisseder bir halde bıraktı. “Tanrım. Bu...”

“Hayal kırıklığına uğrattıcı mı? Göz korkutucu mu? Çok mu fazla?”

Bram bir öpücük için yaklaşırken başını iki yana salladı. "Daha bile iyi diyecektim." Adam dilini kadının alt dudağında gezdirdi. "Çok daha iyi."

Susanna'nın kalbi göğsünde şişti. Bu kadar neşeyi taşıyabileceğini hiç düşlememişti.

Öpüşmeye devam ederken Bram kalçalarını kavrayarak onu kaldırdı.

"Zamanı geldi, aşkım." Güçlkle nefes aldı. "Bacaklarını belime dola."

Susanna onun istediğini yaparak ayak bileklerini onun belinde birleştirdi. Bram kadının ağırlığını desteklerken, Susanna onun ereksiyonunu yönlendirmek için aralarına uzandı. Yavaş, şehvetli bir birleşmeyle bir araya geldiler.

Susanna, Bram içine girip onu esnetirken nefesini tuttu. Artık acıtmıyordu ama tıpkı ilk seferde olduğu gibi, tamamını içine alabileceğinden şüpheliydi. Ama o, ikisi bir olana dek leziz açılarla genç kadının içinde uğraşacak kadar sabırlıydı.

Bu koya yalnız oldukları için istedikleri gibi gürültü çıkarabilir, vahşi çığlıklarını ve ısrarcı inlemelerini gecenin karanlığına bırakabilirlerdi. Onun yerine süratli, ritmik sessizlikle hareket ettiler. Çıkan tek ses suyun yumuşak şapırtıları ve gittikçe düzensizleşen soluklarıydı.

Susanna onun boynuna tutundu. Bedeninin geri kalanı hareketli suyun içinde kemiksiz gibi bir hal aldı. O an için, kontrolü tamamen ona verdiğine fazlasıyla mutluydu. Bram sert, amaca dayalı hareketlerle genç kadının kalçasını tekrar tekrar kaldırdı, sert uzunluğunun üzerinde yukarı aşağı kaydırıyordu. Her darbeye birlikte, Susanna'yı o neşeye doğru gittikçe yaklaşıtıyordu. Bram'ın boynundaki ve omuzlarındaki kas bağları ip gibi kasıldı ve harcadığı çabayla çenesi gerildi.

Susanna daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar arzulanır hissetmemişti. Bütün kısıtlamalarını ve kaygılarını serbest bırakacak kadar güvende hissediyordu. Susanna'yı daha yükseğe iterken, adamın

darbelerinin kuvvetli, rehberlik eden gücüne teslim oldu. Ve gittikçe daha yükseğe. O eğlenceli, yakalanması güç zirveye öyle yakındı ki!

Bram, Susanna'nın bir elini alıp bedenlerinin birleştiği yerde aralarına sıkıştırırken, "İşte," diye soludu. "Kendine buradan dokun."

Adamın elleri tekrar kalçasını avuçladı ve daha da derine girdi. Bram içinde hareket ederken, Susanna'nın kapana kısılmış parmak uçları kadınlığının tepeciğindeki şişmiş tomurcuğu ileri geri ovalıyor, ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlıyordu. Ulaşacağı zirve uzakta büyüyor, güç topluyordu. Susanna, sanki bir dalganın kıyıya vuruşunu izliyormuşçasına zihninde onun geldiğini gördü. Biraz sonra vuracak, yıkıcı zevk dalgasını. Kaçınılmaz ve yoğun bir şekilde yaklaşırken genç kadını büyüledi, hatta onu korkuttu. Sonra dalga çarptı ve Bram düzenli, güçlü ritimlerine devam ederken genç kadını parçalara ayırdı.

Susanna onun adını haykırdı. Birkaç mutluluk gözyaşı dökmüş de olabilirdi.

Bram küftetti.

Soluk soluğa kalarak genç kadının içinden çıktı. Susanna ona uzandı, Bram boşalmak için kendini sıvazlarken elini tuttu. Genç adamın menisi kadının karnına döküldü, soğuk kolda hoş karşılanan bir sıcaklık patlamasıydı.

Bram onu çekip şakağını kadıninkine bastırdı. Zorlukla aldığı sıcak nefesi kadının kulağına çarptı. "Sanl bana."

Ah, Bram.

Çıplak kollarını ve bacaklarını adamın gövdesine sararak, onu mümkün olduğunca yakın tuttu. Adamın omuzlarını, boğazını, çenesini, kulağını öpüyordu. Parmaklarını ıslak, kırılmış saçlarından geçirdi. Hafifçe onu sallıyordu. Dalgaların zamanlamasıyla birlikte ileri ve geri.

Bir şefkat akımı yüreğine hücum etti ve bütün bedenine yayıldı. El ve ayak parmaklarını bile sıcaklığıyla dolduruyordu. Susanna onun da hissetmesini isteyerek adamı daha yakına çekti. Sanki Bram'i sevgiden bir battaniyeyle sarabilecek ve sonsuza kadar orada tutabilecekmiş gibi.

Bram'de savaşın biriktirdiği çok fazla gurur ve çok fazla aile onuru vardı. Susanna'nın onu kalmaya ikna edebilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Elinden geleni en yapacaktı ama çok geçmeden genç adamın gitmesine izin vermek zorunda kalabilirdi.

Ama bu akşam için, Susanna'dan ona sarılmasını istemişti ve genç kadın da sadece bunu yapacaktı. Paylaştıkları bu tutkulu bağa tutunacaktı. Bu kısa süreli ancak yüce neşeye tutunacaktı.

Ona tutunacaktı. Mümkün olduğunca uzun süre.

Yirmi İkinci Bölüm

Cidden. Bu adam imkânsızdı. Susanna ulaşmayı başardığı anda, adamı bizzat uçurumdan aşağı fırlatacaktı.

Vakit öğleden sonrayı geçmiş, neredeyse akşam oluyordu. Köydeki gidişatı denetlediği uzun bir günün ardından eve gidiyor olması ve babasının bugün bir şeyler yediğinden emin olması gerekiyordu. Onun yerine, kale kalıntılarına tırmanıyordu. Yol üzerinde, milise talim yaptıran Onbaşı Thorne'un yanından geçti. Dümdüz sıralar, dik duruşlar, ritimde saygıdeğer bir bütünlük. Henüz kusursuz değildi ama bir haftada epey ilerleme kaydetmişlerdi. Nişancılıkta, birkaç kişinin haricinde, yirmi saniyenin altında doldurup atış yapabiliyorlardı.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra kaleye ulaştı.

Antik, dökülen giriş kapısında bekleyen gönüllü nöbetçi askere, "Lordunuz nerede?" diye sordu. Susanna onun, Bram'in çiftçi askerlerinden biri olduğunu hatırladı.

"Affedersiniz, hanımefendi. Ben... Ben uygun olduğunu sanmıyorum."

"Uygun değil derken ne demek istiyorsun? Bütün gün boyunca bu saçma sapan emirlerle bana işkence etmeye vakit buluyor." Yumurğunun içinde Bram'in son yazdığı mektubu sıkıyordu. "Bu, sadece bu öğlen gönderdiği üçüncü mektup. Burada olduğunu biliyorum."

Adam, "Burada," dedi kaçamak bir şekilde, "ama..."

Askerin yanından geçip giderken, "Lord Rycliff!" diye seslendi.

Avludan geçerken Akşam Yemeği arkadaşça bir meleme ve bur-
nuyla araştırırcasına cebini dürtükleyerek onu karşıladı.

"Birileri seni şımartmış." Kuzuyu biraz okşamak için durduk-
tan sonra çimenliği geçip kalenin merkezine gelerek durdu ve sesini
yüksetti. "Lord Rycliff, sizinle konuşmalıyım."

"Yukarıdayım, Bayan Finch."

Susanna iç kaleye bakmak için başını eğdi.

Bram, "Kuledeyim," diye seslendi.

Susanna elini gözlerine siper ederek daha yukarı baktı. Bram
güneybatıdaki kulenin tepesinde, kulenin mazgalı çentikleri arasın-
dan selam verircesine elini kaldırdı. Batmakta olan kehribar rengi
güneş onu arkasından aydınlatıyor, onu parıldayan bir ışıktan taçla
ödüllendiriyordu. Tıpkı ateşten bir hale gibiydi -yakışıklı, işkenceci
şeytana mükemmel şekilde yakışıyordu.

"Aşağı gelirsiniz minnettar olurum, Lordum," diye seslendi.
"Konuşmamız gerekiyor."

"Benim nöbet sıram."

"Siz komutansınız. Görevi başkasına veremez misiniz?"

"Görevimden bu şekilde kaytarmam, Bayan Finch."

Susanna iç kalenin açık kapısından uzun adımlarla yürüyerek
çatısız, antik koridoru geçti ve doğrudan güneybatı kulesine çıkan
döner merdivene gitti. Maden Bram aşağı inip onunla konuşmayı
reddediyordu, Susanna onunla yüzleşmek için yukarı çıkacaktı.

Taş basamaklardan çıkarken seslendi: "Tüm bu mektupların anlamı
nedir? Üniformalarla ilgili saçma taleplerini gidermeye çalışmaktan
terziler serseme dönüyor. Önce, ceketin astarının bronz ipekten ol-
masını talep eden bir not yolladın. On iki parçası kesimdeydi ve o
sırada bir başka not geldi: Artık bronz değil, mavi. Ama herhangi
bir mavi de değil! *Süsen* mavisi. Daha maviyi yeni sermiştik ki diğer

mektup geldi. 'Pembe istiyorum,' yazıyordu. Bütün renklerin içinden pembe! Sen ciddi misin?"

Tanrım, burada ne kadar çok basamak vardı. Durmaksızın daire çizmekten başı dönüyordu. Bir an için durup elini taş duvara yasladı ve tırmanışın kalanı için soluğunu topladı. Tabii şikâyetlerinin geri kalanı için de.

"Benim birliğim, Bayan Finch," diye seslendi aşağı doğru. "İstedığimi istiyorum."

"Yapacak bir sürü işimiz var, biliyorsunuz," diye devam etti. "Sadece üniformalar değil. Bayan Taylor, Finn ve Rufus'un ritim duygusunu onarmak için kahramanca çabalıyor. Yarın öğlene kadar nişancılık alıştırmaları var. Yani sizin ceket astarıyla ilgili kaprisli hevesleriniz için vaktimiz yok ve..."

Susanna basamakların tepesine ulaşır ulaşmaz Bram kollarını ona doladı. Genç kadının ayaklarını yerden kesti.

Kadını hızla kulenin karşı tarafına taşıdı ve mazgalın soğuk, sert taşına dayadı. Arkasındaki duvar Susanna'nın kürek kemiklerinin hemen altındaydı. Önündeyse, adamın yoğun sıcaklığı ve vahşi gücü onu kapana kısırmıştı. Susanna'yı heyecanlandırdı. Zaten soluk soluğaydı ama bu... Bu baş döndürücüydü.

Bram boğuk, sahiplenici bir hırlamayla, "Sana söyledim," dedi, "İstedığimi istiyorum. Ve şu anda doğru düzgün görmemi engelleyen şiddetle istediğim şey sensin." Adamın öpücüğü ağzını acıttı. "Seni buraya getirmek için o saçma notlardan üç tane yazmam gerektiğine inanamıyorum. İnatçı kızs."

"Amacın *bu* muydu? Bram, sadece öyle söyleyebilirdin."

"Söyledim zaten." Dudaklarıyla genç kadının boynunun kıvrımını takip etti. "O notların hepsi seninle ilgiliydi. Bu yanardöner bronz saç. Süsen mavisi gözlerin." Kadının çenesinin alt tarafını yaladı. "Bütün şehvetli pembe tonlarının hepsi."

Susanna'nın dudaklarından zevk dolu bir iç çekiş kaçtı. "*Bram.*"

Öfkeli olmalıydı ama adamın kucaklaması öyle iyi hissettiriyordu ki. Çok gerekli. Koydaki randevularından bu yana geçen bir haftada, neredeyse her gece birkaç saatliğine kaçamak yapmayı başarmışlardı. Gece göğünün altında sevişmişler ve yıldızların altında her konudan konuşmuşlardı. Yine de Susanna ondan ayrı geçirdiği bir dakikada bile onu özliyordu. Bu iri, doyumsuz elleri ve bu sıcak, aç öpücükleri.

“Peki ya üniformalar?” diye sordu.

“Boş ver üniformaları. Ceket astarını canınızın istediği renkte yapın. Hiçbir şeyini umursamıyorum.”

Bram ellerini kadının kalçasına kaydırды ve onu kendine doğru çekerek karnının göze çarpan ereksiyonuna temas etmesini sağladı. Gözlerinde açıkça görülen yoğun açlık genç kadının içine arzu dalgaları gönderdi.

“Seni istiyorum,” dedi Bram ağdalı bir şekilde.

Susanna dudaklarını ıslattı. “Belki bu akşam Summerfield’den gizlice çıkabilirim.”

“Hayır. Bu akşam değil.” İki eliyle birden kadının kalçasını yorğuruyor, kaldırıyor ve onun bedenini kendininkiyle birleştiriyordu. “Burada. Şimdi.”

Düşünce Susanna’nın kalp atışlarını hızlandırdı ve mahrem yerlerinin özlemle yumuşamasına sebep oldu. İki tarafa da bakındı. “Bu imkânsız.”

“Bizi kimse göremez,” dedi genç kadının sorusunu tahmin ederek. “Kulenin bu tarafı görünmez. Altımızda sadece kayalar ve deniz var.”

Diğer üç kulede kimse yoktu. Adamların hepsi talim için yokuştaydı. Bram haklıydı, görecek kimse yoktu. Etraflarında ve aralarında ılık bir esinti vardı. Mora çalan gökyüzü öyle yakınlarındaydı ki, sanki parmak uçlarını değdirebilirmiş gibi hissetti. Dünyanın zirvesinde yalnız duruyorlardı.

Adamın dişleri kulak memesini hafifçe tuttu. “Dün gece yalnız yüzdüm, biliyorsun. Kaslarım pelteye dönene kadar koyda ileri geri gittim. Bana sayabileceğimden daha fazla öpücük borçlusun.”

Susanna ikisinin sıcak, yastıklarla dolu bir yatakta sarmaş dolaş olduklarını gözünde canlandırdı. Bram tamamen çıplak bir halde yatakta gerinirdi ve Susanna borcu olan öpücüklerin ödemesini yaparken açık saçları ikisinin de üstüne dökülürdü. Dudaklarını ve dilini adamın her bir sıcak, istekli santiminde gezdirirdi.

“Ben...” Adamın avucu göğsünü kapladığında nefesi kesildi. “Nöbette olman gerektiğini sanıyordum.”

“Nöbetteyim zaten.” Düşünceli bir şekilde sert küreyi yoğurdu, başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu kıvrıyordu. “Pekâlâ. Benimle birlikte nöbet tut.”

Bram geri çekilerek onu belinden tuttu ve taş sipere bakacağı şekilde onu çevirdi. Susanna’yı yana doğru hareket ettirerek kale duvarı deliklerinden birinin önüne yerleştirdi; bir okçunun atış yapması için tasarlanmış bir boşluktu.

“Görebiliyor musun?” diye sordu sertçe. Susanna’yı dirsekleri duvar deliğinin çıkıntısına yerleşene kadar öne doğru eğdi ve eteklerini yukarı çekti. “Koyu ve ötesindeki Kanal’ı net bir şekilde görüyor musun?”

“Evet.” Altlarındaki kayalık koy girişini ve coşkun suları görebiliyordu. Uzaklarda birkaç beyaz yelken açıktı. Batıda, turuncu-sarı güneş ufukta kayboluyordu.

“Güzel. Gözlerini açık tut. Nöbet senindir.”

Sıkı, ısrarcı çekişlerle kadının eteklerini ve iç eteğini toplayarak beline kadar kaldırdı. Külotunda bir aralık buldu ve kumaşı gürültüyle yırtarak genişletti. Kadının hassas tenini esmekte olan serin rüzgâra ve sıcak, sert dokunuşuna açık hale getirdi.

Bram onu okşadı, araladı, bakmak için genişçe ayırdı. Parmak uçları kadının mahremiyetinin her çizgisini takip etti. Susanna hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Eğer Bram’in ne gördüğü ve ne yaptığını

fazla düşünürse, Susanna cesaretini tamamen kaybederdi. O yüzden onun dediğini yaptı. Nöbet tuttu, gözlerini parıldayan mavi suda ve gümüşü ufukta gezdirdi.

Sessiz bir hışırtı, genç adamın pantolonunun fermuarının açıldığını söyledi. Susanna ihtiyaçla kıpır kıpır, beklentiyle ıslaktı. Adamın sıcak, uyarılmış uzunluğu kuytusuna sıkıca dayandığında, Susanna'nın dudaklarından ufak bir rahatlama çığlığı kaçtı.

Adamın elleri çıplak poposunu ve uyluklarını okşadı. "Tanrım, sanırım çıldıracağım. Bunu ne kadar çok düşündüğümü tahmin edemezsin. Sürekli, her yerde. Dün mürekkep almak için dükkâna uğradım ve tüm düşünebildiğim sendin. Tezgâhın üzerinde bacaklarını benim için aralarken. Ya da vitrinin üzerine eğilirken. Sonra deponun raflarına dayanıp eteğini beline kadar sıyrır ve tek bacağını sandığın üzerinde dengeler hâlde. Uyanık olduğum her an bunu düşünüyorum. Her gece bunun için sancı çekiyorum." Sert, kalın penisini ona sürüyor, kadınlığında ileri geri kayıyordu. "Bana senin de istediğini söyle."

Yeterince göstermiyor muydu? Susanna çaresizce onu isteyerek kalçalarını hareket ettirdi.

"Söyle bana, aşkım. Duymaya ihtiyacım var. Bu çılgınlığın sadece bende olmadığını bilmem lazım."

"Ben..." Susanna yutkundu. "Seni istiyorum." Bir heyecan esintisi tenini yalayıp geçti. Sadece o kelimeleri söylemek bile uyarılmanın yeni, ahlaksız bir seviyesiydi. Çılgınlık kesinlikle paylaşılıyordu.

"Bunu istiyorsun." Bram ereksiyonunun pürüzsüz, pervasız başıyla genç kadının açıklığını dürttü. "İçinde, sertçe ve derine. Doğru, değil mi?"

Bu sözler... ne kadar uygunsuz. Ne kadar kaba. Ne kadar da baştan çıkarıcıydı.

"E-evet."

Kadının kulağını yaladı. "Bir şey mi söyledin?"

İffete lanet olsun. Adama sahip olmak zorundaydı, hem de hemen yoksa istekle ölecekti. “Evet,” dedi. “İstiyorum. Hepsini. İçimde. Şimdi. Lütfen.”

Evet.

Evet. Bram içine yavaş, süzülürcesine bir darbeye girdi. Kadınlığını esnetiyordu. Dolduruyordu. Sonra kısa, acı veren bir duraklamayla geri çekildikten sonra daha da derine giriyordu.

Bram bir ritim tutturdu, Susanna’yı tarihi sipere doğru sarsıyor ve birlikte hareket ederken çıplak boynuna ve omuzlarına öpücükler konduruyordu. Sıkı düğümler gibi olan göğüs uçları korsesinin dikiş yerlerine sürünüyordu. Kadınlığında mutluluk toplanıyor, bedeninin her bir santimine yaylıyordu.

Bram bir elini kalçasının üzerinden geçirip iç eteğinin katları arasında arandı. Becerikli parmakları genç kadını nasıl memnun edeceğini biliyordu. Güçlü, düzenli darbelerini sürdürürken o istekli tomurcuğu nazıkçe okşuyordu.

“Bram,” diye soludu. “Sarıl bana. Sıkıca.”

“Benimlesin.” Kolları genç kadının beline sıkıca dolandı. Hızı hafifledi. “Benimlesin.”

Susanna gözleri kocaman açılmış ve odağını kaybetmiş bir halde civit mavisi, ince ufuk çizgisine baktı. Ve sonra Bram onu ötesine itti. Onu haritanın dışındaki belirlenmemiş hislere ve bilinmeyen, tahmin edilemez mutluluğa doğru savurdu. Durmadan devam etti. Susanna, zevkin zirvesine varıncaya dek devam etti. Boğazından zevkin şaşkınlıkla karışan sesleri çıkıyor, martıların çığlıklarına karışıyordu. Susanna sesleri durdurmaktan âcizdi.

“Yüce Tanrım.” Bram saygısız bir hırlamayla kadının kalçalarını sıkıca kendisinininkine doğru çekerek bütün uzunluğunu içine gömdü. Susanna’nın içindeki kaslar onun kalınlığının çevresinde kenetlendi. Aynı anda inlediler. Birkaç kalp atımlık duraksama sonunda, Bram tekrar

hareket etmeye başladı. Bram orgazma yakındı. Susanna bunu ritmini artırmamasından ve darbelerinin yeni, daha derin açısından sezebiliyordu. Gırtlığından çıkan tatmin seslerinden. Eğer Bram dikkatli olmazsa...

"Bram. Dikkatli ol."

"Dikkatli olmak istemiyorum." Bram eğilip kulağına soludu. "Sana sahip olmak istiyorum. Seni işaretlemek. İçinde tükenmek ve ben seni tohumlarımla doldururken beni sıkıca sardığını hissetmek... Dünyanın, benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Ah Tanrım. O sözler... aynı anda onu hem korkutup hem de tahrik etti. Susanna karşı çıkmak, ona yalvarmak için ağzını açtı. *Dikkatli ol. Dikkatli ol. Böyle şeyler söylerken kalbime karşı dikkatli ol.* Ama sonra Bram kıpırdayarak daha derine girdi ve başparmağı genç kadının tam da ihtiyaç durduğu yere dokundu. Zevk Susanna'nın bedenini ikinci defa kıvrandırdı ve ağzından çıkan tek ses ilkel, çaresiz inlemelerdi.

Bu kadar çıplak hissedebileceğini bilmiyordu, hayal etmemişti. Bu aceleci, çalıntı birlikteliklerin her birinde, Susanna'nın her zaman olacağına inandığı kadına biraz daha yaklaşıyordu. Onu zekice sohbetlerden, kibarlık erdeminden, soylu, fazlasıyla eğitilmiş bir kız kurusunun tüm tuzaklarından soyuyordu. Onu ham, vahşi hisse ve şiddetle çarpan, tamamen korunmasız bir kalbe indirgiyordu.

Vücudu yaşadığı doyumun son atışlarıyla hâlâ ürperirken genç adam onun içinden çıktı. Susanna fişkıran sıcak meniye uyluğunda hissetti. Daha sonrasında Bram ona sarılıp şakağına ve yanağına tatlı öpücükler kondurdu.

Adamın solukları kesik kesik çıktı. Alnını genç kadının omzuna dayadı ve onu daha yakına çekti. "Bu her seferinde daha da zorlaşıyor."

"Biliyorum." Susanna iç eteğini aşağı doğru çekıştırıp kenara kaydı. Kıyafetlerini düzeltirken genç adama bakmak için yavaşça döndü. Kelimeler boğazında düğümlendi ama onları çıkmaya zorladı. "Belki de bu seferki son olmalı."

"Susanna. Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Dizlerinde duran pantolonunu yukarı çekti. Sabırsız hareketlerle bağlarını çekiştirirdi ve düğmeleri ilikledi.

Susanna saçını düzeltti. "Gitmeliyim."

"Bekle." Kadının bileğini tutarak gitmesini engelledi. "Ne demek istiyorsun? Benden kaçmayı kastediyor olamazsın. Bundan kaçmayı."

"Kaçmıyorum. Giden sensin. Ve bunu yapıp duramayız. Yakalanacağız."

"Yakalansak ne olur?" dedi. "Seninle evlenmeyi planladığımı biliyorsun. Seninle yarın evlenebilirim."

"Evet. Ondan birkaç gün sonra da beni bırakırdın."

Bram alaylı bir gülümsemeyle kale yıkıntılarını işaret etti. "Seni teşvik etmek için ben yeterli değilsem, bu büyük, çürümüş taş yığını senin olabilir."

Susanna bir zamanlar hayallerinin evi olan yerin duvarlarının ve kulelerinin karmaşasına bakarak burun kıvrırdı. "Bu büyük, çürümüş taş yığınının beslediğim sevgi konusunda hiçbir fikrin yok. Sadece Lord Rycliff'in de kalenin bir sakini olarak beraberinde gelmesini dilerim."

Bram buraya, Spindle Koyu'na *aitti*. Susanna, piknik yaptıkları gün genç adamın köye seslendiğinden beri bundan emindi. Bram güçlü ve becerikliydi. Doğuştan sadakat ve onur duygusuna sahip, iyi bir liderdi. Onun gibi bir adam bu yere yarayabilirdi. Eğer Bram asker yaşamını daha sakin, daha huzurlu bir yaşamla takas edecek olursa, Susanna onun burada Lord Rycliff olarak yaşamaktan çok mutlu olacağını görebiliyordu.

Ve Susanna onun eşi olarak tamamen mutlu olabilirdi.

"Gerçek bir yuva istemiyor musun, Bram? Bilirsin, çatısı olan bir yer ve... ve duvarları. Ayrıca ender rastlanan lükslerden olan pence-reler? Hatta döşemeler. Hahılar, perdeler. Düzgün yemekler ve güzel, sıcak bir yatak."

“Ev tadındaki rahatlıklara düşkün biri olmadım. Güzel porse-
lenlerden beş öğün yemek, duvar kâğıtlı salonlar... O hayat bana göre
değil. Ama bir yatağı minnettarlıkla karşılayabilirdim, tabii ısıtan kişi
sen olacaksan.” Bram onu yaklaştırmak için genç kadının bileğini
çekiştirdi.

Susanna direndi. Aralarında biraz mesafe bırakmadan bunu söy-
leyecek gücü kendinde asla bulamazdı. “Bir yuva sadece *senin* ihtiyacın
olan şeylere göre belirlenmez, Bram. Sana ihtiyacı olan insanlar da
içindedir. Sen gittiğinde ben ne yapacağım? Peki ya kuzenin? Şu anda
biz konuşurken bile *senin* için var güçleriyle çalışan Spindle Koyu’ndaki
bütün adamlar ve kadınlar ne olacak? Sen onların lordusun. Bunun
senin için hiçbir anlamı yok mu?”

“Evet, var.” Adamın bakışı sertti, tutuşu da öyle. “Hem de çok
anlamı var. Onlara benim için yaptıklarının karşılığını vermenin en iyi
yolu bu savaşı bitirmek. Keyif aldıkları özgürlüklerini ve yuva dedikleri
alanın bağımsızlığını korumak. Susanna, bu İngiltere’nin muhtemelen
hiç ele geçirilmemesi gereken bir adaya bağlı olması meselesi değil.
Bonaparte’in yenilgiye uğratılması gerektiğini biliyorsun.”

“Senin bizzat İspanya’daki varlığın olmadan yenilgiye uğratılması
mümkün olamıyor mu? Bu biraz kendini beğenmişlik, sence de öyle
değil mi? Babam Napolyon’un güçleriyle *senin* bugüne kadar müca-
dele ettiğinden daha çok mücadele etti. Hem de on yıldır Sussex’ten
ayrılmadı.”

“Pekâlâ, ben baban gibi değilim.”

“Hayır, değilsin.” Susanna tek omzunu kaldırdı. “Napolyon ye-
nilgiye uğratıldıktan sonra ne olacak? Hep başka bir çatışma, başka
bir sefer olacak. Savunulması gereken bir ileri karakol mevki olacak.
Bu nerede sona erer?”

“Görev dediğin böyle bir şey işte,” dedi. “Sona ermez.”

Susanna ona dik dik bakarken başını yavaşça iki yana salladı.
“Korkuyorsun.”

Bram geçiştirircesine bir ses çıkardı.

“Korkuyorsun. İşe yaramaz ve korkmuş hissedene, tek bacağı yaralı, iri, güçlü bir adamsın. Bir yuvaya, bir aileye, bir topluluğa ya da seviye ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?” İnanmadığını gösteren bir kahkaha attı. “Lütfen. Bunları öyle çok istiyorsun ki, özlem buhar gibi üzerinden yükseliyor. Ama onlara gerçekten ulaşmaktan korkuyorsun. Başarısız olacağından korkuyorsun. Yeni bir hayat yaratma cesaretini berbat etmektense eski hayatını kovalarken ölmeyi yeğlersin.”

Susanna’nın bileğini tutan elini bir kelepçe gibi sıkı. “Ölmekten ya da başarısız olmaktan bahseden kim? Tanrım, hep insanları kısıtlıyorsun, onları geride tutuyorsun. Baban çalışamayacak kadar yaşlı. Arkadaşların dans edemeyecek kadar kırılğan.”

“İnsanları kısıtlamak mı? Benimle ve bu yerle ilgili şeyleri öğrendikten sonra, beni bu genç kadınları geride tutmakla mı suçluyorsun?” Boğazında bir yumru şekillendi. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?”

“Benim hakkımda öğrendiğin onca şeyden sonra hâlâ bana güvenemiyor musun? Evlen benimle ve bu savaşı bitirip sana geri döneceğim dediğimde güven. Tanrı aşkına, Susanna...” Sesi çatladı ve devam etmeden önce bir an uzaklara baktı. “Bu geçtiğimiz yılda şüpheyle iç içeydim. Ama diğerlerinin aksine, senin bana inandığını sanıyordum.”

“İnanıyorum.” Bir gözyaşı yanağından süzüldü ve Susanna boş-taki elinin ayasıyla onu uzaklaştırdı. “Sana inanıyorum, Bram. Sana, senin kendine inandığından daha çok inanıyorum. Senin becerikli bir savaş komutanı olabileceğine inanıyor muyum? Elbette inanıyorum. Ama ayrıca çok daha fazlası olabileceğine inanıyorum. Savaş alanında olduğu kadar, savaş alanının dışında da bir lidersin. Bölgesinin halkı için saygıdeğer bir lord... Hatta belki de askerleri için Parlamento’daki bir ses.” Susanna elini karnına koydu. “Senin harika bir koca ve baba olacağına inanıyorum.”

Bram’ın tutuşu gevşedi. “O zaman neden?..”

“Seninle evlenemem, bu şekilde olmaz.” Bileğini onun tutuşundan kurtarmak için çekti. Diğer eliyle bileğini tutarak adamın tutuşundan dolayı oluşmuş kırmızı izleri ovaladı ve asla ama asla gitmeyecek yara izlerine lanet okudu. Geri çekilirken attığı adımla sendeledi. “Anlayamıyor musun? Bir daha terk edilmeyeceğim.”

Dünya aniden çok sessizleşti. Dalgaların çarpışı, rüzgârın esintisi yok oldu. Seslenen martılar gitmişti.

En sonunda ona bakacak kadar gücünü topladığında adamın bakışları yoğun, araştırıyordu. Ve sorusu genç kadının doğrudan kalbini deldi.

“Şimdi kim korkuyor?”

Susanna hareketinin cevap niteliği taşımasını izin verdi. Arkasını döndü ve kaçtı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Birkaç akşam sonra, Bram tam olarak aynı kulede nöbet tutuyordu. Karanlık, bulutlu bir geceydi ve yer değiştiren sisten başka görecekt hiçbir şey yoktu. Düşüncelerini meşgul edecek o kadar az şey vardı ki, kendini bir kez daha Susanna'yla yaptığı son konuşmayı aklından geçirirken buldu. Tekrar ve tekrar, gece genç kadının sözlerini geri ona getirdi.

Bir daha terk edilmeyeceğim.

Tanrı şahit, Bram'ın onu terk etmek gibi niyeti yoktu. Tüm istediği onunla evlenmektir. Böylece dünya onları ne kadar uzağa savurursa savursun, her zaman Susanna'nın hayatını onunkine bağlayan bir bağ olacaktı.

Susanna'nın onun gibi bir erkeğe *ihhtiyacı* vardı. Genç kadının zekâsından korkacağına, bundan keyif alacak kadar kendinden emin bir adama. Ona meydan okuyacak, onu kendisi için koyduğu sınırların ötesine geçmesi için itekleyecek kadar cesur bir adama. Eğer birazcık fazla riske girerse onu korumaya yetecek kadar güçlü bir adama. Bunlar, olağanüstü bir kadın haline gelirken ihtiyaç duyduğu şeylerdi.

Ama o kadının içinde çaresizce başka bir şeyin özlemini çeken garip, korkmuş, yaralı bir kız çocuğu vardı: Onun korunaklı, programlı hayatına düzenli bir şekilde sokulacak ve asla ama asla onu

bırakmayacağına söz verecek bir adamın. Bram, Susanna için o adam olabileceğini ya da olması *gerektiğini* düşünmüyordu.

Thorne, onu zifiri karanlıktan kurtarmak için saat ikide geldi. Bram onbaşının sessizce uzattığı meşaleyi kabul etti ve rüzgârlı merdivenden aşağı indi. Etrafında pervaneler kanat çırpıyor, sıcaklığa ve aleve çekiliyorlardı.

Dış kale duvarına çıktı ve düzenli çadır sırasına baktı. Horlama ve ara ara gelen öksürük sesleri gecenin fazla hareketsiz olmasını önliyordu. Pofuduk bir yaratık gölgelerin arasından çıkıp ona doğru geldi.

Bram başını eğip kuzuya baktı.

Kuzu başını kaldırıp ona baktı.

Pes etti ve cebinden bir avuç mısır çıkarıp yere dökmeye başladı. “Neden seni yiyemiyorum?” diye sordu rahatsızca. Tabii cevabı oldukça iyi biliyordu. “Çünkü sana adını o verdi, seni sefil şey. Ve şimdi bir evcil hayvanla takıldım kaldım.”

Bram buraya vardığından beri Susanna bir örümcek kadar meşguldü, küçük duygusal ağlar örüyor, Bram’i bağlanmayı dilemeyeceği şekillerde bu yere bağlıyordu. Eğer kısa sürede ayrılmazsa, tuzağa düştüğünü hissetmeye başlayacaktı.

Colin’in olduğunu bildiği çadıra yanaştı ve boğazını temizledi. Çadırdan bir hışırtı duyuldu. Boğuk bir çarpma sesi geldi ve çadır direklerinden biri titredi. Güzel, uyanıktı.

“Ben Bram,” diye fısıldadı. “Seninle top gösterisi hakkında konuşmam gerekiyor.”

Cevap yoktu. Başka hareket de yoktu.

Bram çömeldi ve ışığın içeriği göstereceğini bilerek meşalesini çadıra doğru tuttu. “Colin.” Çadır kumaşını dirseğiyle dürtüklledi. “Colin. Top gösterisini konuşmamız gerekiyor. Sör Lewis’in yeni bir...”

Arkasında duran biri omzuna dokundu. “Ne istiyorsun?”

Bram’ın ödü patladı, neredeyse elindeki meşaleyi düşürüyordu. “Tanrım.” Ayağa kalktı, döndü ve aydınlatmak için meşalesini kaldırdı...

Colin.

Yarında duran kuzeni umursamazlığın resmiydi; düğmelenmemiş, manşetleri bağlanmamış bir gömlek ve bol bir pantolon giyiyordu. Bir elinde, ince boynundan tuttuğu bir şarap şişesi vardı. “Evet, Bram, senin için ne yapabilirim?”

Bram, önce Colin’e sonra da çadıra baktı. Meşalesini kuzenine doğru çevirip, “Eğer sen benimle birlikteysen,” dedi, “o zaman... çadırındaki kim?”

“Bir arkadaş. Eğer izin verirsen onu eğlendirmeye geri dönmek istiyorum.” Colin şarap şişesinin mantarını dişyle çekti ve kenara tükürdü. “Sabaha kadar bekleyemeyecek olan ne?”

“Çadırında bir kadınla ne halt ediyorsun?”

Colin başını yana eğdi. “Hım. Cevabımın ne kadar detaylı olmasını istersin?”

“Her kimse, o kızla evleniyorsun.”

“Sanmıyorum.” Colin çadırdan birkaç santim uzaklaşarak Bram’e takip etmesi işaret etti. Biraz uzaklaştıklarında sesini alçaltıp konuştu: “Uyuyabilmemin tek yolu bu, Bram. Ya bir kadının kucacı ya da bitmek tükenmek bilmez uyanık geceler. Sana yalnız uyuyamadığımı söylediğimde, niyetim tercihim belirtmek değildi. Gerçeği söylüyordum.”

“Bunca yıl geçtikten sonra mı?” Bram kuzeninin ifadesinden bir şeyler çıkarabilmek için meşalesini kaldırdı. “Hâlâ mı?”

Colin omzunu silkti. “Hâlâ.” Şarap şişesini dudaklarına doğru kaldırıp büyük bir yudum aldı.

Bir anlayış sızısı Bram’i hazırlıksız yakaladı. Ailesinin trajik bir kazayla hayatlarını kaybetmesinden sonra, Colin’in gençliğinde kabuslarla ve uykusuzlukla cebelleştğini biliyordu. Colin’in okuldaki ilk yılında, yatakhanesindeki birkaç çocuk onun gece çılgınlıkları ve gözyaşlarıyla alay etmişti. Dördüncü sınıftakilerin en irisi olan Bram, yunruluklarıyla o kabadayılardan aklını başına getirmişti ve o olay son olmuştu. Hiçbiri

bir daha Colin'le alay etmeye cesaret edememişti ve Bram kuzeninin rüyalarının en sonunda biteceğini varsaymıştı.

Açıkça görünüyordu ki, bitmemişlerdi. Israrcılardı. Onlarca yıldır. Lanet olsun.

“Öyleyse çadırdaki kim?” diye sordu. Bir yarasa, kulağının yanından geçerken ikisi de eğildi. “Bayan Highwood olmadığını umuyorum.”

“Tanrım, hayır.” Colin hafifçe güldü. “Bayan Highwood güzel bir kız, yanlış anlama, ama saf, masum. Ve benim ihtiyaçlarım için çok narin. Fiona ve ben... şey, birbirimizi daha temel bir seviyede anlıyoruz.”

“Fiona mı?” Bram kaşlarını çatı. Fiona isimli bir kadını hatırlamıyordu bile.

“Bayan Lange,” diye açıkladı Colin onun yanından geçip giderken. “Şiirleri gelişme gösterdiğinde bana teşekkür edeceksin.”

Bram onu kolundan yakaladı. “Ama o evli.”

“Sadece kâğıt üstünde.” Bram'ın tutuşuna bir bakış attı. “Umarım bana ahlaki vaazlar vermeyi planlamıyordur. Bayan Finch'le buluşmak için kaç defa gizlice çıkıp gittin?”

Bram sadece gözlerini dikip bakabildi. O da burada durmuş Susanna'yla çok dikkatli olduklarını, kimseye yakalanmadıklarını düşünüyordu. Ancak Colin'in uyanık olduğu açıktı. Ve dikkatini verdiği.

“O yüzden beni yargılama,” dedi kuzeni. “Fiona ve benim olgun bir anlayışımız var. Bir hovarda olabilirim ama tam bir aşağılık değilim. Masum bir kızı da lekelemedim. Ve asla bir kadının kalbini kırmadım.”

“Susanna'yı lekelemek gibi bir amacım yok,” dedi ısrarla. *Ve sadece onun kalbi söz konusu değil.*

“Ah, yani onunla evleniyorsun?”

Bram ağır ağır içini çekti. “Bilmiyorum.”

“Niye bilmiyorsun? Daha iyisini için mi bekliyorsun?”

“Ne? Tanrım, hayır.” *Daha iyisi mi?* Bram, Susanna'nın zekâsı, cesareti, güzelliği, tutkusu ya da ruhunun cömertliğinden daha iyisine sahip olabilecek tek bir ruh bile tanımıyordu. Daha iyi bir kadın yoktu.

“Ah, öyleyse korkuyorsun.”

“Korkmuyorum.”

“Tabii ki korkuyorsun. İnsansın. Hepimiz korkuyoruz, hem de her birimiz. Yaşamaktan korkuyoruz, sevmekten, ölmekten. Belki tüm gün boyunca uygun adımla yürümek aklını bunun gerçekliğinden uzaklaştırıyordur. Ama güneş battığında... Bir gece daha dayanmaya çalışarak hepimiz karanlığa doğru sendeliyoruz.” Colin şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini şişeye dikti. “Mükemmel mahsul. Neredeyse kulağa zeki gibi gelmemi sağlıyor.”

“Sen zekisin zaten. Hayatında bir şeyler yapabiliirdin, biliyorsun. Eğer bütün yeteneklerini heba etmek için bu kadar kararlı olmasaydın, tabii servetinle birlikte.”

“Bana yetenekleri heba etmekten bahsetme Bram. Eğer o kadın seni seviyorsa ve sen bunu bir kenara atıyorsan... Senin dudaklarından başka bir ‘yaşam dersi’ daha duymak istemiyorum.”

“İnan bana, hiçbir şeyi bir kenara attığım yok. Ama beni seviyor mu bilmiyorum.”

“Lütfen.” Colin şarap şişesini ona doğru salladı. “Zenginsin ve artık unvanın var. Uğraşılması gereken baş belası dizin olsa da, ağzında bütün dişlerin duruyor.” Şeytani bir şekilde kaşını kaldırdı. “Ailemizden gelen cömert büyüklükteki erkeksi donanımı varsayarsak...”

Bram başını iki yana salladı.

“Ah,” dedi acırcasına. “Yok mu?”

Bram yumruğunu sıkarak, “Var olmasının önemi yok,” dedi.

Bu saçmalıktı. Ne zamandan beri kuzeni esprili özdeyişler ve tavsiyeler verir olmuştu? Lanet olsun, bu ilişkideki bilgeliğin sesinin Bram olması gerekiyordu. “Bir adamın pantolonunun içinde kaç santim olduğunun bir önemi yok, banka hesabında kaç parası olduğunun da bir önemi yok... o rakamlar sevgiyi artırıyor.”

“Sanırım haklısın. Ve daha çok bana yazık.” Colin düşünceli bir halde başını salladı. “Pekâlâ, Kahramanlığı Sayesinde Soyluluk

Verilmiş Lord, işte sana manyakça bir fikir. Eğer Bayan Finch'in seni sevip sevmediğini bilmek istiyorsan, erkek olup... ne bileyim... ona sormayı düşündün mü?"

Bram sadece ona gözlerini dikip baktı.

"Güzel. Sen orada dur ve bu konuda düşün." Colin çadırına doğru gerilerken başından savar gibi elini salladı. "Eğer izin verirsen, sıcak bir yatak beni bekliyor."

"Daha hızlı bir yolu var, Charlotte," dedi Susanna. Eldivenlerini çekip çıkardı ve kızı kibarca kenara itti. "Bu hızla, bütün gün burada kalırsın."

Charlotte ve birkaç diğer leydi her öğlenini kovanlara barut doldurarak geçiriyordu. Öte yandan, erkekler günlük atış talimi sırasında öyle çok kullanıyorlardı ki, kadınlar güçlülük hızlarına yetişiyordu. Denetleme tarihi yarın olduğu için, Summerfield'in kahvaltı salonu subay balosu için yapılan hazırlıkların arasında geçici barut deposu olmuştu. Kesinlikle kaybedecek zaman yoktu.

"Kâğıdı uygun boyutta kesmek için çok zaman harcıyorsun. Uzun zaman önce bunun sayfalarının" –masanın üzerine mavi deri bağlı bir kitap attı– "mükemmel ölçü olduğunu keşfettim."

Charlotte bakakaldı. "Ama Bayan Finch, bu *Bayan Worthington'ın Bilgeliği*."

"Ah, evet. Öyle."

"Ama çok kullanışlı bir kitap olduğunu söylediniz."

"*Kullanışlı* bir kitap. Pencereleri açık tutmak için mükemmel boyutta. Sayfalarından müthiş barut kesesi yapıyor ve içindekiler arada sırada iyi bir kahkaha attırıyor. Onun ötesinde mi? Tek bir anını bile ona harcama, Charlotte."

Susanna kitabı açarak gelişigüzel bir sayfayı acımadan yırttı ve masanın üstünde düzeltti. "Öncelikle, her şeyin elinizin altında ve hazır

olduğundan emin olun.” Parmaklarını bütün malzemenin üzerinde gezdirdi. “Kâğıt, tıkaç, kurşunlar, barut, kordon. Kâğıdı tıkaçın etrafına sarın, bir boru şekline getirin,” dedi göstererek, “ve sonra tıkaçı itirmek için misketi kullanın. Kurşun neredeyse en sona geldiğinde tutun ve iyice bir çevirin. Sonra barutu dökün.”

Kâğıtla sarılmış misketi parmaklarının arasında tuttu, borunun geri kalanını kara barutla doldurup en üstünde bir santimlik bir yer bıraktı. “Artık ölçüm yapmaya gerek yok, görüyorsunuz ya? Yazının kenar boşluğuna geldiğinde barut dökmeyi bırakın. Bir kez daha çevirin ve bir parçacık ip bağlayın... İşte.” Memnun olmuş bir gülümsemeyle kovanı Charlotte’a uzattı. “Pratik yaparak öğreneceksiniz.”

Charlotte kovanı aldı ve gözlerini kırıştırdı. “Size bir soru sorabilir miyim, Bayan Finch?”

“Elbette.” Susanna kitaptan iki sayfa daha yırttı ve kıza bir tane verdi. “Konuşurken çalıştığımız sürece.”

Charlotte başını bir papağan gibi eğerek Susanna’nın eldivensiz bileklerine baktı. “Bileklerinize ne oldu?”

Susanna donakaldı. Yavaşça kolunu çevirdi ve açıkta duran izlerine dikkatle baktı. Öyle uzun zamandır onları uzun kolluların, manşetlerin ve eldivenlerin altına dikkatle gizleyor ya da birisi baktığında veya sorduğunda geçiştiriyordu ki.

Neden?

İşte buradaydı, neredeyse on yıldan fazla zaman sonra. Artık küçük bir kız değildi, mantıklı ve eğitilmiş yetişkin bir kadındı. Tam şu anda, kelimenin tam anlamıyla sosyetenin kadınlara kakaladığı kısıtlayıcı öğretimleri parçalara ayırıyor ve soylu bir genç leydiye çay tepsilerini boyamayı değil, karabarut keselerini doldurma sanatını gösteriyordu. Belki de dünya onda birkaç kesik bırakmıştı ama o da dünyaya kendi ufak işaretlerini bırakıyordu. Spindle Koyu’unda, kadınların en iyi ve en gerçek halleriyle güvende oldukları yerde.

Parmaklarını eski, tanıdık acı haritasının üzerinde gezdirdi. Bu yara izleri gerçek benliğinin bir parçasıydı. Susanna'nın olduğu kişinin tümü değildi ama bir parçasıydı. Ve aniden, onları saklamak için hiçbir mantıklı sebep görmedi.

“İyileşmiş yaralar,” dedi Charlotte’a. “Kan almadan kalan izler. Bundan yıllar öncesinden.”

Kız irkildi. “Acıyorlar mı?”

“Hayır.” Kendi gülümsemesi onu şaşırttı. “Hiç de acımıyor. Çarpıcı göründüklerini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bazen bütün gün boyunca onları unutuyorum.”

Susanna kelimeler ağzından çıkarken ne kadar gerçek olduklarına ve söylediği için ne kadar rahatlamış hissettiğine hayret etti. Görünüşe göre, Bram’le olan gönül ilişkisi sona ermişti. Susanna’yla günlerdir konuşmamıştı. Artık notlar yoktu. Yine de paylaştıkları şeyden dolayı sonsuza kadar değişmiş olacaktı. Bram tarafından değiştirilmişti. Susanna’ya bu kıymetli, özgürleştirici hediye vermişti: Kendini olduğu gibi kabullenme cesaretini. Yara izleri, çiller, tutkular.

Kırılmış bir kalp zamanla kabuk bağlar mıydı? Bir on yıl kadar geçtikten sonra, Bram’i de bütün gün boyunca unutmayı başaracak mıydı?

Nedense bundan şüpheliydi.

“Bayan Finch!” Violet Winterbottom girişte belirdi. “Bayan Bright’ın büyük salonunda size ihtiyacı var. Süslemeler hakkında ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyor.”

“Hemen geliyorum.”

Susanna kovan yapma malzemelerini Charlotte’a verdikten sonra lavaboda ellerini yıkadı ve kahvaltı salonundan çıktı. Eldivenlerini ardında bıraktı. Konuk odasından geçti. Kolları yanlara doğru açılmış Milis gönüllüleri bir tarladaki korkuluklar gibi dikiliyor ve ağızlarında iğnelerle etraflarında dolanan leydiler tarafından uniformalarındaki son tadilatlar yapıyordu.

Susanna salona ulaştığında burada da aynı hareketliliği buldu. Uzun, dar odanın bir ucunda Kate Taylor piyanoda alıştırma yapıyordu. Bay Fosbury ve iki uşak pencere kirişlerinin arasına büfe için masaları yerleştirmekle meşguldü. Leydiler ve hizmetkârlar çiçekleri taşıyor, mobilyaları aceleyle oradan oraya götürüyorlardı ve ayak sesleri tahta döşemede tıkrıyordu. Yarın akşama kadar, burası zarafetin bir tablosu olacaktı, yani öyle olacağını umuyordu. Fakat şu anda daha çok kaostan resmiydi.

“İşte,” Sally Bright kıvranan bir bebeği Susanna’nın kollarına atıverdi. “Ben merdivene çıkarken Daisy’i tutun. Sallantılı süslemeler için birkaç farklı seçeneğimiz var.” Susanna odanın ortasında sabırla bekleyip merdiven korkuluğuna bakıyordu ve en küçük Bright, Kate’in piyanoda çaldığı hızlı notalara göre sıçırıyordu. Daisy son aylarda tombullaşmıştı. Zaman ilerledikçe, Susanna kollarının kopacağını hissetmeye başladı.

“Sizi seviyor, Bayan Finch!” Sally kumaşı tırabzanın üzerine sararken seslendi. “Şimdi, bu kırmızı. Çarpıcı, ama odadaki bütün o üniformalarla çok fazla olabilir. Sonra bu mavi olan var ama bir akşam kutlaması için fazla koyu. Sizce en iyisi hangisi?”

Susanna başını yana eğerek değerlendirdi.

Bay Keane balkonda Sally’nin yanında belirerek, “Tüm yüreğimle katılıyorum, Bayan Finch,” diye seslendi. “İkisi de olmaz. Daha parlak bir şeye ihtiyacımız var. Altın rengini öneriyorum.”

“Sana söyledim, papaz,” dedi Sally. “Elimizde yeterince altın rengi yok.”

“Haklısınız. Tabii...” Papaz parmaklarını şaklattı. “Buldum. Tülle kombine edeceğiz.”

Sally, “Tül!” diye bağırdı. “Bu ilahi bir vahiy. Sadece bir dakika bekleyin, Bayan Finch. Ne demek istediğini size göstereceğiz.”

İkisi de gereç kutularını karıştırmak için eğilerek gözden kayboldu. Susanna içini çekerek Daisy’i diğer koluna geçirdi.

"İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum." Bram aniden yanında bitiverdi.

Dengesi bozulunca çocuğu tekrar diğer koluna geçirdi. "Öyle mi?"

Çim alanın karşısından birkaç bakışmanın haricinde üç gündür onu görmemişti. Ve elbette, yepyeni subay ceketinin altına giydiği açık yakalı gösterişsiz bir gömlekle böyle tehlikeli şekilde çekici olarak gelmesi *gerekiyordu*. Susanna ona bakmamaya çalıştı fakat sadece doğrudan bir göz temasından kaçınmayı başarabildi. Onun yerine bakışlarını çenesinin keskin eğiminde, dudaklarının şehvetli çevresinde gezdirdi. Sonra göğsünün açıkta kalan yerine ve orada kıvrılan koyu renk tüylere indirdi.

Susanna'ya işkence yapmaya mı *çalışıyordu*?

"Tanrı aşkına söyle, bunlar nedir?" Henüz kıvrıldığı manşetlerini gösterdi, orayı süsleyen pirinçten düğmeleri işaret ediyordu.

"Ah, şunlar." Susanna bir gülümsemeyi bastırdı. "Aaron Dawes kalıbı ve dökmeyi yaptı. Her gerçek milis birliğinin bir sembole ihtiyacı var."

"Evet, ama gerçek milis birlikleri sembol olarak bir *kuzu* seçmezler."

"Hatırladığım kadarıyla, kuzu sizi seçti."

Başparmağının tırnağıyla orada yazılı Latince sözün üzerinden geçti. "*Aries eos incitabit*. İlerlemelerini cesaretlendirecek bir *koyun*?"

"Dikkatli olun, Lordum. Cambridge'de üç dönem geçirdiğiniz belli oluyor."

Bram'ın ağzı genç kadının sevdiği, hemen göze çarpmayan gülümsemeyle yumuşadı. "Düğmeler hariç, fevkalade bir iş çıkardınız. Siz ve tüm leydiler. Üniformalar, eğitimler..." Odaya bakındı. "Tüm bu hazırlıklar."

Adamın onayı Susanna'nın içini ısıttı. "Hepimiz sıkı çalıştık. Önceki gün eğitimin bir kısmını gördüm. Çok etkileyiciydi, Lordum. Yarının şahane bir zafer olacağına şüphe yok."

Aralarında tuhaf bir sessizlik olurken, Daisy bu anı ıslak bir agulamayla doldurdu.

“Bu kim?” Bram genç kadının kollarında kıvranan bebeği işaret etti. “Tanıştırıldığımızı sanmıyorum.”

“Bu,” diyerek Bram’ın daha iyi bir görebilmesini sağlamak için döndü. “Küçük Daisy Bright.”

“Saç renginden tahmin etmeliydim.”

Kabarık saçlı bebek Bram’e doğru tombul elini uzattı, ceketinin parıltılı düğmelerine uzanıyordu. Susanna da ona uzanmak için özlem duyuyordu. İçgüdüsel olarak, duygusal sıkıntıyla ve kolunun yorulmasıyla hareket edip çocuğu ona verdi. “İşte. Neden onu tutmuyorsun?”

“Ben mi? Bir dakika. Ben...”

Ama Susanna küçük Daisy’i kolunun kenarına yerleştirerek karşı çıkmasına fırsat vermedi. Memnun olan ufaklık bir düğmeyi yakalayıp çekti.

“Birileri düğmelerden hoşlanıyor, gördün mü?” Susanna başını kaldırıp Bram’e baktı. Zavallı adam taş kesişmişti, resmen dehşete düşmüştü. “Sakin olmaya çalış,” diyerek ona takıldı. “O bir bebek, el bombası değil.”

“El bombalarıyla daha çok deneyimim var.”

“İyi gidiyorsun.” Daisy düğmeyi bırakarak Bram’ın başparmağını tutup sıktı. “Bak, şimdiden sana hayranlık duyuyor.”

Bram’ın bebeği tedbirli bir şekilde tutmasını, o ufak tombul parmakların adamın başparmağının etrafına güvenle sarıldığını izlerken Susanna’nın boğazına bir yumru oturdu.

İşte yine ona işkence ediyordu. Susanna daha önce hiç düşünmemişti ama şimdi... ah, nasıl da bir çocuk istiyordu. Kendini göğüsleri ve karnı şiş bir hamile olarak kafasında canlandırmak hoşuna gitti. Geceleri geç saatlere kadar uyanık kalma, bebeğin içeriden tekmelediğini hissetme fikrine bayıldı. Çocuğun kime benzeyeceğini hayal etmeyi.

hangi ebeveynini daha çok seveceğini merak etmeyi sevdi. Sadece bir çocuğu değil, Bram'in çocuğunu taşıma fikriyle ilgili her şeyi sevdi.

Çünkü *onu* seviyordu.

Bram'i *seviyordu*. Ve belki genç adam kabul etmeyecek kadar inatçıydı ama Susanna'nın sevgisine ihtiyacı vardı. Onun hayatından öylece çıkıp gitmesine izin veremezdi.

Son bir umudu olduğunu düşündü. Elbise vardı. Harika fildişi rengi bir elbiseydi; incilerle ve ışıltılarla süslenmiş, şu anda üst kattaki soyunma odasında duruyordu. Sadece birkaç yıl önce şehirde bir defa giymişti. Fakat geçen hafta prova için denediğinde, korsesi onu ikinci bir deri gibi sarmıştı. Boynu göğüslerini iyice yukarı itip dolgunlaştırmıştı ve beli sert şeritler dikilerek süslenmişti.

Yarın akşam o güzel, uhrevi elbiseyle büyük merdivenden süzülerek indiğini düşünerek kendini eğlendirmişti. Hayalinde Bram basamakların sonunda bekliyor, onu gurur ve şehvetli merak karışımıyla süzüyordu. Bram'in hakikaten iyi bir dansçı olmadığını gösteren her kanıta rağmen, Hayali Bram onun elini tutuyor ve yavaş, romantik bir valse kaldırıyordu. Hayranlıkla bakan kalabalığın önünde Susanna'yı döndürüp durduruyor ve ebedi hayranlığını itiraf ediyordu.

Güzel, aptalca bir hayaldi.

Ama bu kuledeki tartışmalarından önceydi. Susanna'yı güvensiz ve korkak olmakla suçlamasından önceydi. Güzel bir elbise giymenin onun fikrini değiştireceğini hayal etmek zordu. Ve eğer fikrini sadece güzel bir elbise değiştirirse, Susanna ona karşı saygısını koruyacağından emin değildi.

Bram kısık sesle, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi. Kalabalık odaya bakınmak için döndü. "Başka bir yerde. Yalnız."

"Yalnız mı?"

Kate'in piyano notaları aniden durdu ve Susanna'nın kalp atışı her zamankinden daha hızlı bir ritim tutturdu. Lambriili duvarlar üzerine doğru gelmeye başladı ve kalabalık odadaki her bir insanın dikkatli

bakışını hissetti. Büyük salona bir bakış attı, toplanan arkadaşlarını, komşularını, hizmetkârları gözledi. Tam da şüphelendiği gibi herkes onları izliyordu. Fark ediyorlardı. *Merak ediyorlardı.*

Pekâlâ... güzel.

Sadece güzel de değil. Muhteşem. Midesindeki endişeli kasılma baş döndürücü bir neşeye dönüştü, iyi bir şampanya gibi köpükler çıkarıyordu. Aniden, tam olarak ne yapacağını biliyordu.

"Dans et benimle."

Bram gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Dans et benimle," diye tekrarladı.

"Seninle dans edeyim. Yarın akşamki subay balosunu kastediyorsun, değil mi?"

Susanna başını iki yana salladı. "Hayır, burada diyorum. Şimdi."

Eğer kendi hayaline erişmeye çalışmazsa, ne çeşit bir modern kadın olurdu? Belki de değişiklik olsun diye *adamın* ayaklarını yerden kesmesinin vaktiydi. Çalışma önlüğünün arkasını çözüp başından çıkardı, tırabzanın üzerine attı ve pembe elbisesinin üzerindeki kırışıklıkları düzeltti. Kat kat, göz kamaştırıcı ipekten bir bulut değildi ama idare ederdi.

Susanna bir tutam saçı geriye doğru atarken, "Bayan Taylor," diye seslendi, "bizim için bir vals çalar mısınız?"

Bram onu samimi görünen bir telaşla onu izlerken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ben pek iyi bir dansçı değilim."

"Ah, sorun değil. Ben de değilim." Küçük Daisy'i adamın kollarından aldı ve yakındaki bir oda hizmetçisine verdi. "Lütfen yavaş bir vals çalın, Bayan Taylor."

"Ben pek fazla pratik yapmadım, bundan önce bile." Yaralı dizini işaret etti.

"Sorun değil." Adamın ellerini tuttu ve salonun ortasına doğru çekti. "Üstesinden geleceğiz."

Meraklı seyirciler odanın kenarlarına doğru çekilerek onlara yer açtı. Kate'in yetenekli parmakları piyanoda melodik bir valsini ilk notalarını çaldı.

Susanna odanın ortasında adamın önünde durdu, Bram'in sol elini kendi elinin içine alıp kaldırdı ve diğer elini de beline yerleştirdi. "Şimdi, bakalım. Nasıl olacak?"

"Böyle." Bram'in sağ eli kendinden emin bir halde genç kadının kürek kemiklerinin arasına kaydı ve kolunun hızlı bir kasılmasıyla onu yakınına çekti.

Susanna'nın nefesi hazla kesildi.

Bram sadece iki seçeneği olduğunu fark etmiş gibiydi ve bu danstan kaçmak onlardan biri değildi. Ya tüm bu insanların önünde zora koşulmuş ve rahatsız görünürdü ya da kontrolü ele alırdı.

İkinciye seçmesi şaşırtıcı değildi.

Bram, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Susanna başını onaylarcasına sallamayı başardı.

Hükmedici zarafet ve hafif, sevimli bir aksamayla genç kadını dans ederek odanın karşısına götürdü.

Ve bu bir hayalin gerçek olmasıydı.

Müziğe mükemmel uyum sağlayarak hareket ettiler. Susanna bunun sebebinin duraklayan adımlarına izin vermek için Kate'in her ölçünün üçüncü vuruşunda ritmi aksatması olduğundan şüphelendi. Yani belki de onlara uyum sağlayan müzikti ama yine aynı şekilde sihirliydi.

Susanna'yı bir defa döndürdü, sonra bir daha. Fırfırlı eteği pembe köpükten girdaplar gibi ayak bileklerinin etrafında döndü. Ufka doğru ağır ilerleyişini sürdüren güneş, gökyüzünde alçaktaki bir çentiğe tutturulmuştu. O yüzden kehribar rengi ışınları salonun bir yanına dizilmiş pencerelerden içeri sızıyordu. Antik camlardan yorgun gün ışığını alıyor, odayı ve içindekileri ısıltılı bir hâleyle boyayarak kıymetli hâle getiriyordu.

Ama kimse Bram'den daha ihtişamlı görünmüyordu. Işığın pembemsi parmakları genç adamın alnındaki ince tüyleri aydınlattı. Kaybolmakta olan öğlen güneşi, altından bir tabak gibi omuzlarında uzanıyordu. Parlak, ışıltı saçan zırh. Ve Bram onun güzelce taşıyor, yeni cilalanmış parkede genç kadını döndürüyordu. Susanna birden fazla leydinin özlemlı iç çekişini duydu.

Sanki bir peri masalından bir sahne gibiydi.

Bram gözlerinin derinliklerine baktı. Adamın büyük, koyu renkli göz bebeklerinde ufak parıltılar dans etti. "Bana bunu neden yaptığınızı söyleyecek misin?"

Susanna başıyla onayladı. "Önceki gün haklıydın, beni korkak olmakla suçladığında."

"Öyle dememeliydim..."

"Özür dileme. Haklıydın. Korkuyordum. Bildiğin üzere, leydilere her zaman Spindle Koyu'nun onlar için güvenli bir yer olduğunu söyledim. Başkasının ne düşündüğünü önemsemeksizin, bir kadının en iyi ve gerçek halinde olabileceğı bir yer. Ama son birkaç haftadır, benim için durum öyle değildi. Gerçek benliğimden bir parçayı saklıyordum. Bu canlı, gittikçe büyüyen parçam sana karşı olan hislerimi taşıyor. Tek bir insana bile söylemeye cüret edemeyeceğime ikna olduğum için herkesten bir sır olarak saklıyordum."

Müzik devam etti ama onların dönüşleri son buldu.

"Ama bu saçmalık, değil mi? Ve ikimize de haksızlık. Az önce sana baktığımda anladım. Bir dakika daha gizleyemeyeceğimi yüreğimde hissettim. Seninle dans etmek istedim. Herkesin bizi görmesini istedim." Boğazında bir yumru oluştu. "Sana âşık olduğumu görmelerini istedim."

Bu onun tamamen korkusuz ve dürüst olması için en uygun an olsa da, aniden adamın bakışıyla buluşmaya cesaret edemedi. Onun yerine parmaklarını onun yeni kırmızı yün ceketinin üzerindeki altın rengi örgüye sürttü. Çıplak parmak ucunu düzgün çıkıntının üzerinden

geçirdi. Onu dokunuşlarıyla sevdi. “Ne diyeceğimden emin değilim. Bu konularda hiç deneyimim yok. Tanıdığım en iyi, en cesur adam olduğunu söyleyebilirim. Ama ne kadar az adam tanıdığımı göz önünde bulunduracak olursak, bu iltifat çok değersiz kalır.”

Susanna en sonunda gücünü topladı ve başını onunkine doğru kaldırdı. “O yüzden sadece seni sevdiğimi söyleyeceğim. Seni seviyorum, Bram. Herkesin görmesini istiyorum, senin... artık bu yerin bir parçası olduğunu bilmeni istiyorum. Görev seni nereye götürürse götürsün, Spindle Koyu senin için her zaman burada olacak. Ben de öyle.”

Bram kollarını onun etrafına koyup göğsüne doğru çekti. “Seni güzel, şımarık şey.”

Sonra adam sessizleşerek sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ona baktı. Geçen her saniye birlikte genç kadının midesi daha da kasılıyordu.

Susanna zorlukla yutkundtu. “Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?”

“Aklıma ‘şükürler olsun’ demek geliyor. Ama onun ötesinde...” Kadının yanağını okşadı. “Bu, şu anda sana evlenme teklifinde bulunursam asık, mutsuz bir surat ifadesi yapmayacağın anlamına mı geliyor?”

“Dene ve gör.”

O an Bram’ın yüzüne bir gülümseme –küçük bir oğlan çocuğununki gibi, geniş, utanmaz bir sırıtiş– yayıldı. Bram’ın yüzünde daha önce hiç görmediği tarzda bir gülümsemeydi, sonsuza kadar saf neşeyi tanımlayacaktı. Susanna kendi yanaklarının da gülümsemesinin yansımasıyla çekildiğini hissetti.

Bram tek parmağını onun çenesinin altına koydu. “Susanna Jane Finch, benimle...”

“Susanna Jane Finch. Burada neler oluyor?” Tanıdık ses ikisini de şaşırttı.

Baba.

Gizlenme ya da Bram'in kucaklayışından kaçma dürtüsünü bastırdı. Bunun için çok geçti, zaten gerek de yoktu. Dünyayla paylaşmak için hevesli olduğu şeyi öz babasından gizlemeyecekti.

Susanna gülümsemeye devam ederek Bram'in elini tuttu ve babasıyla yüzleşmek için topuğunda döndü. "Baba, burada olman beni çok mutlu etti."

Fakat babasının ifadesinden mutluluk okunmuyordu. Salonda yavaş, kararlı adımlarla ilerleyerek onlara yaklaşıırken, en iyi tabirle temkinli görünüyordu. Bakışını odada gezdirerek yarısı tamamlanmış hazırlık karmaşasına baktı. Summerfield'in hizmetkârları işlerinin başına döndü. Bir anda mobilyaları taşıyıp süsleri asmaya devam ettiler. Kate parçalarını çalmaya geri döndü.

Susanna dudağını ısırdı. "Sorun salon mu, baba? Şu anda felaket görüldüğünü biliyorum ama sadece yarına kadar bekle. Her şey mükemmel olacak."

"Yarınla ilgili endişelenmiyorum." Islak mavi gözleri Bram'inkilere sabitlendi. Susanna aniden yanındaki adama karşı korumacı hissetti. Bram'in kolunu kavradı. "Baba, biz sadece dans ediyorduk."

Bir kır kaş havaya kalktı. "Sadece dans mı ediyordunuz?"

"Haklısın. Sadece dans değil, ondan daha fazlası. Görüyorsun ya, Bram ve ben geçtiğimiz haftalarda çok yakınlaştık ve..." Bram'e bir bakış attı. "Ve onu seviyorum." Sadece bunu söylemek bile Susanna'yı o kadar mutlu etti ki. Durmak istemedi. "Onu seviyorum baba. Seviyorum."

Babası yere baktı ve uzun, ölçülü bir soluk bıraktı. Susanna ona baktı, garip şekilde etkilenmişti. Böyle bir zamanda kim nefes alabilirdi ki?

Sonra babası başını kaldırdı... ve Susanna'nın yüreği parçalandı.

Babasına az önce birine âşık olduğunu söylemişti. Hayatında ilk defa, *âşık*ti. Ve babası ona bakmayı reddetti. Yüzündeki uzak ifade-

den, babasının bu haberi de genç kadının diğer sırları ve itiraf ettiği duygularını değerlendirdiği gibi değerlendireceğini söyleyebilirdi.

Umursamayacaktı. Sanki hiç duymamış gibi.

Ah Tanrım.

Her zaman bu şekilde mi olmuştu? Kendini kafası karışmış bir dehaya güvendiğine inandırırken, aslında hiç önemsemeyen birine mi kalbini açıyordu? Bu fikir mide bulandırıcıydı. Böyle düşünmemeliydi. Elbette babası ona değer veriyordu. Onun hayatını kurtarmıştı. Summerfield'da yaşamak için çok fazla şeyden vazgeçmişti.

Bram boğazını temizledi. "Sör Lewis, konuşmamız gerekiyor."

"Ah, evet. Kesinlikle gerekiyor." Babası sakince göğsündeki cebe uzanıp bir zarf çıkardı. "Yarınki askeri denetlemeye kadar bekleyeceğim. Fakat bunun ideal zaman olduğunu düşünüyorum."

Bram, Susanna'nın elini bıraktı ve zarfı kabul etti. İçindeki kâğıdı çıkararak yazarlara göz gezdirdi. "Lanet olsun. Bu düşündüğüm şey mi?"

"Yazılı emirler," dedi babası. "Savaş Bakanlığı'ndaki arkadaşlarımla soruşturma yaptım. Daha çok seni önerdiğimi söyleyebilirim. Önümüzdeki salı günü Portsmouth'tan ayrılan bir donanma gemisi var."

Susanna'nın soluğu kesildi. "Salı mı?"

Babası oldukça soğukkanlıydı. "O gemide olacaksınız, Rycliff. Ve birkaç hafta içinde alayına döneceksin."

"Bu..." Bram kâğıda bakarken güçlkle yutkundu. "Sör Lewis, ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Susanna, *hayır de*, diye çığlık atmak istedi. *O kadar kısa sürede ayrılamayacağını söyle. Benimle evleneceğini söyle.*

"Teşekküre gerek yok." Babası gümüşü saçını düzeltti. "Bunu eşit bir takas olarak görüyorum. Eğer milis birliği denetlemen olmasaydı, yeni topumu sergileme şansım asla olmazdı."

"Yeni top mu?" Susanna incinerek Bram'e döndü. Babasını milis birliğine bulaştırmayacağına dair Susanna'ya söz vermişti. Elbette ona yalan söylemiş olamazdı.

“Evet, Susanna,” dedi babası. “Yeni top. Yarın milis denetlemesinin bir parçası olarak gösterilecek.” Babası Bram’e baktı. “O çiftlik işçilerini şekle sokmayı başardığını umuyorum. Yaptığım iyiliklerin karşılığı olarak etkileyici bir gösteri olacağına inanıyorum.” Bram’in elindeki mektuba vurdu.

“Fakat...” Susanna başını iki yana salladı. Odanın karşısından, Kate’in tınlayan arpejlerine devam etmesi soğukkanlılığının son parçalarını götürdü. “Bram, lütfen bana bunu bir şekilde yanlış anladığımı söyle. Bana verdiğin sözden dönmediğini, komutanlığını geri kazanmak için alçakça bir oyun oynamadığını söyle.”

Bram sesini alçalttı. “Öyle bir şey değil. Açıklayabilirim.”

“Sana güvenebileceğimi söyle,” diye devam etti, hissettikleri sesini titretiyordu. “Bunca zamandır bana yalan söylemediğini söyle. Bana hayatımın en acınası, aptalca hatasını yapmadığımı söyle ya da... Ya da bilmiyorum...” Sesi çatladı.

Babası sertçe, “Susanna,” dedi. “Kendini utandırmayı kes. Aşırı duygular besleyebilen bir tabiatın olduğunu biliyorsun. Geliştirdiğin aptalca duygu her neyse, geçip gidecektir. Yarın senin kızsal hayallerinle ilgili değil, miraslarla ilgili... hem Bramwell’in, hem de benim. Bir noktaya kadar suyuna gittik, camm. Ama erkeklerin erkek gibi davranması gereken zamanlar vardır. Bize engel olamazsın.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kahrolası top.

Colin topu yük arabasına yüklemek için iplerle cebelleşti. Ölçekli bir modele göre çok ağırdı. Namlusu uyluğu kadar kalındı, yekpare pirinçten yapılmıştı.

Doğruldu. “Hey siz. Onlara dokunmayın.” Colin yük arabasındaki tüneğinden, Bright ikizlerini saman yüklü sandıklardan yapılma piramitten uzaklaştırdı. “Onları bırakın.”

Gençlerden biri, “İçlerinde ne var?” diye sordu.

“Yarın akşam için havai fişekler. Onlara dokunmayın. Üzerlerine doğru nefes bile almayın. Şehirden gelmeleri bir haftadan fazla sürdü.”

“Bu işte sana yardım edemez miyiz?”

Colin dişlerini sıkarak, “Hayır,” dedi. O havai fişekler *Colin’in* sürprizi olmalıydı, şenlik gününe kendi eşsiz damgası. Colin gösteriyi bizzat kendi yönetecekti ve iyi bir iş çıkararak Bram’e bir şeylerde iyi olabildiğini kanıtlayacaktı. Hayatında doğru yapıyor gibi görüldüğü fazla bir şey yoktu ama artistik yıkım konusunda bir yeteneği vardı. Parlak gece göğünden daha iyi tual var mıydı?

Ama önce, Sör Lewis Finch’in başyapıtıyla uğraşmalıydı. Kahrolası top.

İpi iki eliyle birden kavradı ve topuklarının üzerinde geriye yatarak tüm gücüyle çekti. Toplardan sorumlu olmak iyi bir anlaşma gibi görünmüştü, ta ki ne kadar çok ağır kaldırma içerdüğünü fark edene kadar. Bütün gün boyunca oradan oraya koşturuyordu. Leydilerden barutu almış, sonra kovanları cephaneliğe taşımış ve Summerfield a kaçak havai fişek sokmuştu. Şimdi de Sör Lewis in modelini kaleye taşıyordu. Bu şeyi yüklemek düşündüğünden daha fazla vakit alacaktı. Artık akşam karanlığıyla yarışlıyordu.

İkizlerden biri, "Bu ne?" diye sordu.

Colin göz ucuyla Finn'in maytaplardan birinin üzerindeki samanı kenara sıyrdığını gördü. Daha karşı çıkamadan çocuk ipi çekiverdi. Maytap keskin bir sesle patlayarak duman çıkardı.

Rufus sırtarak, "Vay be," dedi. "Diğerini dene."

Colin, "Size gitmenizi söyledim," diye bağırdı. Doğrulunca Akşam Yemeği'nin korkmuş bir melemeye kaçtığını gördü. Serseme dönen kuzu Summerfield'in bahçelerini çevreleyen çitin altından geçti. "Ne yaptığınıza bir bakın. Şu kahrolası koyunu korkuttunuz. Rycliff'in o şeye gözü gibi baktığını biliyorsunuz."

Finn, "Gidip getirelim mi?" diye sordu.

"Hayır, benim yapmam gerekecek. Şu anda sizden korkacaktır." Colin yük arabasının yanından aşağı atladı. Ellerindeki tendir otu kalıntılarını silkeledi ve terli alnını koluna sildi.

Çitin üzerine tırmanıp evin sebzeleri ve baharatlarının yetiştirildiği mutfak bahçelerine girdi. Kuzunun iki şalgam sırasının arasındaki bir yoldan koşturmasını ve ikinci bir çitin altından geçerek çayıra bağlı olan nadasa bırakılmış bir araziye girmesini izledi.

"Akşam Yemeği," diye seslendi arkasından çayıra girerken. "Akşam Yemeği hemen geri gel."

Tarlanın ortasına ulaştığında soluğunu düzenleyip gammaz yün öbeğine bakınmak için durdu. Kuzu ortaya çıkmayınca ellerini ağzının kenarına koydu ve tekrar seslendi: "Akşam Yemeği."

Bu defa, çağırısı bir cevap buldu. Birkaç cevap. Aslına bakılırsa, toplu yabancı cevaplar yeri sarsıyordu. Colin alacakaranlığın kasvetinde birkaç tane büyük, karanlık şeklin kendisine doğru geldiğini gördü. Ne olduklarını anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Bunlar koyun değildi. Hayır, bunlar...

İnekler. Devasa ineklerdi. Dikkate değer hızda ve tehditkâr inekler. Küçük bir sürüydü, hepsi doğrudan tarlanın ortasında duran Colin'e doğru geliyordu.

Colin geriye doğru birkaç adım attı. "Durun," dedi ellerini kaldırarak. "Size seslenmedim."

Görünüşe göre canavarlar cevabını dinlememişti. Yazıktı çünkü oldukça büyük kulakları vardı. O şeyler... boynuz muydu?

Colin döndü ve çite doğru hızla koştu.

Kollarını ve bacaklarını hareket ettirirken kendine, *kahrolası gerzek*, diye lanet okudu, sabanla kazılmış tarlada güçlükle ilerliyordu. *Boş kafalı aptal.* Ne tür bir embesil alacakaranlıkta bir otlığa girer ve ciğerlerini patlatırcasına "Akşam Yemeği" diye bağırırdı?

On yıldır Londra'dan ayrılmamış biri, elbette.

Koşarken, "Kırsaldan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Nefret ediyorum. Kahrolası şekilde nefret ediyorum."

Aceleyle kaçış rotasını değiştirerek tarlaya girmeyi tercih etti. Basit bir tahtadan çite ulaşacağına, doğrudan çalıdan bir çite ulaşmıştı. Dikenli bir çalıdan.

"Nefret ediyorum," dedi. Böğürtlen çalısını ve ince dalları yolumdan itiyordu. "Tiksindirici, sefil, kokuşmuş, sağlığa yararlı çiftlik arazisi. Peh."

Çalılığın diğer tarafına geçtiğinde kendini bir kez daha Summerfield bahçelerinde buldu; bu defa güzel kısmında. Çizikleri vardı ama neyse ki çiğnenmemişti. Bir an için çalılığa bakarak durdu, kıyafetindeki dikenleri topluyor ve kır yaşamına sövüyordu.

Sonra tuhaf bir şey dikkatini çekti. Kafasına inen hafif bir darbe.

Colin arkasına dönüp körü körüne bir elini savurdu.

Diğer vuruş tam suratına geldi. Zaten sıyrılmış yanağında bir sızı hissetti.

Yüce Tanrım, bu da *neydi*? Tüm felakeder Colin Sandhurst'ün başına bir saatlik bir zamanda mı gelmek zorundaydı?

Colin kendini korumak için ellerini kaldırıp tekrarlanan darbelerden kaçındı.

Bir kadın sesi, "Seni kötü adam," dedi suçlarcasına. *Pat*. "Seni düzenbaz sokak köpeği."

Colin saldırganını görmek için ellerini indirdi. Highwood kız kardeşlerin ortancasıydı. Koyu saçlı olan. Miriam'dı, değil mi? Melissa mıydı yoksa?

Her kimse artık, ona vuruyordu. Tekrar tekrar. Bir eldivenle.

"Sen ne halt ediyorsun?" Colin diğer darbeden kaçarak bahçeye doğru geriledi. Papatya kümesine takıldı ve bir gül ağacıyla çarpışmayı kıl payı atlattı.

Kız hâlâ ona vurmaya çalışarak peşinden gidiyordu. "Bir düello istiyorum."

"Düello mu?"

"Sen ve Bayan Lange'i biliyorum, seni... seni azgın..." Görünüşe göre hakaretini devam ettirecek hayal gücünden ya da cesarettten yoksundu, devam etti: "Senden asla hoşlanmadım, umarım biliyorsundur. Senin değersiz bir aşağılık olduğunu hep biliyordum ama şimdi bu durum yüzünden annem ve kız kardeşlerim acı çekecek. Onların umutlarını yıkacaksın."

Ah. Yani konu buydu. Tam olarak ne... ne için hesap vermesi gerekiyordu? Kur yaptığı için mi?

"Diana'nın onurunu savunacak babası ya da erkek kardeşleri yok. Görev bana düşüyor." Colin'in suratına tekrar eldiven indirdi. "Şahitlerini seç."

“Yüce Tanrım. Şu eldivenle vurup durmayı kesecek misin?” Eldiveni kızın elinden çekip aldı ve dikenli gül çalılarının içine fırlattı. “Meydan okumanı kabul etmeyeceğim. Düello olmayacak.”

“Nedenmiş? Kadın olduğum için mi?”

“Hayır, siz kız kurularının bir tabancayla nasıl başa çıktığınızı gördüğüm için. Beni oracıkta vurup öldürsün.” Colin burnunun kemerini sıktı. “Dinle, sakınleş. Kız kardeşine dokunmadım. Uygunsuz hiçbir şey yapmadım.”

“Belki ona uygunsuzca dokunmadın ama onu uygunsuzca gelecek vaatleriyle kandırdın.”

“Gelecek vaadiyle kandırmak mı? Onunla dans edip biraz kur yapmış olabilirim ama ben bu köydeki her genç kadına kur yaptım.”

“Her genç kadına değil.”

Colin afallayarak duraksadı. Genç kadına gözlerini dikip bakarken yanaklarının bir gülümsemeyle dürtüldüğünü hissetti. “Yani kıskanıyorsun.”

“Gülünç olmayın,” diye yanıtladı. İnandırıcı olamayacak kadar hızlı cevap vermişti.

“Kıskanıyorsun.” Colin geri çekilmeyi bırakarak tek parmağını ona salladı. “Kıskanıyorsun. Köyde senin haricindeki bütün genç leydilere kur yaptım ve sen gıpta ediyorsun.”

“Gıpta etmiyorum, ben sadece...” Hüsrânını gösteren bir hareket yaptı. “Sadece canını acıtmak istiyorum. Senin kız kardeşimin canını acıttığın şekilde.”

Kendi canını acıttığı şekilde, demek istiyordu. Eğer Diana Highwood onun yüzünden bir dakikalık acı çekmişse, Colin bir Çin bombası yutardı. Ama bu kız... onun kalbi kırıktı.

Şey, onunla tam olarak nasıl flört etmesini bekliyordu? “İpekten bir nehir” ve “parıldayan elmaslar” gibi laflar böyle bir kadında asla işe yaramazdı. Kız zekâsına çok güveniyordu. Dahası, o tarz karşılaştır-

malar fazlasıyla kusurlu olurdu. Kızın saçları ipek gibi değildi ve koyu renk gözlerinin de elmaslara benzer bir tarafı yoktu.

Soğumuş volkanik camla kıyaslanabilirdi.

Colin yatıştırıcı bir tonla, "Dinle," dedi. "Öyle değil, Melinda. Sen idare edecek kadar hoş bir kızsın."

"İdare edecek kadar." Kız gözlerini devirip başından savarcasına bir ses çıkardı. "*İdare edecek kadar* hoş. Bu ne çeşit bir iltifat böyle? Ve benim adım Melinda değil."

"Hayır, idare edecek kadar hoş değil," dedi, kıza daha iyi bakmak için başını yana eğdi. "Gerçekten hoşsun. Sadece eğer..."

"Söyleme. Herkes söylüyor."

"Herkes neyi söylüyor?"

Kısık sesle, taklit ederek konuştu: "Gözlüğünü çıkarsan, güzel olurdu."

"Öyle söylemeyecektim," diye yalan söyledi. "Niye böyle söyleyeyim? Ne aptalca bir laf."

"Yalan söylediğini biliyorum. Nefes almak kadar kolayca ikiyüzlülük ediyorsun. Ama buradaki mesele benim hislerim değil. Bu senin acımasızca Diana'yı kötüye kullanmanla ilgili."

"Seni temin ederim, kız kardeşini kullanmanın yakınından bile geçmedim, acımasızca ya da diğer türlü. Pastanedeki tüm o olay için özür diledim."

"Ah evet. Epey hoşça özür diledin. Onları saygın olduğuna inandırdın. Önemsediğine. Ve sonra *evli bir kadının* peşine düştün."

Colin ensesini ovaladı. Gerçekten buna ayıracak vakti yoktu. Kurulacak havai fişekler, çıkarılacak bir top ve yakalayacak bir kuzu vardı. "Bu sohbeti sürdürerek ne elde etmeyi umduğunu bilmiyorum. Sana şunu söyleyeyim, evlilik teklifinde bulunmayacağım. Ne kız kardeşine, ne de bir başkasına."

"Hıh. Onunla evlenmene asla izin vermezdim."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

“Adalet istiyorum! Yaptıklarından birkaç güzel sözle kurtulmak yerine, sorumluluk almanı istiyorum.”

İşte, demek istedi Colin. *Bu yüzden senden uzak duruyorum.* Sanki o gözlükler bir şekilde genç adamın içini görme gücü veriyordu.

“Sözlerin bana kuzeniminkileri hatırlatıyor” dedi. “Ona uyguladığın yöntemin aynısını bana da uygulamayı planlamadığını umuyorum.”

Kız bir an için ona baktı. “Ne müthiş bir fikir.” Kolunu hızla geriye doğru savurarak el çantasını çekip fırlattı.

Colin darbeyi başına almak yerine, tam zamanında çekilerek omzuna aldı. Yine de kadife çanta şaşırtıcı bir güçle indi. Omzunda bir acı dalgası patlak verdi. “O şeyin içinde ne halt var? Kaya mı?”

“Başka ne olacaktı?”

Tabii ki, başka ne olacaktı? Kızın yerbilimine olan komik takıntısını nasıl unutabilirdi? Acımasız kadın. “Dinle, Marissa...”

“Adım *Minerva*.” Kız taş dolu çantasını tekrar savurmak için elini kaldırdı.

Bu kez, Colin hazırды. Şimşek hızıyla kızın bileğini yakaladı. Onu çevirip kendine doğru çekti. Genç kadının omurgası göğsüne dayandı ve kolunu etrafına sıkıca sardı.

Kızın gözlüğü yüzünden kayıp çimenlere yuvarlandı.

Minerva onun tutuşuyla savaştı. “Bırak beni.”

“Hemen olmaz. Eğer cebelleşmeyi kesmezsen gözlüğünün üzerine basacaksın.”

Colin, kızın boğuşmayı tamamen kesmesini istediğinden emin değildi. Bulunduğu yerden doğrudan korsesinden içeri bakıyordu. Tüm o savaşma göğüslerine muhteşem şeyler yapıyordu. Orada soğuk, mükemmel kaymaktaşıdan küreler yoktu. Sadece sıcak, kadınsı tendi. Göründüğünden daha çekici *bisettiriyordu*. Nasıl da öfkeli ve heyecanlı.

“Şiş.” Dudaklarını kulağının yakınına bastırdı. Kızın saçları yasemin kokuyordu. Koku zihninde girdap oluşturarak düşüncelerini karıştırıyordu. “Sakin ol,” dedi kıza.

Sakin ol, dedi kendine.

“Sakin olmak istemiyorum. Düello istiyorum.” Kız kollarında kıvrandı ve arzu üzerinden nabız gibi geçti, dehşet verici olduğu kadar vahşiydi. “Tatmin talep ediyorum.”

Evet, diye düşündü Colin. Bu kadın tatmin talep edecek bir kadındı. Yaşamunda, sevgisinde. Yatağında. Dürüstlük, bağlılık, sadakat ve Colin’in vermeye gönülsüz olduğu diğer bütün o şeyleri talep ederdi.

Bu da kızın gitmesine izin vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

“Kıpırdama, yoksa gözlüğü ezeceksin.” Kızın tel çerçeveli gözlüğünü düşüğü sarmaşığın içinden almak için eğildi. Toz ve yosunu silip temizledikten sonra, çizik var mı diye ay ışığına doğru tuttu.

“Kırık değil, değil mi?”

“Hayır.”

Genç kadın özlemle gözlüğüne uzandı fakat Colin geriye çekti. Kız sendeleyerek göğsüne çarptı. Başını kaldırıp Colin’e bakarken net bir şekilde görebilmek için gözlerini kırptırıyordu; kirpikleri kalın, tüylü yelpazeler gibi kalkıp indi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı.

Yüce Tanrım. Kendi halindeki bilgiç bir kadına göre kahrolası ateşli dudakları vardı. Şehvetli, dolgun ve kenarlarında daha koyu bir kırmızı tonunda. Sanki iki dilim olgun, tatlı erik gibi. Colin’in ağzı sulandı.

Minerva ona doğru yaslandı, yanakları kızarıktı. Sanki onun öpücüğünü *istiyordu*. Ondan daha fazlası. Sanki Colin’i istiyordu. Her bir yola gelmez, hovarda, kırık parçasını.

Bu doğru olamazdı.

“Biliyor musun, aslında haklılar,” dedi Colin. “Gözlüğün olmadan farklı görünüyorsun.”

“Cidden mi?”

“Evet. Şaşı görünüyorsun. Ve aklı karışık.” Gözlüğü tekrar kızın burnunun üzerine yerleştirdi, saplarını da kulaklarına taktı. Sonra çe-

nesinin altına bir parmağım koyup incelemek için kızın başını geriye yatırdı. “İşte, bu biraz iyileşme sağladı.”

Camdan yuvarlakların ardından ona gözlerini kırptırdı; o tanıdık, delici güvensizlik ışıyla bakışı sertleşiyordu. “Sen korkunç bir adamsın. Senden öğreniyorum.”

“Aynen öyle, biriciğim.” Ve sırf kızı inciteceğini bildiği için, parmak ucuyla burnuna dokundu. “Artık net görüyorsun.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Bram avucundaki mektuba baktı. Bu katlanmış kâğıt parçası ona kometanlığını geri veriyordu. Aylar boyunca, bütün istediğı bu olmuştu. Gücünü geri kazanmak için yorulmak bilmeden çalışmıştı, kararlılığıyla bu amacın peşinden koşmuştu. Hiçbir şeyin kendini elinde tuttuğı kâğıt parçasından daha mutlu edebileceğini hayal edemezdi.

Kâğıdı ateşe fırlatmak istedi.

Ve peşinden Sör Lewis Finch'i atmak.

"Buna inanamıyorum. Aman Tanrım." Susanna elini ağzına kapayarak hıçkırdı ve sonra Bram onu durdurma fırsatı bulamadan salondan dışarı koştu.

Bram peşinden, "Susanna, bekle," diyerek arkasından gitmeye yeltendi.

Sör Lewis tek kolunu göğsünün önüne uzatarak Bram'i durdurdu. "Onu kendi haline bırak. O bu yolla istediğini yapıyor. Bütün kadınlar öyle. Bu tür şeyleri zamanla kendi başına aştığını fark ettim. Elbette sen işine karışmazsan."

Bram burnundan soluyarak adama baktı. "Ah, gerçekten mi? Annesinin ölümünün ardından aklı başından gitmişken onu kendi haline bıraktığınız gibi mi? Onu Norfolk'taki korkunç işkenceye göndermeniz gibi mi?" Bir parmağıyla yeni emirlerini içeren zarfa vurdu.

“Bu ne kadar zamandır sizde, Sör Lewis? Günlerdir? Haftalardır? Belki de ben Spindle Koyu’na bile gelmeden önce gelmiştir. Açıkça görülüyor ki bir askeri denetlemeye gerçekten ihtiyaç yok. Tunbridge Dükü sizden burada bir milis birliği kurmanızı istedi mi, yoksa o da mı bir yalandı? Zeki bir mucit olduğunuzu hep biliyordum ama belki de kendinizi casuslukta denemelisiniz.”

Yaşlı adam sinirlendi. “Ben bir vatanseverim, seni minnettarlık bilmeyen enik. Yarın, düklerin ve generallerin önünde, birçok askerin hayatını kurtarabilecek silahı tanıtacağım. Ve biraz zararsız abartılarda bulundysam ne olmuş? Sen istediğini aldın, öle değil mi?”

“Bunu mu kastediyorsunuz?” Bram zarfı ona doğru salladı. Sesini bir hırıltıya dönüştürdü. “Şu anda bu kâğıt parçasının tam olarak tek bir meziyeti var. Beni onu ayağımın altına alıp ezmekten alıkoyan tek özellik.”

“Ah? Neymiş o?”

“Şunu özgürce söylememi sağlıyor: Cehenneme git.”

Bram yaşlı adamı tükürükler saçarken bıraktı ve Susanna’nın odadan kaçarken kullandığı yolu izledi. Koridorun sonuna ulaştığında, bahçelere giden açık bir kapı onu çağırdı. Bram hızlanarak kapıdan geçti.

Ve az kalsın sersemlemiş Minerva Highwood’la çarpışıyordu.

“Dikkat et,” dedi ellerini kaldırarak. “Susanna bu tarafa geldi mi?”

Gözlüklü kız omzunun üzerinden bir bakış attı. “Ben bil...”

“Teşekkürler.” Bram cevabını beklemedi. Kızın bakışlarıyla gösterdiği yönü takip etti; uzun, biçilmiş bir çalıdan çitin arkasında kaybolan arduaz kaplı bir patikaya baktı. Bram patikada ilerlerken Susanna’nın hiç karıştırılmayacak saçının bir görüntüsünü yakaladı, uzaktaki bir kemere doğru hızla yürüyordu.

“Susanna!”

Genç kadın duraksadı ama durmadı. Susanna her tarafı çalıdan çitle kapanmış ve her bir köşesinde kafes parmaklığı olan kare, şatafatlı bir bahçeye girdi. Bram peşinden giderek kapıyı arkasından kapadı.

Genç kadın kapı mandalının çıkardığı sesi duydu ve kapana kısıldığını bilerek döndü. Gözleri korku ve inanmazlıkla kocaman açılmıştı. Elbette şaşkındı. Sevgili babası -yıllardır tek ebeveyni ve koruyucusu olan adam- az önce hırslı, bencil, duygusuz bir budala olduğunu göstermişti.

Bram sakince ellerini kaldırarak, "Dinle," dedi. "Susanna, aşkım. Şu anda ne kadar üzgün olduğunu biliyorum."

"Bilemezsin." Susanna başını iki yana salladı. "Hem de hiç." Ellerini yumruk yaptı ve gevşemelerinden korkar gibi onları sıkıca karnına bastırdı.

"Bir şeye vurmanın yardımı dokunur mu? Bana vurabilirsin." Ona doğru yaklaşarak kollarını iki yanına sarkıttı. "Haydi, aşkım. En iyi vuruşunu yap."

Daha kelimeleri dudaklarından çıktığı anda kadının yumruğu karnıyla buluşarak yan tarafına bir tokmak gibi indi. Eklemlerden oluşan yumrulu bir tokmak. Darbe daha kendini hazırlama, savunma için kaslarını kasma şansı olmadan inmişti.

"Ahh." Bram sersemleyerek yan tarafını tuttu. "Tanrı aşkına, Susanna."

Kendini savunurcasına, "Kendin istedin," diye bağırdı. Yumruk attığı elini göğsüne yakın tutuyor ve parmak boğumlarını ovalanıyordu. "Bana en iyi vuruşumu yapmamı söyledin."

"Biliyorum, biliyorum." Doğruldu, derin bir soluk vererek acıyı dindirmeye çalıştı. "Sadece... en iyin beklediğimden daha iyiydi."

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, ben sürprizlerle doluyum." Bir hıçkırıkla soluğu kesildi. Bir darbe daha indirmek için geri çekildi.

Bu defa, Bram yumruğunu kolayca yakalayarak onu engelledi. "Dur bir dakika."

"Hiç de durmayacağım." Dizine tekme attı. Neyse ki, iyi olan dizine. "*Her şeyi mahvettin. Sana kızgınlım.*"

"*Bana mı?*" Bram şaşkınlıkla başını geriye attı. Sör Lewis az önce salonda ona duygusuzca, iğrenç bir şekilde davrandıktan sonra, *Bram'e* mi öfkeliydi?

"Bunu bana nasıl yapabildin? Bana söz verdin. Babamı buna dahil etmeyeceğine söz verdin."

"Onu *dabil* ettiğimi düşünmedim, senin kastettiğin şekilde değildi. Sadece yeni icadını göstermeyi kabul ettim. Ona üniforma giydiriyor değilim ya."

"Fakat bunun daha kötü olduğunu anlamıyor musun?"

"Hayır. Anlamıyorum." Bram ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve ovarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Susanna, asla sana yalan söyleme niyetinde olmadım, yemin ediyorum. Ve şu anda baban hakkında ne hissediyor olursam olayım... Ben bile topunun parlak bir fikir olduğunu kabul etmek zorundayım. Herkes ondan haberdar olmalı."

"Top parlak bir *fikir*. Fakat uygulamada, çalışmıyor. Kaç tane model denedi biliyor musun? Kaç tane felaketin kıyısından döndük? Sonuncusu havaya uçtu, Bram. Resmen suratında patladı. Hafif bir kalp krizi atlattı, haftalarca yatakta kaldı. Deneylerine devam etmeyeceğine ve onun yerine çizimlerini test edilmesi için üniversitelere göndereceğine söz verdi." Elini ağzına bastırdı. "*Bana söz verdi.*"

"Pekâlâ, sözünden döndü. İkimize verdiği sözden de." Bram mektubu tıkıştırdığı göğsündeki cebine imalı bir bakış attı. "Bana bu emirleri haftalar önce verebilirdi, anlamıyor musun? Ama şans varken beni kullanmaya karar verdi. Planlamak için bu kadar sıkı çalıştığımız törenin Tunbridge Dükü'yle ya da koyu savunmakla bir ilgisi yok. Her şey babanın zaferi tatmak istemesinden. Yeni topunu ortaya çıkarmak için biraz altın rengi örgü ve kırmızı ceketli parıltı.

İkimizi de amaçları doğrultusunda kullandı. Sadece bizi de değil, tüm lanet olası köyü. Gururu için senin bütün işini, bütün arkadaşlarını riske attı.”

Susanna gözlerini sımsıkı yumdu ve ellerini kulaklarına bastırdı. “Sus! Sus artık! Daha fazlasını duymak istemiyorum. Sadece sus.”

Bram ona sinirlenmediğini biliyordu. Hissettiği ihanet ve çöküşün hepsi babası yüzündendi. Bram geçmişti değiştirebilmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkına vardığında o tanıdık, korkunç çaresizlik hissi üzerine çörekledi. Bu durumu onun için düzeltemezdi.

Faka burada olabilirdi, onunla birlikte. Onu dinleyebilir ve ona sıkıca sarılabılırdı.

O da öyle yaptı. Bram kollarını dolayıp onu göğsüne iyice bastırdı. Genç kadın başını onun omzuna yaslayıp ağladı. Bram onu dakikalarda o şekilde tuttu, kulağına rahatlatıcı kelimeler mırıldanıyordu. Titremeleri kesilene kadar, Bram bedeninin sıcaklığı ve gücüyle ona destek oldu.

En sonunda genç kadın başını kaldırıp derin, titrek bir soluk aldığı anda, Bram onu köşedeki kameriyelerden birine yönlendirdi. “Gel, hadi oturalım.”

“Çok üzgünüm. Dizin için.”

“Hayır, hayır. Ondan değil.” Bram yanına oturması için kızı çekti. Kameriye bankı dardı ve sığabilmesi için Susanna’nın yarısı onun kucağına gelecek şekilde oturması gerekiyordu. Bram tek kolunu beline doladı. Genç kadının ince, çoraplı bacakları onun çizmeli dizleriyle birleşti. Kadının terliklerinden biri çimene düştü.

“İşte.” Bram boştaki eliyle cebinden ufak matarasını çıkardı. Dişiyle kapağını açtı, sonra kenara attı. “Bundan bir yudum al. Yardımı olur.”

Bram matarayı kadının titreyen dudaklarına doğru kaldırdı ve Susanna kocaman bir yudum aldı. Anında, şiddetli bir öksürük tuttu.

Bram sırtını ovalarken, "Üzgünüm," dedi. "Nişancılıkta, Latince'de ve diğer her şeyde o kadar maharetliydin ki her erkeksi meşguliyette ustalaşmadığını unuttum."

Susanna boğazını temizledi ve buruk bir gülümseme gönderdi. "Bu henüz denememiş olduğum bir şey. Diğerleri de... Sadece onunla ortak bir şeylerim olsun istedim."

"Biliyorum, sevgilim. Çok iyi biliyorum." Bir tutam saçı yüzünden çekti. "Ben de hep bunu istedim."

Genç kadın elleriyle yüzünü ovaladı. "Bana söz verdi, Bram. Bana birçok söz verdi ve ben de inanacak kadar aptaldım. Kendine baka-cağını, artık onun için endişelenmek zorunda kalmayacağımı söyledi. Ve şimdi bu top meselesi çıktı." Hıçkırıklarının arasından buruk bir kahkaha kurtuldu. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, Rycliff'in benim olduğunu söyledi. Bunu biliyor muydun? Benim ödülüm olduğunu söyledi. İyileştığım için ödülümdü. Bütün umutlarımı ve hayallerimi orada toplamam için cesaretlendirdi ve sonra..." Mataraya uzandı ve bir yudum viski daha alıp irkilerek yuttu. "Ve sonra bir öğleden sonra, öylece başkasına verdi." Yaşlı gözleri onunkilerle buluştu. "Sana."

"Bilmiyordum. Çok üzgünüm."

"Önemli değil. Sadece bir kadın aptallığı. Ama öyle görünüyor ki zaten ben aptal bir kadıyım." Burnunu çekti ve başını Bram'ın göğ-süne yasladı. "Norfolk'taki o yaz, güvende olacağıma söz verdi. Orada geçirilen zamanın..." Sesi kısıldı. "Bana faydası olacağını söyledi. Şimdi biliyorum, sadece yolundan çekilmemi istedi. Az önce onu duydun. Her zaman aşırı heyecanlı olduğumu, onu geride tuttuğumu söyledi. O yaz, beni görmezden gelemeyeceğini kanıtlamış olmalıyım."

"Şışt. Sus, sevgilim." Bram başına bir öpücük kondurdu. "Kendini bu kadar üzme."

Parmakları Bram'ın yakasında kıvrıldı. "Ve eğer sana sahip ol-saydım tüm bunlar bir şekilde katlanılabilir olabilirdi. Ama şimdi

sen gidiyorsun. *Salı günü*. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Seni çok seviyorum.”

İşte o anda, kalbi göğüs kafesinin içinde hünerli, küçük bir vals yapıtı.

Susanna onu seviyordu.

Evin içinde de birkaç kez söylemişti. Eğer doğru hatırlıyorsa, dört defa. Fakat her yineleyişle, Bram'ın neşesine neşe katıyordu. Şu anda Bram o neşe yığının içinde adamakıllı yuvarlanıyordu.

Susanna, “Lütfen gitme,” diye fısıldayarak ceketini kavradı. “Beni bırakma.”

Genç kadının gözlerinde öyle çok yürek parçalayıcı şüphe vardı ki. Sanki Bram bugün onun güvenini yıkacak ikinci adam olacaktı. Bram onu aksine ikna edecek kelimeleri bulabilir mi bilmiyordu, o yüzden bir öpücükle cevap verdi. Dudaklarını onunkilere doğru eğerek basit, güven verici bir öpücük vermeye niyetlendi.

Fakat Susanna'nın başka fikirleri vardı.

Dudakları adamınkilerin altında davetkâr ve şehvetli bir şekilde aralandı. Onu içeri, yuvasına davet ediyordu.

Tanrım. Evet. Uzun günler süren ayrılıktan sonra aldığı tat Bram'ın bedenine yıldırımlar gönderdi. Boğazında alçak sesli bir inleme gümbürdedi.

Aç bir şekilde öpüştüler, hafifçe birbirlerini ısırp dillerini ağızlarının derinliklerine soktular.

Susanna kollarında hayat buldu, bir çeşit şehvetli çılgınlığa kapıldı. Bram'ın omuzlarını kavradı. Gösterişsiz gömleğiyle kaplı göğsüne göğüslerini sürtmek için yakasını açtı. Parmaklarını onun gür, kısa saçlarının arasından geçirdi ve öpücüklerini daha derin bir hale getirirken kucığına kıvrıldı.

Belki de içtiği viskidendi ama önceki birlikteliklerinde Susanna'nın bu kadar atılgan olduğunu hiç görmemişti. Kadının elleri cüretkâr. Dudakları ve dili talepkâr.

Bram bundan hoşlandığını fark etti. Hem de fazlasıyla.

Susanna, “Bırakma beni,” diye ısrar etti, nabızının attığı yerin üzerinde dilini gezdirerek. “Sarıl bana, sıkıca. Asla bırakmayacağına söz ver.”

“Asla bırakmayacağım.” Bram tek elini sırtına kaydırıp onu çekti, kucagında daha yükseğe çıkardı. Ama yeterli değildi. Susanna tek eliyle eteklerinin katlarını topladı ve kaldırdı. Genç kadın bacaklarını iki yanına alarak onun kucagina oturmaya çalışırken, etekleri şehvetli bir hışırtı çıkardı.

Bram tek elini genç kadının uyluğundan yukarı kaydırdı. İç eteğinin altında çıplaktı. Çıplak ve şimdiden onun için ıslaktı. Adamın parmak uçları onun nemli aralığını keşfedip şişmiş inciye bularak okşarken inlemeleri birbirine karıştı. Genç kadının kadınsı aroması güllerin kokusuna karışarak havayı sersemletici ve tahrik edici bir parfümle dolduruyordu.

Susanna'nın elleri Bram'in pantolonunun önüne kaydı. Dengesini sağlayıp adamın düğmelerini açabilmek için kendine alan yarattı. Kadının pozisyonundaki değişim göğüslerini Bram'in yüzüne yaklaştırdı. Bram başını eğerek yumuşacık göğüslerine burnunu sürttü, dilini aç gözlülükle aralarındaki karanlık, mis kokulu vadiye daldırıyordu.

Bram o leziz kıvrımları öpüp yalarken, genç kadının boğazından ihtiyaç dolu bir fısıltı kaçırıyordu. “Sana ihtiyacım var,” dedi genç kadın. Düğmeleri çözülmüş pantolona uzanarak uyarılmış erkekliğini sıvazladı. “Sana şimdi ihtiyacım var.”

Bunu ikinci kez istemesine gerek yoktu. Bram güderi ve kumaş katlarının arasından penisini çıkardı; şişmiş, hevesli tepesini coşkunun girişine yerleştirdi.

Susanna kendini milim milim alçaltıp yukarı kaldırdı; kaygan sıcaklığı ereksiyonunun tepesini yalıyordu. Bram aklını kaybedeceğini düşündü ama kendini biraz daha sabırlı olmaya zorladı. Başının geriye düşmesine izin verdi, böylece Susanna'yı görebilecekti. Erimiş

bronzdan saçlarının kıvrımlı tutamları beyaz omuzlarının etrafına gevşekçe dökülüyordu. O dolgun, böğürtlen rengindeki dudaklar öpüşmelerinden dolayı şişti. Yüzü tutkuyla parlıyordu. Öyle güzeldi ki kalbini hızlandırıyordu.

Bram doğru noktaya yerleşene kadar genç kadının kalçasını yönlendirdi. Ve sonra yavaşça gömülmesini sağladı. Her milimi leziz bir diğer milim takip etti. O tatlı sıcaklık onu tamamen sarıncaya kadar.

Uzun bir müddet boyunca o şekilde kaldılar, ikisi de soluk soluğaydı ve hareket etme arzusuna direniyorlardı.

Hareket etme arzusu kaçınılmaz hale geldiğinde genç kadın kalçalarını çevirdi. En başta yavaşçaydı fakat hafif, acelesiz bir ritimle çabucak arttı. Bram elleriyle ona yardım ediyordu. Susanna'nın kalçasını sıkıca kavıyor ve tekrar tekrar sert uzunluğunun üzerinde onu... kaldırıyor, indiriyor ve kaydırıyordu. Daha hızlı, daha sert. Ta ki bedenleri, tenin tene çarparak çıkardığı erotik seslerle buluşana kadar.

Kadının alnı adamın omzuna düştü. Bram onun boğazından yükselen çaresiz zevk inlemelerinden, genç kadının sınıra yakın olduğunu anladı. Kendisi de zaten sınırda dolaşıyor, dişlerini birbirine kenetlemiş halde kendini tutuyordu. Haz omurgasında yukarı aşağı uğulduyor, dışarı çıkmak için çaresizce yalvanıyordu.

Dayan, dedi kendi. Sadece bir dakika daha.

Kadın bedeninin onun etrafında kasıldığını hissetmeye, haz ona çarptığında çıkardığı sesleri duymaya ihtiyacı vardı. Onunki olmadan kendi hazzı anlamsız olacaktı.

Kalan kontrolünü dağıtacağını oldukça iyi bilerek kalçalarını daha derine girmek için kaldırdı ve darbelerini hızlandırdı. Kulağındaki nefes sıcak ve hızlı geliyordu. Susanna ensesindeki yumuşak ete tırnaklarını batırdı ve göğüsleri yerlerinde duramıyor gibiydi. Bram kendini tutma savaşını kaybediyordu, hayatının en yıkıcı hazzı olacağından emin olduğu şeye doğru son sürat yalpalayarak ilerliyordu.

"Sevgilim, daha fazla tutamayacağım."

“Kal,” dedi. “Benimle kal.”

Sıkıtığı dişlerinin arasından zorlukla, “Boşal,” diyebilirdi. “Benimle birlikte boşal.”

Birlikte kaldılar ve birlikte boşaldılar. Kıvrılıyor, nefesleri kesiliyor, sıkıca birbirlerine asılıyorlardı. Genç kadın zirveye ulaşmasının ilk sıkı, leziz titreşimiyle birlikte, Bram’i coşkun kenarından çekiverdi. Bir şekilde kadının ağzı onunkini buldu ve birbirlerinin tutkulu çığlıklarını yuttular. Bram mutlulukla derisinden kurtulacağını düşündü. Doruğa ulaşmasının kör edici hazı, genç kadını tohumlarıyla doldurmanın neşesiyle gölgede kaldı.

Susanna artık onundu, sonsuza kadar. Ve o da Susanna’nındı, beden ve ruh olarak.

Birdiler.

“Kal,” diye mırıldandı genç kadın. Öne doğru yıkıldı ve nemli alnını adamın çenesine dayadı. “Benimle kal.”

Bram’in kalbi sıkıştı. Onu bırakmayacaktı, asla. Ama artık kâğıtları vardı ve Susanna’nın bu yerden uzaklaşması gerekiyordu. “Gel,” dedi. “Benimle birlikte gel.”

Genç kadın kuşkulu bir ses çıkardı.

“Son derece ciddiym. Eğlenceli bir gemi seyahati olmayacak ama gelecek hafta anakaraya geçişim garanti. Benimle birlikte gel. Karım olarak.”

Susanna’nın alnı kırıştı. “Ama... kadınların seferlere ait olmadığına inandığını sanıyordum.”

Bram içgüdüsel endişe dalgasını güçlkle bastırdı. “Çoğu değildir. Ama sen çoğundan daha güçlüsün. Kendine nasıl bakacağını biliyorsun. Portsmouth’tan açılacağız ve kaptan bizi gemide evlendirebilir. Portekiz’de balayımızı yaparız.” Genç kadının omurgasında, hafif dokunuşlarla yukarı doğru çıktı, parmaklarını saçlarına doladı. “Orası güzeldir, Susanna. Üzüm bağları ve zeytin ağaçları. Sıcacık ve masmavi bir okyanus. Meyvelerle dolup taşan turuncgil ağaçları.

Limon ve portakalların arasında yürüdüğünü hayal et. Koku günlerce peşini bırakmaz.” Kadının boynunu kokladı. “Deniz kenarında bir villada oluruz. Kumlu sahillerde sevişiriz.”

“Bir kez olsun bir yatakta sevişmenin güzel olabileceğini düşünüyordum.”

“Sana hayal edebileceğin en güzel yatağı satın alacağım. Bir metre kalınlığındaki döşekle doldurulacak. İpekten çarşaflar ve en yumuşak tüyden yastıklar olacak.”

“Kulağa güzel geliyor ama...”

“Aması yok. Sadece evet de.”

Susanna kendini onun gevşeyen sertliğinden kaldırdı ve tekrar kucığına yerleşti. Genç kadın dudağını ısırды ve gözleri aşağı kaydı. Belki Bram onu çok fazla, çok hızlı zorluyordu. Bram ona toparlanması için bir dakika verirken pantolonunu tekrar düğmelemekle uğraştı.

“Bugünün senin için yıkıcı olduğunu biliyorum. Kafası karışmış, şaşkına dönmüş, ihanete uğramış hissediyorsun. Ama sana şunu söylemeliyim ki şu anda vermen gereken sadece bir karar var. Ve o da bana güvenmek. Senin mutluluğunu gözeteyeğime güven, Susanna. Yemin ederim, seni yüzüstü bırakmayacağım.”

“Sana güveniyorum. Sana hayatımı emanet edecek kadar güveniyorum. Ama köyü düşün, Bram. Bütün genç leydileri.”

Bram onun yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerine bakmaya zorladı. “*Kendini düşün. Zeki, güzel, etkileyici kendini. Spindle Koyu’nda harika şeyler yapıyorsun ama çok daha fazlasını yapma yeteneğin olduğunu biliyorum. Sana dünyayı göstermeme izin ver, Susanna. Ondan da fazlası, dünyaya seni göstermeme izin ver. Korkunun seni geride tutmasına izin verme.*”

“Biraz korkmaya engel olamıyorum. Bildiğim her şeyi ve herkesi arkamda bırakmamı istiyorsun ve daha şeyi söylemedin bile...” Sessizliğe gömüldü.

Ah. Yani sorun oydu. Onun duygularını duymayı bekliliyordu. Bram o kadarını tahmin etmeliydi. Susanna'yla birlikteyken, o duyguları dile getirmek her zaman çekişmeli bir konu olmamış mıydı?

Tam o anda, uzaktaki bir patlamanın gücüyle hava titreşti. Susanna şaşkın bir çığlıkla adamın ceketinin korumasına sığındı. Tepesinde, gökyüzü altın rengi parıltılardan izlere boğuldu.

Susanna merakla başını kaldırdı. "Halüsinasyon mu görüyorum, yoksa onlar havai fişek mi?"

Bram gülerken küfretti. "Bu sadece Colin'in işi olabilir."

Başka bir roket ısıklık çalarak havaya doğru hızla uçup gümüşü parıltılar saçtı. Bram'in yüreği bir maytap gibi aydınlandı. Bu tıpkı tanıştıkları günkü gibiydi. Susanna yumuşacık ve sıcacık bir halde kollarındaydı. İniş yapmak için mükemmel yer. Ve etraflarındaki dünya patlarken Susanna onu tutacağına ve koruyacağına güveniyordu.

Bram kadının yüzünü kendine çevirdi. Göz bebekleri tepelerindeki havai fişekleri yansıtarak parladı. Ama o ışıltılar saçan yansımalar bile kadının gözlerindeki duyguları gölgede bırakamazdı.

Bram'in bu kadar kahrolası şekilde endişeli olması ne saçmaydı. O iri, güçlü bir adamdı. Susanna'mın ondan istediği tek şey iki küçük kelimeydi. Ama bir şekilde, hayatını duygunun etrafında düzenlemek yüksek sesle dile getirmekten daha kolay görünüyordu. Ya kelimeleri söylerse ve yine de yeterli gelmezse?

Dudaklarını ıslattı ve cesaretini topladı. "Alımlı Susanna. Ben... Tanrım, seni nasıl da..."

Bom.

Bram'in sözcükleri yeni bir patlamayla yarıda kaldı; daha gürültülü, topraktan gelen, kemikleri sarsan bir patlamayla.

Ondan sonra, tek duydukları çığlıklar oldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Ah, Tanrım.” Susanna’nın kalbi neredeyse duracaktı. “Neler oldu?”

Çok fazla ses vardı ve hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gürültülü bir çınlama kulaklarını doldurdu. Kanı göğsüne hücum etti. Telaşlı sesler anlaşılmaz haykırışlara dönüştü. Atlar kışnedi. Ayakkabılarının tabanları toprak yola çarptı.

·Koşuyordu. Koşmaya ne zaman başlamıştı?

Bram yanında uzun adımlarla yürüyerek ona yetişti. Elini Susanna’nın sırtına yerleştirerek onu destekledi. İleri doğru itekledi. Köşeyi döndüler ve ahır ile ağullara doğru koşturmakta olan kalabalığa katıldılar.

Kan vardı. Hem de çok fazla. Saman kaplı zemindeki kırmızı lekeleri görmeden önce kokusunu aldı. Keskin kokusu gizlenen paniğine yardımcı bir panzehirdi. Susanna aklını kaybedemezdi. Birisi yaralıydı ve yapacak işi vardı.

“Kim yaralandı?” diye sordu. Ağlayan Sally’yi dirseğinden çekip ahır kapısına doğru yolunu açtı. “Burada ne oldu?”

“Finn.” Lord Payne oradaydı, genç kadını insan denizinin içinden çekti ve asılmış bir araba lambasıyla aydınlatılan boş bir ahıra soktu. “Yaralandı.”

Finn Bright’ın yaralandığını söylemek olayı oldukça hafife almak olurdu. Çocuğun dizinden aşağısı felaket haldeydi. Ayağı ya da ondan

arta kalan, garip bir açıyla sarkıyordu. Kemiğin beyaz parçaları açık yaradan görünüyordu.

Susanna çocuğun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünün hastalıklı solukluğuna baktığında, çoktan epeyce kan kaybetmiş olduğunu söyleyebilirdi. “Kanamayı hemen durdurmamız lazım.”

Bram, “Turnikeye ihtiyacımız var,” dedi. “Eyer odasından bir kolan ya da demir parçası iş görecektir.”

“Bu sırada...” Susanna, Lord Payne’e döndü. “Boyun bağınızı verin.”

Payne titrek, beceriksiz hareketlerle boyun bağının düğümünü gevşetti ve kumaşı gevşekçe kaydırды. Susanna boyun bağını alıp Finn’in hemen dizinin altından bağladı, iyice sıkmak için var gücüyle çekti.

Sonrasında dikkatini çocuğa çevirdi. Soluklanması sığıdı ve gözleri odaklanmıyordu. Zavallı çocuk şoka girecekti.

“Finn,” dedi yüksek, net bir sesle, “beni duyuyor musun?”

Çocuk başıyla onayladı. Fısıldarken dişleri tıkırdadı. “Evet, Bayan Finch.”

“Buradayım.” Elini çocuğun yanağına koyup gözlerine bakmaya çalıştı. “Hepimiz buradayız. En kısa sürede seni iyileştireceğiz.”

Aaron Dawes yanına çömeldi. “Arabayı hazırlıyorum. Kemiği yerine oturtmak için onu demirhaneye götürmemiz gerekecek.”

Susanna başını onaylarcasına salladı. Genç kadın merhemler ve karışımlarla köylüleri iyileştirirken, kemik yerleştirmek, diş çekmek gibi güç gerektiren şeyler köyün demircisi olarak Dawes’e düşüyordu. Yine de Finn’in yaralarına bakınca, bu hasarın düzeltililebileceğinden emin değildi. Ayağını tamamen kaybetme olasılığı çok yüksekti.

Tabii hayatta kalacağı varsayılırsa.

Finn’in terli alnındaki saçını geriye itti. “Çok cann yanıyor mu?”

“H-h-hayır,” dedi titreyerek. “Sadece soğuk.”

Bu iyiye işaret değildi.

Bram de bunu biliyordu. Susanna'ya güçlü, dövülmüş deriden tokalı bir kayış uzattı. Susanna kayışı Finn'in bacağına sararken, Bram bir at battanyesi buldu ve çocuğun göğsüne örttü.

"İşte al," diye mırıldandı. "Güçlü ol, Finn."

Bram kayışı onun elinden alıp sertçe çekti, Susanna'nın bir başına yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde sabitledi. Savaşın ona astım ataklarındansa, bu tarz yaralarla daha çok deneyim sağladığı açıkça görölüyordu. Kan kaybı anında azaldı.

Rufus kardeşinin başında diz çöktü. Susanna, çocuğun gözyaşlarını tutmak için savaştığını anladı. "İyileşecek mi, Bayan Finch?"

"İyileşecek," dedi, kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "Ama bu nasıl oldu?"

Lord Payne kederle başını iki yana salladı. "Havai fişekler. Yarın için bir sürpriz olmalarını amaçlamıştım ama..." Bir küfür etmek için başını çevirdi. "Mahvetmeden tek bir lanet olası işi bile halledemiyorum gibi görünüyor. Dikkatim dağıldı ve çocuklar birkaçını denemeyi kafalarına koymuşlar."

"Ama havai fişekler bu kadar güçlü bir patlamaya sebep olamazlar, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Patlayan toptu."

"Top mu?" Korku bir taş gibi içine oturdu.

"Havai fişeklerden sonra, Sör Lewis'i bir gösteri yapmaya ikna ettiler. Top geri tepti."

Ah Tanrım.

"Babam nerede?" Finn'i bırakarak ayağa kalkmaya çabaladı. Parmak uçlarında yükselip gruba bakabilmek için boynunu uzattı. "Baba?"

Adamlar Finn'i demirhaneye taşıyacak arabayı hazırlamak için telaşla hareket ediyorlardı. Susanna kalabalığın arasından güçlükçe yolunu buldu. Babasını avluda, topun kalıntılarını toplarken buldu.

Babası, "Lanet olsun," dedi kederli bir sesle. "Bu nasıl oldu?"

“Baba, yapma!” Babası piriñten bir parçaya uzanırken onun kolunu yakaladı. Babasını mümkün olduğunca oradan uzaklaştırdı. “Kendini yakacaksın. Hâlâ bunca patlayıcı şey varken bunun yakınında olmamalıydın.”

Tam o sırada, havada süzülen bir kıvılcım açık havai fişek sandığına indi, fitilini ateşledi ve bir roketi yan tarafa doğru yolladı.

“Dikkat et!” Susanna bağırarak babasını yere devirdi ve onunla birlikte düştü. Ayağı takılınca tuhaf bir şekilde yan tarafına indi. Yarısı gömülmüş bir taş göğüs kafesini ezdi.

Sızlayan kaburgalarını görmezden gelerek babasının yanına süründü. “İyi misin, baba? Kalbin acı veriyor mu?”

“Nasıl vermez?” Babası tek dirseğinin üzerine kalkmak için çabalarken mendilini yüzüne doğru kaldırıp gözyaşları ve ter karışımını sildi. “Ne anlamsız bir yıkım.”

“Bir kazaydı baba.” *Asla olmaması gereken bir kaza.*

“Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum,” diye homurdandı. “Barut mu fazla geldi? Kurulumda bir kusur oldu? Bu defa o kadar emindim ki.”

“Daha önce de defalarca emindin.”

“Ah, Tanrım,” diye inledi. “Ne trajedi. Benim güzel topum.”

Susanna dehşete düşerek ona baktı. “Baba.” Babasına bir tokat attı. “Topun yerin dibine batsın. Finn ölebilirdi.”

Babası sersemleyerek ona gözlerini kırptırdı. Susanna da sersemlemişti. Tanrı yardımcısı olsun, öz babasına lanet okumuş ve tokatlamıştı. Korkunçtu. Ve tatmin edici.

“Üzgünüm, baba. Ama bunu hak ettin.” Susanna parmaklarını onun boğazına bastırmak ve nabzını hissetmek için babasının şokundan yararlandı. Korkunç birkaç saniye boyunca hiç kalp atışı bulamadı. Fakat en sonunda parmakları güçlkle hissedilir ritmini tespit etti.

Ritim hızlı ama sabitti. Sağlıklı ve güçlü.

Rahatlananın getirdiği gözyaşları gözlerine baskı yaptı. Babası bencil, tutkularının kölesi olmuş bir yaşlı adam olabiliirdi. Belki de onu

annesiz, garip bir kızın özlem duyduğu gibi hiç sevmemişti. Ama ona hayat veren oydu. Bir değil, iki defa. Ve Susanna'nın çok sevdiği bu evi ona vermişti. O, Susanna'nın babasıydı ve onu seviyordu. Bugün onu kaybetmek istemiyordu.

Elini sallayarak bir seyisi durdurdu. "Babamı kâhyaya götür. Ona benim Sör Lewis'in mutlaka yatağına girmesini ve dinlenmesini söylediğimi ilet. Söylediğimi tartışmasız yerine getirsin."

Bunu halledince tekrar ahıra döndü. Adamlar yük arabasını atlara bağlıyorlardı. Hayvanlar ayaklarını sertçe vuruyor ve kişniyordu, patlamalardan ve kanın kokusundan endişelilerdi.

Seyis tek elini uzatarak Susanna'nın arabaya çıkıp Finn'in yanına oturmasına yardım etti. Samanın içine yerleşirken etekleri altında hisşirdadı. Onbaşı Thorne ve Aaron Dawes hazırды, çocuğu hareketsiz tutmak için iki yanına çömelmişlerdi. Thorne çocuğun bacağına, hemen hemen turnikenin üzerinden sıkıca tutuyor, kanın akışını durdurmak için gereken baskıyı sağlıyordu.

Bram arabacıya, "Önden gidin," emrini verdi. O ve kuzeni atlarına binmeye hazırlanıyordu. "Sizi yolda yakalarız."

Yük arabası harekete geçti, Summerfield topraklarından çıkarak toprak yoldan aşağı inmeye başladı. Demirhaneye giden yolu neredeyse tamamladıkları sırada, Susanna arabadaki tek kadın olmadığını fark etti.

Diana Highwood da oradaydı; Finn'in başını kucağında tutuyor ve beyaz dantelden bir mendille alnını siliyordu. "Tamam, tamam," diye mırıldandı. "Çok iyi gidiyorsun. Neredeyse vardık."

Demirhanenin küçük avlusuna geldiklerinde, Aaron Dawes arabadan inip kapıları açmak için koştu. Bram atından indi ve Finn'i kollarına alıp içeri taşımak için acele etti. Thorne ve Payne yanına gelip ona yardım etti.

Susanna arabadan atlarken düştüğü yerde keskin bir acı hissederek irkildi. Bir an için durakladı, acı dinene kadar yaralı tarafına

clini bastırıldı. Sonra demirhanenin içinde arkalarından gitmek için harekete geçti.

Bayan Highwood da aynısını yaptı.

Susanna sarı saçlı güzelliğin kolunu tuttu. “Bayan Highwood... Diana. Bu hoş olmayan bir manzara olacak. Burada olmamalısınız bence.” Susanna bunu kendisinin nasıl adatacağından emin değildi. Bu onun her zamanki yara lapaları ve merhemlerinin çok ötesindeydi.

Genç kadın kararlılıkla, “Yardım etmek istiyorum,” dedi. “Hepiniz sorunumla ilgili bana yardım ettiniz. Siz, Lord Rycliff, Bay Dawes. Rufus ve Finn de öyle. Nezaketinizi karşılıksız bırakmak istemiyorum. Adamların gücüne ya da sizin bilginize sahip değilim, Bayan Finch. Ama bayılan kızlardan da değilim ve elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Susanna genç kadını hayranlıkla izledi. Görünüşe göre, narin Bayan Highwood herkesin, hatta Susanna’nın bile tahmin ettiğinden daha güçlüydü...

Aferin ona.

“Eğer fazla gelirse dışarı çıkacağına emin olabilir miyim?”

Diana başıyla onayladı. “Ve karışımımı aldım elbette.”

Susanna bırakmadan önce genç kadının kolunu minnettarlıkla sıktı. “O zaman hadi, birlikte girelim.”

Aaron Dawes hepsinden önde aceleyle ilerleyip uzun, tahta bir masanın üzerindeki aletleri kaldırdı ve masayı alanın ortasına doğru çekti. “Onu buraya yatırın, lordum.”

Bram sanki Finn’i bırakmaya isteksizmiş gibi bir an tereddüt etti. Ama sonra sessizce ilerledi ve inleyen çocuğu pürüzsüz, taşlanmış yüzeye indirdi. Thorne, Finn’in yaralı bacağındaki mengene gibi tutuşunu gevşetmedi.

Bram, “Sakin ol, Finn,” diye mırıldandı. “Seninle ilgileneceğiz.” Dawes’e döndü. “Afyon ruhu var mı?”

“Rufus’u yolladım...”

“Geldim.” Rufus koşarak odaya daldı, kahverengi camdan bir şişe tutuyordu. “Dükkândan aldım.”

Bayan Highwood, “Bir kaşık ya da bardak getireyim,” diye önerdi.

Dawes, “Sonrasına saklayın,” dedi. “Zaten bilinçsiz. Etkisini göstermesini bekleyemeyiz.” Demirci, kısa süre önce bir ayak olarak tanımlanabilecek şeyi tedbirli bir şekilde dürtükledi. “Bunu kurtarmanın yolu yok. Aletleri hazırlamaya başlayacağım.”

Susanna çok üzüldü ama şaşırmadı. Kemik parçalanmamış olsaydı bile, yara fena şekilde kirliydi; metal parçaları, çizme derisi ve diğer döküntüler saplanmıştı. Doğru şekilde temizlemenin imkânsız olduğunu biliyordu. Eğer Finn kan kaybından ölmezse, enfeksiyondan ölürdü.

Lord Payne, “Ne yapabilirim?” diye sordu. Odanın köşesinde duruyordu, yüzü kül rengiydi ve bitkindi. “Dawes, bana yapacak bir iş ver.”

“Ateşi yakın. Hava kararıyor.” Demirci başıyla demir ocağını işaret etti. “Ve kulübemde bir lamba var, hemen karşıda.”

Diana, “Gidip lambayı getireyim,” dedi.

“Herkes, dursun!” Bram bağırdı. Finn’in başına çöktü, yüzü sert ve hükmediciydi. “Kimse oğlanın ayağına dokunmuyor, beni duyuyor musunuz? Gidip bir cerrah getireceğim.”

Susanna ırkıldı. Bram’in kendi bacağını neredeyse kaybetmesinden sonra, bunu nasıl algılayacağını bilmesi gerekirdi. Ancak bu farklı bir yaraydı, değişik koşullara maruz kalmıştı.

Bram dimdik durarak odaya bakındı ve soğukkanlı bir otoriteyle konuştu: “Kimse bu çocuğu kesmeyecek. Ben geri dönene kadar bir şey yapılmayacak. Bu bir emirdir.” Onbaşısına döndü. “Beni duyuyor musun, Thorne? Kimse ona dokunmayacak. Ne gerekiyorsa yapman konusunda iznime sahipsin.”

Döndü ve herkesi sersemlemiş, boş boş birbirine bakar halde arkasında bırakarak demir ocağından çıktı. Bram’in kabul etmeyi

reddettiği şeyi hepsi biliyordu. Finn'in ayağını korumak hayatını kaybetmesi anlamına gelebilirdi.

Lord Payne, "Onunla konuşacağım," diyerek kapıya doğru gitti.

Susanna onu durdurdu. "Bekleyin, Lordum. Benim denememe izin verin."

Aralarında anlayışlı bir bakışma oldu. Payne başıyla onayladı. "İnatçı aptal beni asla dinlemez. Bahse varım kimseyi asla dinlemez. Ama seni seviyor, yani belki bu işe yarar."

Susanna şaşkına dönerek ona kirpiklerini kırpıştırdı.

"Henüz söylemedi mi?" Payne omzunu silkti. "Korkak piç seni hak etmiyor. Hadi, git bakalım." Payne onu sevecen bir şekilde dürttü.

Susanna demirhaneden aceleyle çıkıp avluya girdi. Bram atının eyerini düzeltiyor, binmeye hazırlanıyordu.

"Bram, bekle," diye seslenip yanına koşturdu. "Bunun senin için korkunç olduğunu biliyorum. Gerçekten, bir trajedi. Fakat bu akşam bir cerrahın fikrini bekleyemeyiz. Eğer Finn'in yaşamak için herhangi bir şansı varsa, Dawes'in onu hemen ameliyat etmesi lazım."

"Onu sakatlamana izin vermeyeceğim. Tanrı aşkına, o daha on dördünde. Planları ve hayalleri olan genç bir delikanlı. O ayağı alırsanız bütün geleceğini onunla birlikte alırsınız. Bright ailesi seçkin bir aile değil. Yaşamak için çalışmaları gerek. Tek bir bacakla Finn'in nasıl bir hayatı olacak?"

"Bilmiyorum. Ama en azından bir hayatı *olacak*. Eğer ertelersek, Finn ölecek."

"Bunu bilmiyorsun, Susanna. Bu çeşit yaralanmaları senden daha çok gördüm. İlaçlar konusunda bir yeteneğin olabilir ama cerrah değilsin."

"Ben..." Adamın attığı fırçanın sızısını hissederek geri çekildi. Kaburgalarındaki o ağrı tekrar kendini gösterdi. "Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Dizgini sıkarken çenesi gerildi. "Öyleymiş gibi davranmaya hevesli görünüyorsun. Kendin geçmişte acı çektiğin için o

çocuğu sakat bir hayata mahkûm ediyorsun. Doktor korkunun Finn'i riske atmasına izin veriyorsun."

Susanna kolunu kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Finn'i riske atan benim korkularım değil. Seninkiler, görmüyor musun? Seni savaşa taşıyan güçlü, tamamen işlevli iki bacağın olduğunu kanıtlamazsan hiçbir şeye değmeyebileceğin, tam bir adam olamayacağın fikrine kendini hâlâ öyle bir kaptırıyorsun ki diğer türlüşünü kabul etmektense beni yanında birlikte Portekiz'e sürükleyeceksin. Ama bu seninle ilgili değil, Bram."

Bram ona savunmacı bir bakış attı. "Seni hiçbir yere *sürüklemeyi* planlamamıştım, Susanna. Seni istekli, mutlu bir şekilde götürmekti niyetim... ya da hiç. Bana gelmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Böyle bir zamanda nasıl olurda önüne seçenekler koyardı?

"Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama sırf babam bencil, duygusuz yaşlı bir hödük olduğu için gelecek salı aceleyle Portekiz'e gitmek? Kulağa romantik geldiğı şüphesiz... ama biraz gençliğe özgü. Evden kaçmak için ikimiz de biraz fazla büyük değil miyiz?"

"Burası senin evin olabilir ama asla benim evim olmayacak."

"Yanılıyorsun, Bram. Ev, insanların sana ihtiyaç duyduğı yerdir." Susanna demirhaneyi işaret etti. "Ve şu anda, oradaki insanların sana çaresizce ihtiyaçları var. Aaron Dawes'in yardım için güçlü bir çift ele ihtiyacı var. Finn'in onun yanında durmana ve cesur olması için ona yardım etmene ihtiyacı var. Bir adamın iki ya da tek iyi bacağı olsa da, adam olabileceğini göstermene ihtiyacı var. Ve her şey bittikten sonra, bana sarılmana ihtiyacım olacak. Çünkü buna yardım etmek bugüne kadar yaptığım en zor şey olacak."

Bram hazırlanmaya devam edince, Susanna'nın boğazında bir korku düğümü oluştu. "Bram," dedi sesi çatlayarak. "Bunu yapamazsın. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermenin üzerinden daha bir saat geçmedi."

Bram eyerle g re meye son vererek öfkeli bir i   eki  koyuverdi. "Susanna. Bana hayatını emanet edecek kadar güvendiğini iddia ettiğinin üzerinden daha bir saat geçmedi."

"O zaman iyi bir başlangıç yapmadık, öyle değil mi?"

"Sanırım  yle."

Birbirlerine baktılar. Sonra Bram dönüp ayağını üzengiye geçirdi ve seri bir  ekilde atına bindi.

Susanna'nın yan tarafındaki acı geri döndü. Yine de mantıklı d   nd  nde, acının çok alçakta olduğunu biliyordu. Elinde olmadan kalbinin kınıldı ından   phelendi. "Gerçekten gittiğine inanamıyorum."

"Başka türlüsünü yapmak gibi bir d   ncem asla olmadı, Susanna." At, sahibinin gitmek için sabırsızlı ını hissederek altında kıpırdandı. "Buradaki tek soru geri dönmek için bir sebebim olup olmayacağı. Eğer ben yokken o çocuğun ayağını kesmelerine izin verirsen... Bir daha asla senin yüzüne bakamam."

Bununla birlikte atını çevirdi ve gitti.

Susanna onu karanlık gecenin içinde kayboluncaya kadar izleyerek durdu. Sonra döndü ve yavaşça demir oca ına yürüdü.

Tek başına girdiğinde herkes ona döndü.

Her ne kadar söylemek gereksiz görünse de, "Lord Rycliff gitti," dedi. "Finn nasıl?"

"G   zle iyor." Aaron Dawes'in yüzü kasvetliydi. "Kısa süre içinde yapmam lazım."

Herkes Bram'den onları durdurma emrini almış Thorne'a baktı. Bir zamanlar yaralı Bram'in yatağının yanında uyanık kalarak silahını eline alan, kemik testeresinin ilk parıltısıyla ateş etmeye hazır acımasız, sadık subaya. Şimdi onlarla sava ır mıydı? Dawes ve Payne'le birlikte, Thorne'un sayıca azınlıkta olduğunu düşündü. Ama bir düzine adamları bile olsaydı, yine akıllı biri Thorne'un şansının daha yüksek olduğunu bilirdi.

Susanna, "Onbaşı Thorne," dedi, "lordunuza sadık olduğunuzu biliyorum. Fakat şu anda ne kadar öfkeli olsa da, eğer geri dönüp de bu çocuğu ölü bulursa yıkılacaktır. Onu Bay Dawes'in ameliyat etmesine izin vermek zorundayız."

Bram ona arkasını dönüp gittiğinde Susanna onu sevmekten vazgeçmiş değildi. Bram'ın tehditlerinin ya da verdiği ultimatomların önemi yoktu; Susanna Finn'in ve onun iyiliğini gözetiyordu.

"Anlıyor musunuz?" diye sordu adama. "Finn'in hayatını kurtarmak zorundayız, yoksa Bram her zaman kendini suçlayacak. Hepimiz ona değer veriyoruz. Ve onun bu suçluluk yükü altında yaşamasını istemiyoruz."

Onbaşının gözlerinde keskin bir onaylama parladı. Ve Susanna kendini bu sessiz, amansız adamın omuzladığı suçluluk yüklerinin ne olduğunu merak ederken buldu.

Thorne başını onaylarcasına salladı. "Yapın o zaman."

Yirmi Yedinci Bölüm

Bram, Brighton'a olan üç saatlik yolculuğu haklı öfkesiyle köpürüp yanlış anlaşılmış, iftira atılmış bir kahraman gibi hissederek geçirdi.

Spindle Koyu'na dönüşteki üç saatlik yolculuğu ise şiddetli pişmanlık içinde boğulup tam bir pislik gibi hissederek geçirdi.

Daniels'in hiç yardımı olmuyordu.

Atları değiştirmek için yarı yolda durduklarında, "Şunu anlamama izin ver," dedi arkadaşı. "Şimdi epey ayıldım."

Daniels ahırların önündeki aydınlatılmış bölgede ileri geri yürüyerek tek elini vahşi siyah saçlarının arasından geçiriyordu. "Bir genç topun patlamasıyla ayağını havaya uçuruyor. Elinde uzvu kesmek için hazır, kabiliyetli bir demirci ve deneyimli bir eczacı var. Ama sen onlara sekiz ya da dokuz saat beklemelelerini söyledin. Böylece boynunu kıracak kadar hızla Brighton Barracks'a at sürebilecektin..." Eliyle sağ tarafı işaret etti. "Beni sıcak yatağımdan çıkarıp tekrar bütün yol boyunca sürükleyebilmek için..." Aynı eliyle sol tarafı işaret etti. "Tam olarak ne yapmak için? Oğlanın öldüğünü duyurmam için mi?"

"Hayır. Onun bacağını kurtaracaksın. Benimkini kurtardığın gibi."

"Bram." Doktorun çakmak taşı gibi gri gözleri boyun eğmezdi. "Senin dizinden tek bir mermi düz, temiz bir yoldan geçti. Dürüst olmak gerekirse, bağlarını kopardı fakat en azından birbirine diki-

lebilecek kenarlar bıraktı. Ağır top yaralanmaları tıpkı köpekbalığı saldırıları gibidir. Geriye kalan tek şey parçalardır. Savaşı gördün. Sana bunları anlatmam gerekmiyor.”

Bram tek eliyle yüzünü ovalayarak söylenilenleri sindirdi. “Sadece çeneni kapat ve atını sür.”

Joshua Daniels ve Susanna Finch, Bram’ın tanıdığı en zeki iki insandı. Eğer ikisi de bir konu üzerinde hemfikirse, bu Bram’ın yarıldığını garantiliyordu. Her şeye lanet olsun. Eğer o kadar aceleyle fırlayıp çıkmasaydı, eninde sonunda aklının başına gelmesi muhtemeldi. Ama sadece çaresizce orada durup Finn’in kalıcı olarak sakat kalmasına izin verme fikriyle biraz kafayı yemişti. Susanna haklıydı; bu durum gücünü toplamak için harcadığı çabalardan sonra, onu hassas noktasından vurmuştu.

Ama Susanna inatçıdır, dedi kendine. Başına buyruk ve cesur. Susanna aklına yatmadıysa onu asla dinlemezdi. Korkunç tehditlerinin bir önemi yoktu, elbette onlara kulak asmayacaktı. Finn’in hayatı tehlikedeyken yapmazdı. Ama öte yandan, Thorne’a bu uzuv kesme olayını önlemesi için elinden geleni yapmasını söylemişti. Ve Thorne’un bazı korkunç, acımasız yöntemleri vardı.

Yüce İsa, Bram ne yapmıştı?

Onlar tepeye doğru sürerken güneş doğuyor ve Spindle Koyu’nu ilk ışıltılarıyla aydınlatıyordu. Görüntüyle birlikte yüreği burkuldu. Etkileyici küçük köy, vadisinin rahatlığına sokulmuştu. Antik kale kalıntıları uçurumda koruyucu olarak duruyordu. Dingin ve mavi koyda ufak balıkçı tekneleri bulunuyordu. Sıcak, tereyağı gibi güneş ışığı bayırdan aşağı eriyordu.

Susanna haklıydı. Bram İngiltere’nin bu sessiz, küçük kuytusunun lorduydu ve bununla gurur duyuyordu. Spindle Koyu genç adamın onurunu ve kalbini iyileştirmişti. Ve hayatında ilk defa, Bram gerçek bir yuvası olduğunu biliyordu. Susanna’nın onu tekrar kabul edeceğini umuyordu.

Birkaç dakika sonra demirhaneye ulaştılar. Atı yürüyecek kadar yavaşladığı anda eyerinden atladı. Atlar kenarda birikmiş yağmur suyundan içerken, Bram, Daniels'ı ufak, ahşap binaya yönlendirdi. Demir ocağında yalnızca bir kişi vardı. Finn Bright odanın ortasındaki uzun masada uzanıyordu, boynundan aşağısı ketenle örtülüydü. Gözleri kapalıydı.

Genç adam onu örten örtü kadar solgundu. Kan ve yanık et kokusu havadaydı. Bir an için, Bram en kötüsünün olduğundan ve bu yeni günün, genç adamın onun yüzünden ölmesi anlamına geleceğinden korktu.

"Yaşayacak." Dawes diğer girişte durmuş bütün kapı girişini kaplıyordu. Kısa süre önce banyo yapmış gibi görünüyordu. Nemli saçları alnına yapışmıştı ve temiz bir gömleği çekiştiriyordu. "Mikrop kapmazsa tabii," diye belirtti.

"Tanrı'ya şükür." Bram derin bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür."

Bunu her zaman söyleyip durduğunu biliyordu, ama bu defa ciddiye. Gerçekten, cidden Tanrı'ya minnettardı. Ve borcunu nasıl ödeyeceğinden emin değildi.

"Ama ayağını kurtarmanın hiç yolu yoktu, lordum. Patlama çok hasar vermişti. Temizlemek için elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Anlıyorum. Doğru olanı yaptın."

Bram çocuğun kanı çekilmiş, terli yüzüne baktı. Neyse ki, acı hissetmeyecek kadar afyon ruhuyla uyuşturulmuş gibi görünüyordu. Şimdilik. Uyandığında Finn kendini bir cehennemde bulacaktı. O kadarını Bram tecrübe etmişti.

Boğazını temizleyerek Daniels'ı takdim etti. "Bir cerrah ve bir arkadaşım. Buradan sonrasında genç adamla o ilgilenecek."

Daniels keten örtüyü Finn'in bacağından çekti. Bram irkildi.

Daniels bacağı değerlendirerek, "Güzel görünmediğini biliyorum ama temiz şekilde iyileşecek," dedi. "İyi iş çıkardınız, Bay Dawes."

Dawes ellerini ufak bir havluyula kurularken başını eğerek teşekkür etti. Bram adamın arkasındaki kulübe baktı. Sarı saçlı bir kadın başını koluna yaslamış, masada uyuyordu.

Bram, Dawes'e doğru yürüyerek Daniels'a oğlanı muayene etmesi için yer açtı. "Oradaki Bayan Highwood mu?"

Dawes omzunun üzerinden bir bakış attı ve sertçe soluk verdi. "Evet."

"Burada ne yapıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, Lordum, biliyorsam ne olayım. Ama bütün gece buradaydı ve bütün o çılgınlık ve kan kızı gitmeye ikna edemedi. Altın gibi saçları ve çelik gibi iradesi var. Lord Payne onu evine götürebilmek için Keane'in at arabasını ödünç almaya gitti."

"Peki ya Bayan Finch? O nerede?"

"Lord Rycliff." İnce, zayıf bir ses ona seslendi. "Siz misiniz?"

"Evet, Finn. Benim." Bram koşarak masaya döndü ve çocuğun göz hizasına gelmek için çömeldi. "Nasıl hissediyorsun?"

Ne aptalca soruydu.

Gözlerini kocaman açmış olan delikanlı, "Ü-ü-üzgünüm," diyerek hırıltıyla konuştu. "Benim hatam. Yapmamalıydım..."

"Hayır, hayır." Suçluluk hissi Bram'ın göğsünü sıktı. "Suçlanacak kişi sen değilsin, Finn. Kazaydı." Asla olmaması gereken bir kaza. "Konuşmaya çalışma. Bunun için daha sonra bir sürü zaman olacak."

Gömleğinin cebindeki viski dolu mataraya uzandı, onu Finn'e hediye etmek niyetindeydi. Matara kendi bacak yaralanması süresince Bram'e bakıcılık yapmıştı ve genç adam bir erkek gibi içme hakkı kazanmıştı. Ama sonra ortalıkta olmayan Bay Bright'ın içkiyle başa çıkamamasını değerlendirerek hediyesini tekrar düşündü. Onu aynı duruma sokmak istemedi.

Onun yerine Finn'in omzunu sıcak bir şekilde sıvazladı. "Cehennem gibi olduğunu biliyorum ama üstesinden geleceksin. Güçlüsün."

Finn sıkılı dişlerinin arasından, "Endişeliyim," dedi. "Artık annem ile Sally'e dükkânda nasıl yardım edeceğim?"

"Bir sürü şekilde. Sana en iyi takma ayağı alacağız, şu korsan tahta ayaklarından değil. Vakit kaybetmeden tekrar yürüyecek ve çalışacaksın. Ya da istersen seni okula yollarım. Bir adamın sandık boşaltmak dışında faydalı olacağı bir sürü iş var." Kendi kendine, *ya da savaşa gitmeden*, diye düşündü.

"Vay be, okul mu? Ama bunu kabul edemem..."

"Tartışma yok, Finn. Ben lordum ve bu benim milis birliğim. Yaralı adamlarımın mükemmel bir maaş almadıklarını söylemelerine izin vermem."

"Bunun iyi bir tarafı da var." Finn zayıf bir şakacı parıltıyla kesilmiş ayağına doğru baktı. "Artık kimse beni Rufus'la karıştırmayacak, değil mi?"

"Hayır." Bram'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır, karıştırmayacaklar. Ve sana bir sır vereceğim. Kadınlar yaralı askerleri umutsuzca romantik buluyor. Peşinden bal arıları gibi vızıldayacaklar."

"Olabilir. Rufus'un iki ayağı olabilir ama yine de Bayan Charlotte'la dans eden benim. İki defa." Bir öksürük cümlesini sonlandırdı.

Bram, Dawes'in uzattığı su kabını aldı ve içmesi için başını kaldırmasına yardım ederek Finn'in dudaklarına tuttu.

Genç adam, "Annem biliyor mu?" diye sordu, irkilerek tekrar yattı.

Dawes, "Evet," dedi. "Kısa süre önce buradaydı, ameliyat sırasında. Ama Sally ve Rufus onu eve götürmek zorunda kaldı, çok altüst oldu."

Bram, "Ona iyi olduğunu ve onu sorduğunu söyleyeceğim," dedi.

"Küçük Daisy'nin davulumu çalmadığından emin olsun." Delikanlının gözleri kocaman açıldı. "Lanet olsun. Denetleme. Bugün olacaktı, değil mi?"

"Sen o konuda endişelenme."

"Ama eğer ben davul çalamazsam adamlar nasıl uygun adımı yürütebilir?"

Bram ona, "Yürümeyecekler," dedi. "Denetlemeyi iptal edeceğiz." Gerçekten bir kayıpları olmayacaktı. Sör Lewis'in dalaveresi ortaya çıktıktan sonra, Bram milis birliğinin kahrolası topun ilk atışı için ortam hazırlamaktan başka hiçbir amacının olmadığını biliyordu.

Finn, "Ama denetleme devam etmek zorunda," dedi. "Benim yüzümden iptal etmeyin. Herkes çok çalıştı."

"Evet, ama..."

Finn acıyla irkilerek dirseğinin üzerinde doğrulmaya çabaladı. "Bayan Finch eğer birlik başarısız olursa leydilerin evlerine çağrılacağını söyledi. Onların bu yere ve ailemin dükkânının da onlara ihtiyacı var. Şimdi pes edemeyeceğimiz kadar çok çalıştık, Lordum. Hepimiz..." Konuşmak için kendini aşırı derecede zorladığı için tekrar masaya yığıldı.

"Dinlen, Finn." Bram tek elini saçından geçirdi. Suçluluk onu tüketiyordu. Yaptıkları onca zorlu çalışmadan sonra, görevin başından beri anlamsız olduğunu köylülere nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece aptal bir adamın şişkin gururu için bir alıştırma olduğunu.

Kendini de katarsa *iki* aptal adamın.

Demir ocağının dışından aceleci ayak sesleri yaklaştı.

"Bunu yapamazsın." Bu Thorne'un sesiydi, sert ve alçaktı.

"Evet, yapabilirim." Bir kadın sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Kahrolsun, kadın. Sana hayır dedim."

"Pekâlâ, Lord Rycliff'in bu konuda ne diyeceğini görelim, tamam mı?"

İkili demirhaneye girdi ve Bram'ın ağzı açık kaldı.

Thorne tiksintiyle işaret ederek, "Kadını durdurmaya çalıştım," dedi. *Kadın mı?*

Kadın. Evet, tabii. Bram, şakağındaki şarap rengi doğum lekesinden genç kadını kolaylıkla tanıdı. Ama diğer bütün yönlerden, Bayan Kate Taylor bir davulcu gibi giyinmişti. Kısa boyu ve hafif, ince bedeniyle milis üniformasına kolaylıkla sığıyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Bram. Kırmızı ceket ve devetüyü rengi pantolonu işaret etti. “Bunlar kimin?”

“Finn’in elbette,” dedi. “Bugün o oldum. Bir davulcuya ihtiyacınız var ve ben onun yerini alabilecek tek kişiyim.”

“Bayan Taylor, sizden bunu istemem...”

“Siz istemediniz. Ben teklif ettim.”

Thorne, Bram’in bakışlarını yakalayıp çenesini kenetledi. “Hayır,” dedi. “İzin veremezsin.”

Thorne beş yıldan daha uzun süredir Bram’in önderliğinde hizmet etmişti. Bram’in sadece sağ kolu değil, aynı zamanda ihtiyacı olduğunda sağ bacağı da olmuştu. Ve Thorne asla –o beş yıl içerisindeki talimler, yürüyüşler, kazmalar ve dövüşlerin birinde bile– Bram’in en ufak bir emrine itaat etmekte tereddüt etmemişti. Kendi fikirlerini hep kendine saklamıştı.

Bugüne kadar.

Bayan Taylor hevesle ona yaklaşarak, “Burada zaman kaybediyoruz,” dedi. “Talim için hazırlanmaya sadece birkaç saatiniz var ve size katılmama izin vermek zorundasınız. Buradaki diğer leydilerin aksine benim ailem ya da vasım yok. Spindle Koyu benim tek evim ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Bunu boşuna yapmadım.”

Etkileyici bir el hareketiyle başındaki uzun, siyah sorguçlu asker şapkasını çıkararak saçlarını ortaya çıkardı. Ya da ondan geriye kalanı. Kız kestane rengi buklelerini omuz hizasında kesmiş ve erkeksi görünmesi için geriye doğru tutturmuştu.

“Yüce İsa.” diye homurdandı Thorne. “Sen kendine ne yaptın?”

Bayan Taylor parmak ucuyla kulak memesine dokundu ve gözlerini kırıştırarak yaşları cesurca uzaklaştırdı. “Yine uzar. Altı üstü saç.”

Altı üstü saç.

Bram’in kalbi göğsünde sıkıştı. Ona Susanna’nın çimenlikteki halini hatırlattı. Finn ve Rufus’un milise gönüllü olarak kabul edil-

memesi için cesurca uzun, güzel saçlarını kestirmeyi teklif etmişti. Keşke onu dinlemiş olsaydı.

O neredeydi? Bram onu görmeyi çaresizce istiyordu.

Bayan Taylor, "Lord Rycliff," dedi, "başkaları da de var. Herkes Boğa ve Tomurcuk'ta toplandı."

"Boğa ve Tomurcuk mu?"

Genç kadın, "Pastane," diye açıkladı. "Ve bar. Artık ikisi de olduğundan Fosburyler yeni bir tabela yaptı. Neyse işte, Summerfield'da olanlardan sonra bu akşamki partiyi oraya taşımanın en iyisi olacağını düşündük. Ve köyün çoğu bu sabah toplandı. Herkes emrinizi bekliyor."

Bram gönülsüzce, "Buna gerçekten gerek yok," dedi.

Aaron Dawes, "Muhtemelen değildir," dedi. "Ama belki de hepsini sonuna kadar görmek istiyoruzdur."

Ne fikirdi ama. Bu denetlemeyi ve bugünkü büyük partiyi Sör Lewis'in ya da Bram'in değil, Spindle Koyu'nun gururu için sürdürmek.

"Hepimiz çok sıkı çalıştık ve bugünü dört gözle bekledik. Kendimiz ve Finn için yapmak istiyoruz. Ve sizin için, Lord Rycliff." Bayan Taylor gömleğinin kollarını çekti. "Bayan Finch geri döneceğinizi ve sizi gururlandırmak için hazır olmamız gerektiğini söyledi."

"Bunu Susanna mı söyledi?"

"Evet." Genç kadın coşkuyla ellerini çırpı. "Ah, Lord Rycliff. Birbirinize âşık olduğunuzu biliyordum. Onu bırakamayacağınızı biliyordum." Ayak parmaklarının üzerinde sıçradı. "Tüm bunlar çok romantik olacak."

Bram kısık sesle gülerek, "Tüm bu cıvıdayarak konuşmalarla kimse bir erkek olduğuna inanmayacak," dedi. Dürüst olmak gerekirse, Bram de heyecanla ayak parmaklarının ucunda sıçramamaya çalışıyordu. "Susanna şimdi nerede?"

"Dinlenmek ve elbisesini değiştirmek için eve gitti ama bizimle kaleda buluşmaya söz verdi."

Bram ceketini düzelttikten ve ellerini saçının üzerinde gezdirdikten sonra diğer adamlara baktı. "O zaman neyi bekliyoruz? Hadi gidelim."

* * *

"O nerede?" Saatler sonra, Bram kalenin giriş kapısında sabırsızca duruyor ve Susanna'dan herhangi bir iz arayarak patikayı tarıyordu. Bütün sabah boyunca insanlar at arabasıyla, at sırtında ya da yaya olarak asırlık yoldan akın akın gelmişlerdi. Kimileri denetlemeyi izlemek için neredeyse on altı kilometreden fazla yol gelmişti. Ancak hiçbiri Bram'ın görmek istediği kişi değildi.

Thorne, "Büyük ihtimalle uyuyakalmıştır," dedi. "Bütün gece çok çalıştı."

"Belki de Summerfield'a gitmeliyim."

Colin, "Zaten bize elimden geldiğince çok zaman kazandırdım," dedi. "Eğer önemsiz bir kalabalık olsaydı ertelemei söyledim. Ama generaller ve dukler bekletilmeye alışkın değiller. Ve muhtemelen Bayan Finch'in dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Bram isteksizce başını sallayarak onayladı. Denetleme o kadar uzun sürmeyecekti. Eğer Susanna sonunda gelmemiş olursa, Bram doğrudan Summerfield'a gidecekti.

Uzun adımlarla çimlerin ortasına doğru ilerleyerek adamlarına sıraya girmelerini işaret etti. Küçümsenmeyecek bir gururla onlara göz attı; yeni üniformalarını kuşanmış ve emrinde hizmet etmek için toplanmış, hevesli gönüllü askerleriydi. Ne topluluktu ama. Çobanlar, balıkçılar, din adamları. Bir demirci, bir fırıncı; şamdan yapıcı yoktu ama bir delikanlı ve genç bir kadın vardı...

Ve bir de kuzu. Akşam Yemeği sıranın yanında duruyordu, gösterişli kırmızı bir kurdele ve çanla süslenip püslenmişti.

Şüphesiz ki, *bu Spindle Koyu*'ydu.

Çiçeklerle süslenmiş gölgeliklerin altındaki yüksek rütbeli ziyaretçiler ve Kraliçe'nin Yakutu'ndaki kadınlar izlemeye hazır duruyorlardı. Toplanan köylüler ve taşra halkı kalenin çevresinde yerlerini almıştı. Kalabalığın üzerinden göremeyecek kadar kısa olan çocuklar duvarlara tırmanmıştı. Her kulede neşeli renklere boyanmış pankartlar sallanıyordu.

Herkes yerini alınca Bram atına bindi ve adamlarına seslendi. Ve kadına. "Hepinizin hatırlamasını istiyorum, oraya çıktığımızda yalnız olmayacağız. Bizim başaracağımıza güvenenler var. Kraliçe'nin Yakutu'ndaki bütün hanımefendiler. Finn. Ve Bayan Finch. Onların bize olan inancı ceketlerimizin dikişlerine işlendi, her bir barut kesesine dolduruldu. Ve yüreklerimizin her atışında yer alıyor. Onları düş kırıklığına uğratmayacağız."

Bram bir onurlu, kararlı yüzden diğerine baktı, adamlarının her biriyle göz teması kuruyordu. Bayan Taylor'a bir gülümseme gönderdi.

"Papaz, istersen bizler için bir dua et." Başını eğerek fısıldadı: "İhtiyacımız olacak."

Dünkü kargaşa ve ardından gelen uykusuzlukla birlikte, Bram adamlarının görevlerini nasıl yerine getireceğinden emin değildi. Fakat şüphelerine rağmen, talim şaşırtacak kadar iyi gitti. Son haftalarda onlara oldukça sıkıntı veren dönüş manevraları sorunsuzca halloldu... hatta geriye dönüş bile. Sağa dönüşlerde Fosbury'nin ısrarcı sağ ve sol karışıklığı yüzünden birkaç ufak adım hatası vardı. Ama nişancılıkla yüksek not aldılar. Susanna'nın özenli eğitimi sayesinde adamlar hızlı, etkileyici bir uyum içinde ateşledi; sırayla ve bir grup olarak.

Planladıkları gibi bir *feu de joie*¹⁰ gösterisi ile tamamladılar. Bütün adamlar sıraya girip tüfeklerini doldurdu ve birbiri ardına ateşledi; tıpkı opera dansçılarının sırayla bacaklarını savurarak dalgalanması

10 (Fr.) Kutlama ateşi. Askerlerin kutlamalarda sırayla havaya ateş etmesi. (ç.n.)

gibiymi. Duman ve ateş dalgası sıranın bir ucundan diğerine doğru süzülüyordu.

Duman dağıldığında, kalabalık aniden tezahürat ve alkışlara başladı.

Bram adamlara tek tek baktı. Tıpkı kendisi gibi, onların da sessizce gururla rahatladıklarını düşündü. Bu anı sadece tek bir şey daha parlak hale getirebilirdi.

“Bram!”

Ve işte bu oydu. Susanna’nın sesi. Gelmişti. En sonunda buradaydı ve tam arkadaşlarının coşkusuna tanık olacağı zamanda gelmişti.

“Bram!” diye seslendi tekrar. Nefes nefeseydi. Onun sesi de Bram’ın hissettiği kadar heyecanlı geliyordu.

Bram atından indi ve çizmesinin topuğunda dönerek kalabalıkta onu aradı.

İşte oradaydı, girişin yanındaki harap olmuş kemerli geçitte duruyordu. Bir önceki gecenin sıkıntıları onu yıpratmıştı. Solgundu ve gözlerinin altında gölgeler toplanmıştı. Saçı dağınıktı. Hint kumaşından şalı toprağa düştü. Eğer birisi ona bir yıl önce tam olarak bu görüntüyü resmedip, *Bir gün, bu kadını öpmeyi bir sonraki nefesinden daha çok isteyeceksin*, deseydi Bram kahkahalar atarak ressamlar ve afyon kullanmakla ilgili şakalar yapardı.

Ama bugün, gerçek buydu.

“Susanna.”

Bram yaklaşırken genç kadın taş kemere yaslandı. “Bram.”

“Üzgünüm.” Bram önce bu kelimeyi içinden atmalıydı. “Çok üzgünüm. Söylediğim şeyleri asla dememeliydim. Terk edip gitmemeliydim. Ben bir aptalım ve sen Finn için doğru olan şeyi yaptın. Teşekkür ederim.”

Susanna cevap vermedi. Solgun ve şaşkın bir halde girişte öylece durdu. Onundan gelen bir özür gerçekten o kadar şoke edici miydi?

Belki de öyleydi. Bram inatçı bir ahmak *olabilirdi*.

Susanna'ya doğru yavaşça birkaç adım attı, genç kadının durduğu yerle arasında bir kol boyundan az mesafe kaldığında durdu. Onu kollarına almamak Bram'i öldürüyordu. "Bunu söylemek için Summerfield'a daha erken gelmeliydim. Ama Bayan Taylor senin bunun tamamlandığını görmek istediğini söyledi..." Etraflarındaki şenliği işaret etti. "Herkes çok sıkı çalıştı ve... Ve hepsini senin için yaptılar, Susanna. Muhteşem bir şekilde gitti ve hepsi senin içindi."

Susanna zorlukla güçlkle ve elini yan tarafına bastırdı. O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Bram endişelenmeye başladı.

Görünüşe göre, endişesi sebepsiz değildi.

"Bram, ben..." Genç kadının gözleri büyüdü ve keskin, zor bir soluk aldı. Yan tarafını kavradığı yerde parmak boğumları bembeyaz oldu. "Bram, çok garip hissediyorum."

"Susanna?"

Neyse ki onun yanındaydı. Çünkü genç kadın yığıldığında, Bram'in onun düşüşünü hafifletebilmesi için fazla zamanı olmadı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Susanna hasta olmaktan nefret ediyordu. Kendi bedeninin kontrolünden çıkması hissinden kesinlikle hoşlanmıyor ve korkuyordu. Ve bu durum, hastalık ya da her neyse yıllardır hissettiği her şeyden daha kötüydü.

Rahatsızlık verici his bütün gece sürmüştü ama Summerfield'dan ayrıldıktan sonra kötüleşmişti. Bir noktada yolun kenarında oturmak için durmuştu, ayaklarının onu ileri doğru taşıyabileceğinden emin değildi. Ama sonra denetlemeden gelen seslerin ona doğru süzüldüğünü duymuştu. Davul sesleri, aynı anda ateşlenen tüfekler.

Bram.

Seslerden cesaret alarak bir şekilde ayağa kalkmayı başarmış ve yolun kalanını sendeleyerek almıştı. Ancak kemerli geçide ulaştığında bir adım daha atamamıştı.

Nefes alamıyordu. Göğsü feci şekilde acıyordu. Bu çeşit bir acının var olduğunu unutmamıştı. Kendi başına somut bir varlığı varmış gibi bir acı. Keskin kenarlı ve parlak renkli canavar gibi bir şey.

Ama Bram oradaydı. Ayrılırken söylediği öfkeli sözlerle rağmen, Susanna'ya tekrar bakabilmeyi başarmıştı. Hatta bir gülümsemeyle özür bile dilemişti. Kolları onu sarıyordu ve yatıştırıcı fısıltıları korkularının bazılarını götürüyordu.

“Her şey yolunda, sevgilim. Her şey yolunda. Sadece dinlen ve sana yardım etmeme izin ver.”

Onu bir gölgeliğin altına taşıyıp yere yatırdılar. Soğuk çimenler ağırlığı altında çıtırdadı. Susanna gözlerini açtı. Gölgeliğin çizgili çadır bezindeki eğimli desenler onu hem şaşırttı hem de üzerine üzerine geldi.

Bu gerçek olamazdı. Ölüyor olamazdı. Şimdi olmazdı.

Ama belki de ölüyordu. İnsanların onun hakkında konuştuklarını duydu. İnsanlar öleceğinizi düşündüğünde öyle yapardı. Siz tam orada dururken, sizin hakkınızda *konuşurlardı*. Bunu daha önce yaşamıştı.

“Zavallı Bayan Finch. Neler oldu?”

“Belki de sadece yorgun düşmüştür. Cehennem gibi bir geceydi.”

“Bayan Finch mi yorgun düşecek? Buna inanamam. O çok güçlüdür.”

Pekâlâ, eğer ölmesi gerekiyorsa en azından burada olacaktı. Sevgili kalesinde, yanında Bram’l, sevdiği insanlarla çevrelenmişken. Onu sıcak pamuklu yün gibi sarıp sarmalayan endişelerini hissedebiliyordu.

Yeni gelen biri, “Ben doktorum,” dedi. Kuzeyli aksanıyla konuşuyordu. “Eğer etrafını açarsanız bir bakmak istiyorum.”

Ah, Tanrım. Doktor olmaz. Bram’in sıcaklığı geriye çekildi ve Susanna onun elini tuttu. *Beni bırakma.*

“Her şey yolunda,” dedi Bram. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Susanna adamın elini sıkıp kendini zorlayarak, “Dün gece,” dedi. Her nefesi yakıcı acıydı ve bu acı veren ayrıcalık için savaşmak zorunda olması durumu daha da kötüleştiriyordu. “Ahırların orada, ben... düştüm.” Bir acı verici soluk daha. “Sanırım, kaburgalarım.”

“Kaburgaları,” dedi Bram. “Kaburgalarından olduğunu söylüyor.”

“O zaman bir bakmama izin ver.”

Susanna gözünün ucuyla siyah, deri bir çantanın açıldığını gördü. Görüntü çığlık atmak istemesine sebep oldu. O çantaların içinden hiç iyi bir şey çıkmazdı. Sadece acı ve daha fazla acı.

Birisi elbisesinin üst kısmını kesip iki parçaya ayırdı. Kendini fena halde teşhir olmuş hissetti. Mücadele etme içgüdüğü onu ele geçirdi.

"Sakin ol, sevgilim. Sakin ol." Bram saçını okşadı. "Bu Daniels. Benim arkadaşım ve yetenekli bir askeri doktordur. Bacağımlı o kurtardı. Ona güvenebilirsiniz. Ben güveniyorum."

Ona güvenebilirsiniz. Hayır, Susanna bunu yapabileceğini sanmıyordu. Sakin kalmaya çalıştı, bu Bay Daniels denilen adam dinlerken, dürterken ve muayene ederken hızlı, yüzeysel soluklar aldı. Tüm süre boyunca, panik damarlarından hızla aktı.

"Kaburgalarınızın zedelenmesinden muzdarip olduğunuzu mu söylediniz, hanımefendi?"

Susanna başıyla onayladı. "Dün gece."

"Ama o sırada ağrı bu kadar şiddetli değildi."

Susanna başını iki yana salladı.

Bram, "Onun nesi var?" diye sordu.

"Şey, eğer tahminimi sorarsan..."

"Hayır, tahminini istemiyorum," dedi öfkeyle. "Lanet olası cevabı istiyorum."

Bay Daniels bu patlamaya karşı sakın kaldı, bu da Susanna'ya biraz güvence verdi. O ve Bram gerçekten yakın arkadaş olmalıydılar.

Daniels sabırla, "Bazı kaburgalarını kırduğundan eminim," dedi. "Ama bu tarz bir zorluğa ve ağrıya sadece kırık kaburgalar sebep olmaz. Geçen onca vakitten sonra, aniden olmaz. Ama eğer ilk yaralanmasından sonra fiziksel aktivitelerde bulunduyorsa, kırık kemikler biraz kanamaya sebep olmuş olabilir, içeri doğru kanamaya. Saatlerdir hiçbir çıkış yolu olmayan kan göğsünün içinde toplanıyordu. Şimdi ciğerlerine baskı yapıyor ve onun için nefes almayı güçleştiriyor. Buna verilen isim, hemo..."

"... toraks," diye bitirdi Susanna. Hemotoraks. Kendi kendine acımasızca, *evet*, diye düşündü. O konuda okumuştı. Tamamen mantıklıydı.

“Ah,” dedi doktor, sesinde şaşkınlık vardı. “Yani hastamız hem güzel hem de akıllı.”

Bram, “Ayrıca benim,” diye hırladı. “Aklına başka fikirler getirme. O benim.”

Susanna onun elini sıktı. Bu tarz bir konuşma ne kadar da orta-çağdan kalma ve sahipleniciydi. Ve Susanna bunun için onu seviyordu.

“Evet, pekâlâ.” Daniels boğazını temizledi ve çantasına uzandı. “İyi haber şu ki bu savaş alanında çok yaygındır.”

Bram, “Bunun neresi iyi haber?” diye sordu.

“İzin ver başka bir şekilde ifade edeyim. İyi haber şu ki bunu daha önce defalarca gördüm ve basit bir tedavisi var. Daha yeni, tartışmalı bir tedavi. Ancak savaş alanında büyük başarıyla kullandım. Tüm yapmamız gereken göğsündeki kanı boşaltmak ve böylece durum çözülecek.”

“Hayır.” Korkuyla çılgına dönerek konuşabilmek için mücadele etti. “Bram, hayır. Kanımı akıtmasına izin verme.”

“Kanını akıtamazsın,” dedi Bram. “Gençliğinde ondan çok çekti ve neredeyse onu öldürüyordu.” Bileğindeki yara izlerini doktorun görmesi için çevirdi.

“Anlıyorum.”

Ve o an Bay Daniels cidden şaşılacak bir şey yaptı. Gençliğinde diğer doktorların ya da cerrahların hiçbirinin asla yapmadığı bir şey. Doktor onun omzunun yanında çömelerek Susanna’nın onun gözlerinin içine bakabileceği şekilde eğildi. Ve sonra *onunla* konuştu, onun *hakkında* değil. Sanki Susanna kendine ait bir beyne ve bedeninin tüm kontrolüne sahipmiş gibi.

“Bayan Finch, Bramwell’den bir yumruk yeme riskini alarak söylüyorum ki çok akıllı bir kadın olduğunuz dikkatimi çekti. O yüzden size bunun şarlatan doktor kan akıtmalarından olmadığını söylediğimde beni anlayacağınızı ve bana inanacağınızı umuyorum. Göğsünüzdeki baskının kendi kendine çözülmesinin bir yolu yok. Eğer bir şey yapmazsak, büyük olasılıkla öleceksiniz. Elbette, böyle

bir yöntemde her zaman enfeksiyon kapma riski vardır. Ama siz genç ve güçlüsünüz. Hummayı yenme şansınızın, bunu yenme şansınızdan daha fazla olacağına inanıyorum.” Genç kadının şişmiş göğsüne hafifçe vurdu ve garip bir şekilde tok bir ses çıktı. “Yine de, sizin onayınız olmadan hiçbir şey yapmayacağım.”

Susanna onu iyice süzdü. Oldukça gençti. Neredeyse Susanna’yla aynı yaşıydı. Saçları asiydi fakat gözleri sakin ve zekiydi. Yine de, bu kısa süreli tanışmayla, Susanna o korkunç siyah çantalardan birini taşıyan herhangi bir adama güvenebilir miydi, bilmiyordu.

Ama başka birisi vardı. Onu koruyacağına her zaman güvenebileceği biri.

Susanna Bram’e baktı. “Sen... benim hayatım konusunda... ona güveniyor musun?”

“Kesinlikle.”

“O zaman...” Susanna onun eline bastırdı ve gittikçe daralan aralıktan acı dolu bir soluk daha çekti. “Sana güveniyorum. Seni seviyorum.” Bunu söylemesi gerekiyordu, bir defa daha.

Bram’in yüzüne bir rahatlama ifadesi belirdi. Arkadaşına, “Yap,” dedi.

Susanna buna katlanabilirdi. Kendi kararı olduğu ve Bram yanında olduğu sürece... her şeye katlanabilirdi.

Ya da öyle sanmıştı. Ta ki bir neşterin gümüşü parlıtısının solgun derisine bastırıldığını görene kadar. Görüntü korkusunu geri getirdi. Bütün bedeni irkildi.

Daniels neşteri kaldırdı. “Demirci nerede? Onu bağlamamız gerekebilir.”

Hayır. Lütfen Tanrım, hayır. Bütün kâbus gibi anılar hızla geri geliyordu. Onu yatağa bastıran uşaklar. Neşterin bileğinde bıraktığı keskin acı.

Bram sertçe, “Hayır,” dedi. “Bağlamak yok. Ona benden başka kimse dokunmayacak.” Susanna’nın başını kendine doğru çevirdi. “Onun ne yaptığına bakma. Sadece bana bak.”

Susanna ona itaat etti, bakışını adamın yüzünün yakışıklı hatlarında gezdiriyor ve o tanıdık yeşim yeşili gözlerin içine işlemesine izin veriyordu.

Bram parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Diğer eliyle saçını okşuyordu. Çok nazıkçe.

“Şimdi beni dinle, Susanna. Koyda buluştuğumuz o ilk geceyi hatırlıyor musun? Eğer gerekirse hafızanı tazeleyebilirim. Senin üzerinde o korkunç yüzme kıyafeti bendeyse ortaçağa ait bir işkence aleti vardı.”

Susanna gülümsedi. Sadece Bram onu böyle bir anda gülümsetebilirdi.

“O akşam, birbirimize bazı sözler vermemizi önerdin. Pekâlâ, şimdi yapacağız. Ben gitmeyeceğime söz vereceğim. Ve sen de ölmeyeceğine söz vereceksin. Tamam mı?”

Susanna konuşmak için ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı.

“Tüm bunlar sona erene kadar senin yanında kalacağıma söz veriyorum,” dedi. “Ve ondan sonra da bir ömür boyunca. Şimdi, bana söz ver.” Bram’ın gözleri parladı ve sesi duyguyla çatladı. “Söz ver bana, Susanna. Bana ölmeyeceğini söyle. Sensiz yaşayamam, sevgilim.”

Susanna dişlerini sıktı ve hafifçe başıyla onaylamayı başardı.

Sonra neşter tenine battı. Ve eğer ciğerlerinde biraz olsun hava kalmış olsaydı, çığlık atardı.

Acı tıpkı ateş gibiydi. Yakıyordu ve yoğundu. Fakat onu hızlı rahatlama takip etti, tıpkı sınıslıkam eden bir yağmur gibi.

Ciğerlerine akın eden ilk soluk... onu sersemleterek tepetaklak etti. Dünya daraldı ve derin, karanlık bir kuyuya doğru giriyormuş gibi hissetti. O durmadan aşağı doğru düşerken, uzaktan gelen sesleri duydu. Bram’in, doktorun sesini.

“Sanırım bilincini yitirdi.”

“Sanırım bu bir lütuf.”

Karanlığın içinde dönüp dururken, *evet*, diye düşündü.

Evet, bu kesinlikle bir lütuftu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kısa sürede iyileşecektir. Eğer ateşi çıkmazsa.

Bunlar işlem tamamlandıktan sonra Daniels'ın ona söyledikleri olmuştu. Ama o kadar kolay olamazdı. Birkaç saat sonra, neredeyse onu Summerfield'a yerleştirir yerleştirmez humma baş gösterdi.

Bram günlerdir onun yanından ayrılmamıştı.

Aralıksız olarak yatağında nöbet tutuyordu. Saatlerini genç kadınla ilgilenerek geçiriyordu. Söğüt kabuğu çayından birkaç kaşık alması için onu ikna ediyor ya da ateşle alnında oluşan teri siliyordu. Bazen onunla konuşuyor, gazete okuyor ya da ona çocukluk anılarını ve seferdeki yıllarını anlatıyordu. Aklından ne geçiyorsa anlattı. Diğer zamanlarda, utanmazca ondan ricada bulundu, sadece uyanması ve iyi olması için yalvarıyordu.

Yemek yemesi için Bram'i ikna edilmesi gerekti. Köy şenliklerinin belirsiz bir zamana ertelenmesi Spindle Koyu'nu Fosbury pastalarıyla dolu halde bıraktı. Her zaman kenarda pastel rengi kremalı şeylerle dolu bir tepsi var gibiydi. Bram kendini pastalardan isterken buldu.

Seyrek ve düzensiz olarak uyudu. Bir Benedictine rahibini aratmayacak sıklıkta ve yoğunlukla dua etti.

Susanna'yı ziyarete gelip gidenler oldu. Daniels. Hizmetçiler. Sör Lewis Finch. Hatta Colin ve Thorne bile uğradı. Hepsi arada sırada

Bram'ın ara vermesi için ısrar etti. Aşağı inip doğru düzgün bir yemek yemesini söylediler. Koridorun sonunda hazırladıkları yatak odasında dinlenmesini de.

İyi niyetle yapılan bütün önerileri reddetti. Her birini. Onu bırakmayacağına söz vermişti. Tüm bunlar bitene kadar onun yanında kalacağına. Ve Susanna'ya pazarlığın kendine düşen kısmını bırakması için herhangi bir bahane verirse lanetlenirdi.

Bram tam burada durduğu sürece, Susanna ölemezdi.

Sör Lewis Finch bir öğlen onunla birlikte, yatağın diğer yanındaki tekli koltuğa oturdu. Yaşlı adam ensesini ovaladı. "Sanırım bugün daha iyi görünüyor."

Bram başıyla onayladı. "Daha iyi. Öyle düşünüyoruz."

O sabah, Bram onun başının altındaki yastıkları düzeltirken kolu yanağına sürtünmüştü. Ateşle yanmak yerine, teni kolunda serin hissettirmişti. Bunu doğrulaması için Daniels'ı çağırmıştı, onca saatlik beyhude umuttan sonra kendine güvenmiyordu.

Ama doğru gibiydi. Ateşi düşmüştü. Artık geriye sadece yan etkiler olmaksızın uyanıp uyanmayacağını görmek kalıyordu. Nöbet tutmak şimdi daha kolaydı fakat belirsizlik yüzünden daha katlanılmazdı.

"Sör Lewis, bilmeniz gereken bir şey var." Bram, Susanna'nın elini tuttu. Avucunun içinde mükemmel bir şekilde serin ve gevşekçe uzandı. "Onunla evlenmeyi planlıyorum."

"Ah. Onunla evlenmeyi *planlıyorsun*?" Yaşlı adam ıslak mavi gözlerle dik dik baktı. "Bir centilmene tek kıızıyla evlenip evlenemeyeceğini böyle mi soruyorsun? Bramwell, babanın seni bundan daha iyi yetiştirdiğini düşünürdüm."

"Onay vermeniz hoş olurdu," dedi soğuk bir şekilde. "Ama hayır, sizden onunla evlenmek için izin istemiyorum. Susanna kendi kararlarını verecek kadar bilge."

Sör Lewis'in onayını en fazla bu şekilde isteyebilirdi. Adamın iznini istemeyecekti tabii. Bram'e göre, Sör Lewis o topun fitilini ateş-

lediği anda Susanna'yla ilgili bütün sorumluluklarından vazgeçmişti. Yaşlı adam kızının emeklerini, arkadaşlarını ve en önemlisi canını tehlikeye atmıştı ve hepsini şöret için yapmıştı.

Artık onu Bram koruyacaktı. Eğer Susanna onu isterse, kocası olarak.

"Biricik kızım, evleniyor. Artık büyüdü, değil mi?" Sör Lewis titrek bir elle uyuyan kızının saçına dokundu. "Onu kucağıma alışıma dün gibi hatırlıyorum."

Bram kendini dizginlemekten âciz bir hâlde, "Dün değildi," dedi. "Dün o bu yatakta ateşler içinde yatıyor ve ölümün kıyısında dolanıyordu."

"Biliyorum. Biliyorum. Ve sen beni suçluyorsun. Benim sadece kendini düşünen bir canavar olduğumu düşünüyorsun." Sanki Bram'ın aksini söylemesini bekliyormuş gibi durakladı.

Bram söylemedi.

"Bir gün," dedi Sör Lewis, kendini işaret ediyordu, "bu kendini düşünen canavarın icadı mükemmelleştirilecek ve savaş alanına çıkarılacak. O top kuşatmaların süresini kısaltacak. Askerlerin güvenli bir mesafeden saldırılarına izin verecek. Birçok İngiliz askerinin hayatlarını ve uzuvlarını kurtaracak."

"Belki."

"Kızımı seviyorum." Yaşlı adamın sesi çatallaştı. "Onun için yaptığım fedakârlıkları asla bilmeyeceksin. Bu konuda hiçbir fikrin yok."

"Belki yok, ama onun sizin için yaptığı fedakârlıkları biliyorum. Ve sizin de onun ne kadar olağanüstü bir insan olduğu hakkında bir fikriniz yok. Kendi işinize öyle çekiliyorsunuz ki, kendi başarılarınıza. Susanna'yı sevdiğinize hiç şüphem yok, Sör Lewis. Ama bu konuda çok beceriksizsiniz."

Sör Lewis'in rengi attı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Sanırım sizinle dilediğim gibi konuşabilirim. Ben Rycliff Kontu'yum, hatırladınız mı?"

"O unvanı almanı sağlamamalıydım."

"Geri almak sizin gücünüzün yeteceği bir şey değil. Artık lordum." Bram ağır, derin bir soluk alarak öfkesini dindirmeye çalıştı. Susanna'yı, Finn'i ve diğerlerini tehlikeye attığı için Sör Lewis'e çok öfkeliydi. Fakat eğer şansı varsa, bu adam yakında kayınpederi olacaktı. Susanna'nın hatırına barışmaları gerekecekti.

"Babam size büyük saygı duydu," dedi Bram. "Profesyonel meziyetlerinize ben de saygı duyuyorum. Hiç şüphesiz parlak bir mucitsiniz. İcatlarınız birçok savaş alanında İngiliz Ordusu'nun galip gelmesine yardım etti. Kendimi savunmak için defalarca Finch tabancamı kaldırdım, muhtemelen size hayatımı borçluyum. Ama kızınız, Sör Lewis..."

Bram bakışını uyuyan Susanna'ya çevirdi ve elini sıktı. "Kızınız insanları bir araya getiriyor. Bütün akılcı kurallara karşı koyan genç leydileri. Ve yine de tükenmiş, yaralı bir subaya ayıracak zaman buluyor. Ona hayatımı borçlu olmayabilirim ama ona kalbimi borçluyum."

Yanmaya başlayan gözlerini güçlükle kırptırdı. "Eğer o yivli topun en büyük icadınız olduğunu düşünüyorsanız, tam bir aptalsınız. Sizin en büyük icadınız tam burada, bu yatakta uyuyor. Susanna sizin mirasınız. Ve gururunuz yüzünden, neredeyse onu kaybediyordunuz."

Bram de onu neredeyse kaybediyordu. Kısa süre önce, kendine bunun ne anlama geleceğini düşünme izni vermemişti. Sıradaki bir kaşık çaya, yeni sargı bezini değiştirmeye, alnına temiz bez koymaya fazla odaklanmıştı. Ama şimdi ateşi düşmüştü ve Daniels tamamen iyileşmesinin mümkün olduğunu söylemişti... Yüce İsa. Olasılıklar dondurucu, şiddetli bir rüzgâr gibi ona çarpıyordu. Bütün dünyayı sıcak ve yeşil olan her şeyden arındıracak kadar güçlü bir soğuktu.

Onu neredeyse kaybediyordu. Eğer bu cehennemden çıkma acı ona bir ders verdiyse, o da gururunun bir daha aralarına girmesine asla izin vermemekti.

"Haklısın, Bramwell." Yaşlı adamın gözleri yaşlıydı. "Haklı olduğunu biliyorum. Sadece Susanna'nın beni affetmeye razı olmasını umabiliyorum."

"Bu kadar iyiyken elbette affedecektir. Ama onun affını ummanız yapabileceğiniz tek şey *değil*, Sör Lewis. Onu hak etmeye çalışabilirsiniz."

Yatak örtüleri hışırdadı ve Bram'in bakışı Susanna'ya döndü. Bronz kirpikleri yanağında çırpındı.

Kuşların şakımlarını, çanların çalmasını, kayaların üzerine çarpan suyun sesini unuttu. Melekler korosu bekleyebilirdi. Susanna'nın sesi çatlak ve zayıf olsa bile, Bram'in bugüne kadar duyduğu en güzel sesti.

"Bram? Sen misin?"

* * *

Susanna'nın gözleri kırpışarak başka bir güzel rüyaya açıldı. Bram orada, yanındaydı. Ve en sonunda doğru düzgün bir yatakları vardı. Onu koylarda ya da kameryelerde yeterince sevmiştii.

"Bram," diye fısıldadı.

"Benim." Eline sert bir öpücük kondurdu ve birkaç günlük sakalları derisini çizdi.

Susanna tek dirseğinin üzerinde doğrulmaya yeltendi ama sonra yaramaz bir çocuk yatağı bir topaç gibi çevirdi.

"Doğrulmaya çalışma," dedi Bram. "Henüz güçsüzsün."

Susanna onayladı, oda dönmeyi kesene kadar gözlerini yumdu.

"Su ister misin?" Bram bir bardağa uzandı.

"Birazdan. Önce..." Güçlülkle başını çevirdi. "Baba."

Babasının çalışmaktan nasırlaşmış elleri onunkileri kavradı. "Buradayım, canım kızım. Buradayım."

Babasının parmaklarını sıktı. "Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum, baba."

"Ben..." Sesi çatladı. "Ben de seni seviyorum, Susanna Jane."

“Güzel.” Babasından o sözleri duymak beklenmedikti ve beklenmedik şekilde özgürleştiriciydi. Derin bir nefes aldı. “Şimdi mutfağa inip aşçıdan biraz et suyu ister misin?”

“Gertrude’u hemen yolluyorum.”

“Hayır, baba. Senin getirmeni tercih ederdim. Bram’le biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Babası burnunu çekti ve başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Anlayışın için teşekkürler.” Babası koltuğundan kalkıp elinin tersiyle gözlerini silerek yatak odasının kapısına doğru gidene kadar bekledi. Kapının kapandığını duyunca Bram’e döndü.

“Yaptığımız konuşmanın ne kadarını duydun?” Genç adamın bakışı endişeliydi.

“Yeteri kadarını. Ah, Bram. Harikaydın. Bunu ne kadar istediğimi söyleyemem bile...”

Bram dilini şaklattı. “Daha sonra onun için yeterince vaktin olacak. Şimdi, şunu iç.” Dudaklarına bir bardak su tuttu ve Susanna birkaç temkinli yudum aldı. “Canın çok yanıyor mu?”

“O kadar çok değil,” diye yanıtladı. Bram bir kez daha bardağı eğdi. Susanna gülümsemeye çalıştı. “Yalnızca nefes aldığımda acıyor.”

Bram’in yanıtı katı bir azarlama oldu. “Şaka yapma. Komik değil. Seni acı içinde görmeye dayanamıyorum.”

Sevgili, tatlı adam. “İyi olacağım. Cidden. Ağrı öncekinden çok daha az. Finn nasıl?”

“Daniels’ın bana söylediğine göre iyileşiyor. Çok fazla ağrısı var ama bir sürü kadın ilgisiyle yatıştırılıyor.”

Susanna gülümsedi. “Tahmin edebiliyorum. Bugün günlerden ne?”

Bram tek eliyle yüzünü ovaladı. “Sanırım salı.”

Salı. Salı günüyle ilgili önemli bir şey vardı.

“Ah, hayır.” Susanna kendini doğrulup yastıklara dayanırken acıyla yüzünü buruşturdu. “Bram, emirlerin. Gemi. Bugün gittiğini sanıyordum.”

Bram omuz silkti. "Muhtemelen gitti."

"Ama... sen gitmedin."

"Sen ölmedin." En sonunda, yüzünde ufakık bir gülümseme belirdi.

"Bir söz tutulduysa, diğerinin de tutulması gerekir."

Bram onun yatağının kenarında hareket etmeden oturdu. Günlerce öyle kalmış olması muhtemeldi. Ve Susanna orada uzanmış günün sıcak ışığında ona bakıyordu. Adamın saçları dağınık, gömleği kırışık, çenesi tıraşsız ve gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı. Sadece tek bir adam böyle dağınık olup her zamankinden daha çekici bir şekilde yakışıklı görünmeyi başarabilirdi.

Susanna ani bir korkuyla, "Tanrım," dedi. Tek eliyle saçını yoklamak için uzandı. Tıpkı korktuğu gibi umutsuz bir karmaşa halinde buldu. Ve günlerce süren hastalıktan, kan kaybından, ateşten sonra... "Korkunç görünüyor olmalıyım."

"Deli misin? Susanna, hayattasın ve uyanıksın. Bugüne kadar gördüğüm en güzel şeysin."

Genç kadın çatlak dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman niçin bana dokunmuyorsun? Sarılmıyorsun?"

"İstemediğimden değil." Tek elini yüzüne uzatırken bir an için tereddüt etti. En sonunda bir parmak ucuyla yanağından aşağı doğru dokundu. "Aşkım, en az üç kırık kaburgan ve bir göğüs yaralanman var. Sana sarılma iznim yok. Aslına bakarsan, Daniels sen uyanırsın diye bana kesin talimatlar verdi. Sana sarılmam, öpmem, dokunmam yasak. Seni güldürmeyeceğim, ağlatmayacağım, öfkeliendirmeyeceğim ya da duygularını herhangi bir şekilde coşturmayacağım." Koltuğunu yatağın başucuna doğru yaklaştırdı. "Bu da demektir ki eğer şu anda bir şey konuşacaksak..."

"Tabii ki konuşacağız."

"... bunu çok sakın, tamamen soğuk bir konuşma şeklinde yapmak zorundayız."

Susanna başıyla onaylayarak ses tonunu ciddileştirdi. "Bunu yapabilirim."

"Görüyorsunuz ya..." Şefkatle genç kadının elini tuttu. "Soracak bir sorum var, Bayan Finch."

"Ah." Susanna resmi ses tonunu takındı. "Ne sorusuymuş acaba, Lord Rycliff?"

"Merak ediyorum da Bayan Finch, keskin gözünüz ve seçici zevkinizle bana döşemelik kumaş seçmede yardım etmeniz mümkün mü?"

Susanna ona gözlerini kırıştırdı. "Döşemelik kumaş mı?"

Bram başıyla onayladı. "İyileşme dönemindeyken sizin için yeterince güvenli bir meşguliyet olacağını düşünüyorum. Gönderecek birkaç örneğim var."

"Öyle olsun," dedi yavaşça. "Bana başka bir sorun yok mu?"

"Elbette var. Eğer her şey iyi giderse ve iyileşme durumun uygun olursa, önümüzdeki hafta belki perde kumaşlarına yardım edebilirsin."

"Perde kumaşları." Susanna gözlerini kıstı. "Bram, beni kışkırtmanın yasaklandığını biliyorum. Ama Bay Daniels kafamı karıştırmanın tehlikeleri hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

"Tamam, baştan başlıyorum." Duraksayıp bakışını ikisinin birleşmiş ellerine dikti. "Üstlerime yazdım."

"Döşemelik kumaşı mı? Yoksa perdelikleri mi?"

"İkisini de değil. Vazifem hakkında."

Susanna'nın soluğu kesildi. "Bram, öyle bir şey yapmadın. İstifa etmedin."

Bram parmaklarını sıkarak, "Şişt," diye uyardı. "Çok sakın, tamamen duygusuz olmalısın. Hatırlıyor musun?"

Susanna başıyla onayladı, temkinli bir soluk almak için durakladı.

"İstifa etmedim." Başparmağı genç kadının elinin üzerinde daire çizdi. "Uzun zaman önce teklif edilen bir terfi kabul ettim. Savaş Bakanlığı'nda görev alacağım, askeri alayların cephede ihtiyaç duy-

dukları malzemeleri aldıklarından emin olacağım. Ordu komutanlığı değil ama önemli bir görev.”

“Öyle. Ah ve sen bu muhteşem olacaksın. Cephede çok fazla vakit geçirdin. Neye ihtiyaç duyduklarını senden daha iyi kim bilir?”

“Bazı seyahatlere çıkmam gerekecek. Ama çoğunlukla şehirde çalışacağım. Yani sanırım orada bir eve ihtiyacım olacak. Daha önce hiç ev satın almadım. İyileştiğinde bir tane seçmeme yardım edersin diye umuyorum. Ve sonra düzgün bir yuva haline getirmeme de yardım etmeni umuyordum. Bilirsin, döşemecilikte. Ve perde kumaşlarında. Ve... belki eninde sonunda bebeklerde.”

“Ah. Bebekler.” Boğazından çaresiz bir gülümseme yükseldi. “Onların da örneklerini göndermeyi planlıyor musun?”

“Gülme.” Bram onu susturdu, tek elini omzuna koyarak onu hareketsiz tuttu. “Gülme.”

“Elimde değil.” Susanna dürtüyü elinden geldiğince bastırdı. Sonra titrek bir elle gözlerindeki yaşları sildi.

Bram’ın yüzüne bir panik ifadesi yayıldı. “Lanet olsun. Şimdi de ağlıyorsun. Daniels beni öldürecek.”

“Sorun yok,” diyerek onu yatıştırdı. “Sorun yok. Kahkaha, göz-yaşları... her acıya değerler. Çok mutluyum. Sadece sefil, acı dolu bir halde mutluyum.”

Adamın koyu renk kaşları alçaldı ve onların altındaki gözlerine çok ciddi bir bakış yerleşti. İki eliyle birden genç kadının elini sıkarak, “Sen beni bir ömürlük korkuttun.”

“Ben de korktum,” diye itiraf etti. “Ama sen atlatmama yardım ettin. Ve işte buradayız. Eğer bundan sağ çıkabildiysek, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum.”

Bram cevap vermedi; ona uzun, sevgi dolu bir bakışla baktı.

Elbette Bram onu seviyordu. Söylemesine gerek yoktu. Her hareketi, Londra’daki terfii kabul etmesinden, alnını sildiği soğuk beze kadar, bunu Susanna’ya söylüyordu.

Söylemesine *gerek* yoktu. Ama Susanna o kelimeleri duymak için fena halde sabırsızlanıyordu.

Bram anında doğruldu ve genç kadının etrafındaki yatak örtülerini düzeltmeye başladı. “Dinlenmen gerek. Ya da çay içmen. Ya da bir şeyler yapman işte. Bilmiyorum, şifacı olan sensin. Eğer şu anda benim yerimde olsaydın, sen ne yapardın?”

“Çok basit. Gidip Daniels’a hastasının uyandığını bildirirdim. Ve sonra doğru düzgün bir yemek yiyip güzel, uzun bir uyku çekerdim. Tabii bir banyo ve tıraş da iyi olurdu. Ve hiçbir şey için endişelenmezdim.”

Bram parmak uçlarından birini onun burnuna sürttü. “Küçük yalancı.”

“Ama yapacağım ilk şey ne olurdu dersin... Müstakbel gelinime bir öpücük verirdim.” Bram tereddüt ettiğinde Susanna ona en cesaretlendirici gülümsemesinden yolladı. “Zaten diğer yasakların hepsini deldin. Şimdi bana onurlu adamı oynama.”

Bram eğilerek yaklaştı, saçını şakağından kenara çekti. “Senden bir öpücük çalmaya asla direnemedim. Seni ilk gördüğümünden beri.”

Dudakları onunkilere dokundu. Ve tıpkı ilk öpücükleri gibiydi; sıcak ve sertti ve sonra... bitiverdi. Lanet adam kendini tutmakta ustaydı.

Karşı koymaktan âciz bir şekilde, “Bram,” diye fısıldadı, “beni sevebileceğini düşünüyor musun, sadece birazcık?”

Bram kahkaha attı. “Yüce Tanrım, hayır.”

“Hayır mı?” Susanna içten içe sinerek dudağını ısırıldı. “Ah.”

Ah Tanrım. Susanna seçeneklerini değerlendirerek bakışını adamın yakasına indirdi. Eğer Bram onu hiç sevmediyse Susanna kendini onunla evlenmeye ikna edebilir miydi?

Tabii ki edebilirdi. Alternatifi gözlerinin önünde belirdi; umutsuzca yalnız ve ümitsiz bir gelecekti beliren. Net bir şekilde canlandıramadı ama fazla sayıda kediyi ve nane şekerini içereceğini sezdi.

Aşkı boş verecekti. Şehvetle, hayranlıkla ya da Bram ona her ne sunuyorsa onunla idare edebilirdi. Hatta ilgisiz duygusal yakınlık bile nane şekerlerinden iyiydi.

Bram onun yanağına dokunarak bakışını tekrar güçlü, yakışıklı yüzüne doğru çevirdi. "Hayır, Susanna," dedi. "Seni sadece birazcık sevemem. Eğer istediğin oysa farklı bir adam bulmak zorundasın." Yeşil gözleri yoğunluklarıyla nefes kesiciydi. Başparmağıyla kadının alt dudağını okşadı. "Çünkü ben seni sadece tümüyle sevebilirim. Olduğum ve olacağım her şeyimle. Bedenim, aklım, kalbim, ruhumla."

Susanna'nın kalbi havada süzüldü. "Ah," demeyi başardı. "Bu daha iyi. Çok daha iyi." Adamı bir öpücük için yakına çekti.

Bram geri çekildi. "Emin misin?" diye sordu, şimdi ciddi görünüyordu. "Düşün, sevgilim. Bunu istediğinden emin ol. Sana olduğum her şeyi sunuyorum. İtiraf etmem gerekirse, ben idare edilmesi zor bir adamım. Seni şevkle koruyacağım, her gün sana meydan okuyacağım ve her gece seni isteyeceğim. En az her gece. Beni, diğer adamları idare ettiğin gibi idare edemeyeceksin."

Susanna gülümsedi. "Ah, sanırım henüz buna karar verilmedi."

"Senin bana seslenmeye çok meraklı olduğun gibi bir canavar olabilirim. Bir boğa gibi güçlü, bir keçi kadar inatçı..."

"Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki ikisinden de yakışıklısın."

Bram'in kaşları alaycı bir kınamayla bir araya geldi. "Ben ciddiyim. Kendini neyin içine soktuğunu bilmeni istiyorum."

"Kendimi neyin içine soktuğumu çok iyi biliyorum. Aşkın. Ve şimdiye kadar öyle derinlerine düştüm ki bir yüzme kıyafeti giymem gerekirdi." Adamın yanağını okşadı. "Karın olmak için sabırsızlanıyorum."

Bram onun elini yüzünde tuttukten sonra sıcak bir şekilde öptü. "Londra'da yaşayacak olsak bile mi, en azından bazı zamanlarda?"

"Seninle Pireneler'e bile gelirim. Londra hemen yolun sonunda."

“Söz veriyorum, sık sık burada olacağız. Noel’de, Paskalya’da. Elbette her yaz, böylece arkadaşlarını karşılayabilirsin. Senin için Spindle Koyu’nun her zaman yuva olacağını biliyorum.”

“Senin için olmayacak mı?”

Bram başını iki yana salladı. “Benim yuvam sensin, Susanna. Yuvam, kalbim, en sevgili aşkım. Sen neredeyse, ben oraya aidim. Her zaman.”

Sonsöz

Altı hafta sonra

Evde olmak güzeldi.

Köyden bir hafta uzak kalmasının ardından geri dönen Bram, eskiden Azgın Boğa olarak bilinen işletmenin kırmızı kapısının hemen dışında durakladı. Ondan önce de Utangaç Hercaimenekşe olarak biliniyordu.

Kapının üzerinde sallanan yaldızlı tabela yeni olabilirdi fakat artık Boğa ve Tomurcuk olan yerin kapısını açarak içeri girdiğinde bazı şeylerin asla değişmeyeceğinin kanıtıyla karşılaştı.

Kuzeni bela çıkaran bir gerzek olarak kalacaktı.

Bütün bar masalar ve sandalyelerden arındırılmıştı. Colin sırtı kapıya dönük halde duruyor, odanın karşı iki köşesindeki adamları yönlendiriyordu. Adamlar bir çeşit lehimlenmiş çerçeveyi özenle hazırlanmış makara ve ip yardımıyla tavana doğru çekiyordu. Ne yaptıkları hakkında Bram'ın bir fikri yoktu ama iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu.

Colin, "Şimdi, iplerinizi tutun," diye emretti. Sanki orkestra şefiymiş gibi iki koluyla işaret ediyordu. "Thorne, kendi köşene doğru birkaç milim daha çek. O kadar uzağa değil! Sahne perdeleri asıldığında o alan

gittikçe küçülecek ve güzel Salome'un *Yedi Tül Dansı* için epeyce alan bırakmamız gerek. Cimrilik edip bize altı dans vermesini istemeyiz."

Bram boğazını temizledi.

Colin hızla döndü. Yüzünde çalışılmış bir boş ifade vardı.

Bram kuzeninin amacının masum görünmek olduğunu söyleyebilirdi.

Bunu yemedi.

"Salome ve onun yedi tülü mü? Burada tam olarak neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Colin omuz silkti. "Hiçbir şey olduğu yok."

Arkasındaki iki adam çerçeveyi hareketsiz tutmak için gerilmiş ve ter döküyorlardı. Bram onların suçlu suratlarına baktı. Entrikacı hainler suratına bile bakmıyorlardı. Bram bakışını Thorne'dan diğer adama çevirdi... "Keane?"

Din adamının suratı kıpkırmızıydı.

Bram kuzenine dik dik baktı. "Hovardalığına artık papazı da mı alet ediyorsun? Yüce Tanrım. Senin hiç utanman yok mu?"

"Benim mi? Utanmam mı?" Kuzeni huysuz bir sesle adamlara ipleri bağlamalarını işaret etti. Sonra tekrar Bram'e döndü, yüzünde boyun eğmiş bir ifadeyle ensesini kaşıyordu. "Bram, yanına kadar burada olmamalıydın."

"Şey, şu manzaraya bakılırsa erken gelmem hayırlı olmuş."

"Sana yemin ediyorum. Burada münasebetsiz hiçbir şey olmuyor."

Fosbury unlu ellerini önlüğüne silerek odaya girdi. "Pastanın her şeyi bitti, Lordum. Söylemeliyim ki hatun tam bir sanat eseri oldu. Derisinin rengini tutturmak için badem kreması kullandım; sonuç çok güzel oldu. Şişkin bezelerden güzel, büyük göğüsler. Ama göğüs uçları için pembe çiçek şekilleri mi, yoksa tarçınlı şeker mi kullanayım diye karar verirken zor anlar yaşadım. Mesele göğüs uçları olunca her adamın kişisel zevkleri oluyor, siz..." Adam en sonunda Colin'in çılgınca yaptığı "kes şunu" hareketlerini fark etti. Bakışı Bram'e çevrilince yutkundu. "Ah. Lord Rycliff. Siz... buradasınız."

Bram kuzenine suçlayıcı bir bakış attı. "Münasebetsiz bir şey yok mu?"

Colin açık avuçlarını kaldırdı. "Hayatım üzerine yemin ederim. Şimdi eğer sen..."

Tam o sırada nefes nefese kalmış Rufus içeri daldı. "Lord Payne, teslimatınız geldi. Kapları nereye götürmemizi istiyorsunuz?"

Bu defa Bram inkârı beklemeye zahmet etmedi. İleri doğru atıldı ve Colin'i yakasından tuttu. "İlk bozgundan sonra dersini almadın mı? İşte tam olarak bu yüzden başka bir yerde yaşamam için sana tek bir peni bile vermiyorum, seni işe yaramaz herif. Eğer ufacık, sessiz Spindle Koyu'nda bile bu kadar çok tahribata yol açıyorsan, başka bir yerde nasıl bir hasar yaratacağını ancak şeytan bilir." Kuzenini sarstı. "Tam olarak ne halt yaptığını sanıyorsun?"

"Bekârlığa veda geceni planlıyorum. Seni budala."

Bram donakaldı. Sonra kaşlarını çattı. "Ah."

"Memnun oldun mu? Şimdi sürprizi mahvettin." Colin tek kaşını kaldırdı. "Adamlarının sana bir parti düzenlemek isteyebileceği aklına gelmedi mi? Ya da birkaç gün içinde evleneceğini unuttun mu?"

Bram kendi kendine sessizce gülerken başını iki yana salladı. Hayır, birkaç gün içinde Susanna'yla evleneceğini unutmamıştı. Son bir aydır başka bir şey düşünmemişti. Londra'da geçirdiği bir haftadan sonra köye daha yeni gelmişken, gelinine sarılmak için gittikçe gözü dönüyordu.

O zaman Colin'e sarılarak ne halt ediyordu?

Bram kuzeninin ceketinin yakalarını bıraktı. "Pekâlâ. Geldiğim gibi bu odadan dışarı çıkıyorum. Ve bunu hiç görmemiş gibi davranıyorum."

"Muhteşem." Colin kendi yoluna gitmesi için ona yardımcı olucasına itekledi. "Hoş geldin. Şimdi dışarı çık."

Bram, Summerfield'in uzun, kıvrılan yolundan ayrıldı ve yoldan yürümektense, ekilebilir arazileri ve yavaşça yükselen çayırı kestirme olarak kullanmaya karar verdi.

Susanna'yı son görüşünün üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Tanrım, ona sanki bir yıl geçmiş gibi geliyordu. Yarımada gittiğinde onu arkasında bırakabileceğini nasıl düşünmüştü?

Dizindeki geçmek bilmeyen ağrıya rağmen eğimli, çimenlik tepeye tırmanırken hızını artırdı. Buradaki yol ufak bir yeşil vadiye iniyor, içinden bir dere geçiyordu. Adımlarını temkinli bir şekilde seçmek için gözlerini yere dikti.

"Bram!"

Pat.

Ansızın bir şey üzerine atladı. Bahçe gibi kokan ve çiçek işlemeli muslin elbise giyen yumuşak, sıcak bir mermi gibiydi. Bram kötü durumdaki bacağıının üzerinde dengesini kaybetti ve birlikte yuvarlandılar. Bram düşüşün darbesini aldığından emin olmak için kahramansı hareketler sergiledi, tok bir *off* sesiyle aşağıya indi.

Susanna onun üstüne indi. Bu ufak çukurun içinde, yerde birbirlerine dolandılar. Vadinin alçak sırtları uzaktaki her görüntüyü dışarıda bıraktı. Bram'in tüm dünyası mavi gökyüzü, yeşil çimenler... ve oydu.

"*Susanna.*" Sersem gibi sırtarak kollarını onun beline doladı ve uzun çimlerin üzerinde yana çekilip yüzüne bakabilmek için hafifçe döndü. "Sen nereden çıktın?" Elini kaburgalarında gezdirdi. "Canın acımıyor mu?"

"Ben iyiyim. İyiden de iyiyim." Nazik parmakları adamın alnındaki saçını düzeltti. "Sen nasılsın?"

"Bilmem. Sanırım çift görüyorum. İki dudak, iki göz... bin tane çil."

"Ufak bir öpücüğün düzeltemeyeceği bir şey değil." Tatlı dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra o tatlı dudaklar onunkilere dokundu. "Köy merkezinde olduğunu duydum ve seni görmek için bekleyemedim. Niçin doğrudan Summerfield'a gelmedin?"

“Önce köyde durmam gerekti. Colin ve Thorne’la bazı işlerim vardı. Ve sonra demir ocağında durdum.”

“Beni görmeye gelmeden önce *demirciyi* görmeye mi gittin?”

Bram elini aralarında havaya kaldırıp parmaklarını salladı. “Bunu almak zorundaydım.”

Susanna’nın gözleri adamın küçük parmağının ikinci boğumunda duran yüzüğe odaklandı. Nefesi kesildi. “Tanrım.”

Genç kadın yüzüğe uzandı ama Bram ona sataşarak yüzüğü geride tuttu. “Benden şüphe duyduğun için üzgün olduğunu söyle.”

Süsen mavisî gözleri samimiyetini sergiliyordu. “Senden asla şüphe etmedim, bir an için bile. Sadece fazlasıyla sabırsızdım. İster demirciye, ister Londra’ya, hatta istersen Portekiz’e git Bram... Eve, bana döneceğini biliyorum.”

“Her zaman.” Bram dudaklarını bir öpücükle esir aldı.

Susanna, “Bekle, bekle,” dedi uzaklaşarak. “Önce yüzük, sonra öpücük.”

Bram burnundan soludu ve kadınların öncelikleriyle ilgili bir şeyler homurdandı. Yüzüğü kendi parmağından gevşeterek çıkardı ve tam olarak ait olduğu yere, onun parmağına taktı. Bram yüzüğün parmağındaki görünüşünü sevdi; tam uymuş ve parl parıldı. “Şehirde çok fazla vakit geçireceğimizden burada yapılmış bir yüzük hoşuna gidebilir diye düşündüm. Bu şekilde, nerede olursak olalım, her zaman Spindle Koyu’ndan küçük bir parçayı yanında taşıyacaksın.”

“Ah, Bram.” Susanna sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi kir-piklerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Bram bunların mutluluk gözyaşları olduğunu umdu.

Aniden emin olamarak yüzüğün özelliklerini saymaya başladı. “Demirciye hem altın hem de bakır kullandırımdı, görüyorsun ya. Çünkü senin saçında iki ton da var. Ve safir bana gözlerini anımsattı. Tabii senin gözlerin çok daha güzel elbette.” Tanrım, bunları sesli olarak söyleyince kulağa umutsuzca aptal gibi geliyordu. “Sanırım

Dawes iyi bir iş çıkardı. Ama daha güzel bir şeyi tercih edersen, seni şehirde bir mücevherciye götürebilirim ya da...”

Susanna onu susturdu. “Bu mükemmel. Bayıldım. Sana bayılıyorum.”

Önce yüzük, sonra öpücük, demişti. Şimdi yoksun kaldığı şeyi talep etti. Genç kadının ağzını derin, adamakıllı, tutkulu bir öpücükle ele geçirdi. Aynı oldukları her günün her saatinin her dakikasında onu ne kadar çok özlediğini öğrenmesine izin veriyordu.

Bir müddet sonra, Susanna başını onun göğsüne yasladı ve hoşnut bir iç çekiş koyuverdi. “Bugünün ne olduğunu biliyor musun?”

“Çarşamba, Bayan Finch.” Bram onun erimiş bronzdan saçlarını okşadı. “Ama bahçede değilsin.”

Susanna başını kaldırdı. “Haftanın hangi günü olduğunu kastetmedim. Tam olarak bu günün önemini kastettim.”

Bram düşündü. “Şey... düşünümüzden üç gün öncesi?”

“Başka?”

“Londra’ya taşınmamızdan iki hafta üç gün öncesi?”

“Evet. Ve?..”

Yüce Tanrım, bu ne çeşit şeytani bir sınavdı? “Biliyorum. İlk çocuğumuzun doğmasından üç gün ve dokuz ay öncesi.”

Susanna şaşkınlıkla kahkaha attı.

“Ne? Balayımızda oldukça çalışkan olmayı planlıyorum. Umarım iyice dinleniyorsundur çünkü ilk hafta boyunca pek fazla uyumayacak-sın. Kent’teki görülecek yerleri gezmeyi planlamadın, değil mi?”

Londra’ya taşınmadan önce coşkulu iki hafta için bir kır evine gideceklerdi. Susanna evlerini seçene kadar kalmaları için şehirdeki en iyi muhitte geçici odalar ayarlamıştı. Bram onu karısı olarak Londra’ya götürmek için sabırsızlanıyordu. Ona dünyanın daha fazlasını göstermek ve Susanna’nın layık olduğu yere gelişini izlemek için sabırsızlanıyordu.

Susanna, “Bugün,” diye bilgilendirdi onu, “yarananmamın üzerinden tam olarak altı hafta geçmiş oluyor. Yalnızca dinlenmekle kalmadım artık resmi olarak iyileştim. Ve bunun anlamı...” Elini cilveli bir şekilde

genç adamın göğsünden aşağı indirdi ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Artık dikkatli olmamız gerekmiyor."

Bir parçası genç kadının imasına hevesle atladı. O parçasını görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Susanna, kaç gün ya da haftanın geçtiği önemli değil, sen de biliyorsun."

"Bay Daniels iki gün önce ziyarete geldi. Canımın istediği her aktiviteye katılmakta serbest olduğumu söyledi." İnce bacaklarından birini Bram'inkilerin arasına kaydırıp ve kulağına bir öpücük kondurdu. Dili hassas kenarını izledi. "Tahmin et bakalım kaldığım yerden devam etmeye en hevesli olduğum aktivite ne?"

İşte şimdi, *bu* daveti görmezden gelemezdi.

Aç bir şekilde öpüşüyor, sırayla teslim olup tekrar devam ediyorlardı. Bram ellerini onun yeniden öğrenen bedeniyle doldurdu. Her şehvetli kıvrımı avuçluyor ve yoğuruyordu. Genç kadının parmakları kendi başlarına cüretkâr keşiflerde bulundu ve Bram cesaretlendirircesine inledi.

Ama kadının elleri pantolonunun bağlarına ulaşınca Bram elini tuttu. "Gerçekten," dedi, nefes almak için mücadele ediyordu. "Sadece üç gün daha. Bekleyebilirim."

"Şey, ben bekleyemem. Seni çok özledim. Ve hastalıklıyı oynamaktan bıktım. Tekrar hayatta olduğumu hissetmek istiyorum."

Bram'den hırıltılı bir soluk kaçtı. Onu bundan nasıl mahrum bırakabilirdi?

Susanna omurgasını yay gibi gererek bedenini onunkine sürttü. Susanna, çoraplı bacağına kavrayan Bram'in elini buldu ve dokunuşunu daha yukarı, dizinin ve kurdeleli çorap bağının üzerine doğru çekti. Ta ki çıplak uyluklarının ipeksi hissine ve aralarındaki ayartıcı sıcaklığa ulaşincaya kadar.

Bram inledi. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Susanna kalçasını kıvrarak kendini ona bastırdı. "Ve sana ihtiyacım var, Bram. Hem de fena halde."

Sonrasında ikisi birlikte hızla hareket etti. Bir amaçla ve telaşla birleşerek, güderi pantolon ve iç eteğin can sıkıcı katmanlarını bir kenara ittiler. Ta ki aralarında hiçbir şey kalmayıncaya kadar... Hem de hiçbir şey. En sonunda Bram erkekliğini içine doğru kaydırды, kendini sonsuza kadar ait olduğunu bildiği o sıkı, tatlı yerin içine bastırды.

Susanna, “*Evet,*” diye iç geçirerek onu daha yakına çekti.

Yuvada olmak gibisi yoktu.